

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

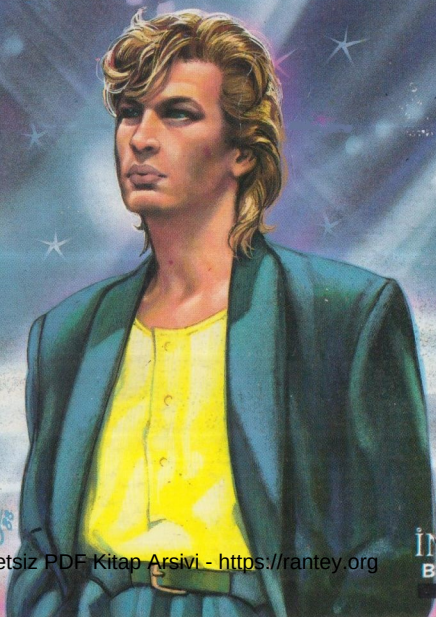
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JACKIE COLLINS

SÜPERSTAR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İNKILÂP
BESTSELLER

SÜPERSTAR
●
JACKIE COLLINS

Copyright:

© JACKIE COLLINS

Kesim Ajansı aracılığı ile
Türkiye'de yayın hakkı:

© İNKILÂP KİTABEVİ

Yayın Sanayi ve Tic. A.Ş.
Ankara Cad. No: 95 - İSTANBUL
Tel: 522 28 51 - 526 86 41

Kapak Resmi:

Oral Orhon

Redaksiyon ve Düzelti:

Faruk Kırcan

*Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri
Kanunu gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve
Tic. A.Ş. ne aittir.*

Dizgi:

STİL Matbaacılık A.Ş.

Baskı:

Anka Ofset
Cemalnadir Sok. 24
İSTANBUL - 1989

JACKIE COLLINS

SÜPERSTAR

(ROCKSTAR)

ROMAN

Türkçesi:
OYA ALPAR

İNKILÂP KİTABEVİ

YAYIN SANAYİ VE TİCARET A.Ş.
Ankara Cad. 95 - 34410 İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

***Beni Her Zaman Destekleyen
Kardeşim,
Bill Collins'e***

LOS ANGELES

Cumartesi 11 Temmuz 1987

O GÜN Los Angeles'de hava bulutsuz ve mükemmeldi. Santa Ana rüzgârları sisi dağıtmıştı. Gün pırıl pırıl temiz, baştan çıkarıcı tembel bir sıcaklığa bürünmekteydi.

Kris Phoenix erkenden uyandı. Erken uyanmak adeti değildi, ama bir gün önce öğleden sonra uçakla Londra'dan gelmiş ve hemen yatıp uyumuştı. On dört saat sonra, Belair'deki saray gibi büyük köşkünün, yatak odasında, yine saraylara yakışan geniş yatağında uyanıp, yatağın içinde yuvarlandı ve gecenin bir saatinde Los Angeles'deki sevgilisi Cybil Wilde'in gelip yanına yattığını gördü. Tanrıya şükür, Kris'i uyandırmaya kalkmamıştı. Seks çok güzeldi, ama Kris ile uçak yorgunluğunun arasına girenlerin vay başına gelenler.

Cybil uyuyordu. On dokuz yaşında, dipdiri, taze ince uzun vücudu anadan doğma çıplak, yatıyordu. Güzel yüzünü çevreleyen bal sarısı saçları da yastığın üstüne dağılmıştı.

Cybil Wilde yüksek ücretli, çok aranan bir reklam modeliydi. Pek Christine Brinkley sayılmazdı ama onun yolunda ilerliyordu. Sport Illustrated adlı derginin kapağında tek parça mayo ile poz verdiğinden beri son zamanlarda teklif yağıyordu. Fakat Cybil, sevgilisi Kris'e danışmadan hiçbir teklifi kabul etmiyordu. Ve Kris onun evde oturmasını yeğliyordu - kendisi ister olsun ya da olmasın Cybil'in evden pek fazla ayrılmasından hoşlanmıyordu.

Kris bir süre yatağında yatan bu güzel kızı uyandırıp uyandırmamaya karar veremedi. Ne de olsa birkaç haftadan beri

birbirlerini görmemişlerdi. Sonra bu geceki konseri anımsayınca Kris onu uyandırmaktan vazgeçti. Londra'daki evinde yaşayan sevgilisi Astrid, motorunu boş bırakmayıp çalıştırmıştı. Aslında, Astrid yatakta bir manyaktı ve Kris'i asla rahat bırakmazdı.

Modacı Astrid. Dört yıl önce Paris'te menajeri onu Kris'e pantolon dikmesi için tuttuğu zaman tanışmışlardı. Fakat Astrid sonunda kumaşlardan başka şeyleri de ellemeye başlamıştı. Yirmi sekizindeki Astrid, Cybil'den dokuz yaş büyüktü, fakat uzun sarı ipek gibi saçları, harika bir vücudu vardı, üstelik Danimarkalıydı. Kuzey Avrupalı kadınların şöhretini bilmeyen yoktu. Kris sarışın, uzun bacaklı, iri memeli sevecen, iyi huylu kadınlardan hoşlanırdı. Zaten bir erkek bundan daha fazla ne isteyebilirdi?

Kris, sessizce yataktan kalktı ve siyah aynalı ultramodern banyosuna doğru yürüdü.

Tanrıya şükür, Londra'dan gelirken uçakta kafayı da çekmemişti. Uçaktan ayık inmek harika bir değişiklikti - kendisini gayet iyi hissediyordu. Ve siyah mermer lavabonun üstündeki aynada görüntüsünü yakından inceleyince, gerçekten çok iyi olduğunu gördü.

Kris Phoenix otuz sekiz yaşındaydı. Koyu mavi gözleri, kirli sarı güneşten röfleli (eğer güneş yoksa, Spud isimli İngiliz berberi röflelerini tazeliyordu) hafif uzunca saçlarıyla, çapkın görünümlü ve yakışıklıydı. Boyu ne fazla uzun, ne de fazla kısaydı. Orta boyluydu - ağırlık kaldırmaya başladığından beri dinamik, güçlü bir vücuda, sıırım gibi kaslara sahipti. Bir Arnold Schwarzenegger sayılmazdı - Mick Jagger karışımı Bruce Springsteen'i andırıyordu.

Kris Phoenix rok yıldızıydı. Gerçekten çok ünlü bir rok yıldızıydı.

Aslında bazılarının düşüncesine göre, Kris Phoenix bir rok efsanesiydi. Fakat o bu sözlerle hiç kulak asmazdı. Ona göre müzik yapıyor, şarkı söylüyor ve güzel gitar çalıyordu. Eh, bu işleri diğer delikanlılar da yapıyordu. Kris gerçeklere göz yummadan yaşıyordu. Yaşantısını iki büyük fantastik mali-

kanede sürdürmesi, yılda bir milyon dolar kazanması, yedi tane otomobil sahibi olması, iki tane birbirinden güzel kadınla yaşaması onu olduğundan başka birisi yapmazdı. Londra'da Madia Vale mahallesinde doğup büyüyen, sıradan Chris Pierce olduğunu asla aklından çıkarmazdı. Annesinin bir zamanlar zenginlerin evinde hizmetçilik yapıp yer sildiği, üvey babasının otobüs şoförü olduğu gerçeğini asla silemezdi.

“Ohhh.... aman... Tanrım! Sen.... çooooook... seksisin.” Cybil çıplak ayakla banyodan içeriye girdi, yalnızca ayakları çıplak değildi. Kollarını onun boynuna dolayıp, “Kris, seni gerçekten çok özledim” diyerek içini çekti.

Birdenbire seks manyağı Astrid aklından çıkıverdi.

Kızın sıcak, davetkâr dudaklarından öpüp “Ben de seni özledim, yavrum” dedi.

Kris'i nasıl etkileyeceği çok iyi bildiğinden, dolgun memelerini, onun çıplak göğsüne sürdü.

Yalnız bir pürüz vardı. Sahnede şarkı söylemeye çıktığı gün asla seks yapmazdı. Ama birisi, bunu pjamasının içinde heyecanlanmaya başlayan sertliğe söylemeliydi.

Üzülerek Cybil'i itekledi. “Olmaz Cybil. Kuralları biliyorsun. Bu gece Marcus Citroen için, o Tanrının belası gösteriye çıkacağım.”

Yılan gibi kollarını onun beline dolayıp tekrar kendisine doğru çekti. En güzel seksi sesiyle “Bana özel bir gösteriye ne dersin?” diye fısıldadı. “Ne de olsa senden rica ediyorum. Ve çok uslu bir kız olacağıma söz veriyorum.” Duraksayıp anlamlı anlamlı baktı. “Çok iyi olacağım.”

Kris, hiçbir şekilde koyduğu kuraldan vazgeçmezdi. Ve hiç kimse -hatta şahane güzel Cybil Wilde bile- onu kurallarından vazgeçirtemezdi. Konser günü ringe çıkan bir dövüşçü gibiydi, kıymetli cinsel enerjisinin her damlasına ihtiyacı vardı. Konser bitene dek enerjisinin katresini bile ziyan etmek istemezdi.

“Daha sonra” diyerek beline dolanan kollardan sıyrılıp kararlı adımlarla duşa doğru yürüdü.

Düş kırıklığına uğrayan Cybil'in suratı asıldı.

Kris ünlü çarpık gülüşüyle, “Sevgilim, daha sonra” diye yineledi ve buz gibi suyun altına girip limonlu sabunu avucunun içine aldı.

Göğsünü sabunlarken soğuk düşün iyi geldiğini hissetti. Dondurucu buz gibi suydı. Cinsel dürtüleri de donduruyordu. Vücudunu kamçılıyıp dinçleştiriyor ve her türlü mücadeleye hazırlıyordu.

Her türlü mücadeleye hazırды, ama orospu çocuğu Marcus Citroen’e özel konser vermeye hazır değildi.

Kris soğukkanlılıkla, güçlü plak kodamanından ne kadar çok nefret ettiğini düşündü.

Ve ne yazık ki ona karşı gelecek gücü olmadığını fark edip acı ile gerildi. Şimdilik yoktu.

Rafealla, Marcus Citroen’in özel jetinden indi. Marcus Citroen’in uçağın yanında bekleyen uzun Mercedes limuzinine doğru yürüdü. Başıyla şoföre soğuk bir selam verdi ve limuzine binince kimsenin kendisini karşılamaya gelmemesine sevindi.

Güzel, diye düşündü. Otele gidinceye kadar kimse beni rahatsız etmeyecek.

Fakat yanılıyordu. Limuzine binip koltuğa yerleşir yerleşmez şoför arabanın telefonunu açmasını rica etti. Saygıyla, “Bay Citroen telefondalar efendim,” dedi.

Rafealla dümdüz bir sesle “Teşekkürler,” dedi. Marcus Citroen her hareketini adım adım izliyordu. Ondan habersiz tuvalete dahi gidemiyordu.

Rafealla isteksizce “Merhaba, Marcus” dedi.

Kadife sesli müthiş becerikli sekreteri, Phoebe, “Bay Citroen bir dakika sonra sizinle görüşecekler” diye yanıt verdi.

Rafealla bekledi. Marcus insanları bekletmeyi severdi. Rafealla onun bu davranışına bin kez tanık olmuştu. Konuşmasından asla silemediği hafifçe belli olan Avrupa aksanı ile kurucu, “İnsana bir hava verir” derdi.

Sinirlenen Rafealla öne doğru eğilip şoförden sigara istedi.

Adam özür dilercesine omuzlarını silkip “Bıraktım efendim, yolda durup size bir paket almamı ister misiniz?” diye sordu.

Rafealla şiddetle başını sallayıp, “Hayır” dedi. Kendisi de bu korkunç alışkanlığından vazgeçmeye çalışıyordu. Ama şimdi büyük derin bir nefes sigara dumanını içine çekmek için her şeyi feda edebilirdi.

“Rafealla!” Marcus’un sesi duyuldu. Hafif aksanlı ve yağ gibi kaygandı.

“Evet, Marcus.”

“Geldin.”

“Tabii geldim, sen beni çağırmadın mı?”

“Evet.”

“Yolculuğun rahat geçti mi?”

“Çok.”

“İyi, iyi”. Boğazını temizledi. “Senin için L’Ermitage’da bir daire ayırttım. Oraya gider gitmez seni ararım.”

Evet. Herhalde kapıdan içeriye girdiğim dakikada ararsın. Buz gibi soğuk sesle “İyi” dedi.

“Rafealla?”

“Evet.”

“Verdiğin karara pişman olmayacaksın.”

Ah, olacağım, Marcus, olacağım.

Elini uzun siyah saçlarının arasında ümitsizce dolaştırıp, bana hiç fırsat vermiyor diye düşündü. Derin derin içini çekip lüks deri koltuğa yaslandı.

Rafealla. Yalnızca tek isimle tanınıyordu.

Rafealla.

Şarkı söylediği zaman sesi herkesi büyülüyordu. Ateşli geceleri ve dumanlı gece kulüplerini anımsatıyordu sesi. Çünkü şarkılarının sözleri bakirelerden, temiz taze aşklardan söz etmiyordu. Daha ziyade Billie Holiday türünde blues söylüyordu. Yirmi yedi yaşında olmasına rağmen başından birçok acıklı olay geçmişti. Bunca kötü olayların başına geleceğini asla tahmin etmemişti.

Rafealla egzotik bir güzelliğe sahipti. Yeşil gözlü, sivri çı-

kık elmacık kemikli, büyük şehvetli ağızlı ve koyu esmer teni vardı. Düz parlak uzun siyah saçları da bir perde gibi beline dek uzanıyordu. Orta boyluydu, öyle şehvetli bir görünümü yoktu -ama bol erkek pantolonu ve üstündeki ince ipek bluzuyla vücudu görülmeye değerdi doğrusu.

Rafealla birdenbire zirveye çıkmıştı. On sekiz ay önce hiç kimse onun adını dahi bilmiyordu. Şimdi ise bir yıldızdı. Yakıcı, pırıl pırıl parlayan bir yıldızdı. Dünyadaki bütün plak listelerinin birinci sırasına fırlayan bir kuyruklu yıldızdı. Yıldızlığın kendisine özgürlük getireceğini düşlemişti. Fakat başına gelenler tam düşündüklerinin aksiydi. Yıldızlık ona Marcus Citroen'i getirmişti. Derin, yakıcı bir tutkuyla ondan nefret ediyordu.

Yuvarlak masanın kenarına tüneyen Sara adındaki güzel zenci kadın, sevgiyle şakıdı. “Bobby Mondella, ne kadar sevildiğini biliyor musun?”

Masanın yanındaki rahat deri koltukta oturan Bobby, elini uzatıp Sara’ya dokundu. “Kız, söyle bana, hem de iyi söyle.”

Bobby Mondella, “yakışıklı” sözcüğüne yepyeni bir anlam kazandırmıştı. Otuz yaşlarında, uzun boylu, aşağı yukarı bir doksana yakındı. Teni çikolata rengi, saçları da simsiyah kıvrıktı. Vücudu ise şahaneydi.

Sara coşkuyla, “Tatlım, söylemekten daha iyi bir şey yapacağım” diyerek masanın üstündeki gazete kupürlerini rastgele yakaladı. “Mondella Yaşıyor” albümü hakkında yazılanlardan sana bazı bölümler okuyacağım. Ve okuyacağım derken -di...na..mitten söz ediyorum.”

Bobby görmeyen gözlerini gizleyen kara gözlüklerine uzanıp onları çıkarttı, sonra yine taktı. Bu hareketi günde belki bin kez yineliyordu. Bundan böyle asla göremeyeceği gerçeğini kabullenemiyordu.

Sara heyecanla yineledi. “Eveet. Di...na..mit.”

Bobby sabırla, “Eleştirileri biliyorum” dedi. “Albüm, sol şarkılar listesinde beş haftadır bir numarada.”

Sara umursamadan “Altı hafta,” diye düzeltti. “Altı haftadır ve hâlâ başta gidiyor.” Duraklayıp nefes aldı. “Oh, tabii Bay Mondella, Billboard ve Rollin Stone dergilerinde çıkan yazıları biliyorsun. L.A. Times, Blues and Soul’da yazılanları da biliyorsun.”

“Ne oluyor?” diye Bobby onun sözünü kesti. “Niçin kısa kesip de, esas konuya gelmiyorsun?”

Sara kurumla, “Olanlar şu, Amerika adını verdiğimiz bu büyük ülkede, baştan başa...”

“Kısa kes bebek!”

Bobby’in sözlerine aldırmadan Sara konuşmaya devam etti. “En küçük kentinde bile - tatlım, seni seviyorlar, ama seni seviyorlar dedim.” Bir an zaferle sustu, gazete kupürlerini karıştırdı. “Bunlardan birkaçını okumamı ister misin?”

“Tabii”, Bobby fazla hevesli görünmemeye çalışıyordu, ama Sara’dan bir şeyi gizlemenin imkanı yoktu. Kendisini avucunun içi gibi tanıyordu.

Ciddiyetle okumaya başladı. “Ridgway, PA’dan, Bobby Mondella Soul Müziğin kralı. Mondella Yaşıyor albümünü satın alın ve iyice dinleyin. Çünkü Bobby Mondella liriklere bugüne dek hiçbir şarkıcının vermediği anlamı vermiş.” Sara sustu. Sonra sordu.

“Beğendin mi?”

“Fena değil.”

“Hey, şuna bakın, Bay Kendini Beğenmiş.”

“Tatlı poponu buraya getir, basketbol oynamak istiyorum.”

Sara onu “Susar mısın” diye azarladı. “Bak bir tane daha. The Duluth Herald yazıyor. ‘Bobby M’nin geri dönüşü son on yıl içindeki en güzel soul müzik albümü. Başına gelen tatsız felaketten sonra Mondella’nın büyüğü eskisinden daha fazla.”

Beğeni üstüne beğeni, eşsiz sıfatlar üstüne sıfatlar ekleyerek Sara tatlı sesiyle okumaya devam etti.

Dikkatle dinleyen Bobby, bu abartılmış beğenileri duydukça sevincinden yerinde duramıyordu. Tekrar bir numara olmak güzel şeydi. Çok güzeldi. Özellikle herkes artık modasının geç-

tiğini, işinin bittiğini zannedip, onun mişli geçmiş zamana ait olduğunu düşündükleri sırada, bir numaraya oturmak zevklerinin en güzeliydi.

Herkes artık Bobby'nin bittiğini düşünmüştü.

Sara'dan başka herkes.

Ve Marcus Citroen'den. Allahın belası Citroen.

Bobby nefretin zehirli bir bulut gibi benliğini sardığını hissetti. Hiç sebepsiz adamdan ölesiye nefret ediyordu. Ama kendisine geri dönüş şansını ondan başka kimsenin de vermediğini itiraf etmeliydi - ve Bobby de bütün hırsı ve şiddetiyle geri dönmüştü.

Usulca, "Yeter Sara" diye araya girdi. "Bu gece sahneye çıkmadan önce biraz dinlenmek istiyorum."

"Bu tatsız yardım toplama konserini neden kabul ettiğini anlayamıyorum" diye Sara homurdandı. "Marcus Citroen ve zengin dostları senin gibiler tarafından eğlendirilmeye layık değiller. Özellikle kazadan sonra bu ilk kez sahneye çıkışın."

Görme yeteneğini yitirmesine nasıl olur da - Sara dahil - herkes bir kaza gözüyle bakabiliyordu? Allah kahretsin, başına gelenler kaza değildi. Cinayetti. Ve günün birinde bunun sorumlusunu bulup eline geçirecekti.

Bobby kısaca "İlginç olay için" diye yanıt verdi.

Sara küçümseyerek, "Evet, onun olayı" dedi. Ve Bobby'nin koluna girip onu yatak odasına doğru yürüttü.

Onun olayı. Bobby başına gelen korkunç olaydan beri onu görmemişti. Hatta ondan haber dahi alamamıştı. Acımasız, katı kalpli kaltak.

Nova Citroen. Marcus Citroen'nin karısı. Onunla ilişki kurduğunu düşünmek Bobby'i hem heyecanlandırıyor hem de tiksindiriyordu. Onun ne yapacağını... söyleyeceğini.... merak ediyordu.

Oh, Tanrım. Hâlâ ona tutkun olduğumu söyleme diye düşündü. Hayır, hâlâ ona tutkun olamam. Olmamalıyım.....

Sanki bir başka kadını düşündüğünü sezmiş gibi Sara, ondan uzaklaştı. Sesi ciddileşip soğuklaştı. "Limuzin saat üçte gelecek. Seni saat kaçta uyandırayım?"

“Bir buçukta.” Sonra elini uzatıp onun yanağını okşadı. “İçindeki malzemesi bol domuz pastırmalı bir sandöviç isterim. Olur mu?”

Sara kabaca “Ben senin aşçın değilim,” diye yanıt verdi.

“Biliyorum, bebeğim. Ama hiç kimse - yani hiç kimse - asla senin kadar güzel domuz pastırmalı sandöviç yapamıyor.”

Sara teslimiyetle içini çekti. Bobby Mondella’nın her istediğini yerine getireceğini fark etti. Erkek de bunu biliyordu. Tabii Sara’yı takdir edip etmemesi de başka bir konuydu.

Tek başına kalan Bobby, yatağına doğru yürüdü, gömleğini çıkardı, pantolonunu bacaklarından sıyrıp yatağın üstüne uzandı.

Nova Citroen. Bir kez başlamıştı, artık onu düşünmemelik edemiyordu.

Kara gözlüklerini gözünden çıkarınca, bundan böyle onu asla göremeyeceğini fark etti, yüreği acıyla doldu.

Nova Citroen bu gece hangi değerli mücevherini takacağına karar veremiyordu. Koyu yeşil, zengin görünümüleriyle Harry Winston zümrütleri çok baştan çıkartıcıydı. Etrafı pırlantalarla çevrili iri tek taş zümrüt gerdanlık, ona uygun küpeler, iri taşlı yüzük ve şahane bileziğiyle güzel bir takımdı. Fakat onları Şubat ayında Niven-Cohen-Moss’ların verdiği ‘Sevgililer Günü’ Partisine ve Irving ve Mary’nin Oscar Ödülü partisinde takmıştı. Zümrütleri yılda iki kez kullanmak yeterliydi. Onun için zümrütlerden vazgeçti. Sonra Cartier yakutlarına baktı.

Ah, ne güzel parlak taşlardı. Fakat bu geceki parti için biraz fazla hafif kaçacaklardı.

Hiç tereddüt etmeden uzanıp, yeni elmas gerdanlığı, bileziği ve küpelerin durduğu koyu bordo kutuyu eline aldı. Başka seçim yapmayacaktı. Bu gece yeni moda Galanos imzalı giysisine, başının üstünde toplayacağı platin sarı saçlarına, göz kamaştırıcı elmaslardan başka mücevherin yakışmayacağını zaten biliyordu. Evet, deniz kenarındaki basit bir akşam yemeği için en uygun mücevher elmaslardı.

Nova Citroen'in deniz kenarındaki basit akşam yemeği diye vasıflandırdığı olayla, dünyadaki diğer insanların basit akşam yemeği herhalde çok farklıydı. Nova ve kocası Marcus yılın bir bölümünü Novaroen Malikanesi'nde geçirirlerdi. Malibu'dan birkaç mil uzakta Pasifik Okyanusu'na bakan yüksek bir tepenin üstünde, yirmi beş dönümlük arazi içinde inşa edilen şahane bir malikaneydi. Malikane, iki ayrı binadan meydana gelmişti - birisi özellikle konuklar için yapılmıştı. Olimpik bir yüzme havuzu, kuzeyde ve güneyde üç tane tenis kortu, plak stüdyosu, spor salonu, lüks sinema salonu ve değerli arap atlarını barındıran ahırları, Marcus'un mükemmel onarılmış antika araba koleksiyonunu içeren bir garajı vardı.

Buraya hafta sonu evi adını vermişlerdi. Yalnız bu hafta sonu çok özel bir olay yer alıyordu. Nova ve Marcus Citroen, Vali Jack Highland için düzenlenen yardım toplama kampanyasına ev sahipliği yapıyorlardı - bu, yılın yardım toplama olayıydı. Elli çiftin katıldığı partide resmi kıyafet mecburiydi. Biletler çift başına yüz bin dolardı. Ve herkes bunu gelecekleri koruma altına alınacağından seve seve ödemişlerdi. Ayrıca çok seçkin bir gruptu. Nova konuk seçiminde çok acımasız davranmıştı. Bilet bulmanın imkansız olduğu söylentisi ortaya yayılınca, herkes bilet alabilmek için birbirini yemeye başlamışlardı. Çünkü, ne de olsa Vali Highland'ın gelecek Başkanlık seçimini kazanacağı kesindi.

Nova sonunda, yaptığı konuk listesine bakıp beğendi. Sadece sosyetenin kaymak tabakası davetliydi. En zengin, en güçlü, en yetenekli ve en ünlüler. Fazla Hollywood işi bir parti istemiyordu - onun bütün amacı davet ettiği gerçek gücün arasına birkaç tane de çok yetenekli yıldız serpip partiyi renklendirmektir. Ve başarmıştı. Konuklar dünyanın dört bir yanından özel uçaklarına atlayıp gelmişlerdi.

Konukları için düzenlediği akşam pek görkemliydi. Açık havada düzenlenen davetin beş çeşit yemekten oluşan bölümünü ultra şık 'Lilliane' restoranı üstlenmişti. Yemeği, dünyanın en ünlü üç büyük plak yıldızının vereceği konser izle-

yecekti. Efsane - Kris Phoenix. Tekrar zirveye çıkan - Bobby Mondella. Ve yeni doğan yıldız - Rafealla.

Bir gece içinde Vali Highland'ın gelecek seçim kampanyası için beş milyon dolar toplanmıştı. Ve tabii bu, sessiz müzayededen önceydi. Daha sonra biner dolarlık piyango biletlerine de bir kasa cristal şampanya ve spor Mercedes'e dek türlü ödülleri konulmuştu.

Şahane elmas gerdanlığını boynuna takan Nova, gece için en uygun mücevheri seçtiğini anladı ve daha sonra takmak üzere onu boynundan çıkartıp, kadife astarlı kutusuna yerleştirdi. Ne de olsa üstüne titremesi gereken bir şöhreti vardı. Şahane bir mücevher koleksiyonuna sahip olduğu herkesçe bilinen bir gerçektir.

Nova Citroen kırk yaşlarında şık bir kadındı. Hafif güneş yanığı teni, düzgün ince hatları ve büyüleyici mor menekşe rengi gözleri vardı. Erkekler Nova'nın gözlerinin içinde kendilerini kaybederlerdi. Gözleri, Nova'nın sahip olduğu en değerli varlığıydı. Çok güzel bir kadın değildi, ama baştan çıkarıcı bir çekiciliğe sahipti. Vücudu hastalık derecesinde zayıftı. Bu ona çok yakışıyordu. Böylece bütün giydiklerini üstünde çok güzel taşıyordu.

“Özür dilerim, bayan Citroen.” Özel yardımcısı Norton St. John usulca odaya girdi. “Bay Citroen sizinle konuşmak istiyor. Özel hattınızda.”

“Öyle mi?” Bir an Nova Norton'a, Marcus'a cehenneme gitmesini söylemesini istedi. Çok hoş ve keyif verici bir düşünceydi, ama söylemese daha iyi olacaktı. Marcus Citroen Nova'nın sürekli zirvede kalmasını sağlayan insandı. Ondan ne kadar çok nefret ederse etsin, onun yanından hiç ayrılmamalıydı.

Speed parayı severdi. Yalnız bir pürüz vardı. Para onu sevmiyordu. Ne zaman voli vursa - bir şey oluyordu. At yarışlarında kazansa, koca memeli bir orospu ortaya çıkıyor ve elindeki avucundakini silip süpürüyordu. Vegas'ta kumar ma-

salarında vurgun vursa, haydi yallah! Hemen sahnede bir iki konsmatris kız beliriyor ve para bir anda tükeniyordu. Ne zaman yasal yoldan para kazansa, ki pek sürekli yasal çalışmayı sevmezdi daha ilk maaş çekini eline almadan eski karısının avukatı tepesine dikilirdi. Tanrının belası kör talihi neden hiç yüzüne gülmüyordu? Speed bunu hiç anlamıyordu.

Ve sonra, günün birinde George Smith adında bir herifle tanışınca Speed sonunda şansının korkunç bir U dönüş yapacağını anladı. Çok büyük bir işti ve George Smith, bu işte kendisinin yardımcı olmasını istiyordu. Çünkü Tanrının belası Güney California'da Speed'in eline su dökecek şoför olmadığını biliyordu, aman sakın bu gerçeği kimse unutmasın.

İlk günden sonra, birkaç defa daha buluşup görüşmüşlerdi. Ve bu gün Zafer Günü'ydü, Speed yapacaklarını harfi harfine biliyordu.

Bir Hollywood kostümcüsünden kiraladığı gri şoför üniformasını özenle giydi. Tek odalı evinde holdeki boy aynasının karşısına geçip görüntüsüne hayranlıkla baktı.

Evet, çok uzun boylu değildi. Ne yapalım yani. Dustin Hoffman da uzun boylu değildi.

Saçları biraz dökülmüş, ağını açılmıştı. Üstelik Burt Reynolds'un da aynı sorunu vardı.

Yüz hatları da pek muntazam sayılmazdı. Al Pacino çok mu yakışıklıydı yani?

Speed görünümünü pek beğendi. Bildiği kadarıyla kadınların yüreklerini hoplatıyordu. Ve bu müthiş görünümünün yanında bir de parası olunca, kadınlar onu kapmak için birbirlerini yiyeceklerdi. Tabii bütün kadınlar, eski karısı hariç - sarışın, erkeklerin kalplerini kıran koca memeli striptizci, vırvırcı çenesiyle de insanın erkekliğini öldürürdü.

Speed, şoför üniformasının kendisine pek yakıştığını düşündü. Bir an önce yapılması gereken işlere başlamadan evvel, bir süre daha kendisini aynada seyretti. Geceki büyük vurguna çıkmadan önce yapılacak işler vardı.

Kendi kendisine ukalaça başını salladı. Bütün hayatı bo-

yunca beklediği büyük fırsatı eline geçirmişti ve bunu elinden kaçırmaya hiç niyeti yoktu.

Vicki Foxe, karşısında arsızca sırttan şapşal güvenlik şefinin hayalarına bir tekme indirmemek için kendini güç tuttu. Erkekler. Ve Seks. Bundan başka hiçbir şey düşünmezlerdi. Her neyse, çoğu düşünmezdi. İstisnalar vardı - tabii çok az ve seyrek bu tiplere rastlamak olasıydı, onlar da her zaman peşinde koşulan erkeklerdi.

Vicki bir an Maxwell Sicily’i düşündü - işte o bir istisnaydı. Tabii onun gerçek kimliğini öğrendiğini bilse herif korkusundan donuna doldururdu - salak herif kiminle iş tuttuğunu sanıyordu? Koca memeli, geri zekalı bir gerzekle mi? Oh, hayır. Vicki Foxe vurgun işine girdi mi, kılı kırk yarardı.

George Smith ah, kıcımın kenarı diye düşündü. İlk tanıştığı gün isminin George Smith olduğunu söylemişti. Fakat Vicki kısa zamanda onun gerçek adını öğreniverdi. Zaten Vicki her şeyi kısa zamanda öğreniverirdi.

İri yarı adam, Vicki’nin memelerine iğrenç, çapkın bir bakış atıp “Tatlım, sutyen giyiyor musun?” diye sordu.

Sana ne hayvan herif diye Vicki düşündü. İğrenç mahluk.

Eğer Vicki’yi süslü püslü görse, vasiyetnamesini hazırlamaya fırsat bulmadan kalp krizinden öbür dünyayı boylardı. Şimdi, sırtındaki bu hizmetçi üniforması ile en kötü kılığındaydı. Kırmızı parlak saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Yüzünde de hiç makyaj yoktu. Ve gerçekten harika olan vücudu (90 cm. memeleri, ince beli ve memelerine uygun kalçaları) hemen hemen bu çirkin hizmetçi üniformasının içinde gizliydi.

“Çok meraklısın Tom” diyerek cilveyle gözlerini kırıpıştırdı, ama pek sevdiği takma kirpiklerini takmadığını unuttu. “Giyip giymediğimden sana ne, koca oğlan.”

Tom, Citroen’lerin okyanus kenarındaki malikanelerinin güvenlik görevlilerinin şefiydi. Vicki malikanede çalışmaya başlayalı altı hafta olmuştu. Tom ona abayı yakmıştı, bir iki cinsel oyun karşılığında onun her istediğini yapabiliirdi.

Ağzından sular akararak, “Doğrusu, öğrenmek isterim” dedi. “Öyle mi...” Vicki kırıtarak dudaklarını yaladı, vücuduyla onu hafifçe itekledi. “Daha sonra ne yapıyorsun?”

İkisi birlikte kahkahalarla güldüler. Daha sonra büyük konser başlayacaktı - gecenin dev olayı. Tom da güvenlik önlemlerini ayarlamak için boğazına dek işe gömülecekti.

“Ah, keşke konseri birlikte izleyebilseydik” diye içini çeken Vicki, hizmetçi üniformasının üst düğmesini açtı, sonra bir daha, ardından bir tanedaha - ağır ağır hepsini birden açtı.

Kahvesini yudumlayan Tom nerdeyse boğulacaktı. “Harika me..” diye başlarken sustu.

Birisi servis mutfağından içeriye girmişti.

Vicki de hemen arkasını dönüp düğmelerini ilikledi. Kapıdan dışarı çıkarken Tom’un heyecandan kesik kesik soluk aldığıını duydu. Onun icabına bakma zamanı geldiğinde, Vicki zorluk çekmeyecekti. Kesinlikle zorluk çekmeyecekti.

Kentte, Maxwell Sicily, Beverly Hills’in en şık restoranı Lilians’da işbaşı yaptı. Maxwell Sicily yirmi dokuz yaşında, bir seksen boyunda, altmış kilo ağırlığında ve Sicilya asıllıydı. Siyah rugan gibi parlak saçlarını geriye doğru briyantınlemişti. Birbirine yakın kara gözleri vardı. Burnu da çok uzundu. Dudakları ise inceydi. Fakat bu hatları ona soğuk, yakışıklı bir görünüm veriyordu. Tıpkı bir mafya babasının oğluna benziyordu.

Aslında şöhreti dillere destan Carmine Sicily’nin oğluydu - Miami’deki uyuşturucu ticaretini elinde tutan çete reislerinden biriydi.

Baba-oğul birbirleriyle dargındılar. Maxwell, California’ya kendine yeni iş kurmaya gelmişti. Çünkü bu konuda gerçekten iyi bir eğitimden geçmişti.

“Merhaba, George,” diye bir masanın arkasında oturup telefonlara bakan, garsonları gözünden kaçırmayan Lilliane’s yöneticisi şişko Chloe onu selamladı.

Maxwell başını sallayıp selam verdi.

İş yerinde adını George Smith olarak biliyorlardı - kendisine çok uygun takma bir isimdi.

Sarkık memelerini elindeki People dergisiyle yelpazeleyen Chloe, cilveli cilveli “Çok sıcak bir gün değil mi?” diye sordu.

Maxwell onun sorusuna yanıt vermedi. Sadece başını sallamakla yetindi.

Çalışmaya başladığı günden beri göz diktiği yakışıklı garsonu yalnız yakalayıp konuşmaya fırsat bulduğuna sevinen Chloe, “Sana daha önce sormadım, ama sen aktörsün değil mi?” diye sorup ümitle onun gözlerinin içine baktı.

“Yanılmıyorum değil mi? Aktörleri bir bakışta tanırım.”

Maxwell yine başını salladı. Tanrıya şükür, bugün çalışma hayatı sona eriyordu. Artık bu saçmalıklara katlanmak zorunda kalmayacaktı. Yarın bu saatlerde Bay ve Bayan Marcus Citroen’in sayesinde karun kadar zengin, cepleri para dolu, Brezilya’ya giden uçakta yol alacaktı.

Maxwell Sicily o saatleri iple çekiyordu.

KRIS PHOENIX

Londra, 1965

CHRIS Pierce okuldan kovulduktan üç hafta sonra on altıncı yaş gününü kutladı. Hırsla kendisini sokaklara vurdu, ismini Kris Phoenix’e çevirdi, çünkü - dünyada her şeyden çok - süperstar olmak istiyordu.

Bütün ailesi bu fikre karşı çıkıp aptalca ve saçma bir istek olduğunu söylediler. Okuldan kovulmuş, işsiz güçsüzdü. Bu yüzden ailesinin pek sevilir bir ferdi değildi. İki ablası kendisine tembel serseri adını takmışlardı. Üvey babası da kendisine doğru dürüst bir iş bulup, on üç yaşından beri elinden düşürmeden tıngırdattığı o eski püskü gitarı bir kenara bırakmasını söyledi. Ve kardeşi Brian’ın ailenin prensi olduğu düşünülüyordu, çünkü dört yıl önce okuldan çıkar çıkmaz bir bankada küçük bir memuriyet bulmuştu. “Sersem herif, aklını başına topla. O çirkin sesinle ve salak gitarınla hiçbir yere varamazsın. Onu bir kenara koy ve hayatında bir kez olsun anneni mutlu et” dedi.

Annesi. Kris neden her şeyin dönüp dolaşıp annesine yüklendiğini merak etti? Evet, annesinin yüksek sesi ve acı diliyle evi çekip çevirdiğini herkes biliyordu, ama Kris'e karşı yumuşak davranmasına hepsi bozuluyorlardı. Özellikle, kendisini annesinin gözbebeği zanneden Brian çok bozuluyordu.

Doğruydu, Avis Pierce, küçük oğlunun değişik bir şeyler yapmak istemesinden gizlice zevk alıyordu. On dört yaşından beri kapı kapı dolaşıp hizmetçilik yapıyordu ve taşları silip, yerleri süpürerek çocuklarını yetiştirdiği için gurur duyuyordu. Kris doğduktan kısa süre sonra babası fabrikada bir iş kazasında ölmüştü. Ve altı yıl, Avis tek başına uğraşıp didinmiş, çocuklarını büyötmüştü. Dört tane aç çocuğun karnını doyurup, büyötmek kolay değildi, ama Avis idare etmişti. Bir süre sonra Horace Pierce adında bir otobüs şoförüyle tanışıp evlenmişti. Dört çocuğun ve bir kadının sorumluluğunu yüklenen Horace, cesur bir adamdı.

Kris gerçek babasını tanıımıyordu. Birkaç aylıkken babasının dizinde otururken çekilmiş soluk bir resim kalmıştı hatıra. Kirpi gibi dik saçları ve çarpık gülüşüyle babası esaslı bir adammış.

Bazı kez Avis gözleri parlayarak uzaklara dalar ve "Ah, evet, baban gerçekten çok esaslı bir adamdı. Eline bir kutu bira ve sigara tutuştur ondan mutlusu olmazdı. Korkunç bir çapkındı."

Avis'in çenesi açıldı mı susmak bilmezdi.

Kris, çok benzediği babasını yakından tanımış olmayı dilerdi. Horace ile asla iletişim kuramıyordu. Çünkü Horace sabahtan akşama dek televizyonun karşısına mihlanır ve hiç yerinden kalkmazdı.

Kris hemen hemen hep annesinin yanında büyümüştü. Küçükken onu elinden tutar, temizliğe gittiği evlere beraberinde götürürdü. Pazartesi, Çarşamba ve Cumaları lüks Hamilton mahallesindeki Edward'ların evini temizlerdi. Salı ve Perşembeleri ise, Carlton Hill'in köşesindeki, şov dünyasındaki sanatkarların ajanı Bay Terry Terence'in evine temizliğe giderdi.

Edward'lar dört katlı lüks bir evde yaşarlardı. Evde daimi bir hizmetçi ve uşak vardı. Avis'i parke cilası, cam temizliği, çamaşır gibi ağır işleri yapması için tutmuşlardı. Kris en çok Edwards'ların sık sık verdikleri davetlerden hoşlanırdı. Çünkü ertesi sabah salondaki ve kütüphanedeki kirli sigara tablalarını boşaltmak görevini ona verirlerdi. Sekiz yaşındayken, cebine doldurduğu sigara izmaritlerini çıkartıp ona buna dağıtmasıyla okulda ün salmıştı.

Edwards'ların kendilerini beğenmiş, sarışın iki küçük kızları vardı. Kris onların ikisine de âşıktı. Fakat onlar Kris'e hiç rahat vermezlerdi.

Bay Terry Terence en sevdiği ev sahibiydi. Avis de onu sevdi. "Gerçek bir beyefendi" demekten hoşlanırdı.

Ne zaman adamın ismi geçse, Horace tiksintiyle burnunu kıvrıp, "Şorolo o kerif" derdi.

Kris ancak on yaşına bastığı zaman şorolonun ne anlama geldiğini öğrendi.

Bay Terence ilginç bir adamdı. Çalışma masasının üstünde gümüş çerçeve içinde Little Richard'ın imzalı bir resmi duruyordu. Holde ise duvarda Johnnie Ray'in büyük bir posteri asılıydı.

Kris günün birinde "Johnnie Ray kim?" diye sordu.

"Johnny Ray, bu Tanrının belası dünyada Tanrının belası en iyi şarkıcıdır." diye Avis zevkle yanıt verdi. "Bir kez onu Palladium'da seyretmiştim. Nerdeyse donuma işeyecektim."

Bay Terence, Avis'in söylediklerine kahkahalarla güldü. Kris'e iki Johnnie Ray kırkbeşliği ile bir Elvis Presley albümü armağan etti.

Kris onları ablasının pikabında dinledi. Johnnie Ray'den nefret etti, Elvis'e hayran kaldı, o gün hemen karar verdi - on bir yaşındaydı - gitar çalmasını öğrenip şarkıcı olacaktı.

Ve şimdi beş yıl sonra, o gün verdiği kararı gerçekleştirmeye çabalıyordu. Yalnız, gitar çalıp şarkıcı olmak pek kolay değildi. 1965 yılında bütün gençler pop şarkıcısı olmak için yarıp tutuşuyorlardı. Beatles'ların, Rolling Stones'ların dev başarısından sonra İngiltere'deki her genç kendisini geleceğin

uluslararası rok yıldızı sanıyordu. Yalnız aralarında tek fark vardı. Kris kendisini bu işe adanmıştı, şarkıcı olmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Hatta kızları bile düşünmüyordu.

Günün birinde, en yakın arkadaşı Buzz Darke “Biraz da kızlarla gezip tozmaya ne dersin?” diye sordu. “İki tane küçük piliç buldum. Sen de benimle gelir misin?”

Buzz, kız tavlama çıkacağı zaman Kris’i de peşinden sürüklemek istiyordu. Kris ise, kocasından ayrılan annesi ile Buzz’ın yaşadığı eski evin arkasına bitişik tozlu garajda gitar çalmayı yeğliyordu.

Kris arkadaşını suçlarcasına “Hani bu gece prova yapacaktık, söz vermiştin” dedi.

Buzz usançla, “Hayır, her gece olmaz, çalışamayız,” diye yanıt verdi. “Vay canına! Sana inanmıyorum! Kızlarla ilgilenmiyor musun?”

Kris inatla, “Grubumuzu kurmak çok daha önemli” diye yanıt verdi. “Çalışıp prova yapmaktansa - sokaktaki sürtükleri kovalamak istiyorsan - doğrusu biz hiçbir yere varamayız.”

“Bok canına! Ben bir kızla yatmak istiyorum.”

“Öyleyse ben tek başıma çalışırım.”

“Çok iyi. Ben de sana neler kaçırdığını anlatırım.”

Kris alay ederek “Aman ben de dinlemek için ölüyorum” dedi.

Kris’den bir yaş büyük olan Buzz Darke on yedisindeydi. Kendisine bir görünüm geliştirmişti. Siyahtan başka hiçbir renk giymiyordu. Asla gülmezdi. Zayıf, yılan gibi sessiz ve hızlı hareket eden, çatık kaşlı, şeytan suratlı bir oğlandı. Kızlar ona bayılıyorlardı.

Kris de onu çok seviyordu. Çünkü iş müziğe geldi mi ondan daha yakın dostu yoktu. Karşılıklı oturdular mı saatlerce Rolling Stones’ları tartışıyorlar veya onları Yarbuds ile mukayese ederlerdi. Veya Bob Dylan’ın ı Blonde on Blode albümü, Beatles’ların Revolver’inden daha mı iyiydi? Dünyanın en iyi soul şarkıcısı kimdi - Sam Cooke veya Otis Redding mi?

Ayrıca, Buzz gitar çalardı - Kris'in çaldığı kadar iyi çalamıyordu, ama yeterince etkileyiciydi.

Kris uzun süre önce kızlarla ilgilenmemeye karar vermişti. Gitarı, şarkı söylemesi ve kendi gözünden bile sakındığı ithal malı plak koleksiyonu kendisine yetiyordu. Bütün hayatı gitarı, şarkı söylemesi ve plaklarıydı. Ayrıca, kızların yanına yaklaşıncı kendisini yılın aptalı gibi hissediyordu. Okuldayken onların hiç birisini anlayamamıştı, zaten iki tanesini kendi hakkında konuşurlarken yakalamıştı. Bir tanesi, diğerine "Şu Chris Pierce çok garip bir oğlan" demişti. Diğer de "Evet, öyle" diye yanıtlamıştı.

"Korkunç bakışlı gözleri var. Karanlık bir gecede onunla karşılaşmak istemem."

İstemedi tanık olduğu bu konuşma ve Edwards'ların iki küçük kızlarının yıllarca alaylı gülüşmeleri, Kris'i karşıt cinsten uzaklaştırmıştı. Zaten kızların müzik hakkında en ufak bir bilgileri yoktu değil mi? Hiçbir şey bilmiyorlardı.

Buzz evin arkasındaki garajı prova odası haline sokmuştu. Amcasından yalvara yakara aldığı bir davul, Kris'in çöplükten bulup hemen onarıp çalışır hale soktuğu kocaman bir ses alma makinesi ile müşterek plak koleksiyonlarını, iki büyük dev gibi hoparlörlü büyük bir stereo müzik dolabı ile güzel bir prova odası meydana getirmişlerdi. Müzik dolabını, Buzz'ın annesi Daphne armağan etmişti. Yüzü çok makyajlı, bir deri bir kemik, dudağının ucundan hiç sigarası eksik olmayan bir kadındı. Soho'daki bir gece kulübünde konsomatris olarak çalışıyordu.

Kris, Bayan Daphne'i seviyordu. Uzun topuklu papuçları, simsiyah giysileriyle, anneye benzer bir yanı yoktu, ama onu seviyordu. Komik bir şekilde oğluna benziyordu. Adeta onun yaşı, dişi bir kopyasıydı.

Bazı kez, Kris ve Buzz kendilerini müziğe kaptırıp, Chuck Berry'nin şarkıları eşliğinde gitar çalarlarken - aslan Chuck ondan öğrendiklerini hiçbir müzik akademisinde öğrenemezlerdi - Buzz'ın annesi garaja gelip sessizce, boyaları dökülen çift kapının kenarında dikilip onları dinlerdi. Çocuklar ça-

lışmayı kestikleri zaman “Hımmm... fena değil. Siz ikiniz günün birinde bir yerlere varacaksınız” derdi.

Kris, evet varacağız, ama Buzz salak kızların peşinden koşmaktan vazgeçerse varacağız diye aklından geçirirdi.

Annesinin yıllardır oğlunun gitar çalmasını dinlemediğini düşününce bozuluyordu - Buzz ile arkadaşlığını ilerletip müzik ile ilgili bütün eşyalarını garaja taşıdığından beri, evdekilerin hepsi çok rahatlamışlardı. Brian “Tanrıya şükür, her gece senin yaptığın o boktan gürültüleri dinlemekten kurtulduk” dedi. “Çöp tenekelerinin etrafında dolaşan kedilerden çok daha kötü sesler çıkartıyordun.”

Kris o anda kararını verdi. Eğer günün birinde hayallerindeki yere ulaşırsa, erkek kardeşini asla konserlerine çağırmayacaktı.

Boynuna siyah bir atkı dolayan Buzz “Pekala dostum, sonra görüşürüz. Gerçekten gelmek istemiyor musun?” dedi.

Kris elinden geldiğince hevesli görünmeye çalışarak “Kızlara bir tane de benim için çek” dedi. - ve acaba neyi kaçırıyorum ve Buzz durup dinlenmeden neyin peşinde koşuyor diye merak etti.

Fakat uzun zaman merak etmesine gerek kalmadı. Kısa süre sonra kendisini müziğin büyüüne kaptırdı. Bir yandan paha biçilmez plak koleksiyonundan parçalar alıyor, Chuck Berry ile birlikte solo şarkılar söyleyip, Little Richard’ın şarkı sözlerini avaz avaza bağırarak tekrarlıyor, Ray Charles’ın ustalıkla söylediği “What I Say” adlı şarkıya hayran kalıyordu.

Kris, müzik hakkında bildiklerinin hepsini günün en büyük ünlülerini dinleyerek elde etmişti - on bir yaşında okuldaki müzik odasındaki eski akustik gitarla başlamış, on üç yaşında kağıt satarak biriktirdiği paranın üstüne bir miktar da Avis ekleyince kendisine elden düşme elektrikli bir gitar satın almıştı. Avis oğlunu cesaretlendirmiyorsa bile doğrusunu söylemek gerekirse, onun cesaretini de kırmamıştı. Vırvırlarıyla, dırdırlarıyla gürültüden yakınıp, başına dert olanlar hep ailenin diğer fertleriydi.

Buzz ile bir araya gelince - aynı hayalin peşinden koşan iki genç - Kris biraz rahat soluk aldı. Evdekilerden kurtulmuştu. Buzz ile birlikte rok yıldızı olmayı düşünüyorlar ve bu düşü gerçekleştirmek için çok çalışmaları gerektiğini biliyorlardı.

Buddy Holly'nin "That'll Be the Day" adlı şarkısına gitarla eşlik ederken, Bayan Darke'in garajın kapısına yaslanmış sessizce kendisini izlediğini fark etti. Burun deliklerinden sigarasının dumanını salan kadın "Durma çal" dedi.

Kris de durmadı çaldı. Müziğe kendisini kaptırdı, tempo-yu içinde hissediyordu. Ateş basmıştı, elindeki gitarı sanki vücudunun ayrılmaz bir parçasıydı.

Plakla birlikte çalmayı sona erdirince, kadın sigarasının külünü yere saçarak alkışladı. Kris'e doğru yürüyüp "Hiç de fena çalmıyorsun" dedi.

Kris, "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

"Ayrıca hiç de çirkin bir çocuk sayılmazsın."

Doğru mu duyuyordu? Daha önce hiç kimse kendisine güzel olduğunu söylememişti. Oh, tabii kendisi çirkin olmadığını biliyordu - sıradan bir görünümü vardı - eğer okuldaki kızların dedikleri doğruysa, - belki biraz garipti.

"Söyle bakalım - benim Buzz'ımla birlikte neden kız peşinde koşmuyorsun?" diye sorup yere çömeldi ve duvara dayalı plak destesini karıştırdı.

Kris, "Çalışmayı yeğliyorum" diye yanıt verdi. Kadının sırtındaki dar siyah süveterinden ve dar siyah etekliğinin altından görünen bacaklarına bakmamaya çalışıyordu.

Kadın başını kaldırıp ona bakınca, Kris pantolonun önünün kabardığını hissedip utancından yerin dibine geçti.

Kadın dikkatle onun gözlerinin içine bakıp, "Kızlardan hoşlanmıyor musun?" diye sordu.

"Oh... şey... hayır... yani şey... evet" diye kekeledi ve 'keşke elimde bir Playboy dergisi ile tualete kilitlenseydim' diye düşündü - çünkü pantolonunun önündeki şişkinliği ancak bu şekilde giderebilirdi.

Kadın gözlerinin içinde alaycı ışıltılarla "Hayır mı? Yoksa evet mi?" diye sordu.

Kris kendisini toparlamaya çalıştı. “Şey, onlardan hoşlanıyorum” diye usulca söylendi. “Ama çalışmayı - biliyorsunuz işte prova yapmayı daha seviyorum.”

“Hımmmm”. Kadın dudaklarını yaladı. Vücudu gibi dudakları da çok inceydi. Ve sonra sanki dünyanın en doğal hareketiymiş gibi kollarını kaldırıp süveterini çıkardı. Uçları kocaman, mor, küçük sert memelerini gösterdi.

Kris gerçekten boğuluyordu. Boğazından çıkardığı garip ses bütün garajın içinde yankılandı.

Bayan Darke hiçbir şey olmamış gibi “Sen on altı yaşındasın, ben ise otuz iki yaşındayım, canım. Daha pantolonunu indirmeden gebe kalacak acemi bir genç çaylakla bu işi yapmaktansa, benimle yapman çok daha iyi” dedi.

Uzanıp Kris’in kot pantolonunun fermuarını yavaş yavaş açtı. Sonra patlamaya hazır cinsel organına dokundu. Külotunun önündeki delikten cinsel organını dışarıya çıkardı ve hafifçe ucuna dokundu. Ve Kris kadının eline boşalıverince utançından yerin dibine geçti.

Saçlarının ucundan ayak parmaklarına dek mosmor keşildiğini hissetti. Fakat Bayan Darke hiç aldırmadı. Anlayışla “İlk kez mi?” diye sordu.

Kris, geri zekalı gibi ancak başını sallayabildi. Konuşmaya utanıyordu.

Kadın “Endişe etme” dedi. “Güzel gitar çalmayı öğrenmişsin. Şimdi kadınlarla nasıl sevişeceğini öğreneceksin. Sırt üstü yat ve birinci dersin zevkini çıkart. Benden daha iyi öğretmen bulamazsın.”

Buzz’ın annesiyle girdiği gizli ilişkiyi yürütmek kolay değildi. Eskiden Kris prova yapmak için arkadaşını sıkboğaz ederken, şimdi onun bir an önce çekip gitmesini bekliyordu.

Bir gün uzun uzun çok iyi çalışıp prova yaptıktan, sonra Buzz öfkeyle, “Senin derdin ne?” diye sordu. “Bütün istediğin saatlerce hiç durmadan prova yapmaktı. Şimdi ise su koyuveriyorsun. Eğer böyle devam edersen bize hiç kimse ilgi göstermez.”

Kris omuzlarını silkti. Doğruydı. Su koyveriyordu, ama bunu mahsustan yapmıyordu. Her nedense, şimdilik, gitar çalmak eskisi kadar hoşuna gitmiyordu, Daphne ile birlikte olmak zevklerin en büyüğüydü.”

“Bu benim tanrının belası işim” diye mırıldandı. “Ondan nefret ediyorum.”

Annesi ısrarla bir işe girmesini arzulamıştı. İşsizlik sigortasından para almaktan vazgeçip bir baltaya sap olmasını istemişti. Asık yüzle, “Oğlum, artık bir işe girmenin zamanı geldi” dedi. Böylece Kris bir cam temizleme firmasında iş buldu. Çok katlı bir ofis binasının tepesinden sarkan daracık platformun üstüne çıkınca Kris’in ödü bokuna karışıyordu.

“Öyleyse başka bir iş yap” diye önerdi. Buzz yazlık bir iş bulmuştu. Lunaparkta bekçilik yapıyordu. Ve her an çok eğleniyordu. “Eğer istesem günde yirmi papeli cebe indiririm, ayrıca küçük fıstıklar da cıbası” diye övündü.

Doğrusu, Kris büyük bir suçluluk duygusunun altında eziliyordu. Seksin zevkini en iyi arkadaşının annesinin koynunda tatmıştı. Bu hazzın suçluluğunu içinde taşıyordu. Ayrıca erkek kardeşi evleniyordu, evin içinde korkunç bir hava esi-yordu. Avis sanki saraydan birisi evleniyormuş gibi kıyametler koparıyordu.

Brian’ın müstakbel eşi bir muhasebecinin kızıydı. Brian kendisinden üstün bir kızla evleniyordu. Avis her saniye evdekilerin başının etini yiyip, nasıl giyineceklerini, Jennifer’in ailesinin karşısında nasıl davranacaklarını anlatıyordu.

Kris damadın sağdıçı olacaktı. Annesine ona bir kostüm kiralattı. Vücuduna dar gelen ve hafifçe ekşi ter kokan bir kostümdü. Kilisede kardeşinin yanında dururken kendi kendisine, bir gün, kat kat giysiler alacağını ve bunları bir kez giydikten sonra ona buna dağıtacağını düşündü - belki Brian’a verirdi, tabii hergelenin şansı yaver giderse

Yaz ilerliyordu.

Kris’in Bayan Darke ile olan ilişkisi de ilerliyordu.

Buzz artık İngiltere’den sıkıldığını ve yurt dışına gitmek istediğini açıkladı. İspanya’ya gitmeyi önerdi “Çok eğleniriz”

dedi. “İçki ucuz, kadınlar çok, yerel restoranlarda ve barlarda giter çalarak para kazanacağımızı öğrendim” dedi. “Burada kalıp bütün kış iliğimiz kemiğimiz donmaktansa oraya gideriz. Hem...” diye bilmişce göz kırptı, “Eğer yakında birisini bulup yatmazsan, hayaların kopacak - tabii kışın yalnız yatmanın insana hiç yararı olmaz.”

Buzz, kendi evinde ateşin bacayı sardığından habersizdi.

Bazı olanakları tartıp hesaplayan Kris arkadaşının önerisinin yabana atılacak pek bir fikir olmadığına karar verdi. On yedi yaşına basmıştı. Ve hiçbir şey de değişmemişti. Yaptığı işten nefret ediyordu. Gizli gizli Daphne ile buluşmaktan nefret ediyordu. Annesinin başkalarının pisliklerini temizleyerek, her gün eve yorgun argın, elleri sudan şişip kızarmış gelmesinden nefret ediyordu. Kızkardeşlerinin birbirleriyle kavgalarını dinlemekten nefret ediyordu. Haftada bir Pazar günleri Brian ile kasıntı karısının ziyaretine gelmelerinden nefret ediyordu. Ve işin kötüsü, müzik çalışmaları kendisini hiçbir yere götürmüyordu.

“Pekala, gidelim” diye kararını açıkladı.

Bir kez olsun gerçekten neşelenen Buzz “Yaşasın harika” diye bağırdı.

Avis, oğlunun yurt dışına gitmek istediğini duyunca sinir krizleri geçirdi. “O iğrenç ülkelere gitmek için daha çok gençsin,” diye düşüncesini açıkladı. “O iğrenç yerlerde köpek eti yiyip, pis sular içiyorlar.”

İlk kez televizyonun karşısından kalkan Horace, Kris’i destekledi. “Bırak gitsin. Artık iki ayağının üstünde durmayı öğrensin. Kendine bakabilecek yaşta. Ayrıca çok da çırkın.”

Daphne Darke haberi sükunetle karşıladı. Hatta elden düşme aldıkları bisikletlerin parasının bir kısmını verdi, ayrıca İngiliz kanalından Belçika’ya kadar arabalı vapur biletlerini dahi aldı.

Kris’in içini garip bir duygu kapladı, sanki onu asla bir daha göremeyecekti.

BOBBY MONDELLA

New York, 1966

ON altı yaşındaki Bobby Mondella biraz tombulca olmasına rağmen (yüz kiloya yaklaşıyordu) yakışıklı bir şarkıcıydı. “Tatlı, Küçük Bobby” adıyla tanınan şarkıcı on bir yaşındayken liste başından aşağıya inmeyen birkaç halk türküsü ve kovboy şarkısı plakları yaparak profesyonel şarkıcılığa başlamıştı. On altı yaşında iken - birdenbire her şey sona ermişti.

Hiç kimsenin anlamasına fırsat kalmadan sesi bozuldu, peşpeşe iki plağının tutmaması tatlı Küçük Bobby’i ortada bıraktı. Plak şirketi, menajeri ve arkadaş bildiği kimseler kendisini ortalık yerde bırakıverdiler.

Nashville’deki velisi ve menajeri Bay Leon Rue bütün anlaşmaları iptal edip, Bobby’nin eline altı bin dolarlık bir çek ve yirmi beş dolar nakit para tutuşturup, onu uçağa bindirdi ve tekrar daha önce beş yıl yolduğu çocuğu, New York’a Bertha Teyzesi’nin yanına postaladı.

Tatlı Küçük Bobby başına gelenleri anlayamıyordu: Bir gün önce en çok satan plakları yaparken, ertesi gün kendisini apar topar bir uçağa atıp evine gönderiyorlardı - ve kendisine söyleneni yapmaya öylesine alışmıştı ki, eve dön dedikleri zaman en doğru hareketi yaptığını düşünmüştü. Kennedy Havaalanı’na inip de, kendisini karşılamaya hiç kimsenin gelmediğini, kapının önüne limuzinin beklemediğini görünce, yavaş yavaş başına gelenleri anladı. Baştan savılmıştı. Şimdi cascavlak ortada kalmıştı. Artık tek başınaydı. İşin komiği bu duruma pek aldırılmıyordu. Baskılardan, dur durak bilmeden çalışmaktan kurtulmuştu. Özgürdü! Ve evine, sevgili Bertha Teyzesi’nin yanına dönüyordu.

Bir taksi bulduktan sonra, valizlerini (üç valiz de parlak sahne ve televizyon giysileri doluydu) ve kendisini arabaya atıp, Bertha Teyzenin Queens’deki evinin yolunu tuttu.

Yalnız ortada bir sorun vardı: Bertha Teyze altı ay önce, arkasında altı kedisini ve Bobby’den çok daha şişman, otuz

yaşındaki Fanni ismindeki kızını geride bırakıp öbür dünyaya göçmüştü.

Fanni, kollarını açıp Bobby’i sevinçle karşılamadı. Kapının eşiğinde ellerini geniş kalçalarının üstüne dayayıp, koca memeleri öfkeden titreyerek, “Ne istiyorsun çocuk?” diye bağırdı.

Bobby sadece, “Eve geldim” diyebilirdi.

“Ne yaptın? Artık burası senin evin değil” diye Fanni edepsizce bağırınca, birkaç komşu merakla başlarını camlardan uzatıp ilgiyle dinlemeye başladılar. Çevredeki herkes tatlı Küçük Bobby’nin kim olduğunu biliyordu. Bertha onun resmini çerçeveletip pencereye asmamış mıydı? Her zaman ondan övgüyle söz etmez miydi? Kızkardeşi öldükten sonra iki yaşında eline kalan tatlı Küçük Bobby’i nasıl büyüttüğünü iftiharla anlatmaz mıydı?

Evet, gerçekten.

Bobby ağlamaklı sesle “Bertha Teyze nerede?” diye sordu. Yorulduğunu hissediyordu, ayrıca karnı da acıkmıştı, tabii çok da üzgündü - artık her şeyin sona erdiğini biliyordu. On altı yaşındaki bir delikanlı için, özgürlük bile olsa her şeyin bittiğini düşünmek korkunçtu.

Fanni, kaba bir öfkeyle onun sesini taklid edip “Bana, Bertha Teyze nerede numarası yapma” diye bağırdı. “Altı aydır toprağın altında ve sen bir çiçek bile yollamadın. Büyük yıldızmış. Kırımın kenarı.”

Bobby gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Beş yıldır teyzesinden ayrıydı. Plak dolduruyor, şarkı sözü yazıyor ve sahneye çıkıyordu. Bütün bu uğraşlar arasında bir gün evine döneceği günü ipe çekiyordu. İşte şimdi o gün gelmiş ve Fanni, Bertha Teyze’nin hayattan göçüp gittiğini söylüyordu.

Bobby kekeledi. “Ölse, Bay Rue bana sö-söylerdi. İ-inanmıyorum.”

Fanni kükredi. “Yeğenim, yani ben yalancı mıyım?”

Bobby sersemce “Hiç kimse bana söylemedi” diye yineledi.

Fanni'nin kocaman ağzından alaycı sözler döküldü, "Aman, ne güzel mazeret. Sanırım büyük yıldızlardan, ailedeki ölüm haberleri gibi küçük olaylar saklanıyor."

Tam bu arada, ağzında çiklet çiğneyen Puerto Rico'lu taksi şoförü, Bobby'nin üç valizini kapının eşiğine bıraktı. Artık sabırsızlanmaya başlamıştı. Ayaklarının üstünde yaylanıp, parmaklarını çatırdatıyordu. "Paramı ödeyecek misiniz?" diye sordu. "İsterseniz biraz daha bekleyeyim. Gidip yemek yer biraz da bilardo oynarım, olur mu, ha?"

Fanni kesinlikle, "Bu çocuk burada kalamaz" diyerek Bobby'i gösterdi. "Eşyasını tekrar arabana yükleyebilirsin."

Puerto Rico'lu yüzünü buruşturdu. "Hey, bayan - ben hama benziyor muyum? Valizleri tekrar arabama koymak mı istiyorsun? Tabii. Kalk kendin koy, anacığım."

Fanni, adama pis bir bakış fırlattı. Parmağını sallayıp "Bana anacığım deme" diye bağırdı.

Taksi şoförü bıkkınlıkla "Bayan, benim paramı ver" dedi.

Birdenbire Bobby cebindeki çeki anımsadı. Beş yıllık çalışmasının sonunda altı bin dolar kazanmıştı. Çeki cebinden çıkartıp, Fanni'nin eline tutuşturdu. "Eğer beni eve kabul edersen, bu senin".

Fanni çeke bir göz attı. Üstünde yazılı miktarı dikkatle okudu, sonra sanki sahte paraymış gibi ışığa tuttu, sonunda "Yeğenim içeriye gir, ben taksinin parasını öderim" dedi.

Fanni, Ernest Cystal adındaki bir adamla yaşıyordu. Ernest bir doksan boyunda yüz on kilo ağırlığında biriydi. Eski bir futbol oyuncusuydu ve girip çıkmadığı iş kalmamıştı. İki kez evlenip boşanmış ve birkaç tane de çocuğu vardı. Şimdilik Fanni ile birlikte yaşıyor ve pek çalışmıyordu.

Fanni'nin burnunun dibine soktuğu altı bin dolarlık çeki gören Ernest'in yüzü ışıldadı. "Kadın, onu nereden buldun?"

"Tatlı Küçük Bobby geri döndü."

"Ulu Tanrım! Sonunda boka bastığımı bana söyleme."

Ernest ve Fanni iki hafta sonra evlendiler ve Ernest, kendisi ile Fanni'yi Bobby'nin yasal koruyucuları tayin etti. İlk iş olarak Bobby'i kolundan tuttuğu gibi dur-durak bilmeden plak

şirketlerinin kapılarını çalmaya başladı. Ama turnayı gözünden vurmak için geç kalmıştı. Artık hiç kimse Tatlı Küçük Bobby ile iş yapmak istemiyordu. Çatlak sesli, bebek yüzlü, şişko bir delikanlıydı.

Plak şirketlerinde aradığını bulamayan Ernest hırsından köpürdü. Sonra bir avukat tutup, Bay Leon Rue'nun yanında yaşarken Bobby'nin beş yıl içinde kazandığı paraların nereye gittiğini araştırmaya kalkıştı. Altı bin dolar gözüne çok az gözükmüştü. Gerçekten azdı. Fakat Bay Leon Rue'nun elindeki yasal belgeler, Bobby'nin kazancının yarısından fazlasını alma hakkını veriyordu. Ayrıca Bobby'nin yazdığı her şarkının sahibiydi.

“Üçkâğıtçı pezevenk” diye Ernest, Fanni'ye yakındı. “Anan çok salak bir kariymış. İmza verip çocuğu adamın eline teslim etmiş. Şimdi biz onu geri aldık ama beş paralık değeri yok.”

Fanni edepsizce “Altı bin dolarımız var ya,” dedi.

“Fındık fıstık parası” diye Ernest tiksintiyle tükürdü. “O üçkâğıtçı düzenbaz herif benim hakkım olan binlerce doları cebine indirmiş.”

Öfkeden gerdanı titreyen Fanni, “Bizim paramız” diye düzeltti.

“Evet, bizim paramız” diye Ernest onayladı.

Bobby onların bu konuşmalarını istemeden duydu. Mutfağın yanındaki küçük odayı ona vermişlerdi. Ve bütün gün yatağın üstüne uzanıp, ya kurabiye ya da şeker yiyordu.

Hiç iş yapmadan tembellik etmenin ne zevkli olduğunu düşünüyordu. Bay Leon Rue'nun yanında kaldığı beş yıl hiç durmadan çalışmıştı. Haftanın bütün günleri, hafta sonları hep çalışmıştı. Eğer sahneye çıkmıyorsa, Bay Rue onu masa başına oturtup şarkı yazdırmıştı. Bestelediği şarkıların sayısını unutmuştu. Ne kimseyle arkadaşlık yapmaya ne de bir kimseyi tanımaya vakti vardı. Haftada üç gün bir öğretmen gelip okul derslerini öğretiyordu. İlk cinsel deneyimini on beş yaşındayken, parayla tutulmuş bir orospuyla yaşamıştı - Bay Rue tarafından ayarlanıp parası ödenmişti. Bobby o deneyimin her

anından nefret etmişti. Kadının dişfırçası gibi kılları vardı ve vücudu da ekşimiş süt gibi kokuyordu.

Sahnede şarkı söylerken, seyirciler arasında kızlar çoğunlukta idi. Hepsi çığlık çığlığa bağrışıp, kıkır kıkır gülüşürlerdi, fakat Bobby onların hiç biriyle tanışma fırsatını elde edememişti, zaten artık şimdi her şey sona ermişti. Doğrusu, tekrar şarkı söylemek, şarkı yazmak istemiyordu. Üstelik şarkı söyleyemiyordu - Ergenlik çağı gelip çatmıştı - sesinde acayip çatlaklar vardı.

Bay Leon Rue, Bobby'yi on bir yaşına bastığı zaman keşfetmişti. Bobby, mahalledeki yetenek müsabakasında, piyano çalıp şarkı söylüyordu. Ve ikisinde de çok başarılıydı. Şarkı söylemeyi ve piyano çalmayı da Bertha Teyze'nin dua toplantılarında öğrenmişti. Bobby müziğe doğuştan yetenekliydi. Müzik onun içinden geliyordu ve bundan büyük bir zevk duyuyordu. Ayrıca Bertha Teyze'ye de zevk veriyordu. Yeğenini teşvik ediyor ve bütün arkadaşlarına çocuğun Tanrı vergisi yeteneğinden, güzel ince sesinden söz edip övünüyordu. Bobby müsabakada birinci gelip on beş dolar kazandı. Bu arada Bay Leon Rue da Bertha Teyze'nin güvenini kazandı. Birkaç hafta içinde adam Bertha Teyze'yi ikna etti. Bobby'nin yasal koruyucusu oldu. Çocuğu, ele alıp şarkıcılık mesleğinde eğitip yıldızlığa yükseltmeye söz verdi.

Ayrılık saati geldiğinde Bertha Teyze üzüntüyle, "Bobby, senin iyiliğin için ayrılıyoruz" diye fısıldadı. "Ancak böyle bir fırsat sayesinde yükselebilirsin."

Ve kısa bir süre sonra Bobby'nin elinden tutup götürdüler. Nashville'de Bay Rue'nin büyük evine yerleşti. Ve halk türkülleri ile kovboy şarkıları yazması için onu masa başına oturttilar. Bobby ilahiler bestelemeye alışıkta, fakat dinlediğı sayısız halk türküsü ve kovboy şarkılarının sonunda Bay Rue'nun kendisinden ne tür müzik istediğini anladı. Bu şarkıların hepsinde, ihanet eden sevgililer ve kaybolan aşklar konusu işleniyordu.

Bobby'e ilham vermeseler bile liste başı şarkılar bestelemek çok kolaydı.

Bobby'nin altı bin doları fazla dayanmadı. Ernest'in yeni bir arabaya ihtiyacı vardı. Paranın çoğu arabaya gitti. Fanni de yeni giysiler istiyordu. Arabanın üstünden kalanı da giysilere harcadılar. Bertha Teyze hayattaki tek evladı kızına, bir ev ve birkaç kuruş para bırakmıştı ama Bobby dahil hepsinin bir iş bulma zamanı gelmişti.

Fanni bir muhasebe firmasındaki eski görevinin başına dönüp defter tutmaya başladı. Ernest de bir derginin kapıdan kapıya satış elemanı oldu.

Ernest öfkeyle, "Sen ne yapmak istiyorsun, çocuk?" diye sordu. "Bütün gün şişko kıçının üstüne oturup kuzeninin kazandığını yiyemezsin."

Bobby'nin aile bütçesine katkıda bulunduğu altı bin doların sözünü etmemeyi uygun bulmuştu.

Bobby ne yapacağını bilmiyordu. Bildiği tek şey müzikti. Ve yaşantısının o sayfası kapanmıştı. On altı yaşında işi bitmişti, ama bir geleceği olmalıydı. Eleman aranıyor ilanlarını dikkatle gözden geçirip, kolej tahsili istemeyen ve kendisine ilginç gelen işlerin etrafını daire ile çizdi.

Beş iş görüşmesi sonunda çeşitli sebeplerden işe alınmadığını anladı. Çok gençti. Hiç deneyimi yoktu. Çok şişmandı, çok cahildi ve dahası - zenciydi.

Tabii, kendisiyle iş görüşmesi yapan insanların hiç birisi, gerçek sebepleri açıkca söylememişti, ama Bobby biliyordu. New York'ta yaşamaya başladığından beri süratle öğrenip akıllanıyordu.

Birkaç hafta iş aradı sonunda yaşına üç yıl daha ekledi ve Manhattan'daki The Chainsaw adlı büyük diskotekte, erkekler tuvaleti bekçiliği görevini aldı.

Son yere batış. Tatlı Küçük Bobby, artık ölmüştü.

RAFEALLA Le Serre'nin yedinci yaş günüydü. En yakın arkadaşısı Odile ile elele Paris sokaklarında yürürken kalbi heyecandan kuş gibi çırpınıyordu. Odile doğum gününü on gün önce kutlamıştı ve doğum günü armağanı olarak bir bisiklet almıştı - parlak kırmızı bir bisiklet.

Rafealla da bütün ümidiyle arkadaşısı kadar şanslı olmayı diliyordu.

İskoçyalı dadısı Bayan Macdee önlerinde Odile'in dadısı ile birlikte yürüyordu. Arkasına dönüp kızları sevgiyle azarladı, "Haydi yürüyün, çabuk yürüyün" diye telaşla söylendi. "Yoksa güzel giysilerinizi giymeye vakit bulamayacaksınız."

Rafealla asabiyetle gülüp arkadaşının elini sıktı. Odile de kıkırdadı ve birlikte fısıldayarak bisikletlerden, bebeklerden, giysilerden ve çikolatalı pastalardan söz ettiler.

Dadı Macdee önde, iki kızın yan yana evlerde yaşadıkları Fosch Caddesi'nin köşesine geldiler ve sokağa saptılar. İki küçük kız birbirlerini yanaklarından öpüp vedalaştılar ve koşarak birbirinin eşi evlerin merdivenlerinden çıktılar.

Dadı Macdee, "Bu öpüşmeler de nesi! Birkaç dakika sonra birbirinizi yine göreceksiniz" diye homurdandı.

Ön kapıyı üniformalı bir uşak açtı. Rafealla hızla onun yanından geçip, koşarak merdivenleri çıktı ve yatağın üstüne serilmiş parti elbisesinin durduğu odasına girdi. Parti elbisesi gerçekten yatağın üstünde duruyordu. Beyaz saten kemerli, bol etekli pembe organza kreasyonu görünce, 'Oh, ne güzel elbise' diye düşündü. Sırtındaki okul üniformasını telaşla çıkartıp, elbiseyi giymeye çabaladı. Nefes nefes odaya giren Dadı Macdee, "Aman Tanrım, önce yıkanmalıyız değil mi küçük bayan?" diye bağırdı.

Rafealla boğuk bir inilti koyuverdi. Yıkanmak çok sıkıcıydı. Ama yine de sesini çıkarmadı, Dadı ile tartışmaya girmek yararsızdı.

Kısa sürede hazırlandı. Yüzü yıkanmış, elleri fırçalanmıştı. Uzun, siyah saçları taranıp kurdele bağlanmış, pembe giysisini sırtına geçirmişti.

Sonunda Rafealla'nın görüntüsünü beğenen Dadı Macdee “Şimdi hazırız, haydi gel gidelim, canım” dedi.

Annesi Anna ve babası Lucien, salonda bekliyorlardı. Rafealla kapının önünde biraz duraladı. Anne ve babasının kendisinin ne kadar güzel ve şık olduğunu görmelerini istiyordu. Sonra neşeyle babasına doğru koştu. Lucien küçük kızını kollarının arasına alıp havaya kaldırdı ve sanki bezden yapılan bir bebekmiş gibi onu havada döndürdü.

Rafealla, sevinçle “Baba, baba!” diye çığlıklar attı.

Harika ve gür sesiyle babası “Doğumgünün kutlu olsun, küçük tatlığım meleğim” dedi.

Yılan gibi kıvrılarak babasının kollarının arasından sıyrıldı ve annesine koştu. Anna kızını kucaklayıp sıkı sıkı göğsüne bastırdı ve mis gibi parfüm kokuları Rafealla'nın burnuna doldu.

Rafealla yan gözle renkli kâğıtlarla sarılı paketlere baktı.

Sevgiyle gülümseyen annesi “Evet, onlar senin için. Şimdi açabilirsin” diyerek onu kollarının arasından bıraktı.

Rafealla ne kadar araştırırsa da paketlerin içinde bisikleti saklayacak büyüklükte bir paket göremeyince hayal kırıklığında uğradı. Ve asık yüzlü bir kararlılıkla güzel kâğıtlara sarılı paketleri açmaya başladı. Belki de bisikletinin küçük parçalara ayrılıp paketlenildiğini düşünüyordu.

Kapının ağzından Dadı Macdee “O kadar çabuk açma” diye kızı uyardı.

“Zıyanı yok, çok heyecanlandı” diye Anna Le Serre kızının davranışını hoş gördü. Ve tatlı tatlı gülümseyerek ona baktı.

Kolunu güzel zarif karısının beline dolayan Lucien “Armağan aldığı zaman tıpkı annesine benziyor” diye ona takıldı. Kadın gözlerini kaldırıp hayranlıkla ona baktı.

Dadı Macdee bakışlarını başka tarafa çevirdi. Le Serreler kadar açıkça birbirlerine sevgilerini gösteren insanların yanında çalışmamıştı. Tıpkı balayına çıkmış bir çift gibi davranıyor-

ıardı. Sanki dünyada kendilerinden başka hiç kimse yokmuş gibi kumrular gibi birbirlerinden hiç ayrılmıyorlardı.

Dadı Macdee, Rafealla'nın doğumundan beri onların yanında çalışıyordu. Ve böylesine birbirlerine âşık olmalarını Bay Serre'nin geldiği ortama bağlıyordu. O... çok değişik bir insandı. Yalnızca ünlü olmakla kalmıyordu - dünyanın en ünlü opera binalarında sahneye çıkan, çok sevilen büyük bir tenordur. Ayrıca zenciydi - yarım kan Habeşistanlı, yarım kan ise Amerikalıydı - ve Dadı Macdee'nin bugüne dek gördüğü en yakışıklı erkekti.

Anna Le Serre ise dev gibi kocasının yanında incecik bir dal gibiydi - Lucien bir doksan boyundaydı, Anna ise bir altmış beş var, yoktu. Teni mermer gibi bembeyazdı. Saçları ise kuzguni siyahtı. Kemikleri muntazam ve inceydi, İngiliz ve Fransız kanının en nadir ve en yumuşak taraflarını almış çok güzel bir kadındı. Bir zamanlar gelecek vaad eden bir balerinin olmasına rağmen, Lucien ile evlenince mesleğini terk etmişti - şimdi aynı mesleği kızının yürütmesini diliyordu.

Rafealla anne ve babasının en iyi taraflarını almıştı. Koyu esmer teni, gür siyah saçları, uzun bacakları ile açmakta olan güzel bir gül goncasına benziyordu.

Bütün armağan paketlerini açıp da içinde akıllıca gizlenmiş bisiklet parçalarını bulamayınca uğradığı hayal kırıklığı tarif edilemezdi.

Kapı çalındı ve okul arkadaşları Rafealla'nın öğleden sonraki çay partisine gelmeye başladılar. Beyaz dantel yakalı kahverengi kadife giysili Odile nefes nefese koşup Rafealla'nın armağanlarını görmek istedi. Armağanlar arasında bisikleti göremeyince bakışlarıyla arkadaşının üzüntüsünü paylaştığını belli etti.

Çay çok lezzetliydi. Pastalar, çörekler ve içleri krem peynirli, salatalıklı, reçelli ve çikolatalı küçük İngiliz sandviçleri de harikaydı. Hepsi Rafealla'nın en sevdiği yiyeceklerdi. Sonunda doğum günü pastası geldi, yedi mumlu, kocaman çilekli bir pastaydı.

Rafealla hayretler içinde ‘yedi yaşımdayım’ diye düşündü. ‘Hemen hemen büyüdüm sayılır.’

Lucien onu kucağına alıp yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. Kalın boğuk sesiyle “Seni çok seviyorum tatlı bebeğim” dedi. “Hayatıma büyük bir neşe kattın, sakın bunu unutma.”

Sonra Rafealla’yı kucağında hole götürdü. Ve holde Rafealla’nın o güne dek gördüğü en büyük, en güzel, en parlak kırmızı bisiklet duruyordu.

Sevinç çığlıklarıyla Rafealla bisikletin üstüne atladı. Bütün istediklerine sahip olmuştu bugün.

Daha sonra arkadaşları evlerine döndüler - Odile’den başka kimse kalmamıştı. Odile geceyi onlarda geçirecekti. İki küçük kız Anna’nın ayaklarının dibinde oturup onun makyaj yapmasını, gür buklelerini başının üstünde toplamasını, elmas ve turkuvaz karışımı şahane küpeleri ve gerdanlığı takışını seyrettiler.

Rafealla, annesinin dünyanın en güzel kadını olduğuna emindi ve onunla gurur duyuyordu.

Kısa süre sonra yanlarına gelen Dadı Macdee kızları kovaladı. “Tanrı aşkına annene biraz rahat ver,” diye onları azarladı.

Kızlar koşarak aşağı kata kaçtılar, kütüphaneye daldılar. Lucien, Odile’in babası ünlü bir Fransız politikacısı olan Henri’yi ağırliyordu. İki erkek komşu oldukları kadar da iyi arkadaşlardı. Bu gece birlikte önemli bir politik akşam yemeğine katılacaklardı. Odile’in annesi Isabella taşrada bir akrabalarını ziyarete gitmişti.

Lucien gülererek “Siz ikiniz yine ne yaramazlıklar yapıyorsunuz?” diye sordu.

Kızlar yaramazlık yapmadıklarını, çok uslu durduklarını söyleyerek karşı koydular. Bunun üstüne ikisine de birer büyük bardak Kokakola verip ödüllendirdiler. Eğer Dadı Macdee görseydi sinir krizleri geçirirdi. Asitli içecekler yasaktı, özellikle gece yatarken içilmezdi.

Anna odadan içeriye girdi, uçuk leylak rengi şifonlar için-

de bir hayal kadar güzeldi. Özür dilercesine “Ben hazırım, ümit ederim sizi pek fazla bekletmedim” dedi.

Erkekler ona, ne kadar güzel/ve şık olduğunu söylediler. Anna bu komplimanları nazikçe kabul etti.

Rafealla içinden kendisini çok mutlu hissediyordu. Hari-ka bir doğumgünü partisi olmuştu.

Lucien, “Haydi, artık gidelim, geç kalırsak ayıp olur” dedi. Dikkatle kızının yüzüne baktı. “Sende bir değişiklik var, benim güzel küçük kızım. Ah, evet nedenini biliyorum.” diyerek kıkırdadı. “Tam yedi yaşındaki kıza benziyorsun!”

Gülüşmeler arasında üç büyük, kapıya doğru yürüdüler. Lucien kapıyı açtı, geriye çekilip karısına yol verdi.

“Oh, eyvah!” diye Anna heyecanla bağırdı. “Yukarda bir şey unuttum. Siz arabayı çalıştırın, hemen dönerim.”

Lucien sabırsızca içini çekip, “Henri’nin arabasıyla gidiyoruz. Haydi çabuk ol” dedi.

Odile’in babasına gülümseyen Anna, “Sen de Lucien’i araba kullanmaya kandıramadın öyle mi Henri? Bende sadece ben başaramıyorum sanıyordum.” diyerek koşar adımlarla yukarıya çıktı.

Rafealla parmaklarının ucunda yükselip babasını öpmek istedi. Ama ona yetişemedi. Kızını kucağına alan Lucien “Tatlı rüyalar küçük bebeğim” diye fısıldadı.

Rafealla karşı koydu. “Baba, ben büyüdüm artık.”

“Ah, pekala” diyerek kızını sevgiyle öptü. “O zaman, sana güzel rüyalar benim büyük kızım.”

Ve sonra Lucien ile Bay Ronet merdivenlerden inip, Bay Ronet’in gümüş renkil Mercedes’ine bindiler.

İki küçük kız kapının önünde durmuş el sallıyorlardı. Dadı Macdee koşarak geldi ve arkalarında durup kaşlarını çatı. “Üşüyüp hasta olacaksınız!” diye yakındı. “Ve beni suçlayacaklar. Haydi, şimdi gelin yukarı çıkıyoruz. Hemen şimdi!”

Rafealla söz dinleyip, kendisine söyleneni yerine getirdi. Odile de arkadaşını taklid etti.

Dadı pek görüldüğü kadar kızgın değildi. “Haydi bakalım, yatağa.”

Anna merdivenlerden aşağıya iniyordu, uçuk leylak rengi şifon bir bulut gibiydi. Lucien ile Henri’yi bekletmemek için telaşlıydı. Hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Birdenbire yeri göğü sarsan bir patlama sesi duyuldu. Gürültü sokaktan geliyordu. Öylesine güçlü bir patlama sesiydi ki, sanki evin üstüne bir bomba düşmüştü.

Ve arkasından patlamanın etkisi geldi. Camlar büyük bir şangırtıyla kırıldılar. Herkes sarsıntının gücüyle yere düştü ve cam kırıkları ölümcül yağmur taneleri gibi üstlerine yağmaya başladı.

Rafealla annesinin merdivenlerden aşağıya düştüğünü gördü. Sanki sahnede sergilenen ağır çekim bir bale temsili seyrediyordu.

Cam parçacıkları bacaklarına gömülünce büyük bir acı duydu ve inlemeye başladı. Korkudan donmuştu “Baba!” diye bağırdı. “Oh, babacığım! Bizi kurtar! Lütfen, bizi kurtar!”

KRIS PHOENIX

1968

GEÇ kalmasına rağmen Kris seksi bir keşfetti pir keşfetti. Bu konudaki heves ve coşkusu en iyi arkadaşı Buzz’ı bile yaya bırakıyordu.

Günün birinde İspanya’nın gözde tatil beldesi Majorca’da plajda kumların üstünde yatarlarken, Buzz “Vay canına! Sen hiç durmak bilmez misin! Hiç olmazsa ben zaman zaman nefes almak için bir süre ara veriyorum.” diye heyecanla bağırdı.

Kris güldü. İki buçuk yıldır evden uzaktaydılar. Geçimini kendi kazanıyordu. Bir buçuk yıl Avrupa’yı otostopla dolaştıktan sonra yeni bir güven duygusuna sahipti. Artık annesinden üç beş kuruş yürütmeden yaşayabilecek kadar bağımsızdı, fakat bu arada para kazanırken, istediği güzel kızı da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tavlayacağına emindi. Belki pek uzun boylu, esmer değildi, geleneksel bir yakışıklı da sayılmazdı, ama artık yirmi yaşında, kendisine bir stil edinmişti. Sahtekar bakışlı, kirli sarı saçlı, sıırım gibi vücudu ve koyu güneş yanığı teniyle kendisine bir stil edinmişti.

“Bugüne dek yaptığım en iyi şey, seni İngiltere’den sürükleyerek uzaklaştırmam oldu” diye Buzz düşüncesini açıkladı.

Kris kızgın kumların üstünde yuvarlandı. Suyun kenarında kıkırdayarak gülüşen bikinili iki kıza aklını takmıştı. “Seninle tartışmayacağım, dostum” diyerek gözlerini kısıp kızlara baktı. “Hangisi senin olsun?”

Buzz şaşırdı. “Hayret. Bu kez ilk seçim şansını bana mı bırakıyorsun?”

Kris bonkörce, “Evet, neden olmasın?” diye yanıt verdi. Buzz kararını verdi. “Büyük memelisini.”

“Ay hadi, olmaz. Bana bir iyilik yap. Hem sen sıskalardan hoşlanırsın.”

“Bugün canım tombul birisini istiyor.”

“Bok canına.”

İki arkadaş güлüştüler. Bu arada kendilerine bakıldığını bilen kızlar sanki farkında değillermiş gibi davrandılar.

Kris, “Haydi, oltayı sen at,” dedi.

Buzz yüksek sesle bir initli koyuverdi. “Ben daha dün geceki İsveçli karıyla yaptığım çılgın cümbüşün yorgunluğunu atmaya çalışıyorum. Parmağımı kaldıracak halim yok, biraz dinlenebilir miyim?”

Buzz’ın sarı soluk rengi gitmiş, şimdi teni çingene gibi koyukahverengiydi. Siyah saçları uzun ve dağınıktı ve kulak memesinin birisini küçük altın bir küpe süslüyordu. Öylesine zayıftı ki, kaburga kemikleri sayılıyordu.

Kris şakadan, çok kızmış gibi yaparak, “Ay, bok canına!” diye bağırды. “Niçin karıları tavlamak hep benim üstüme düşüyor?” Yerinden fırlayıp, kumların üstünde salına salına yürüdü, kıkırdayarak gülüşen kızların yanına gitti. Güvenle “Merhaba güzeller, İngilizce konuşmak var?” diye sordu.

Evet, İngilizce konuşmak vardı. Liverpool'dan tatile gelmişlerdi.

Bütün gün yaptıkları araştırmalara göre Buzz ile Kris en kolay İngiliz kızlarının tavrına karar vermişlerdi. Birkaç kelime konuştuktan sonra işler hemen kızışıveriyordu. Kuzey Avrupalılar ikinci sırayı alıyorlardı - İsveç, Danimarka, ve Finliler - bunlar da kolay tavlaniyordu. Yerel İspanyol sinyoritaları hayır, hayır demekten başka bir şey bilmezlerdi. Alman ve Fransız kızları da baş belasıydılar. Amerikalılara gelince - önce onlara romantik kur yapıp yemeğe, dansa götürüp akıllarını çelmek gerekti - bu da hem para hem de zaman meselesiydi. Ne Buzz'ın, ne de Kris'in Amerikalı kızlara tatlı sözler söyleyip, onlar için para harcamaya niyetleri yoktu.

Ayaküstü kısacık konuşmadan sonra Kris, kıkırdayarak gülüşen iki kızı getirip Buzz ile tanıştırdı ve göz açıp kapayana dek Sangriaslar (kırmızı şarap ile meyve ve limonata karışımı sert bir içki) içilmeye ve kızgın kumların üstünde el şakalları yapılmaya başlandı.

Güneş batarken işler ciddileşmeye yöneldi, sahilde sessiz ağaçlıklara doğru uzanan romantik bir yürüyüş ve burada birkaç dakika el peşrevi, sonunda da beklenen dakika.

Kris, yeni kıza sarılıp sevişmeye başladı. Hangi kızla yatsa, hep Edwards'ların küçük, ukala kızları ile okulda kendisine garip diyerek yıllarca huzurunu bozan kızlar aklına geliyordu. Yeni bir kadınla yataarken, sanki tanıdığı bütün kadınlarla yatıyormuş gibi hissediyor ve rahatlıyordu.

Beceriksizce bikinisinin altını çekiştiren yeni aşkı, "Seni daha sonra görebilir miyim?" diye sordu.

Kızın sorusunu zeki bir manevra ile atlatıp, "Hangi otelde kalıyorsun?" diye sordu.

Kız söyledi, Kris biliyorum der gibilerden başını salladı. "Sevgilim, burada ne kadar kalacaksın?"

"Altı gün daha" diye yanıt veren kız ümitle ilave etti. "Seni daha sonra görebilir miyim?"

Ah, altı gün, özellikle o otelin ve bu plajın semtine uğramamalıydı. "Ben de görüşmeyi çok isterdim, ama bu gece

olmaz” diyerek üzüntüyle içini çekti. “Yarın neden burada buluşmuyoruz?”

Genellikle herkese aynı yöntemi uygularlardı. Ve böylece daldan dala kona kona yaşıyorlardı. Geceleri, yerel restoranların birinde gitar çalıp şarkı söyleyerek gösteri yapıyorlardı - ve sonra genellikle diğer müzisyenlerle buluştukları bir kulübe, veya diskoteğe gidip hep birlikte müzik yapıp gerçekten eğleniyorlardı. Öylesine iyi gitar çalmaya başlamışlardı ki, gün geçtikçe şöhretleri artıyordu. İsimleri duyulmaya başlamıştı. Tatile gelen müzisyenler, birlikte çalıp eğlenmek için iki İngiliz delikanlısını arayıp buluyorlardı.

Majorca’da aşağı yukarı bir yıl kaldılar. Buzz ve Kris tek odalı bir evde yaşıyorlardı. Hava şahaneydi, içki ucuzdu, sürekli turist akını bulundukları yeri daha da ilginç hale sokuyordu. Tabii sıcak veya soğuk, hiç kadınsız kalmıyorlardı. Daha önce Belçika, Almanya, Fransa ve İtalya’yı dolaşmışlar, önlerine gelen işi yapmışlar ve yeni elde ettikleri özgürlüğün tadını çıkartmışlardı.

Can sıkıcı tek bir nokta vardı. Daha kimse kendilerini keşfetmemişti. Buzz’dan çok Kris’in buna canı sıkılıyordu. Buzz İngiltere’nin keşmekeşinden uzak, güneşin altında yaşamaktan mutluydu. Kris bir grup kuracaklarsa bunu doğru dürüst bir yerde yapmaları gerektiğini biliyordu. Herhangi bir İspanyol tatil köyünde önlerine gelen her kızla yata kalka, grup kuramazlardı. Buzz’ın ister hoşuna gitsin ister gitmesin, bir süre sonra kendi ülkelerine dönmek zorundaydılar. Bütün olayların geliştiği ve bittiği yer İngiltere’ydi. Ve Kris bu olayların bir parçası olmak için telaş ediyordu. Birbiri ardına hiç durmadan yeni gruplar türüyordu - Bütün müzik dergilerini birkaç hafta gecikmeyle okuyordu, ama hiç okumamaktan daha iyiydi. “The Musical Express” ve “Record Mirror” başarı öyküleriyle doluydu: Jeff Beck Grubu’nun birinci vokalisti Rod Stewart adını duyurmaya başlamıştı. The Who, Les, ve Led Zeppelin gibi gruplar da almış başlarını gidiyorlardı.

Yıl 1968’di, Beatles ve Rolling Stones’un öncülüklerinden beri İngiltere kaynıyordu. Altmışların hızlı ritmi modayla, si-

nemayla, stille ve daha önemlisi - müzikle Londra'da başlamıştı. Öyleyse kesinlikle Londra'da yaşamalıydı.

Bir gün, Buzz annesinden mektup aldıktan sonra, "Sanırım, birkaç gün bizimle kalması için Daphne'yi buraya çağıracağım" dedi.

Buzz, Daphne'ye hiç anne demezdi, onu hep ismiyle çağırırdı.

Unuttuğu suçluluk duygusunun birdenbire tekrar canlanmaya başladığını hisseden Kris "Neden?" diye heyecanla bağırdı.

Buzz elindeki mektubu salladı. "İşten ayrılmış, birlikte yaşadığı herifi de kapı dışarı etmiş ve - bilmiyorum - bana biraz sinirleri bozulmuş gibi geldi, ne demek istediğimi anlıyorsunuz ya?"

Kris "Peki, o nerde yatacak? Başka odamız yok ki," dedi. "Benim yatağımda yatabilir. Ben de yere kıvrılıp yatarım. Senin için bir sakıncası yok değil mi?"

Tanrım! Yoksa Buzz biliyor muydu? Olamazdı. Daphne, ona kimseye söylememesi için yemin ettirmişti. Kendisi de kalıp oğluna itiraf etmezdi.

Duyduğu heyecanı belli etmemeye çabalayarak "Bana ne. Nerde isterse yatsın," dedi.

Buzz, "Pekala, hemen gidip ona telefon edeyim," diye karar verdi. "Biriktirdiğimiz paramızdan biraz ödünç alıp ona bilet yollamalıyım."

Kris, Daphne'in kendisinden yine aynı servisi bekleyip beklemeyeceğini merak etti. Onunla eskisi gibi oynamaya ne niyeti ne de arzusu vardı. Ne de olsa artık garajda ırzına geçtiği bakire oğlan değildi. Ondan hoşlanmıyor değildi, ama en iyi arkadaşının annesi ile o işi yapmak katlanılması zor bir suçluluk duygusuydu.

Buzz, mahallenin barına telefon etmeye gitti. Kris de bu arada oturup ne yapacağını düşündü.

Fazla düşünmesine gerek kalmadı. Buzz sapsarı bir yüzle geri döndü.

Kris hemen merakla "Ne oldu?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Buzz yatağının kenarına oturdu, sıska yüzü sanki taş gibiydi. “Yapacağını yapmış işte... Daphne ölmüş.”

Cenaze töreni için İngiltere’ye dönmek bugüne dek Kris’in başına gelen en üzücü olaydı. Aylardan Ekim’di. Kris dondurucu soğuğu, öğleden sonra saat dörtte havanın karardığını, acımasız yağın yağmuru ve trafik keşmekeşini unutmuştu. Daha önemlisi, her saniye çığlık çığlığa birbirlerine bağırarak bekar iki kızkardeş ile aynı evde yaşamayı unutmuştu. Üvey babası Horace hâlâ bir televizyon manyağı idi. Ve annesi, Avis - hâlâ zenginlerin evlerinde hizmetçilik yapıyor, yüksek sesi ve patron tavırlarıyla ev cephesini yönetiyordu.

Kaşlarını çatıp öfkeyle Kris’e “Çok sıskasın” dedi. “Neden hiç mektup yazmadın? Senin kulaklarını koparmalıyım küçük piç!”

Kızkardeşlerinin ikisi de kıskançlıkla ona baktılar. Kızlardan küçüğü “Bazı kimseler için hava hoş değil mi? Bütün gün güneşin altında tembel tembel yat, anana bir kuruş para gönderme. Burada yiyecek ve yatacak paramı ben veriyorum.” dedi.

Kris telaşla “Hemen hayale kapılmayın, burada kalmaya-
cağım” dedi.

Annesinin acı dilini alan öbür kızkardeşi “Çok yazık,” dedi. “Amerika’ya gidip pop yıldızı olacaksın, değil mi?”

Kris, kızkardeşlerine tahammül edemiyordu. Fakat onlara karşı duyduğu nefret kardeşi Brian ile aralarındaki ilişkinin yanında solda sıfır kalırdı. Brian Pazar günü karısı Jennifer, peşinde iki sümüklü çocuğuyla çaya geldi. Brian’ın alelacele evlenmesinin sebebi iki yaşındaki çocuktu. Yeni doğan bebekle sanki nispet yapıyor diye düşündü Kris. Zaten Brian’ın ukala yüzünden düşünceleri okunuyordu: Benim işim var, karım var, ailem var. Ya senin neyin var küçük kardeş?

Brian ukalaca konuştu. “Artık ne yapman gerektiğine bir karar verme zamanı geldi. Anneni böyle üzmemekten utanmıyor musun?”

Eğilip Brian'ın kulağına duyabileceği şekilde "Sittir ol," diye mırıldandı.

Ne yazık ki iki yaşındaki çocuk bu kelimeyi kapıp hemen bağırmaya başladı. "Sittiy ol, sittiy ol, sittiy ol!"

Brian öfkeyle bağırdı. "Adi serseri. Çocuğuma küfür etmesini öğretiyor. Hiçbir işe yaramaz serserinin birisin. Neden saçlarını kesip, bir baltaya sahip olup, erkek gibi davranmıyorsun?"

Kris horgörüyle söylendi. "Senin için erkeklik kısa saç ve boktan bir iş sahibi olmak mı?"

Brian kurumla "Benim için hava hoş, tanrının belası, şoroloya benzeyen sensin," dedi.

Kris kahkahlarla gülmeye başlayınca, Brian çok sinirlendi.

Avis dizginleri ele aldı. "İkiniz de susar mısınız?" diye yüksek sesle bağırdı. "Eğer kavga etmek istiyorsanız, dışarıda edin."

Kavga çıkmasını dört gözle bekleyen kızkardeşler bir ağızdan "Evet, dışarı çıkın" diye bağırdılar.

Horace etrafında olup bitenin farkında değildi. Herkesin birbirine düşmanca iğneli sözler sokuşturduğundan habersiz "Sevgilim, bir fincan çay daha verir misin? Televizyondaki futbol maçını kaçırmak istemiyorum" dedi.

Kris, ailesiyle birlikte uzun süre yaşamaya katlanamayacağını biliyordu. Artık özgürlüğe alışmıştı - ayrıca eski odasına kızkardeşlerinden birisi yerleşmişti. Ön taraftaki oturma odasının üstündeki divanda yatmak da çok sıkıcıydı. Eve döneli beş gün olduğu halde, bir an önce buradan ayrılmaya can atıyordu. Bütün sorun parasızlıktı. Buzz'dan yardım beklemek de hayaldi. Daphne'nin cenaze töreninden sonra, Buzz evden dışarıya adım atmıyordu. Ne müzik provası yapmak istiyor, ne de kulüplere gidiyordu. Hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Daphne kendisini geleneksel yoldan öldürmüştü - başını fırının içine sokmuş ve havagazını açmıştı. Kimse neden intihar ettiğini bilmiyordu. Cenaze töreninde akrabalarından birisi "Zavallı kız, çok üzgündü, bunalım geçiriyordu. Bunalım dayanılmayacak kadar ağır bir yük," diye açıkladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Buzz daha başka düşünüyordu. Üzüntüyle “Çünkü onu yalnız bıraktım. Birbirimize çok yakındık ve ben onu terk ettim” dedi.

Kris ne söyleyeceğini bilemiyordu. İçindeki suçluluk duygusundan kurtulamamıştı. Belki Daphne Kris’in yüzünden intihar etmişti.

Buzz’a “Haydi kalk. Böyle oturup üzülemezsin. Kendimiz için bir şeyler yapmalıyız” dedi.

Buzz hiç yerinden kıpırdamadan “Ne? Ne bok yapacağız?” diye sordu.

Kris, ümitsizlik içinde “Bilmiyorum. Ama bir şeyler bulmaya çalışacağım. Buna emin olabilirsin” dedi.

Annesinden elli İngiliz lirası borç alıp, tekrar geçici olmak üzere cam silme firmasında Kris işe girdi. Buzz’ı da peşinden sürükleyerek, ailesinin evinden taşındı. Zaten Buzz kendi evinde oturamayacaktı. Kontratın süresi bitmişti. Evden çıkması gerekiyordu. Daphne birkaç yüz İngiliz lirası miras bırakmıştı. Ne yazık ki, cenaze töreni ve diğer masraflar bu parayı bir çırpıda eritti. Buzz, annesinin bütün eşyalarını akrabalarına verdi ve Kris’in peşine takılıp Kilburn yakınlarında bulunduğu sahipsiz eve yerleştiler. Sahipsiz ev terk edilmiş bir gecekonduydu, AŞK VE BARIŞ sözlerini kendilerine amaç edinen bir grup hippie tarafından işgal edilmişti. Ev dökülüyordu. Fakat Buzz bu tembel yaşam şekline hemen ayak uydurdu. Bütün gün hiçbir iş yapmadan yaşamak hoşuna gidiyordu. Sonra geceleri hepsi bir araya toplanıp oturuyorlardı. Buzz mum ışığında gitar çalarken uzun saçlı birkaç kız da hayranlıkla onu dinliyordu.

Fakat bu yaşam şekli Kris’in hoşuna gitmiyordu. Onun çok daha hırslı planları vardı. Ödünç aldığı parayla kendisine elden düşme küçük bir motosiklet aldı. Böylece Londra’nın Batı Yakası’na kolayca gidebiliyordu. Orada ne kadar caz kulübü, gece kulübü, şarkı kulübü, ne varsa hepsine girip çıkıyor, bir bağlantı kurmayı ümit ediyordu.

Kısa süre sonra bu işi sadece kendisinin yapmadığını anladı. Rasta Stanley adında zenci bir delikanlıyla tanıştı. Rasta

davul çalıyordu, aynı zamanda gündüzleri küçük radyo istasyonunun bir ayak i lerini yapıyordu. Ve Ollie Stoltz adında çok yetenekli bir bascı ile tanışmı tı. Ollie, Kraliyet Müzik Akademisi'nde bir yıl burslu eēitim görmüştü.

Kris zafer kazanmış kumandan gibi hayalindeki grubu bulunduēunu Buzz'a söyledi.

Buzz esrarlı sigaradan derin bir nefes alıp ‘‘Bu söylediklerinin hepsi saçma’’ dedi. Esrarlı sigara çok hoşlandığı yeni alışkanlıklarından birisiydi. ‘‘Böyle yarışma,  eki me gibi saçmalıklara ben girmem.’’

‘‘Haklı’’ diye Flower söze karı tı. Buzz'ın yeni a kıydı. Brighton'daki evinden ka mı tı. On altı yaşında, iri mavi gözü, kalçalarına tek inen uzun sarı saçları vardı.

Kris içinde öfkenin kabardığını hissetti. Okuldan atıldıkları günden beri böyle yaşamak için mi s r n yorlardı. Şimdi tam adamlarını bulmuştu. Dinamit gibi bir gruptu. Ve sonra... G m! S perstarlığın yolu açılacak ve asla arkalarına bakmadan ilerleyeceklerdi. Annesine bir mink k rk alacak, Brian'a da tutup  eyini sol kulağına sokmasını söyleyecekti.

Ve  imdi kirli saçlı, boş bakı lı, kafayı bulmuş sürtük, Buzz'a akıl veriyordu. Hayır, bu duruma seyirci kalamazdı. Hiç yolu yok kalamazdı.

Suk netle, ‘‘Flower, sevgilim’’ dedi. ‘‘Niçin k  edeki bak-kala gidip kendine bir paket sigara ile çikolata almıyorsun?’’ Cebinden para çıkartıp uzattı. ‘‘Haydi, benden olsun.’’

Flower ilgilendi. Çünkü esrar içip, sevi tikten sonra en büyük tutkusu çikolata ve normal sigaraydı.

Sanki ayaēa kalkar kalkmaz uzattığı parayı geri  ekecekmi  gibi kız tereddütle bakıp, ‘‘Gerçekten mi Kris?’’ diye sordu.

Kris, parayı onun kirli avuçlarına sıkı tırdı ve ‘‘Evet, yalnız hemen kalkıp gitmeni istiyorum, olur mu?’’ dedi.

Kız, dönüp Buzz'un yüzüne baktı. Buzz da kendinden geçmiş halde ba ını salladı. Kız, bütün gün üstüne uzanıp yattıkları yer yataēından fırlayıp ayaēa kalktı ve buru uk bluzu ile mini eteēini d zelitti. Sandaletlerini ayaēına geçirip hızla uzaklaştı.

Buzz esrarlı sigaranın son nefesini çekti, sonra onu yerde söndürdü, arkasına yaslanıp kollarını başının altında kavuşturdu. “Haydi, başla bakalım. Kafamı bozmaya başla.”

Kris oynayacağı rolü biliyordu. Arkasını dönüp uzaklaştı. “Hey, arkadaş. Kafayı bulup, sevişip, sırt üstü yatmak istiyorsan benim umrumda değil.”

Buzz inatla “Bu yaşamı seviyorum” dedi.

“İyi. Çünkü ben çekip gitmeden önce bir kez daha sormak istedim.”

Buzz kuşkuyla “Nereye çekip gideceksin?” diye sordu.

“Eğer bütün gün burada oturup senin tahtakurusu kaynayan yatağında yattığını seyredeceğimi sanıyorsan, beynin sulanmış olmalı. Ollie Rasta ve bir herif daha var - gitar çalıyor - vokal yapıyor, bir grup kuracağım. O herif senin yerini alabilir.” Anlamli şekilde sustu. “Sadece senin gerçekten istemediğinden emin olmak istedim.”

“Bok canına!” diye Buzz homurdandı. “O herif kimin nesi?”

“İyi bir çocuk. Ondan hoşlanacaksın. İlk sahne gösterimizde gelir bizi seyredersin.”

Buzz yatağın üstüne dikilip oturdu. “Bok gelirim.”

“Tabii o senin kadar iyi değil, ama çalışmayla...”

“Kes be!” diye Buzz yakındı. Yataktan ayağa fırladı, siyah soba borusuna dönen buruşuk kot pantolonunun üstüne siyah kirli bir gömlek giydi. “Beni de gruba alana dek buradan bir yere ayrılamazsın. Haydi, kalk gidiyoruz.”

Birkaç gün sonra Wild Ones adını verdikleri gruplarını kurdular. İki gitar - Kris ve Buzz. Bas ve zaman zaman da org çalan - Ollie Stoltz. Ve dinamit gibi bir davulcu - Rasta Stanley. Vokalleri Kris ve Buzz aralarında paylaşıyorlardı.

Hepsi uçmaya hazır bekliyorlardı, ama gidecek yerleri yoktu.

Buzz, “Bok canına” diye çemkirdi. “Ya öleceğiz veya tanrının belası başarıya ulaşacağız. Bu iğrenç fakirlikten bıktım” dedi.

Birdenbire Buzz’a hırs basmıştı. Kris bunun iyiye alamet olduğunu düşündü.

“**S**ENİ şişko tembel orospu çocuğu, artık burada bizimle birlikte oturamazsın. Eşyalarını topla, defol git.” Ernest bir dev gibi tepesine dikilmiş, bağıırıyordu. Altın yumurta yumurtlamadığı için Bobby’i asla bağışlamıyordu.

Fanni, tombul yumruklarını sıkıp kocasından yana salladı. “Hayır efendim, bu oğlan hiçbir yere gidemez. O benim kanım, canım. Yalnız ben istersem onu bu evden kovabilirim.”

Kaşlarını çatan Ernest öfkeyle, “Bana karşı mı geliyorsun cadı?” diye homurdandı.

Yelkenleri hafifçe suya indiren Fanni, “Ben doğru olanı söylüyorum. Ayrıca bana küfür etme Ernest Cyrstal. Ağzından çıkanı kulağın duysun” dedi.

Ernest homurtuyla “Canım ne isterse söylerim kadın” dedi.

Onların arasında duran Bobby, kendisini sanki odada yokmuş gibi hissetti. İkisi de Bobby’i umursamıyordu. Sonu gelmez kavgalarında Bobby’i bahane olarak kullanıyorlardı. İki yıldır onlarla birlikte yaşıyordu ve Ernest belki bir düzineden fazla kendisini evden kovmuştu. Ve her seferinde Kuzen Fanni de buna karşı çıkıp Bobby’i savunuyordu. Aslında Bobby’i savunması ona karşı duyduğu sevgiden kaynaklanmıyordu - daha ziyade, Ernest’e üstünlük zevkini tattırmak için yapıyordu.

Öfkeyle Ernest’e bakıp nefretle, “Bu oğlanın evden gittiği gün, sen de gidersin” dedi.

Bobby içinden inşallah ne dediğini biliyordur, diye düşündü. Çünkü bir hafta sonra on sekiz yaşına basacaktı - ve o gün gelir gelmez bu evden gidecekti.

İki yıldır The Chainsaw diskoteğinin erkekler tuvaletinin bekçiliğini yapıyordu. Ve orada çok şey öğrenmişti. Onca yıl Nashville’de Bay Leon Rue’nun evine kapanıp kalmakla hiçbir şey öğrenenememişti.

Ernest Cyrstal “Sen salağın tekisin” dediği zamanlar ilk

günlerde haklıydı. Küçük Tatlı Bobby gerçekten o zamanlar çok salaktı.

The Chainsaw'da çalışmak, hayatın gerçeklerini görmesine fırsat vermişti ve artık akillanmaya başlamıştı - hem de çok hızlı. Aslında çok hızlı aklını başına toplaması gerekti. Chainsaw'ın erkekler tuvaletinde bekçilik yapıp da hayatta kalabilmek, kurşun çizmelerle mayın tarlasında dolaşmaktan farksızdı. İşemek, tuvalete gelen insanların aklından geçen en son şeydi. Buraya herkes çeşitli sebeplerden geliyorlardı - birinci sebep uyuşturucuydu. Bobby uyuşturucu olayını iş başı yaptığı ilk gece öğrenmişti. Kelek gibi büyük bir satışı engellemeye çalışmıştı ve nerdeyse işinden olacaktı.

Diskoteğin müdürü Nichols Kline, “Dinle çocuk, senin işin tuvaletleri temizlemek, bokları süpürmek, kavgaları durdurmak. Ve bu arada ağzının fermuarını hiç açmayacaksın. Sakın müşterilerin işine karışmaya kalkışma, onlar da senin işine karışmazlar. Anladın mı?” dedi.

Evet, anlamıştı. Özellikle, sinirli bir uyuşturucu satıcısının zulasından mallarını çalıp kendi hesabına sattığını iddia edip Bobby'den önceki tuvalet bekçisinin yüzünü gözünü dağıttığını öğrenince çok iyi anlamıştı.

Rocket Fabrizi adındaki beyaz garson onu uyardı. “Hiçbir şeye bulaşma ki, hayatta kalabilesin. Şimdi çocukları çalıştırıyorlar, çünkü dayanılması zor iş. Son bekçiden bir önceki herif kalp krizi geçirip bokların üstüne düşüp ölmüş. Oh, ayrıca popona da sahip ol. Sakın pantolonun ayak bileklerinde kimseye yakalanma.”

Bobby, Rocket'in son sözlerinin ne anlama geldiğini birkaç hafta sonra anladı. Aşırı heyecanla eski nonoşlardan birisi, “Tombullara bayılırım, özellikle zenci tombullara, sana üç yüz dolar vereyim, ayrıca çok zevkli dakikalar geçiririm” diye şakımaya başlayınca Bobby başına gelenleri anlamıştı.

Ve öğrendi. Müşteriler...

Almaya.

Satmaya.

Gezinmeye.

Seks konuşmaya.

Hap yutmaya.

Kokain çekmeye.

Ayak üstü iş tutmaya.

Esrarlı sigara içmeye.

Kusmaya.

Vurmaya.

Ve akla hayale gelmeyen şeyleri yapmaya geliyorlardı.

Bobby gecede hiç olmazsa bir kez sarhoş, fakat iş tutmaya hevesli bir kadını ya kenefte bir adamın kucağında otururken veya kapı açık ağız seksi yaparken yakalıyordu.

İş hiç sıkıcı değildi.

Ama adiydi.

Bununla birlikte hayatta kalmasını sağlıyordu. İşe girmek için yalan söyleyip yaşını üç yaş büyüttmüş, öyle başlamıştı. Şimdi burada kalmaya kararlıydı. Çünkü Chainsaw'da çalışmak sıradan bir iş değildi.

The Chainsaw ilk ve gerçek büyük bir diskotektir - geniş iki katlı salonda olağanüstü gürültülü müzik çalarken, çeşitli renkli ışıklar yanıp sönüyordu - bazı kez gruplar canlı gösteri yapıyorlardı, ama genellikle plak çalınıyordu. Siyah, bol paçalı pantolonları ve beyaz dar ceketleriyle yakışıklı barmenler, deri mini giysiler içinde güzel göz alıcı garson kızlar vardı.

The Chainsaw New York'lu zenginlerin "Olay" dedikleri bir yerdi. Zengin, ünlü ve adı çıkanlara hizmet veriyordu. Bu insanların çoğu hesap ödememekle ünlüydüler. Faturayı ödeyip de kapıdan içeriye girmek isteyenlerin ya çok güzel ya olağanüstü garip ya da yabancı birisi olması gerekiyordu. Diğer bir deyimle, The Chainsaw'ın sıkı sıkı korunan kapılarından içeriye ayaktakımı giremiyordu. Hele 'turist' kelimesi asla kullanılmıyordu.

"Artık işe gitmem gerek" diye Bobby söylendi. Şimdi de Ernest'in iğrenç banyo adetleri hakkında uzun bir tirada başlayan kuzen Fanni'nin yanından sıkışıp geçti.

Bobby'nin gidişine ikisi de aldırmadı.

Yeraltı trenine doğru yürürken terliyordu ve Bobby neden terlediğini biliyordu. Bunca kiloyu kim taşısa terlerdi. Artık şişmanlığının da bir çaresine bakmaya karar verdi. Birkaç hafta önce kulüpte yeni bir zenci garson kız çalışmaya başlamıştı. Adı Sharleen'di. Yirmi üç yaşlarında, şahane bir kızdı. Bobby ona âşıktı. Yalnız bir sorun vardı. Sharleen onun varlığının bile farkında değildi. Ne zaman onunla konuşmaya çalışsa, Sharleen sanki onu görmüyormuş gibi boş boş bakıyordu.

Sakin gecelerde, Bobby erkekler tuvaletinin porselen lavabolarının üstündeki etrafı oymalı demir çerçeveli aynalarda görünümünü incelerdi. Tatlı Küçük Bobby olduğu günlerde tombulluk kendisine yakışıyordu - kabarık afro saçları ve üstü pullarla işli beyaz sahne giysileriyle güzel uyum sağlıyordu. Şimdi aşağı yukarı on sekiz yaşındaydı, boyu her gün biraz daha uzuyordu ve tıpkı kocaman bir kütüğe benziyordu. Yeni ismi "Koca Şişko Bobby" olmalıydı.

Fanni ile birlikte yaşamanın zararı çoktu. Kadın yemek pişirmeye bayılıyordu. Yağ onun göbek adıydı. Bir zamanlar vücudu sadece kas olan Ernest bile gün geçtikçe şişmanlıyordu.

Bobby, o evden ayrılması gerektiğini biliyordu. Eğer Fanni ve Ernest ile yaşamaya devam edecek olursa, ebediyen şişko kalmaya mahkûmdu ve Sharleen de asla kendisini fark etmeyecekti.

Planını yapmıştı. Nasıl hayatta kalabileceğini söyleyip kendisine nasihat veren Rocket, bodrum katındaki evinde bir yatak boşalacağını, çünkü oda arkadaşının evden çıkacağını Bobby'ye haber verip kendisiyle birlikte kirayı paylaşmasını teklif etmişti. Bobby de teklifi kabul edip arkadaşına bir aylık kirayı peşin ödemişti. Fakat ne zaman taşınacağını sordukça, Rocket her seferinde bir mazeret buluyordu. Sonunda Bobby ya doğum gününde eve taşınacağını veya parasını geri istediğini söyleyip dayattı. Rocket her şeyin kısa sürede düzene gireceğine söz verdi.

Bobby kulübe geldiğinde orada çalışanların her zamanki gibi koşuşturduklarını gördü. Cuma gecesi haftanın en kalabalık gecesiydi. Ayrıca Cuma geceleri ünlü yıldızlar da gelip,

sakin, dinlendirici hafta sonundan önce kurtlarını dökerlerdi.

Bobby telaşla malzeme dolabına gidip, kağıt mendil kutularını, sabunları, temiz havluları, prezervatif paketlerini ve ucuz traş losyonlarını kontrol etti.

Yanında biten kulübün müdürü “Bobby,” dedi.

“Buyrun, Bay Kline” diye Bobby hemen yanıt verdi. Günün birinde işten kovulup, Fanni ile Ernest’in yanından ayrılp hiçbir yere taşınamamak korkusunu bir türlü içinden atmıyordu.

Nichols Kline, “Bu gece seni erkekler özel tuvaletine bakmanı istiyorum.” dedi. Otuz yaşlarında, uzun boylu, gaga burunlu, pas rengi kıvrıkcık saçlı, sinirli görünümlü bir adamdı. Uslanmak bilmez çapkınlığı ile şöhret yapmıştı. Damızlık bir aygır gibi eline geçen kadım odasına atıp kapıyı kilitler, onunla yatardı. Zaten ofisinin kapısı da sık sık kilitlenirdi. “Seymour hastalandı. Orayı idare edebilir misin?”

Hemen dikkat kesilen Bobby, “Evet, efendim” dedi.

Erkekler özel tuvaleti. Vay canına! Her zamanki bekçi Seymour’un ne derdi olduğunu merak etti. Bobby burada çalışmaya başladığından beri Seymour bir gece olsun görevini akşamamıştı.

Yanlarından geçen garson kızı çapkınca inceleyen Nichols “Orada otur ve sanki hiçbir şeyin farkında değilmişsin gibi davran, bırak istediklerini yapşınlar” dedi.

Bobby, Oh, Tanrım! Sharleen’i inceliyor diye düşündü.

Kız kalçalarını kıvrırarak ilerledi, kısaca “İyi akşamlar Bay Kline” dedi ama Bobby’nin farkına varmadı.

“Ünlü kişiler - biliyorsun şarkıcılar, film yıldızları, sosyete mensupları - şey... işte biraz herkese benzemezler.” diye Nichols açıkladı. “Onları kendi hallerine bırakmalısın, fakat bir şey istedikleri zaman da hemen hizmetlerine koşmalısın. “Parmağını gömleğinin içine sokup kaşınınca boynundaki altın zincirler şangırdadı. “Asla gözlerini dikip bakma. Bundan hiç hoşlanmazlar. Ve sakın imza isteme - Nebraska’daki ölüm döşğinde yatan anan için bile olsa sakın imza isteme. Anladın mı?”

“Evet, Bay Kline.”

Sonra önemsiz bir şey söylüyormuş gibi ilave etti. “Oh, eğer uyuşturucu filan çekerlerse, görmemezlikten gel. Tabii eğer senden mal almak isterlerse, onları bana yolla. Satış yapmak yok. Eğer hakkında birinden şikayet gelecek olursa, oğlum kendini kapının önünde bulursun. Burada kaç yıl çalıştığın beni hiç ırgalamaz.”

“Evet, efendim.”

Bobby, bir an Bay Nichols’a kendisinin de bir zamanlar ünlü olduğunu söylemek istedi. Tabii orta ligde oynamıştı, ama şöhretin ne demek olduğunu bilirdi.

Fakat sağduyusu, ‘boş ver, söyleme’ dedi. Birincisi, Nichols kendisine asla inanmazdı. İkincisi, herkese eskiden ne olduğunu söylemekle ne kazanacaktı?

Hayır. Sırrını içine gömüp saklamalıydı. Nashwille ve Bay Rue’dan ayrıldığından beri ne tek bir şarkı söylemiş ne de bir kelime şarkı sözü yazmıştı. Müzik geçmişinde kalmıştı.

Erkekler özel tuvaleti - veya Seymour’un Sarayı, kulüpte böyle biliniyordu - siyah granit yer döşemeleri, siyah mermer lavaboları, pırıl pırıl parlak pisuvarları, gümüş rengi duvarlarında Marilyn Monreo’nun mesleğinin her devresinde çekilmiş çeşit çeşit siyah beyaz fotoğraflarıyla fantastik bir dekora sahipti. Nichols, Seymour’un meşhur kilitli dolabının anahtarını, Bobby’e verdi. Dolabın kilidini açan Bobby içinde pahalı traş losyonları ile kolonyalar, iyi cins saç fırçaları ve taraklar, yarım şişe Courvoisier marka konyak, cam gibi bir zarfın içinde beyaz yasadışı madde - herhalde kokaindi - ve çeşitli karışık haplar vardı.

Bobby kokain ile hapları dolabın içindeki rafın arkasına koydu, kendisine gerekli malzemeleri alıp tekrar kilitledi. Elli yaşlarında, kısa boylu, asık suratlı zenci adamla hiç konuşmamıştı. Kulüpte diğer çalışanların söylediğine göre, Seymour yalnızca ünlü müşterileriyle sohbet etmekten zevk almıştı.

Bobby malzemeleri yerleştirdikten sonra, kulüp açılmadan önce çalışanların hep birlikte yemek yedikleri mutfağa indi.

Rocket ona el salladı. Aşçı yamağının tabağına koyduğu hamurşisini alıp, arkadaşı garsonun yanına gidip oturdu.

Rocket, metod öğretene okula devam eden yetenekli bir aktördü. İtalyan asıllı, yirmi yaşlarında, uzun yağlı saçlı, gözleri felfecri okuyan cin bakışlı bir gençti. Genizden gelen yeknesak sesiyle “Bu gece çok şanslıymışsın” dedi. “Yukarda eğlence var, değil mi?”

“Doğru.”

“Daha önce bilmediğine yazık oldu. Eğer bilseydin hazırlıklı gelirdin.” Sesini alçaltıp fısıldadı. “İkimize de iyilik yapmış olurdun.”

Bobby “Ben hazırlandım” dedi.

“Hayır” diye Rocket karşı koydu. “Ne demek istediğimi anlamadım. Özel kenefte gerçek iş çevirirdin. Oraya gelenlerin cepleri dolu ve alamayacakları şey yoktur. Seymour’un neden hiç birimize yüz vermediğini sanıyorsun? Herif oranın kralı. Tonla para kazanıyor.” Sözlerine devam etmeden etrafa kaçamak bakışlar attı. “Bana bir saat zaman tanı, eğer yerime bakacak birisini bulabilirsem, gereken her şeyi temin ederim. Sonra senin topladıklarını kırışırız - yarı yarıya.”

Bobby uyuşturucu satıcılığına girmek istemiyordu. Bu işin başına korkunç belalar açacağını bilecek kadar akli vardı. Ayrıca, Nichols Kline az önce kendisini uyarmıştı.

Başını sallayıp “Hayır” dedi. “Adam, bu iş çok tehlikeli, işimi tehlikeye sokmak istemem.”

Rocket bilgiçe, “Eğer onların istediklerini vermezsen, osuruk işini tehlikeye sokarsın” dedi. “Hey - moruk Seymour orada uzun zaman kaldı, öyle değil mi? Ünlü serserilere istediklerini hemen çıkarıp verdiği için uzun kaldı, eğer sen vermezsen - inan bana kendini kapının önünde bulursun. Onların hepsi acımasız, anasını bellediğim orospu çocuklarıdır.”

Bobby, Seymour’un kilitli dolabını düşündü. Belki Rocket’in söylediklerinde gerçek payı vardı.

Onun yumuşadığını sezen Rocket “Haydi, Bobby, voli vurmalyız” diye yalvardı. “Belki yalnızca bu gece için şansımız var - öyleyse neden onu elimizden kaçıralım, değil mi?”

Erkekler özel tuvaletinde çalışmak başka bir dünyaydı. Bobby kendi tarafındaki kalabalık, gürültücü, ter kokulu, sinirli müşterilere alıştı. Eğer şansı yaver giderse, on sentten bir dolara kadar bahşiş bırakırlardı. Pahalı giysili film yıldızlarına, rok yıldızlarına, spor yıldızlarına, yapımcılara, modacılar, yatırımcı bankerlere, arada sırada politikacılara, yönetmenlere ve daha birçok karışık başarı öykülerine alışık değildi.

Nichols Kline'ın sözlerini anımsayıp, onların yüzlerine bakmamaya çalışıyordu. Fakat böylesine aşına yüzleri karşısında görünce bakmamaya çalışmak çok zordu. Çoğu içeriye girip çıkıyorlardı. Bazıları hiç bahşiş bırakmıyordu, bazıları ise sanki önemsiz bir şey gibi bir onluk veya yirmilik atıyorlardı. Ünlü zenci şarkıcı, Jefferson Lionacre, Bobby'nin avucuna bir yüz dolarlık sıkıştırarak göz kırıp cesaret verdi. "Bugün bir bakarsın kenef bekçiliği - yarın bir bakarsın bütün dünya avucunun içinde."

Bobby onun elini sıkmak istedi. Şarkı için ne güzel bir başlık olurdu. Ama artık şarkı sözü yazmıyordu.

Kendi kendisine, neden yazmıyorum diye sordu? Tatlı çocuk sesini yitirmişti ama şarkı sözü yazma yeteneğini yitirmişti ki. Neden tekrar şarkı besteleri yapmaya başlamıyordu - sadece kendi zevki için yapamaz mıydı? Bay Leon Rue'nun kendisini yazmaya zorladığı, halk türküsü ve kovboy şarkısı türünde değil de - soul türünde, tatlı soul müzik türünde. Kendi tarzı müzikti soul.

Son zamanlarda James Brown ve Aretha Franklin'in plaklarını dinliyordu. İki sanatkar da şarkıyı nasıl satacaklarını gerçekten biliyorlardı.

Hey - eğer aklına koyduysa, soul şarkılar yazabilirdi. Taze melodiler hep aklından geçiyordu. Bir şeyler yapmanın artık zamanı gelmemiş miydi?

Pekala - önce başka bir eve taşınacaktı. Sonra oturup bir şarkı yazacaktı. Sadece kendisi için.

"Hey - sen - şişko oğlan,"

Kurduğu hayaller bir anda bozuldu. Sıska, kafayı bulmuş,

pop şarkı yıldızı, sırtında yılan derisi ceketi, turuncu pantolonu ve ayağında uzun topuklu çizmeleriyle çıkageldi. Azametle yan gözle bakıp, “Seymour nerede?” diye sordu.

Doğru olduğunu bildiği halde kendisine ‘Şişko Oğlan’ denilmesine çok mahçup olan Bobby “Bu gece burada yok,” diye yanıt verdi.

“Bok canına, olmadığını ben de görüyorum” diyen şarkıcı boy aynasının karşısına geçip görüntüsüne baktı. “Nerede moruk serseri?”

“Şey, galiba hasta sanırım.” diye yanıt veren Bobby, Nighmares adlı grubun baş şarkıcısı Del Delgardo’yu tanıdı.

Pop şarkıcısı, kalın dudaklarını sarkıttı. Kasığındaki kibarıklığı düzeltti. “Benim malı bıraktı mı?”

“Ne malı?”

Gözlerini kısıp Delgardo “Sakın bana salak numarası yapma, yoksa senin kıcının derisini yüzerim. Tanrının belası araplar, hep birbirinizi tutarsınız.” dedi. Sonra ağlamaklı bir sesle “Malımı istiyorum. Parasını daha önceden ödemiştin. Malımı hemen ver,” diye vızıldandı.

Bobby bir an sıksa serserinin yüzünü bir yumrukta dağıtmak istedi. Fakat bunun kendisine yararı dokunmaz, sadece işinden kovulurdu.

Derin bir nefes alıp, Seymour’un kilitli dolabındaki cam gibi zarfı düşündü. Ne yapmalıydı? İçinden gelen dürtüye uyup dolaptaki malı ona vermeli miydi, yoksa bu manyağın çılgılık çılgılığa bağırmasını mı beklemeliydi?

İçinden gelen dürtüye uydu, dolabın kilidini açtı, elini içeriye uzatıp zarfı aldı ve serserinin eline tutuşturdu. “İstediğin bu mu?”

Pop şarkıcısı hırçınca homurdandı. “Nasıl oldu da Tanrının belası dizlerimin üstüne çöküp yalvarmamı istemedin?” Sonra elindeki maldan siyah mermerin üstüne ince çizgi halinde döküp burnuna çekti.

Bobby arkasını döndü. Bir kez uyuşturucuların tadına bakmıştı. İki yıl, uyuşturucuların insanı ne hale soktuklarına tanık olunca onlardan ebediyen uzak kalmasına yeterli bir sebepti.

Del birdenbire samimi olup, “Haydi, gel bana katıl” dedi.

“Hayır, teşekkür ederim. Ben kullanmam.”

Pop yıldızı ısrar etti. “Haydi, dediğimi yap.”

“Yapamam. Yoksa işimden olurum.”

Del Delgardo gerçek kimliğine büründü. “Eğer dediğimi yapmazsan o zaman işini kaybedersin şişko bok.”

Bu serserinin suratına bir yumruk patlatmadan birisinin içeriye girmesini içtenlikle diledi. Ama kimse girmediydi.

Del tehdit edercesine yineledi. “Haydi, yap!”

Bobby büyük Seymour’un bu durumları nasıl idare ettiğini merak etti. Sonra smoking giymiş orta yaşlı bir adam içeriye girdi ve pop şarkıcısının ilgisini çekti.

Del ona selam verip “Hey Marcus, tam zamanında geldin. Haydi gel, tanrının belası ziyafete kon!” dedi.

Bobby’nin şaşkın bakışları altında zengin görünümlü adam, kafayı bulan şarkısının yanına geldi. Sanki çok iyi yakın iki arkadaşmış gibi, sevgiyle onun yılan derili omuzunu okşadı, iç cebinden ince altın bir çubuk çıkartıp, kibarca beyaz tozu burnuna çekti.

Bobby rahat bir soluk aldı. Artık kimsenin kendisine ihtiyacı yoktu. Tehlike geçmişti. Usulca pırıl pırıl parlayan mermer lavaboları parlatmaya koyuldu.

“Benim albüm, dükkânlarda satış rekorları kırıyor - gerçekten bok gibi satıyor. Doğru mu Marcus? Doğru mu?” diye Del sordu.

Hafif Avrupa aksanıyla konuşan adam, “Evet, gerçekten iyi satıyor” diye yanıt verdi.

“Mick’in plağından daha çok satıyor, değil mi?”

“Para kazanıyoruz. Önemli olan bu değil mi?”

Del “Evet,” dedi ama emin değildi. Onun için en önemli olan şey Mick Jagger ve Rolling Stones’lardan çok daha fazla satmasıydı. Kim takardı parayı.

Marcus kibarca, “Bayanların yanına dönelim mi?” diye sordu.

Del Delgardo aç gözlülükle kokainden bir fırt daha çekti. “Evet, dönelim.” Aynadaki görünümüne son bir kez daha bak-

tı, gördüğünden memnun oldu, orta yaşlı adamın peşinden yalpalayarak dışarıya çıktı.

Onlar gider gitmez Rocket füze gibi içeriye daldı. Heyecanla, “Dışarı çıkan kimdi biliyor musun?” diye sordu.

“Del Delgardo, serserinin biri.”

“Hayır, öbür adamdan söz ediyorum.”

“O kimdi?”

“Marcus Citroen. Blue Cadillac Plaklarının sahibi. Güç adamı. Hem de büyük harf G. Al!” Rocket ceplerini boşalttı. “Esrarlı sigaralar, haplar, neşelendiriciler ve biraz da uyutucular. Bu gecelik bundan iyisi can sağlığı. Dua edelim de Seymour bir süre işe gelmesin.”

Bu işe hiç bulaşmamayı isteyen Bobby isteksizce “Peki, bunları kaç satacağım?” diye sordu.

“Vay canına!” Rocket gözlerini yuvalarında döndürdü. “Bazı kez sana çok şaşıyorum Bobby. Sen bütün ömrün boyunca hangi cehennemdeydin?”

“Dün gece Marcus Citroen ile tanıştığımı duydum.”

Sharleen kendisiyle konuşuyordu. Gerçekten varlığının farkındaydı!

Bobby “Evet,” diye geveledi. Nasıl davranılacağını bilmiyordu. Vestiyerde yanyana duruyorlardı. Aslında ona hiç bu kadar yakın durmamıştı. Onun böylesine ufak tefek olduğunun farkında değildi. Tıpkı taşbebek gibiydi. Çok güzeldi. Oh, evet çok güzeldi!

“Dinle.” Sharleen ona doğru eğilip telaşla fısıldadı. “Ben VIP’lerin yanına yaklaşamıyorum. Aşağıda serserilerle boğuşuyorum. Bana bir iyilik yap. Eğer bu gece yine gelirse bunu benim için ona ver. Lütfen.” Ve Bobby’nin eline bir kaset tutuşturup, yalvarırcasına gözlerinin içine baktı.

İşte altın fırsatı yakalamıştı. Bütün söyleyeceği, ‘Tabii, sen benimle çık, ben de senin kasetini ona veririm.’ Büyük bir soğukkanlılıkla bunu yapmalıydı. Rocket olsa aynen böyle davranırdı. Halbuki Bobby yalnızca “Evet” demekle yetindi.

“Teşekkürler tatlım.” Sharleen parmaklarının ucunda yükselip yanağına bir öpücük kondurdu. “Sen çok iyi bir delikanlısın.”

Ve sonra gözden kayboldu. Allah kahretsin! Eline geçirdiği fırsatı yitirmişti.

Rocket sevinçle sırtarak meydana çıktı. “Bu gece işimiz iş mi! Çok iyi, çok iyi. Seymour daha dönmedi değil mi?”

Bobby içinden onun dönmüş olmasını diliyordu. Kodamanlara servis yapmak çok zorlu bir işti. Aşağı katın çılgınlığını ve keşmekeşini yeğlerdi. Ayrıca uyuşturucu satmaktan hiç hoşlanmıyordu. Evet, doğru, fazla paraya ihtiyacı vardı, ama yine de hoşlanmıyordu. Ne de olsa, sokaklarda genç çocukları kandırıp onları zehirlemiyordu ya. Rocket’in dediği gibi bu insanların cepleri parayla dolup taşıyordu, sonra ayrıca kimse onlara silah zoruyla uyuşturucu satmıyordu ya.

“Bu gece yine yukarı kattasın, Bobby”, diye Nichols Kline arkalarına gelip dikilince, Rocket suçlu gibi korkuyla irkildi. “Yukarda iyisin.. Kimsenin şikayeti yok.”

Bobby, “Seymour’un nesi var?” diye sordu.

Nichols, üstünde durmadan yanıt verdi. “Sen Seymour’u merak etme. İşine bak ve kimsenin ayağının altına dolaşma.”

Nichols gözden kaybolur kaybolmaz, Rocket “Evet, sen işine bak ve elini müşterilerin cebinden sakın çıkarma!” diyerek sinir krizine tutulmuş gibi güldü.

Yine çılgın bir gece başladı. Müşteriler isteyince, Bobby onların isteklerini yerine getirdi. Kısa sürede paranın zenginler ve ünlüler için pek önemli olmadığını öğrendi - sanki etrafa para saçmaktan hoşlanıyorlardı.

Kapanış saatinde hissesine düşeni ödemek için Rocket’i aradı, ama garson arkadaşını hiçbir yerde bulamadı, hemen eve gitmek zorunda olduğundan yola koyuldu. Marcus Citroen gelmemişti, Sharleen’in kaseti cebinde duruyordu. Onu bir an önce dinlemek için sabırsızlanıyordu.

Eve gidip transistörlü teybinde - Nashville hatırası - kaseti dinleyince şaşkına döndü. Sharleen’nin sesi bir felaketti, arkasında kendisine eşlik eden müzik çok yüksek perdeden ça-

lıyordu. Sharleen'in ise sesi kısık ve hemen hemen yok gibiydi, gürültülü müziğin üstüne çıkıp sesini duyurmak için zorlanıyordu.

Demek.... Sharleen şarkıcı olmak istiyordu. Evet, hiç olmazsa bir ortak noktaları vardı. Ve Bobby onun sesini dinledikten sonra, daha güzel şarkı söylemesine, sesini geliştirmesine yardım edebileceğini düşündü.

Bu güzel düşünceyle rahatladı ve huzur içinde uykuya daldı. Fakat birkaç saat sonra midesine saplanan korkunç sancılarla uyandı.

“Oh - Tanrım!” diye acıyla inleyerek, yataktan kalktı ve bin bir güçlkle banyoya gidip kustu.

Ama rahatlayamamıştı. Korkunç sancı geçmiyordu. Bir bıçak gibi midesine saplanmıştı.

Paniğe kapıldı. Kötü bir şeyler oluyordu, ama Bobby bunun çaresine nasıl bakacağını bilmiyordu. Bütün gücünü toplayıp, Fanni ile Ernest'in odasına girdi, ışığı yakıp, onları uyandırdı.

Yatağın içinde dikilip oturan Fanni, “Çocuk, ne yapıyorsun?” diye haykırdı. Sırtındaki ucuz adi pembe geceliğin yakasından koca memesi dışarı taşmıştı.

“Hastayım” diye güçlkle nefes aldı. “Mideme korkunç bir sancı girdi.”

Fanni kuşkuyla, “Nasıl sancı?” diye sordu.

Yorganı kafasına çekmeye çalışan Ernest, “Oğlan sarhoş” dedi.

Her zaman kavgaya hazır olan Fanni, “Çocuk içki içmez” diye yanıt verdi.

Ernest ukalaca, “Sen öyle zannet, kadın” dedi.

Bobby midesine yapıştı. İşte uyuşturucu satmanın cezasını çekiyordu. Yanlış bir iş yaptığını biliyordu. Neden Rocket'in kendisini kandırmasına izin vermişti.

Bütün vücudunu ter bastı ve korkunç sancı midesine tekrar saplandı, bir an başı döndü, sonra büyük bir gürültüyle yere yuvarlandı ve kendinden geçti.

Son duyduğu sözler Ernest'in “Boook canınaaa! Kadın,

benim uykuya ihtiyacım var. Gecenin bu saatinde böyle şeyler istemem. Cadı, kalk da bir şeyler yap. Onu dışarıya at! Şişko, tembel oğlanın yüzünü bir gün daha görmek istemiyorum.” diye bağırmasıydı.

Cumartesi, 11 Temmuz 1987

KRIS, duştan çıkınca, tatlı Cybil'i bacaklarının arasında ki stratejik noktaya yerleştirdiği kırmızı gül goncası ile yatağın üstünde anadan doğma çıplak yatar buldu.

Sokak orospularının konuşmasını taklit ederek, “Şanslı adam, gül toplamak ister misin? Yirmi papel bastırırsan kendini gül cennetinde bulursun, gül toplamak için kırlara çıkmaya da ayrıca gerek yok!”

Neden böyle tahrik ediyordu? Yine vücuduna ateş bastığını hissedince, Kris öfkelen-di. Tekrar banyoya döndü ve “Sevgilim, bana bir iyilik yap, donunu kışına giy ve bu saçmalığa bir son ver,” dedi.

“Oh, oğlum, bari yarına sakladıkların iyi bir şeyler olsa,” diye onu tehdit etti.

Kris kapıyı kapattı. “Giyinene kadar dışarıya çıkmayacağım.”

Cybil bu kez yabancı aksanla konuşarak “Bu büyük gün sen pişman olmak var. Ben senden kötü intikam alacak.”

Cybil'in bir şeyi vardı - onunla birlikte, doğrusu insan bir an sıkılmıyordu. İyi huylu neşeli ve doğuştan muzipti. Ayrıca Amerika'daki bütün erkekler tarafından arzulanıyordu, ama o Kris'in yatağını paylaşıyordu. O şahane sarışın vücudun, harika yüzün. ve gür parlak saçların tek sahibi kendisiydi.

Öyleyse İngiltere'deki malikanesinin sahibesi Astrid'e neden ihtiyaç duyuyordu? Sigorta. Astrid sahnede olduğu sürece kendisini bütün bütüne Cybil'e kaptıramazdı. Veya bunun tersi. Kris, doğuştan evliliğe karşıydı. Evlilik kelimesini duyunca başından aşağıya kaynar sular dökülüyordu. Onun

için evlilikle kapana sıkışmanın hiçbir farkı yoktu. Evliliği bir kez denemiş ve ağzının payını almıştı. İkinci kez tekrar o kapana sıkışmaya hiç niyeti yoktu.

Sırtına bir kot pantolon ve alelade bir gömlek geçirip, banyonun kapısından başını dışarıya uzatıp baktı. Cybil gitmişti. Yatak odasına parfümü sinmişti. 'Azgın Sarışın Kolonyası!' Kris bunun müstehcen bir şaka olduğunu düşündü.

Aşağı kata inince, ev hizmetlerine bakan İskoç çiftin temizlikle uğraştıklarını gördü. Onlar Kris'i fark edince hemen selam durdular.

Tombul, ana Mabel, "Hoş geldiniz Bay Phonix" dedi. "Siz e güzel bir fincan çay hazırlamamı ister misiniz?"

Kris başını salladı. Bahçeye çıkıp malikanesini inceledi. Altın renkli Labrodor cinsi köpekleri Kris'i görür görmez koşarak üstüne atıldılar. Kris eğilip onları on dakika kadar sevdi.

Bel Air malikanesi iki dönümlük bakımlı bir bahçenin içindeydi. imler biçilmiş, iek göbekleri düzenlenmiş, limon ve portakal ağaçlarının kurumuş yaprakları toplanmış, parlak renkli begonvillalar açmıştı. Tabii Hollywood'un vazgeçilmez yüzme havuzu ve tenis kortlarıyla malikanenin bahçesi mükemmel bakımlıydı.

On beş yaşında okuldan kovulan, cebinde iki lirayı bir araya getiremeyen bir İngiliz delikanlısı için bir de fena bir durum değildi.

Birkaç tane Meksikalı bahevan canla başla çalışıyorlardı. Onlara neşeyle el salladı. Los Angeles'e geri dönmek çok hoştu. Buranın havasını seviyordu. Sürekli yağmur ve sisin olduğu İngiltere'de doğup büyüdükten sonra, Los Angeles'in sıcak havasını ve parlak güneşini seviyordu. Ayrıca yaz kış güneşten yanmış tenile olaşmak hoşuna gidiyordu.

Cybil sırtında varla yok arası minicik bir bikiniyle koşarak evden dışarıya ıktı. Meksikalı bahçevanlar işi bırakıp ona baktılar. Köpekler havladı. Kris'e tatlı bir gülücük gönderip, zarif bir şekilde suya daldı.

Bu kadın kendisini tahrik etmekten hiç usanmıyor muydu?

Yarın bu yaptıklarının bedelini ödeyecekti, oh, hem de nasıl ödeyecekti!

Sert bir kulaçla su yüzüne çıkan Cybil “Geliyor musun?” diye sordu.

“Hayır, jimnastiğe gidiyorum.”

Aletli spor salonuna çevrilen lüks havuz evine doğru yürüdü. Aşağı yukarı iki yıldır bir jimnastik hocasıyla birlikte çalışıyor ve ağırlık kaldırıyordu. Vücudundaki değişiklik şaşırtıcıydı. Eskiden dal gibi ince, fakat doğuştan atletik bir yapıya sahipti, sahnede harekete gelince asla yerinde durmazdı, fakat şimdi inanılmaz bir formdaydı - eskisinden çok daha sağlıklıydı. Otuz sekiz yaş bazı pop şarkıcısı starların unlarını eleyip eleklerini duvara asmayı düşündükleri bir yaştı. Ama Kris daha bunu düşünmüyordu - yepyeni bir enerjiye, çelik gibi bir güce sahipti. Yaptığı her neyse kendisine yaramıştı - artık sahnede eskisinden çok daha iyiydi.

Yirmi dakikalık cezadan sonra Kris yüzmeye hazırды. Havuz boştu, Cybil başka bir şey yapmaya gitmişti.

Aşağı yukarı otuz kulaç yüzdükten sonra, taptaze ve dinç sudan çıktı.

Havuzun kenarında menajерinin kendisini beklediğini gördü. Hawkins Lamont - genellikle Hawk diye tanınan bir Amerikalı.

Hawk, beyaz pantolon, beyaz gömlek, beyaz mako-senler ve uçuk bej krokodil Gucci bir kemer takmıştı. Çok şıktı. Uzun boylu, kırk yaşlarında, cildi George Hamilton gibi güneşten yanmış bir adamdı. Hawk etrafına büyük bir güven duygusu yansıtırdı. Ve yansıtmalıydı - çünkü bu meslekte en aranan ve en başarılı menajerlerden biriydi. Müşteri listesi birinci sınıf yeteneklerden oluşuyordu. Kris üç yıldır onunla birlikte çalışıyordu. Eski menajeri dillere destan Doktor Head'den ayrıldığından beri Hawk ile çalışıyordu.

Sarı çizgili şemsiyenin altındaki bahçe masasının iskemlesine yerleşen Hawk, “Çok iyi, formdasın” dedi.

Kris başını salladı. “Kendimi çok iyi hissediyorum - yani gerçekten çok iyi hissediyorum.”

Ama bunu söylerken aynı iddiayı birkaç yıl önce olsa yapamayacağının da farkındaydı.

Hawk gülümsedi - tamamen porselenden oluşan Hollywood gülüşüydü. “Sana birinden özel mesaj getirdim. Marcus Citroen, bu gece karısının davetinde sahneye çıkmayı kabul ettiğin için çok sevindi, sana teşekkür ediyor.”

Beline bir havlu dolayan Kris masanın başına oturdu. Kupkuru bir sesle, “Başka seçim şansım yoktu değil mi?” dedi.

Hawk “Doğru bir seçim yaptın” dedi. “Bu çok özel bir gece. Marcus plak dünyasının en büyük yıldızlarından üç kişiyi istedi ve onları elde etti. Senin yerine Springsteen’in sahneye çıkması benim hoşuma gitmezdi, ya senin?”

Kris, çimlerin üstünde elinde tepsiyle gelen Mabel’a baktı. Kendisi için tost ve çay, konuk için de kesme kristal bardakta bir dilim limonlu Perrier suyu. Tatsızca, “Sahneye bir girip bir çıkarım, o kadar” dedi.

“Bunda anlaştık. Sen en son çıkıyorsun. Bobby Mondella ve Rafealla’ıan sonra. Marcus’a bu şartı koştum. Ya yıldız spotu olacak veya hiçbir şey yok dedim.”

Kris “Tabii,” diye isteksizce söylendi. Bu tür işlerden nefret ediyordu.

Hawk, “Cybil seninle gelecek mi?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Ona sormadım.”

“Esaslı bir gece olacak.”

“Evet, ama ben kalmayacağım. Yoksa kalmak zorunda mıyım?”

“Belki sonra fikrini değiştirirsin.”

“Hayır.”

Hawk, Perrier suyundan bir yudum aldı ve kalktı. “Seninle daha sonra görüşürüz. Limuzin üç buçukta gelecek. En geç saat dörtte yola çıkmayı planlıyorum.”

Hawk gittikten sonra Cybil tekrar bahçeye çıktı. Tanrıya şükür, giyimliydi, tabii sırtındakiler insanın aklını çecek kadar açık değildi. Minicik, sırtı açık bir bluz giymişti, besbelli içinde sutyen yoktu. Bacaklarında da kasıkların sıkı sıkı saran kısacık bir şort vardı. Beyaz soket çoraplar ve lastik reebok ayakkabılarıyla, fazla gelişmiş bir amigöya benziyordu.

“Nereye gidiyorsun?” diye Kris sordu.

Cybil gözlerini iri iri açtı. “Sana söylemedim mi? Çok azgın bir fotoğrafçıyla çekimim var. Herhalde bakire vücudumu bir lokmada yiyip yutmak isteyecek - ona mani olmak için ne yapayım?”

“Prezervatif takmasını söyle.”

Cybil kaşlarını çattı. “Kris! Hiç komik değil. Onunla yat-sam senin hoşuna gitmez değil mi?”

“Bak, sana bir şey söyleyeyim sevgilim. Hikâyeyi anlatacak zaman bulamazsın.”

Cybil “Öyle mi?” diye meydan okudu.

“Evet yavrum, kendini kapıda bulursun. Valizlerini kapının önüne korum.”

Cybil bu duyduklarından hiç hoşlanmadı. Birdenbire ciddileşti. “Çok geri kafalısın. Londra’da evine kapattığın Danimarkalı sürtükten haberim yok mu sanıyorsun?”

İşte açığa çıkmıştı. Aylardır birlikte yaşıyorlardı ve Cybil ilk kez Astrid’in adını ağzına almaya cesaret etmişti.

“Beni iyi dinle” diye Kris sinirlenmeden konuştu. “Mükemmel olduğumu hiç iddia etmedim. Yalnız bir şey var - senin mükemmel olmanı isterim.”

Cybil “Sen bir hayvansın” diye bağırdı. “Bütün arkadaşlarım, senin iki yüzlü, sahtekar olduğunu söylüyorlar. Neden senin sahtekarlıklarına göz yumayım?”

“Seni kimse bu eve ayağından zincirle bağlamıyor, değil mi?”

“Senden nefret ediyorum Kris Phoenix. Günün birinde eve döndüğünde beni burada bulamayacaksın ve o zaman gerçekten pişman olacaksın.”

Öfkeyle koşarak uzaklaştı.

Kris derin derin içini çekti. Aman güne ne neşeli başlamıştı.

George Smith namı diğer Maxwell Sicily, yılın en önemli partisinin hazırlıklarını yapmak için Lilliane’nın bütün aşçılarını, garsonlarını Novaroen malikanesine götürecek kiralık özel otobüslerin birincisine bindi. Aşçılar, garsonlar ve komiler aralarında heyecanla konuşuyorlardı. Bu partiyi hiç kim-

se kaçırmak istemiyordu. Gazeteler haftalardır bu partiden söz ediyordu. Yılın en pahalı biletleriydi. Elli çift ve çift başına yüz bin dolar iyi paraydı.

Maxwell, cam kenarına oturup arkasına dayandı ve Sunset'ten konvoy halinde yola çıkacak otobüslerin hareket etmesini bekledi - dolambaçlı ve virajlı yollardan geçip, Pasifik Sahil Yoluna çıkacaklar, deniz kenarındaki sahil yolundan yirmi dakika ilerledikten sonra Novaroen'e varacaklardı.

Kendi kendine hafifçe bir şarkı mırıldanarak etrafındaki sohbeti dinlememeye çalıştı. Ama istese de istemese de arada sırada kulağına bazı laflar çalındı. Tabii başlıca konu paraydı, çünkü herkes bir gecelik eğlence için inanılmayacak kadar büyük para ödeyen bu insanların ne kadar zengin olduklarını öğrenmek telaşına düşmüşlerdi.

Komilerden genç bir çocuk kendi kendisine "Ben Rafealla'yı şarkı söylerken görmek istiyorum" dedi. "En büyük şarkıcı o."

Aşçı yamağı "Nah, ben her gün hiç bıkmadan Whitney Houston'u dinlerim" diye yanıt verdi. "Gerçekten çok esaslı, seksi bir karı."

Gözlüklü sıska suratında devamlı alaylı bir gülüş olan garson, "Ne var yani? Karıların hepsi düzüşüyor" dedi.

Maxwell, evet doğru diye düşündü. Hepsi düzüşür, hepsi yalan söyler ve cebindeki parayı harcayıp toz olur.

Maxwell biliyordu. Bunu babası kendisine çok genç yaşta öğretmişti. Onun için babası orospulara yapışıp kalmıştı.

Parayı bastır, karşılığında ne aldığını bilirsin.

Parayı bastır, patron sensin. Hiç kimse karşı koyamaz.

Kadınlar aşağılık yaratıklardır. Onları ait oldukları yerde dizlerinin üstünde tutacaksın. Kimin efendi olduğunu unutmasınlar. Söyledikleri çöplüklere asla inanma. Asla.

Maxwell bir an Vicki Foxe'i düşündü. Onunla birlikte çalışıyordu ve kadını ayarlaması gerekiyordu. Eğer eline yüzüne buluşturırsa...

Kes! Olumsuz düşünce yok. Vicki belki kadındı ama, çok

iyi bir yerden tavsiye ile gelmişti, eğer üstlendiği rolün altından kalkamayacağına kesinlikle inansa, Maxwell onu tutmazdı. Speed için de aynı kural geçerliydi.

Genellikle, Maxwell yalnız çalışmayı yeğlerdi. Başkalarına bağımlı kalıp da baş ağrısı çekmeyi kim isterdi? Fakat bu iş çok büyüktü. Bir yardımcıya gerek vardı. Speed ve Vicki kendisine gereken yardımı sağlayacaklardı. Vicki'nin içerden verdiği bilgiler de paha biçilmezdi. İyi bir yardımcıydı. Ondan gerçekten hiç kuşkusuydu. Verdiği servis karşılığında para almaya alıştı, bunun için karşılığında, ne vereceğini iyi biliyordu.

Fakat Speed hakkında pek emin değildi. Adam iğrenç bir sürüngendi, hilekâr ve namussuzdu. Ama iş araba kullanmaya gelince, onun eline kimse su dökemezdi. Zaten onun yapacağı da araba kullanmaktı. Tam vaktinde beklenen yerde olması yeterliydi. Evet sadece araba kullanacaktı. Maxwell her şeyi kontrol altına aldığına emindi.

Büyük bir servete konmak üzere yola çıkmıştı, hiç kimse onu yolundan döndüremezdi.

Rafealla, L'Ermitage'daki dairesinden içeriye girdiği anda Marcus Citroen telefon etti.

“Rahat mısın?” diye sordu.

“Evet, teşekkür ederim.”

“İstediğin her şey var mı?”

“Evet Marcus, var.”

“Hemen oraya gelmeye çalışacağım.”

“Lütfen gelme” diye telaşla söylendi. “Bugün olmaz. Yorgunum ve konseri düşünmem gerek. Seninle bu gece görüşürüz.”

Marcus duyduklarından pek hoşlanmamıştı. “Pekala. Sana bir saat sonra telefon ederim.”

Neyse lütfedip bir saat rahat bırakıyordu. Bir saat içinde valizini açacak, banyonun küvetini sıcak suyla doldurup kö-

püklerin içinde yatacak, yatağa uzanıp peşpeşe sigara içecek ve Amerikan televizyonunun değişik kanallarını izleyecekti.

Kendisini MTV kanalında buldu. Rafealla en iyi sandığı şeyi yapıyordu. Hem üzgün hem de ateşli bir görünümü vardı. Uzun siyah saçları, güzel egzotik yüzünü zengin bir perde gibi çevreliyordu. Ve boğuk sesi kendisini dinleyenlerin hayallerinde erotik düşünceler canlandırıyordu.

Rafealla

Kaşarlanmış

Görmüş, geçirmiş

Bilgili

Cinsel.

Ne uyduruktu! Bir yıldır hiç kimseyle yatmamıştı

Önce mesleği

Sonra hayatı ikinci planda geliyordu.

Seçimi.

Sevgili Marcus Citroen beni yıldız yapın, sizin olayım.

Evet, Marcus pazarlıkta verdiği sözü tutmuştu ve şimdi sıra kendisindeydi. Verdiği sözü tutmalıydı.

Rafealla onu bu kadar uzun süre bekletip oyalayabildiğine şaşırdı.

Kiralık araba şirketinde masanın arkasında oturan kız, Speed'in eline tutuşturduğu kağıtları boş bakışlarla incelerken bir yandan da ritmik hareketle çikletini çiğniyordu.

Speed sabırla, "Gri Cadillac Limuzin" diye yineledi. "Geçen Cumartesi ve ondan önceki hafta sonu da aynı arabayı almıştım."

Kız hiçbir şey söylemeden kalemi eline aldı, kiralık formunun üstüne yetki belgesini bir şeyler çiziktirdi, telefonu açıp mırıldandı. "Da, gri Caddy, limo." Sonra başıyla yandaki kapıyı işaret edip, "Git arabayı yan sokaktan al. Ödeme nasıl olacak?"

Speed cebinden paraları çıkardı. Kız paraları sayıp kağıtların kopyasını ona uzattı ve otomatikman "İyi günler" dedi.

Speed “Teşekkür ederim” deyip kıza hızla göz kırptı. Başına hafif çarpık oturttuğu şapkası ve sırtındaki gri şık şoför üniformasıyla kızın kendini çok beğenmiş olduğunu düşündü bir an.

Kadınların kendisini çok yakışıklı bulmalarını önleyebilir miydi? Eski karısı bile, ne zaman ziyaretine gitse hemen kendisini yatağa atmak isterdi - fakat onun pek sık ziyaretine gidemiyordu, çünkü Las Vegas’da oturuyordu.

Speed ise o kentten uzak durmak istiyordu. Çünkü ne zaman oraya gitse, ya evleniyor, ya da cebindeki parayı son kurşuna dek kumar masasında bırakıyordu.

Vay canına! Kumar ve memeler. Vazgeçemediği iki tutkusuydu.

Bir teknisyen, Cadillac’ı getirdi, Speed hemen direksiyonun başına geçti. Pahalı arabaların kokusunu seviyordu. Bir zamanlar Pasadena’da yaşayan bir çiftte özel şoförlük yapmıştı. Kadın, hizmetçisine her gün arabanın içine bir düzine beyaz gül koyduruyordu. Ne kokuydu! Speed hizmetçiyi düzüp, güllerin zeykini çıkarıyordu, üç ay sonra bu işi bırakmıştı. Yasal iş sıkıcıydı.

Cadillac çok iyi durumdaydı. Öyle olması gerekirdi. İki hafta sonu onu kiralayıp elden geçirmiş, ona sevgiyle bakmıştı. Kaportanın altındaki motor tıkr tıkr işliyordu. Speed elini motora sürünce mucizeler yaratırdı. Motor da kadın gibi sevgi ister, okşanmak isterdi. Hafif bir parmak hareketi, biraz sürtme, biraz yağlama ve motoru harekete geçirecek doğru noktayı bulma.

Speed kendi kendisine kıkırdayarak güldü. Bugün kolay bir gün olacaktı. Bütün yapacağı zamanında beklenen yerde olmaktı. Ve sonra uçacaktı.

On bin dolar için havada bile uçardı.

Sara uyandırmadan önce domuz pastırmasının kokusuyla uyanmıştı. Ve kendi karanlık dünyasının içinde kaybolan Bobby Mondella kıpırdamadan yattı. Bazı kez panik krizle-

rine tutuluyordu, bazı kez ise çok sakın ve kontrollüydü. Sara çok yardımcı oluyordu. Her zaman yanındaydı. Ve birdenbire onu öylesine arzu etti ki, kendisi bile şaşırdı.

Onun odada dolaştığını duyuyordu. Bobby nerde olsa Sara'nın adımlarının sesini tanırıdı.

Sara neşeyle, "Bir domuz pastırmalı sandöviç, bir alarm saati geliyor" diye bağırırdı.

Arzudan sesi boğuklaşan Bobby "Kadın, buraya gel," dedi.

Sara onun isteğini ikiletmedi. Bobby'nin ne istediğini bilirdi, bazı kez, Bobby kendisi bile farkına varmadan bilirdi. Elindeki tepsiyi masanın üstüne bırakıp, sevinçle ona gitti.

Bobby kollarını kaldırdı ve Sara'yı tutup yatağın içine çekti.

Hiç kımıldamadan yattı. Kalbi heyecandan çılgın gibi atıyordu. Çünkü dünyada Bobby Mondella kadar iyi seven erkek yoktu.

Ağır ağır giysilerinin üstünden Sara'yı okşamaya başladı. Hassas parmakları hafifçe iri memelerinin üstünde dolaştı. Sonra yuvarlak karnına, geniş kalçalarına indi. Parmaklarının ucuyla hemen hemen hiç dokunmuyor gibiydi, fakat kısa süre sonra Sara onun giysileri parçalayarak üstünden çıkarmasını arzuyla bekler hale geldi.

Yüksek sesle inledi, ama hemen sustu, çünkü ne yapması gerektiğini söyleyene dek Bobby onun sessizce yatmasını yeğlerdi.

Çıldırıcı bir yavaşlıkla parmakları usul usul bluzunun yakasından içeriye kaydı. Sonra teker teker düğmeleri çözüp, bluzun önünü açtı.

Sara'nın memeleri sutyeninden dışarıya taşmıştı. Fakat Bobby sutyeni çıkarmadan kumaşın üstünden zevkten şişmiş memelerinin başlarıyla oynadı ve sonra tekrar parmaklarını aynı şekilde yine kumaşın üstünde dolaştırdı.

"Lütfen, Bobby, lütfen" diye Sara yalvardı.

"Sabırlı ol anacığım" diye Bobby onun kulağına fısıldadı. "Zamanı gelince oraya gireceğim, sen sabırlı ol."

"Oh, Tanrım!"

Sara'nın yüzünü ateş basmıştı. Kendisini bekleterek işken-

ce ediyordu. Ama çok tatlı bir işkenceydi, Sara bu işkencenin her harika anına delicesine tutkundu.

Sonunda Bobby sutyenin kopçasını açtı ve Sara'nın memeleri serbest kaldı. Nerdeyse hemen o anda zevkin doruğuna çıkıp doyuma ulaşacaktı, Bobby'nin okşayışları o kadar etkiliydi. Ama doyuma ulaşmasına engel oldu. Serbest kalan memelerini bir kenara bırakıp, Bobby parmaklarını aşağıya, onun uyluklarına indirdi, kasıklarının arasında dolaştırdı, bacaklarını okşadı, usul usul eteklerini kaldırıp, sümüklü böcek hızıyla donunu aşağıya indirdi.

Sara, "Bobby, beni çılgına çeviriyorsun" diyebilirdi.

"Tatlı bebeğim, sen çılgınlık nedir bilmiyorsun."

Sonra ağır ağır deneyimli parmaklarıyla çılgınlığın ona ne olduğunu göstermeye başladı. Elleriyle onu iki kez zevkin doruğuna çıkartıp doyuma ulaştırdı sonra onunla sevişmeden önce bir kez de aynı hazzı diliyle tattırdı.

Bobby üstünde ileri geri gidip gelirken, Sara huzur ve zevkle hıçkırdı. Bu adamı öylesine seviyordu ki, ama onun duygularından emin değildi. Kendisine ihtiyacı vardı. Oh, evet, Sara bu konuda kendisine güveniyordu. Ama acaba Sara'yı seviyor muydu? Sevdığını asla söylememişti, ama şehvet anlarında Sara ona her zaman sevdığını söylüyordu. Aslında şimdi bile söylüyordu. "Seni seviyorum, Bobby Mondella. Seviyorum. Seviyorum. Seviyorum. Oh, hem de nasıl seviyorum." Ve tekrar zevkin doruğuna çıkıyordu. Sevdığı erkek için doyuma ulaşıyordu, dünyada her şeyden çok fazla istediği erkek için doyuma ulaşıyordu.

Bobby'nin yanıtı ise uzun boğuk bir inlemeydi. Sonunda boşalıp doyuma ulaştı.

Hemen Sara'nın üstünden çekilip, yatağın içinde yuvarlandı, sanki Sara'nın ancak uyarılmış halini görmesini istiyormuş gibi, hemen çarşafı çekip çıplaklığını örttü.

"Bebeğim, iyi miydi, hoşuna gitti mi?" diye Sara dayanamayıp sordu.

Ateşi sönmüş Bobby yine duygularını kontrol altına almıştı. Birdenbire konuyu değiştirip, "Karnım açıktı" dedi. "Domuz

pastırmalı sandöviçten mi söz ediyordun, yoksa yanlış mı duydum?”

Sara boynunu büküp yataktan kalktı. “Ama sandöviç soğudu Yenisini hazırlayayım” dedi.

“Soğuk iyidir. Tabakı bana ver.”

Sara giyinmeye gerek duymadan yalın ayak masanın yanına gitti ve tepsiyi alıp Bobby’e verdi. Aslında çıplak vücudunu gözler önüne sermekten hiç hoşlanmazdı. Bacaklarının çok kısa, poposunun yuvarlak ve memelerinin de çok büyük olduğunu düşünürdü. Fakat Bobby’nin yanında çıplak dolaşmasının sakıncası yoktu, nasıl olsa göremiyordu. Eğer görse zaten kendisiyle yatmazdı, Sara bundan emindi. Çünkü zamanında Bobby Mondella, siyah olsun beyaz olsun dünyanın en güzel kadınlarıyla birlikte olmuştu.

Sara magazin öykülerini, skandalları ve dedikoduları anımsıyordu. Ayrıca 1980 yılında Bobby’i sahnede şarkı söylerken ilk kez gördüğü günü de anımsıyordu. Sara on sekiz yaşındaydı, liseden yeni mezun olmuştu. İki kız arkadaşı onu koldan çekestirerek Philadelphia’da verdiği konsere götürmüşlerdi. Kızların ikisi de bir ağızdan “Dünyanın en seksi erkeği! Dur, bak göreceksin! Adam saf kan bir aygır!” demişlerdi.

Arkadaşlarının haklı olduklarını anlamıştı. Siyah iyi dikilmiş pantolonu ve beyaz gömleği ile sahneye çıktığı zaman eli bin kadın hep bir ağızdan ciğerlerini patlatırcasına bağırırlarken, bir yandan da hepsinin donları zevkten ıslanmıştı. Bobby Mondella’nın her tarafından seks fışkırıyordu. Yürüyen, soluk alan canlı bir seks sembolüydü. Ve o ne sesti!

Sara ona ilk görüşte tutulmuştu. Ama yıllar sonra, başına gelen o korkunç felaketten hemen sonra, onun özel yardımcısı görevini üstleneceğini asla hayal bile etmemişti. Tabii özel yardımcıdan fazla bir şeydi.

Birkaç lokmada sandöviçini bitiren Bobby “Bir duş daha yapacağım” dedi. “Giysilerim hazır mı?”

Sara “Her şey hazır” diye yanıt verdi. “En sevdiğin siyah pantolonun ve beyaz ipek gömleğin.”

“Teşekkürler, bebek.” Evet en sevdiği giysileriydi. Şanslı giy-

sileri. Fakat iki yıl önceki o uğursuz gece sırtında bulunan giysiler o kadar şanslı değillerdi. Oh, Tanrım, az sonra Nova Citroen'in karşısına çıkacaktı. Kancık, soğuk kaltak.

Bobby onun varlığına dayanabileceğini bilemiyordu.

Sara kolundan tutup onu banyoya doğru yürüttü.

Kızın elini itti. "Odanın şeklini biliyorum." diye terslendi. "Benim için adım atmaktan vazgeç."

Bazı kez yardım bekliyordu. Bazı kez ise kendisine yardım edilmesine sinirleniyordu. Bugün her şeyi tek başına yapmak istiyordu.

Sara çok tatlı bir kızdı. Müşfik ve yardım sever. Kendisini uçurumun kenarından çekip çıkartmıştı. Onsuz ne yapacağını bilemiyordu. Ama bazı kez çok sinirine dokunuyordu.

Birden canlanıp neşelendi. "Yani hâlâ çıplak mı dolaşıyorsun kız? Ayıp, utanman yok mu! Ya seni bir gören olursa?"

Bobby şaka yaptığını sanıyordu. Sara onu hiç komik bulmadı.

Nova Citroen, avını arayan yırtıcı bir hayvan gibi lüks malikanesini dolaştı ve en küçük noktaya dek her şeyi gözden geçirdi. İşte bu titizliği sayesinde Amerika'nın bir numaralı ev sahibesi unvanını kazanmıştı. Titizliği ile yanında çalışanların canına okurdu. En küçük bir toz zerresi, belli belirsiz bir düzensizlik gözünden kaçmazdı - her şey mükemmel olmalıydı.

Dikkatini konukevine verdi ve bir dizi gümüş resim çerçevesinin tekrar silinip parlatılmasını istedi. Yedi banyonun her birine yepyeni tuvalet kağıtlarının konulmasında ısrar etti. Erkek hizmetkâra bütün avize ve abajurların lambalarını değiştirtti ve bahçeden toplanan çiçeklerle düzenlenen aranjmanları dokuz vazoya kendi elleriyle yerleştirdi.

Sonunda masörü, berberi, manikürcüsü, dünyanın bir numaralı makyajcısı Tracy adında bir İngiliz kıızıyla - ki Nova Citroen'in kıymetli tenine ondan başka kimsenin eli değmezdi - yatak odasına çekildi.

Etrafındaki gayretli, çalışkan avanesine "Bütün bunlar çok sıkıcı, ama bağış toplamak hoşuma gitti. Ve Vali de çok de-

ğerli amaca hizmet ediyor, öyle değil mi?’’ diye sordu.

Kendisine hizmet edenlerin hiç biri Nova Citroen’in yirmi yıl önce anavatanı Almanya’da yüksek ücretle çalışan bir telekız olduğunu tahmin dahi edemezlerdi.

Vicki Foxe’nin istediği yere girip çıkma yeteneği vardı. Ayrıca sırtındaki üniformanın da büyük yardımını görüyordu - Bayan Citroen’in kesin direktifiyle her kadın hizmetkârın giymek zorunda kaldığı ruh karartıcı çirkin kahverengi-beyaz hizmetçi üniformasıydı.

Moruk karı etrafında rekabete tahammül edemiyor herhalde diye kendini beğenerek düşündü. Adam sende, eğer sırtına bu çirkin üniformayı giymek zorunda kalmasa, bok gibi dolaşacağına yüzüne doğru dürüst makyaj yapsa Vicki Foxe’i, o büyük ünlü film yıldızlarının hepsiyle rekabete girişirdi. Artık yeni film yıldızları pek öyle ahım şahım değillerdi - eski günlerdeki o canım yıldızların soluk birer gölgesiydiler. Tabii Vicki o günlerde daha hayata gözlerini açmamıştı ama biliyordu. Bugün artık ne Lana Turner ne de Marilyn Monroe ile aşık atabilecek güzeller vardı.

Vicki Foxe on altı yaşında Chicago’daki evinden kaçıp cebinde altmış dolar para ve iki büyük malı - inanılmaz büyüklükteki memeleriyle Hollywood’a gelmişti.

Altmış dolar onu pek ileriye götürmemişti, ama malları sayesinde üstsüz garsonluk işi bulmuş ve sonra go-go dansözlüğünden çıplak modellğe atlamıştı. Orospuluğa daha sonra başlamıştı. Ve yirmi beşine geldiğinde oldukça iyi para kazanıyordu. Fakat günün birinde küçük işler çeviren bir kabadayıya rastladı. Adam evliydi, fakat bonkördü, Vicki’nin yalnızca kendisine ait olmasını istiyordu. Ona Ventura Bulvarı’nda bir apartman katı tuttu ve bütün faturaları ödedi. Vicki evde oturup tırnaklarını törpülüyor, çikolata yiyip, bütün gün televizyonda sabun köpüğü dizileri seyrediyordu. Dört yıl göz açıp kapayana dek geçti, sonra günün birinde sevgilisi Florida’da silahlı soygun suçuyla tutuklanıp, hemen hapse atıldı.

Vicki biraz daha yaşlanmış, biraz daha kilo alıp tombullaşmıştı. Tekrar gönülsüzce orospuluğa döndü. Ve Maxwell Sicily - eski sevgilisiyle aynı hücrede yatmışlardı - kendisiyle bağlantı kurduğu zaman Vicki biraz heyecana hazırды. Otuz yaşındaydı, ömrü geçiyordu, her türlü eyleme hazırды. Ayrıca Maxwell Sicily'e tutuluverdi, böylece ona hiç soru sormadan planını kabul etti. Zaten bütün çevrilecek numara neydi ki sanki? Zenginlerden aldıklarını Maxwell ile Vicki paylaşacaklardı. Zenginler soyulduğu zaman hiç kimse umursamazdı. Ne olacaktı yani? Sigorta filan gibi bin türlü saçmalıkları vardı. Onlardan çalmak bir şey değildi, yani öyle kötü bir suç değildi.

Elinde tüylü toz alma süpürgesiyle Marcus Citroen'in özel çalışma odasına girdi. Şayet birisi karşısına çıkarsa toz aldığı söyleyecekti. Ama kimseye rastlamadı. Evde çalışan diğer hizmetkârların hepsi bu geceki büyük olay için pala çalışıyorlardı.

Vicki hiç endişe etmiyordu, dosdoğru ilerleyip yapması gerekeni yaptı.

Marcus Citroen'in üç özel sekreteri vardı. Ve her biri diğerinden daha sadıktı. Marcus, sekreterlerin ofis saatleri dışında birbirleriyle arkadaş olmalarını kesinlikle yasaklamıştı. Bu kuralı bozanın cezası derhal işten kovulmaktı.

Üç kadın (Marcus erkek sekreterlerin işe yaradığına inanmazdı) patronun ilgisini çekebilmek için adeta birbirleriyle yarış ederlerdi. Blue Cadillac Plakları'nın genel kurul seviyesinin altında olup bitenleri A'dan Z'ye gelip kulağına fısıldarlardı. Ve böylece üç sekreterinin sayesinde Marcus şirketin içinde olup biteni; tüm dedikoduları haber alırdı, kimin kiminle yattığını öğrenir ve normal kanallardan kendisine ulaşamayacak başka haberleri de öğrenirdi. İnsanları birbirlerinin üstüne saldırtmak Marcus'un başlıca özelliklerinden birisiydi. Bizans oyunlarında üstüne yoktu. Ve her şeyi bilmek, oyunları düzenlemesinde büyük rol oynuyordu.

Üç sekreteri de elli yaşlarında ve evde kalmış kız kurula-

rıydı. Marcus onların kendi yanında çalışacak birisinin konyuna girmelerini istemezdi. Sonsuz bir sadakat ister ve karşılığını da alırdı. Sekreterlerin birbirlerinden ölesiye nefret etmeleri Marcus'un pek işine geliyordu.

' En kıdemli sekreteri Phoebe dahili hattan, "Bay Lamont buradalar" dedi. Bazı insanları kapısının önünde bekletirdi ama Hawkins Lamont onlardan birisi değildi.

Beyaz giysili adam, Marcus'un görkemli odasından içeriye girdi. Burası bir plak kodamanının çalışma odasından ziyade antika eşyalarla dolu bir salona benziyordu. Hawkins hemen, oymalı ceviz masanın üstünde duran puro kutusunun yanına gidip kendisine kalın bir Havana purosunu seçti.

"Puro içmemde bir sakınca yok değil mi?" diye sorup masanın karşısındaki lüks deri koltuğa güvenle oturdu.

Eğlenen Marcus, "İçmene bak" dedi.

Elli dokuz yaşındaki Marcus Citroen güç saçıyordu. Bonyuna göre kilosu biraz fazlaydı ama, İngiltere'de dikilen kursuz giysileri hokka gibi üstüne oturuyor ve fazla kusurlarını kapatıyordu. Saçları hemen hemen kel sayılacak kadar azdı, yumurta şeklindeki kafası koyu esmer tenliydi, yüzü de aynı renkti. Üst dudağı çok ince, alt dudağı ise iğrenç ve kalındı, burnu ise kemerliydi. Kapakları düşük gözlerinin tembel ve esrarengiz bakışları vardı. Aslında Beyrutluydu ama kırk yıldır Amerika'da yaşıyordu. Ve otuz yıldır Amerikan vatandaşıydı. Akıl almaz bir servete, sonsuz bir güce sahipti. Seçtiği meslekte ilerleyip herkesi geçmişti, ve sonunda bütün dünya ondan korkar olmuştu. 1948 yılında New York'a ayak basan delikanlı ile bugünkü kodaman arasında dağlar kadar fark vardı. O zamanlar yirmi yaşında ve adına yatırılan yüz dolardan başka serveti yoktu. Yalnızca demir gibi sert, katı bir kalbe sahipti. Marcus Citroen hayatta o kadar çok şey görmüştü ki, artık değişmezdi. Savaş zamanı Avrupasında büyümüşü. Ve insan doğasının karanlık yanlarını iyi biliyordu. Zengin babasının sefalet düşüşünü, güzel annesinin orospu oluşunu ve erkek kardeşinin bir grup sapığın elinde oyuncak haline geldiğini görmüştü.

Marcus çok para kazanmayı ve güç sahibi olmayı arzulu-yordu. İşte bu ikisini aramak için Amerika'ya gelmişti. Ve ba-şarmıştı.

Hawk, "Evet, Kris Phoenix geldi. Bobby Mondella bura-da olacak. Rafealla geldi mi?" dedi.

Marcus "Geldi" diye yanıtladı. "L'Ermitage'da kalıyor." Dikkatle Hawk'ın yüzüne bakıp, arkasına yaslandı, zarif ma-nikürlü parmaklarının uçlarını birbirine yasladı, "Ve böyle-ce oyun başlıyor, dostum" dedi.

Hawk purosundan bir nefes aldı. Marcus'u on beş yıldır tanıyordu, ama kalbinin derinliklerinde onu asla yakından ta-nımadığını hissediyordu. Zaten onu hiç kimse yakından ta-nımıyordu. Adam hiç kimseye içli dışlı olma cesaretini aşı-lamıyordu. Ama Hawk kendisini ona yakın olabileceği ka-dar yakın olduğunu sanıyordu. Adeta asabiyetle kuru kuru güldü. "Ne oyunu?" diye sordu. Merak etmişti, çünkü Mar-cus üç yıldızın bu gece sahneye çıkmasını adeta tutkulu bir ısrarla istemişti - özellikle Rafealla'nın.

Marcus'un yüzünden düşündüklerini okumanın olanağı yoktu. "Oynamak istediğim herhangi bir oyun" diye ağır ağır yanıt verdi. "Ne oyunu olursa olsun."

KRIS PHOENIX

1970-1972

TAM iki yıl Wild Ones kolektif çalışmalarını, gün geçtik-çe sayıları biraz daha artan etraflarına topladıkları genç kızlardan başkalarına dinletemediler. Fena değildi, ama bir menajerin, ajanın ilgisini çekecek, plak kontratı anlaşması, para ve belki de kendilerine tamamen sırt çeviren müzik en-düstrisi tarafından hiç olmazsa birazcık tanınabilecek kadar da iyi değildi.

Londra'nın dışındaki banliyölerdeki kulüplerde filan iş bu-labiliyorlardı. Küçük kulüpler, büyük salonlar, yerel eğlence-

ler gibi kendilerini gösterebilecekleri her fırsatı değerlendiriyorlardı. Bazı kez düğün veya doğum günü gösterilerine katılıyorlardı. Bunların hepsi onlar için deneyimdi. Fakat buldukları işlerin hiçbiri de kirayı ödemelerine yetmiyordu. Onun için gündüz başka işlerde çalışıyorlardı. Kris cam temizleyicilikten vazgeçmişti. Buzz ile birlikte bir mahallenin kapalı yüzme havuzunda cankurtaran görevlisi olarak çalışıyorlardı. İkisi de iyi yüzücüydüler, iş fena değildi, ama klor kokusu ve bir alay ilkokul çocuğunun çığlık çığlığa bağrıışmaları ikisini de deli ediyordu. Buzz, hâlâ Flower ile yaşamaya devam ettiği halde, havuza gelen her güzel kadınla da işi pişiriyordu. Kris kadınlar konusunda artık biraz daha seçici olmaya başlamıştı - yaşı yirmi beşten aşağı her yürüyen yaratığın üstüne otomatikman atlamak zorunda değildi. Zaten etraflarında yeterince kadın vardı. Bulmakta hiç zorluk çekmiyorlardı. Kızlara gitarı uzaktan gösterdin mi, sevimli küçüklerde hoşafın yağı kesiliveriyordu.

Rasta Stanley, grubun zenci davulcusu, küçük bir radyo istasyonunda ayak işlerine bakıyordu. Yararlı bir işti, yeni plak albümlerinin hepsini usulca kaçırıyor, Kris onları banta aldıktan sonra, tekrar gizlice geri götürüyordu.

Bas ve org çalan Ollie Stoltz, kütüphanede çalışıyordu.

Bir yıl içinde dördü birbirlerinden ayrılmayacak gibi kenetlendiler. Kris elebaşıydı, Buzz garip, iğneleyici şakalarıyla biraz sinirli, Rasta iyi huylu bir komedyendi. Ollie, ise hayvanlara, yaşlılara büyük şefkat gösteren ciddi ve çalışkan bir çocuktuktu.

Wild Ones. Hepsinin görünüşleri de başkaydı. Kris - çapkın kurumu, kirli sarı saçları, koyu mavi gözleriyle çok canlı ve seksi idi.

Buzz - sıska, şeytani görünümüyle arkadaşının tam aksiydi.

Ollie - masum bebek yüzlü, John Lennon gözlüklü, omuzlarına dek inen kahverengi kıvrıkcık saçlı ve sevimli gülüşlü bir delikanlıydı.

Rasta - arsız yakışıklı, bir enerji topuydu.

Kızlar onlara bayılıyordu. Kızlar dans etmeye ve onlara hayran hayran bakmaya geliyorlardı.

Sahneye çıkıp birlikte çalmaya başlayınca, müthiş bir uyum sağlıyorlardı. Rasta davul, Ollie bas ve org çalıyor, Kris ile Buzz gitar soloları yapıp, hiç sektirmeden bir öne bir arkaya hızla yer değiştiriyorlardı.

Her yeni çıkan şarkıyı hemen repertuvarlarına alıyorlar ve aralarında kim isterse seslendiriyordu, kısa süre sonra şarkı söylemeye gelince bunu Kris'den daha iyi yapan olmadığını anladılar. Kris içinden geldiği gibi gitar çalıyordu, fakat iş şarkı söylemeye gelince kendisini sağlama alıyordu - Biraz Rod Stewart, biraz Mick Jagger'ı taklit edip Amerikan soul'undan gölgeler ve Rock'n Roll havaları katıyordu.

“Jumping Jack Flas”, kederli “Gasoline Alley” neşeli ve biraz muzır “Ain't Too Proud to Beg” dokunaklı “Your Song” adlı parçaları ise mükemmel taklit ediyordu.

Bir gün buharlar tüten kapalı yüzme havuzunun kenarında yüzme dersleri alan bir grup çocuğu seyredelerken, Buzz “İşin fenası, biz değişik bir şey yapmıyoruz” dedi. “Ne demek istediğimi anladın mı?”

Kris onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu - ama hatta kendisinde değildi. Dinleyiciler aşına olduğunu bildikleri şarkıları dinlemeyi seviyorlardı. Bundan başka bir şey dinlemek istemiyorlardı.

Buzz düşünceyle, “Başkalarınınkini söylemektense, şarkılarımızı kendimiz üretmeliyiz. Ollie'ye söyleyelim bir şeyler yapsın - bu işleri o iyi bilir.” dedi.

Kris başını salladı. Henüz söylemek istemiyordu, ama tek başına çalışmalar yapıyor ve hazır birkaç şarkısını denemek için sabırsızlanıyordu. Diğerlerinin beğenmeyeceğini düşünerek açıklamaktan çekiniyordu.

Buzz, kızların soyunma odasından çıkan dolgun memeli esmer kızı seyrediyordu, tembelce, “bombalara bak ne güzel, bahse girerim yatakta fırtına gibidir,” dedi.

Kris ona yanıt verdi, “Senin için hangisi fırtına değildir ki?” “Orijinal malzeme bulmalıyız” diye Buzz yineledi. “Ancak Tanrının belası kendimizi bu şekilde tanıtabiliriz”

Kris “Biliyorum” dedi. “Doğrusunu istersen ben ’’ cüm-

lesini bitiremedi, çünkü yan gözle havuzda birinin boğulmak üzere olduğunu gördü. Hiç vakit yitirmeden havuza daldı ve güçlü kulaçlarıyla suyun içinde çırpınan adama doğru yüzdü. Adam havuzun derin yerinde panik içinde çırpınıyordu.

Kris boğulmak üzere olan talihsiz adamın arkasına geçti, kollarının altından yakalayıp, havuzun kenarına doğru çekerek onu kurtarmaya çalıştı.

Fakat bu kolay değildi. Adam işinin bittiğini sanıyordu ve kollarıyla bacaklarıyla çırpınıp canını kurtarmaya çabalıyordu. Duyduğu panikten Kris'in kendisini kurtarmak istediğini anlamıyordu.

Birlikte suyun dibine battılar, bu kez adam taktik değiştirdi, canını kurtarmak için, kollarıyla bacaklarıyla sıkı sıkı Kris'e sarılıp, onu da beraberinde havuzun dibine çekmeye başladı. Kris ümitsizce çarpınıp, anlamsız bir korkuyla kendisine sarılan adamın kışkırtmalarından kurtulmaya çalıştı.

Eğer Buzz işe karışmasaydı her şey bir anda olup bitecekti. Buzz hiç vakit kaybetmeden kamikaze pilotu gibi, suya dalış, sıkı sıkı Kris'e sarılmış adamı büyük bir güçle geri çekip, boynuna sarıldı.

Ve üçü birlikte birdenbire suyun yüzüne çıktılar. Buzz ve Kris adamı aralarına alıp havuzun sığ kenarına yüzdürüp, diğerlerinin da yardımıyla kollarından tutup havuzdan dışarıya çektiler. Kris hemen işe koyulup zavallı adamın yuttuğu suları pompalamaya başladı.

Buzz "Bok canına!" diye heyecanla bağırdı. "Bu gösteri tehlike ödülüne lâyık."

"Gerçekten - ikiniz de çok cesursunuz!" diye Buzz'ın daha önce göz koyduğu esmer kız şakıdı. Şimdi ıslak mayosunun altından belli olan kocaman memelerinin başlarıyla daha sevimli görünüyordu.

Zavallı kurban soluk almaya çabalayarak kalkıp oturmak istedi. Bir grup ilkokul öğrencisi onu alkışlamaya başladılar.

Kris kurtardığı adama alıcı gözüyle baktı. Yarı baygın yatan kazazedeyi gözü bir yerden ısıırıyordu. Kris çekinerek "Bay Terence?"

Adam boğulurcasına “Oh... aman... Tanrım. Hayatımı size.... borçluyum. Bir kramp girdi - korkunç bir sancı. Kımıldayamadım. Ben ” dedi sustu.

Kris bu kez kesinlikle onu tanımıştı. Annesinin evine temizliğe gittiği artist ajanıydı. “Bay Terence?”

Terry Terence, bu serseri görünümlü, yakışıklı, yirmi yaşlarında, mayosunun ağı bir hayli kabarık, çarpık gülüşlü dalikanlıya baktı. Belki de ölmüş ve cennete düşmüştü. Ah... hep gençlerden hoşlanırdı.

Rüyadaymışcasına “Evet” dedi. “Sizi tanıyor muyum?”

Bay Terry Terence artık Carlton Hill’deki evinde oturmuyordu. Beatles’ların bütün plaklarını yaptıkları ünlü Abbey stüdyolarının yakınındaki Abbey Yolu’nda daha görkemli bir apartmana taşınmıştı.

Daha sonra aynı gün çay saati Kris ile Buzz adamı ziyarete gittiklerinde kapıyı, uzun boylu, sulu kahverengi gözlü, alçak sesli, terbiyeli, kadınımsı kılıklı bir genç adam açtı. Usulca “İçeriye buyrun” dedi. “Benim adım Justin. Bay Terry’nin arkadaşıyım. Şimdi dinleniyor, ama siz gelince onu uyandırmamı istemişti” diyerek Justin beyaz cansız elini uzattı. “Gösterdiğiniz kahramanlık için size en derin teşekkürlerimi sunarım. Biliyorsunuz, Bay Terry altı ay önce kalp krizi geçirdi ve doktorlar ona egzersiz yapmasını önerdiler. Yürümeye başlamasından kısa bir süre sonra sıkıldı. Tenis - onun için çok yorucuydu. Sonunda yüzmeye karar verdi - kendisi için en mükemmeli bulmuştu.”

Bir dizi çorba kutusu üstündeki Andy Warhol posterlerini dikkatle inceleyen Buzz tatsız bir şaka yaptı. “Evet, kendisi için nerdeyse en mükemmeli oluyordu.”

Kris “Şimdi kendisini nasıl hissediyor?” diye sordu ve imzalı fotoğrafların arasında çocukluğundan anımsadığı Johnnie Ray’in imzalı resmini aradı.

Justin kuru bir sesle, “Yaşadığına şükrediyor” dedi. “Genellikle Grosvenor House’ın havuzunda yüzer, fakat bu defa

hangi akla hizmet edip de, gidip mahalle havuzunda yüzmeye kalkışmış.” Justin diliyle çık çık diye sesler çıkarttı. “Yaşam! Kaderin çizdiği yoldan hiç ayrılamıyoruz!”

Buzz, bu nonoş da kim? der gibilerden Kris’den yana baktı.

Kris, “Belki başka bir gün gelsek. Eğer dinleniyorsa onu rahatsız etmeyelim.” diye önerdi.

Justin telaşla, “Hayır, olmaz. Ne rahatsızlığı. Eğer sizi göremezse üzülür. Şimdi onu uyandırırım,” diyerek aceleyle odadan dışarıya çıktı.

Buzz “Ayağına çabuk maşallah!” dedi.

Kris aradığı Johnnie Ray’in eski resmini buldu - aynı resim başka bir çerçevenin içindeydi. Onu eline alıp zaferle “Hey, şuna bak” dedi.

Buzz, “Kim o?” diye sordu.

“Johnnie Ray.”

“Peki, kimin nesiymiş?”

“Ellili yılların en büyük şarkıcısı. Annem onu pek sever.”

“Hey, sen şuna bak” diyerek Buzz, Beatles’ların resmini eline aldı. “Ünlü dörtlünün ta kendileri. Ve imzalamışlar - hem de hepsi”.

“Öyle mi?”

“Evet. Bu bayat osuruk gerçekten insanları tanıyor.”

“Sana söyledim değil mi?”

Bay Terry Terence, altın işlemeli kırmızı robdeşambırının altında siyah pijamaları ve ayağında yine kırmızı altın işlemeli terlikleriyle salona girdi. Orta yaşlı, oldukça tombul, yumuşak yüzlü, kırmızı tenli, bir tutam boyalı kahverengi saçlı bir adamdı. Libarace’in silik bir kopyasıydı.

“Evet çocuklar, size olan borcumu nasıl ödeyeceğim?”

Ve işte Wild Ones ilk ajanlarını ve menajerlerini böyle buldular.

İlk gördüğü günden beri Bay Terry Terence Buzz’a göz koymuştu. Asık yüzlü, sinirli, soluk benizli, dağınık siyah saçlı, ince dal gibi vücutlu bu yirmi bir yaşındaki delikanlıyı görür

görmez ilk bakışta âşık olmuştu. Ama ona karşı duygularını ne kadar gizlemeye çalışsa da bu, kısa zamanda anlaşılmış ve çocukların arasında büyük alay konusu olmuştu. Onları ele alır almaz Bay Terence - çocuklar - çocuklarım adını takmıştı. Onları çalışıp çabalayıp yıldız yapacaktı veya yapacağını söylüyordu. Ve bir yıldır kulüp kulüp dolaşıp hiçbir yere varamayan çocuklar da kendilerini seve seve onun deneyimli ellerine bırakmışlardı.

İlk önce onların çıktıkları birkaç mahalle gösterisine gelip sahnede çocukları yakından izlemişti. Sonra dördünü yazıhanesine çağırıp, nerelerde hata yaptıklarını anlamıştı.

“Kopyacı bir grupsunuz” dedi. “Başkalarının meşhur ettiği parçaları çalıp söylüyorsunuz. Bunu bir araya gelen her müzisyen yapar.”

Buzz, ‘ben her şeyi bilirim’ sesiyle “Onlara söyledim,” dedi.

Kris ona pis pis baktı ve inatla “Gençler bu şarkıları dinlemek istiyor. Yoksa orijinal parçaları seslendirmek isteriz” diye yanıt verdi.

Bay Terence, sade kahvesinden bir yudum içti. “Tabii. Çünkü hep aşına oldukları şarkıları duymaya alışmışlar. Yalnız şunu anlamalısınız ki, bu sizi hiçbir yere götürmez. Orijinal malzeme bulmalıyız. Aranızda şarkı sözü yazan, beste yapan var mı?”

Ollie çekinerek elini kaldırdı. “Ben nota yazarım” dedi. “Söz yazamam ama, fakat onlara melodi yaratabilirim.”

Kris şaşırdı. İlk kez duyuyordu.

Bay Terence, her zamanki gibi meraklı bakışlarıyla uzun uzun Buzz’u süzüp, “Başka var mı?” diye sordu.

Buzz utangaç bir omuz silkmesiyle “Oh... şey.. benim var” dedi. “Tabii, belki hiçbir işe yaramaz - boş verin - neden” diyerek kekeleydi.

Kris, Buzz ile aralarından hiç su sızmadığına inanırdı - şimdi bu açıklamaya şaşırmıştı. Bok canına! Hemen açıklamalıydı, yoksa hepsinden geride kalacaktı. Telaşla söylendi. “Ben biraz çalışma yaptım.”

Şimdi şaşırma sırası Buzz'da idi. Alayla kaşını havaya kaldırdı. "Öyle mi?"

Rasta gülüp her zamanki gibi gerilen havayı yumuşattı. "Hepinizin çalışmalarınızı sır gibi gizlediğiniz anlaşılıyor. Keşke bana söyleseydiniz, aylak aylak dolaşmaktan vazgeçip yararlı bir şeyler yapıp elimi çalıştıırdım!"

Onların kaba kahkahalarını duymamazlıktan gelen Bay Terence titizlikle, "Hiçbir şey asla geç değildir. Elimizde ne kadar orijinal malzeme olursa o kadar iyi."

Buzz "Evet, haklı" diye onayladı.

Eski okul kravatının düğümünü düzelten Bay Terence konuşmaya devam etti. "Sonra görüntünüz üstünde çalışacağız."

Kris "Neden?" diye sordu. "Görüntümüzde kötü bir şey yok ki!"

"İyi olan bir şey de yok. Sahnede pejmürde, uygunsuz bir grup yaratıyorsunuz. Bir birlik anlamı olmalı - sanki hepiniz birbirinize bağılıymış gibi his uyandırmalı!"

Buzz "Ben öyle aptal sahne kostümleri giymem" diye onu uyardı. "Ben siyahtan başka hiçbir şey giymem, işte o kadar."

Gözdesinin kalbini kırmamaya büyük özen gösteren Bay Terence, diplomatça "Hepiniz siyah giyebilirsiniz" dedi.

Rasta "Kırmızı bana daha yakışır" diye karşı koydu. "Ben zaten yeterince siyahım. Teşekkür ederim, ben siyah giymem."

Bay Terence zaferle "Tamam, buldum" dedi. "Hepiniz siyah giyip, boynunuza kırmızı atkı dolarsınız." Tabii Buzz'ın boynuna hep uzun atkı doladığı gözünden kaçmamıştı.

Buzz kabaca "Ben öyle şorolo giysileri istemem" dedi. "Sanırım o gün sırtımızda ne varsa sahneye öyle çıkmalıyız."

Ollie "Beatles'lar sahnede çok iyi görünüyorlardı" diye fikrini belirtti.

Buzz alayla burnunu kıvırdı "Evet, bir grup serseri!"

Bay Terence inci gibi parlayan tırnaklarını inceledi. "Sonra size doğru dürüst gereken aletleri almalıyız." "Ve iyi bir deneyim kazanmanız için sizi turneye gönderiyorum."

Kris lafı eveleyip gevelemeden "Peki, plak kontratından ne haber?" diye sordu.

Bay Terence, “Bu hemen olacak iş değil” dedi. “Çalışıp birlikte ulaşmak istediğimiz amaç bu. Eğer sizi şimdi bir stüdyoya sokacak olsam herkese maskara olur kendinizi güldürürsünüz.” Sözlerine ara verip, kahvesinden yine bir yudum aldı. “Önce orijinal malzemeyi hazırlayıp geliştireceksiniz, eğer bunu yapamazsanız, satın alırız. Sonra turneye çıkıp, takdim ve disiplini öğreneceksiniz. Gerçekten kazanacağınız deneyime değer. Size plak stüdyosuna girmeye hazır olduğunuzu söyledğim zaman plak yapacağız.”

Ollie ciddiyetle, “Peki, işlerimiz ne olacak? Hem turneye çıkıp hem nasıl çalışırız?” diye sordu.

“Çalışmayacağınız açık.” Bay Terence en ince noktasına dek düşündüklerini kısaca açıkladı. “Yalnızca sizin ajanınız olmakla kalmayıp aynı zamanda menajerliğinizi üstlenmeye karar verdim. Ajanınız olarak müşterek kazancınızın yüzde onunu, menajeriniz olarak yüzde yirmi beş daha alacağım. Ve bunun için zirveye tırmanışınızın masraflarını ben üstleneceğim. Size yeni aletler ve yolculuklarda kullanacağınız bir minibüs ve sahne giysilerinizi alıp ayrıca hepinize geçiminizi sağlayacak kadar belirli bir miktar harçlık vereceğim.”

Rasta “Vay canına! Tanrının belası, harika!” diye heyecanla bağırdı.

Kris onu bakışlarıyla uyardı. “Düşünmeliyiz.”

Böylesine coşku göstermenin kendilerine yalnız kazık yedireceğini anlayan Buzz “Evet, haklısın, bir düşünelim” diye arkadaşını onayladı.

Bay Terence hiç istifini bozmadı. “Tabii düşünün, bir hafta içinde bana haber verirsiniz.”

Kris yüksek sesle hesap edip tereddütle “Bizden yüzde otuz beş alacaksın, çok fazla değil mi?” diye sordu.

Bay Terence, “Yüzde otuz beş fazla değil. Ve kendi paramı da tehlikeye attığımı düşünürsek, tabii ayrıca kıymetli zamanımdan hiç söz etmedik. İster kabul edin ister etmeyin.” Sanki hiç umrunda değilmiş gibi içini çekti. “Sizde potansiyel gördüm. Belki diğerleri bunu görmez.”

Bir hafta sonra, dördüde ayrı ayrı, Bay Terence ile onları

geri dönemeyecekleri şekilde bağlayan yedi yıllık bir kontrat imzaladılar. Kris henüz yirmi bir yaşını doldurmadığı için onun yerine kontratı annesi imzalamak zorunda kaldı.

Bay Terence'iri yazıhanesine Avis en iyi sarı elbisesini giyip kır saçlarının üstüne zarıfçe otturttuğu komik bir şapkayla geldi. Oğlunun kulağına “Bu şapkayı senin için aldım, sevgilim” diye fısıldadı. “Şans getirsin. Marks and Spencer'den iki papele.”

Kris içinden gelen bir hisle annesini kucakladı. “Teşekkürler, anne.”

“Bayan Pierce! Bunca yıldan sonra sizi görmek ne zevk,” diye Bay Terence ayağa kalktı.

Güya kimseye duyurmamak ister gibi alçak sesle “Sizin gibi hiç kimse gümüşleri parlatabamaz” dedi, ama sesi odanın diğer köşesinde cınladı.

“Teşekkür ederim Bay T.” Avis her zamanki gibi avaz avaz bağırmadan kibar sesle konuşuyordu. Dokuz yıl önce Bay Terence'in yanından neden birdenbire ayrıldığını hiç kimseye söylememişti. Adam onu bir çift altın kol düğmesini çalmakla suçlamıştı. Ve iki gün sonra erkek arkadaşlarından birisi kol düğmeleriyle çıkagelince, sadece “Onları buldum canım” demekle yeterince özür dilediğini sanmıştı. Avis ondan sonra asla onun evinde çalışmaya gitmemişti.

Şimdi adamın yazıhanesinde oğlu Kris adına çok önemli bir anlaşma imzalıyordu. Halbuki kendisine güven gösterdiği için onun gözünün ortasına bir yumruk patlatmak isterdi.

Kontratlar imzalandıktan sonra ana-oğul birlikte bir lokantaya kutlamaya gittiler. Bay Terence yazıhanede hep birlikte şerefe bir şişe şampanya patlatmalarını istemişti, fakat Avis, Kris'in kolundan çekiştirip boğuk sesle, “Oğlum, ben lokantada daha rahat ederim” diye fısıldayınca, gitmişlerdi.

İki saat birlikte zevkli dakikalar geçirip birkaç şişe bira içtiler. Kris'in, annesiyle birlikte geçirdiği en keyifli zamanlardan birisiydi. Annesi, Brian'dan yalnızca dört kez söz etmişti.

Gecenin ayazında eve doğru yürürlerken Kris “Anne, sana

vizon etol alacağım” diye ona söz verdi. “Bunu fazlasıyla hak ettin.”

Avis, - o harika karga gibi çatlak gülüşüyle güldü. “Vay canına, sevgilim! Tabii sen alacaksın - Yok Tanrının belası, Prens Philip mi?”

Wild Ones tam bir yıl bütün ülkeyi dolaştılar. İngiltere’de, Galler’den tutun İskoçya’ya kadar kuzeyden güneye dolaşıp sonra İrlanda’ya geçtiler ve tekrar geri döndüler. Bu yolculuklarını aletleriyle birlikte ıkış tıkış sıkıştıkları Volkswagen minibüs ile gerçekleştirdiler.

Minibüsü yolculuklarda sıra ile kullanıyorlar ve bir gecelik turnelerde deve ahır gibi kokan minibüsün arkasında yatıyorlardı. Minibüsün içinde sırayla kızlarla bile yatıyorlardı. Küçük azgınlardan birisini öne diğerini de arkaya atıp iş tutuyorlardı. Bu kızlardan bazıları on üç yaşından bile küçükler. Buzz onlara “bebek sevgililer” adını takmıştı. “Ellerinden biberonu bırakıp, bizimkilere saldırıyorlar!”

Arada sırada Bay Terence onları verdikleri konserlerde izlemeye geliyordu. Çoşkuyla bağrıışan dinleyicilerin tepkilerini ölçüyor, grubun hazırladığı yeni şarkıları dikkatle dinliyor, eleştirilerini yapıp genel gözlemlerini söylüyor ve geri dönüyordu.

Kris sürekli, “Londra’ya ne zaman geleceğiz?” diye soruyordu.

Bay Terence de her seferinde aynı yanıtı veriyordu. “Hazır olduğunuz zaman. Ben size haber vereceğim.”

Yorgunluktan bitkin haldeydiler. Bay Terence’in kendilerine söz verdiği parlak şöhet neredeydi? Plak kontratları neredeydi? Şan, şöhet para ve görkemli yaşam nerdeydi?

Kısacası, hayal kırıklığına uğramışlardı. Yollarda sürtmek yavaş yavaş canlarına yetiyordu.

Bir gece geç vakit Kris büyük bir ciddiyetle, “İngiltere’de görmediğimiz göt deliği kalmadı” dedi. Manchester’de bir yol üstü kahvesinde oturmuş, bir tabak yağlı sosis ve patatesi pay-

laşıyorlardı. “Ve artık bu Tanrının belası dolaşma canıma yetti!”

Buzz esneyerek, “Bir şarkı yaz bari. Her şey hakkında bir şarkı yazıyorsun ya” dedi.

“Oh, evet çok güzel - ‘İNGİLTERE’NİN GÖT DELİĞİ” yazan Kris Phoenix. Şimdi gözümün önüne getirebiliyorum - müthiş çarpıcı olur. Stones’ları hemen listelerden aşağıya indirir!”

Rasta masanın üstünde davul sesleri çıkarmaya başladı, Ollie de bu arada ağzıyla boom boom, diye bas çalıyordu.

Hepsi isteri krizine tutulmuş gibi çılgınlarla gülmeye başladılar.

Masalarının başına dev gibi dikilen pis önlüklü, şişko tezgahhtar “Kesin artık, çok gürültü yapıyorsunuz” diye homurdandı.

Buzz, “Çekil git” diye hakaretle söylendi. “Artık eğlenemiyoruz bile.”

Kris usança, “Eğlenmek nedir?” diye sordu.

Rasta önerdi. “Kuliste ayaküstü sevişmek yerine yatakta sevişmektir.”

Kris içini çekti. “Bilmiyorum. Ben yorulдум. Londra’ya dönmek istiyorum.”

Buzz “Nonoş herife telefon et ve söyle. Artık verdiği sözlerden birisini tutmanın zamanı geldi. Bir gece daha senin kışını koklayarak yatmaya katlanamam, ben toplanıp gidiyorum.”

Kris ona sataştı. “Sen telefon et. Sevgilisi sensin.”

Abartılmış poz ve incecik sesle Buzz, “Hmmm, öyle mi dersin şekerim?” dedi.

Ollie, “Kadın olsaydın çok çirkin olurdun” diye düşüncesini açıkladı. “Solgun ve sıksasın.”

Buzz ona şakayla takıldı, “Ama benimle yatmak isterdin değil mi? Beni bir kere becermek isterdin değil mi sevgilim?”

Ollie öfkeyle bağırdı. “Asla.”

Buzz ona takıldı. “Ay, hadi itiraf et. Utanma. O Tanrının belası görkemli müzik akademilerinde dönen dolapları bili-

yoruz. Bahse girerim ki, sende zamanında birkaç poponun tadına bakmışsındır.’

Ollie’nin yüzü öfkeden morardı, hırsla ayağa fırladı. “Bunun şakasını bile yapma bana adi herif!”

Buzz gözlerini kıstı. “Bamteline bastım değil mi?”

Arkadaşlarının yüzüne tabaktaki yağlı çipsleri fırlatan Kris, “İkiniz de susun” dedi.

Rasta da “Evet, susun” diye onayladı.

“Haydi bakalım,” diye Buzz haykırıp tabağın içindeki sosisi alarak ikiye böldü ve karşısındakilere fırlattı.

Kris ona ketçap fışkırttı. Ollie hardal. İçlerinde biriken gerilim bir kaç dakika içinde bağıra çağıra, eğlenceli zevkli bir kavgaya dönüştü.

Tekrar onların başına dikilen şişko tezgâhtar “Ulan hergeleler, yeter gürültü ettiğiniz!” diye bağırdı.

Adamın dediklerine kulak asmadan aralarında eğlenmeye devam ettiler.

Yakınlarda bir masada oturan ağır sıklet bir kamyon şoförü, “Serserileri dışarı at, Bert” diye seslendi. “Tanrının belası, uzun saçlı karı kılıklı herifler. Onları dışarı at. Ben arkadaşlarımla sana yardım ederiz.”

Bert adamın isteğini iki ettirmedi. Kamyon şoförü ve arkadaşları da sevinçle kavgaya katıldılar. İşin kötü tarafı onlar yiyeceklerle oyun oynamıyorlardı. Silahları yumruklarıydı. Ve kendi aralarında dalaşmaya devam eden çocukların üstlerine birdenbire saldırıp onları şaşırttılar.

Arkadaşlarına cesaret veren ağır sıklet kamyon şoförü “Haydi, şu karı kılıklı oğlanlara unutamayacakları iyi bir ders verelim” diye bağırdı.

İri yarı heriflerden bir tanesi saçlarına yapışıp onu kapıya doğru sürüklemeye çalışırken Kris, “Ayy.... bok canına” diye homurdandı. Eğilip bükülerek adamın elinden kurtuldu ve hayalarına okkalı bir tekme yaptırdı.

Adam iki kat olurken, “Tanrının belası iğrenç hergele!” diye bağırdı.

Kris durumu hemen kavradı. Beş çam yarması kamyon şo-

förüne karşılık, dört tane sıska süperstar adayı. Durum hiç de parlak değildi.

Avazı çıktığı kadar, “Haydi, çabuk buradan tüyelim!” diye bağırdı.

Çok geç kalmıştı. Kavgaya başlamıştı.

BOBBY MONDELLA

1972

SHARLEEN insanın gönlünü esir alan gülüşüyle, “Doğum gününün kutlu olsun, tatlım” diyerek Bobby’nin önüne ağız sulandıran çikolatalı pastayı koydu.

Yanıbaşında dikilen Rocket de “Evet, adamım, bu yılın bizim yılımız olmasını dileyelim?” dedi.

“Bu duygu ve dileklerinize tartışmam” dedi Bobby. - İncecik, kaytan gibi zayıf yeni Bobby idi. Yirmi iki yaşındaki Bobby Mondella uzun boylu, yakışıklı ve sağlıklıydı. Dört yıl önce Kuzen Fanni’nin evinden ambulans ile nerdeyse ölmek üzere acil servise kaldırılan şişko oğlan ile bugünkü Bobby arasında dünya kadar fark vardı.

Bobby’i üstüne yatırdıkları sedyeyi kaldıran iki görevlinin nerdeyse fıtıkları patlayacaktı. Bobby’nin apandisiti patlamıştı. Onu ameliyat eden doktor, “eğer bir saat daha gecikseydin seni asla kurtaramazdık” dedi. Günlerce yoğun bakımda yattı.

Dikişleri almaya gelen doktor, “Yağları keserken nerdeyse hayatını kaybedecektin. Ya o fazla kiloları at ya da erken veda etmeye hazırlan” dedi.

Bobby safça, “Hastaneye mi veda edeceğim?” diye sordu.

“Hayır, yaşama veda edeceksin delikanlı.”

Fanni ameliyattan bir hafta sonra Bobby’i hastanede ziyarette geldi. Yanında gelirken bir Playboy dergisi ile üç tane çikolata getirmişti. Kendi kendini tatmin etmek ve tıkmak. İşte hayatının hikayesi buydu.

Bobby telaşla, “Chainsaw’a telefon edip haber verdin mi?” diye sordu.

“Neden? Telefon etmek zorunda mıydım?”

Bobby inleyerek “Beni işten atarlar. Haber vermeliydin” dedi.

“Anlayış gösterirler.”

Ama göstermediler. Yirmi kilo zayıflayan Bobby dört hafta sonra işe dönünce, Nichols Kline hiç anlayışlı davranmadı “Senin yerine bir başkasını bulduk, Mondella. Çabuk gözden kaybol” dedi.

Bobby dış kapının önünde oyalanıp, Sharleen veya Rocket’i yakalamaya çalıştı. Önce Sharleen geldi. Eğer Bobby onu kolumdan yakalamasaydı, görmeden geçecekti. Bobby ona kim olduğunu anımsattı.

Kadın gözlerinden alevler saçarak öfkeyle, “Kasetim nerde?” diye sordu.

“Bende”

“Evet. Sende ama nerde?”

“Evde”

“Neden Marcus Citroen’e vermedin?”

Bobby “O gece gelmedi,” diye açıkladı. “Ve sonra apan-distim patladı, beni zar zor hastaneye yetiştirdiler. Doğrusunu istersen az kaldı ölüyordum. Gerçekten çok hastalandım.”

Sharleen’in umrunda değildi. Dümdüz bir sesle “Kasetimi geri istiyorum” dedi.

Bobby huzursuzca kıvrıldı. “Biliyor musun? Onu dinledim. Ama pek beğenmedim. Eminim daha iyisini yapabilirsin.”

Sharleen öfkeyle onun yüzüne baktı. “Sen nerden biliyorsun?”

“Gençliğimde müzikle uğraştım.” Biraz tereddüt etti, sonra yitirecek bir şeyi olmadığına karar verince ilave etti. “Ben... şey... bazı plaklar yapıp şarkı sözleri yazdım.”

Sharleen’in dudaklarından alaylı sözler döküldü. “Oğlum on iki yaşında mı yazdın şarkı sözlerini?”

“Çok gençtim, ama doğru - yemin ederim.”

Sıkılmıştı. “Tabii, tatlım.”

Bobby, “Sana bir şarkı yazarım” diye atıldı.

“Oh, yavrum! Dört gözle bekliyorum.”

“Dinle, benimle inatlaşma. Bantta sesinin daha iyi çıkmasına yardımcı olabilirim.”

“Oğlum, benim kaseti geri getir.”

İnat ediyordu, ama biraz daha fırsat verirse, Bobby onu ikna edebileceğine inanıyordu. “Ne zaman?” diye sordu.

“Yarın.”

“Yarın burada olmayacağım. Nichols beni kovdu. Yarın sabah evine getirip bırakayım.”

Alt dudağını ısırarak bir süre düşündü, sonra “ne zararı var” diyerek, üstünde SHARLEEN - ŞANTÖZ yazılı bir kart çıkartıp, adresini karalayıp eline tutuşturdu. “Saat onda. Seni ağırlayacağımı sanma.”

“Sanmıyorum” diye telaşla yanıt verdi. Sonra onun arka kapıdan kulübe girişini izledi.

Aradan on dakika geçtikten sonra Rocket geldi. “Vay canına, Bobby! Seni tekrar göreceğimi hiç sanmıyordum. Parayı alıp tüydüğünü sandım - senin ve benim parayı.”

“Bana güvendiğin için çok teşekkür ederim.”

Rocket aldırmazlıkla omuzlarını silkti. “İlk defa kazık yemiyorum.”

Kendisini görünce böylesine sevinen iki kişiyle karşılaşmak doğrusu pek hoştu. Ayrıca ikisi de kendisine çok güveniyorlardı. Hastane öyküsünü tekrar anlatıp, kapı dışarı edildiğini söyledi. “Bana ne yapmamı önerirsin?”

Rocket hiç tereddüt etmeden “Clooney’e git” dedi. “Fedailer arıyorlardı. Kızını kaldır, hemen oraya git.” Cebinden bir sigara çıkardı. “Paramı alabilecek miyim?”

“Şimdi üzerimde yok!” Aslında, Bobby hastanede yatar-ken Ernest parasını son kuruşuna kadar çalmıştı.

“Hey, adamım, dört hafta bekledim, sanırım bir gün daha bekleyebilirim. Yarın sabah getirebilirsin” diyerek başını kaşdı, sonra ilave etti. “Kira için bana avans verdiğin parayı

düşmeyi unutma - yeni bir oda arkadaşım var. Sen dışarda kaldın.”

Harika! İçeriye girmeden dışarda kalmıştı. Ama adamı suçlayamazdı. Ne de olsa tekrar meydana çıkacağına dair bir garanti yoktu. Sharleen’e verdiği sözü düşünerek, “Sabahleyin gelemem” dedi.

Rocket omuzlarını silkti. “Öğleye ne dersin. Sana sosisli sandviç ısmarlarım, bir şişe birayı da paylaşıyoruz.” Bobby’nin elindeki Sharleen’in kartını kapıp, kulağının üstündeki kalemi aldı. Boş tarafa adresini karaladı. Rocket “Yarın” dedi. “Clooney’i bir dene. Sen de fedaiye benziyorsun. Onlara yirmi beşinin üstünde olduğunu söyle, yutarlar.”

Rocket haklıydı. Yuttular ve Bobby Batı Yakasının en ünlü bekârlar barının kapısında uygunsuz insanları dışarıya atan bar fedaisi oldu.

Eve dönünce Ernest’in karşısına dikilip kayıp paranın hesabını sordu.

Ernest öfkeden deliye döndü. Ağzından köpükler saçarak “Oğlum, beni mi suçluyorsun?” diye bağırdı.

Bobby de öfkeyle yanıt verdi “Evet, suçluyorum.” Kilo kaybederken diğer yandan kendine olan güvenini kazanıyordu. Artık Ernest’in karşısına dikilme zamanı gelmişti.

Ernest “Pekala, ama bunu kabul edemem” diye homurdandı. “Hayır efendiiiim, artık kesinlikle senin tanrının belası saçmalıklarını kabul edemem bok canınıaaaa...”

Bobby açıklamaya çalıştı. “Para bana ait değildi. Ben sadece...”

“Senin vızıltılarını, dırıltılarını dinlemeye meraklı değilim.” diye Ernest Bobby’nin sözünü kesti. Değirmen taşma benze-yen göbeği sinirden titriyordu. “İyi yürekli kuzeninin sırtında ağır bir yükten başka bir şey değilsin. O kadın sana çok iyilik etti. Neden defolup gitmiyorsun. Şimdi defol git.”

Bobby öfkeyle yanıt verdi. “Eğer param olsa giderdim. Getirdiğim altı bin dolarımı elimden aldın. Ve göz açıp kapaya-na dek harcadın.”

“Ben mi aldım? Bunu söylemeye nasıl cesaret ediyorsun.

Ernest Crystal'in kendisine ait olmayan bir şeyi aldığını söylüyorsun. Pes doğrusu." Sonra avaz avaz bağırmaya başladı. "Sittir ol, git sittir ol git."

Fanni eve gelince, Ernest'in çenesini kapatmasını Bobby'nin de odasına gitmesini söyledi. Bobby kararını verdi. Eğer Rocket parasını beklemeye razı olursa, ilk haftalığını alınca buradan çekip gidecekti. Ne kadar çabuk gitse o kadar iyiydi.

Ertesi sabah artık kendisine çok bol gelen en iyi pantolon ve ceketini giyip elinde kaset ile Sharleen'in kapısına dayandı. Onuncu Cadde'deki bir apartmanın bodrum katında oturuyordu. Aşağıya inen merdivenler çöp kutusundan beterdi. Her tarafa iğrenç yemek artıkları saçılmıştı. Kapının üstünde zil yoktu.

Bobby çekinerek kapıyı çaldı. Birkaç dakika bekledi, yanıt alamayınca tekrar çaldı. Bir fare saklandığı delikten fırlayıp Bobby'nin yanından geçerek merdivenlerin üstünde kayboldu.

İçerden boğuk bir ses "Geliyorum" diye seslendi ve bir süre sonra kapı açıldı.

Buruşuk, kirli şortu ve dağınık saçlarıyla Rocket karşısında duruyordu. Yüzünden uyku sersemi olduğu anlaşıyordu. Belli belirsiz "Bobby" dedi. "Buraya daha sonra geleceğini sanıyordum."

Bobby bir an şaşkınlıktan şok geçirdi. Fakat sonra salakça bir hata yapıp Sharleen'in evi yerine Rocket'in verdiği adrese geldiğini fark etti. Çünkü iki adres de aynı kartın üstünde yazılıydı.

"Bari içeri gir de bizim sarayı gör," diye mırıldandıktan sonra Rocket yüksek sesle geçirdi.

Bobby ses çıkarmadan içeri girdi. Duvardaki kahverengi boyalar dökülüyordu, yer adi halifleks kaplıydı. Koltukların döşemeleri eskimiş, yer yer sigara yanıklarıyla doluydu. Hazır Çin yemekleri karton kutuları ile eski gazete, yığınları ve dergiler bir kenarda duruyordu.

Rocket özür dilemeye gerek görmeden omuzlarını silkip, "Burası tertipli kısım. Sen bir de yatak odası ile banyo dedikleri yeri bir görsen" dedi.

Bobby kıskançlıkla, “Hey, hiç olmazsa sana ait bir yer” dedi.

“Evet, biliyorum, biliyorum - senin de olabilirdi.” Tembelce karnını kaşıdı. “Sanırım, bu bir fırsat. Kendine başka bir yer bulursun.” Duraklayıp, masanın köşesinde duran paslı elektrik ocağını fişe taktı. “Bir fincan kahve ister misin?”

Bobby, kendisini sabırsızlıkla bekleyen Sharleen’i düşündü. Belki de şimdi neden geç kaldığını merak ediyordu. Telaşla “Fazla vaktim yok. Sadece, paranı birkaç hafta daha bekleyebilir misin diye sormaya gelmişim.” dedi.

Rocket ona sorarcasına baktı. “Biliyor musun? Gerçekten çok cesursun.” Çaydanlıkla suyu ocağın üstüne oturttu. Açık Lucky Strike paketinden bir sigara çekip aldı. “Eğer ağzı süt kokan bir bebek olmasaydın, bozulurdum. Sorun nedir?”

“Şey?” diye Bobby söze başladı.

Odaya bir kadın girdi. Bir banyo havlusuna sarınmış yarı çıplak bir kadındı. Sevimli bir gülüşle, “Bobby,” diye şarkı söylercesine konuştu. “Sen mi erken geldin, yoksa ben mi geç kaldım?”

Karşısında yarı çıplak duran kadın Sharleen’di.

Hayatının aşkının en yakın arkadaşı ile yaşadığını öğrenince, geçirdiği şok yüzünden Bobby bir an için kendini kaybetti. Sharleen’in eline tutuşturduğu kartı inceleyince, Rocket ile onun aynı adresi yazmış olduklarını gördü. İlişkilerini saklamak istemedikleri açıkça belliydi. Sıkıcı bir durumdu, ama Bobby buna katlandı.

Uyumsuz bir çift oluşturunyorlardı. Sharleen, yeni bir Diana Ross olma sevdasında ve aktör bozuntusu Rocket Fabrizi ise kendisini yetmişli yılların Marlon Brando’su gibi görüyordu.

Fakat ilerideki dört yıl içinde müşterek güven ve saygıya dayanan sağlam bir dostluk kurdular. Üçü de çeşitli sebeplerden yetim kalmışlardı. Sharleen’in kimsesi yoktu. Rocket uzun yıllar önce kendi ailesinden kopup onları reddetmişti. Fanni ve Ernest, Bobby’nin yanlarından ayrılmasına hiç üzülmediler. Onların yanından ayrılan Bobby kendisine öyle bir

bodrum katı tuttu ki, arkadaşlarınıninki onunkinin yanında saray gibi kaldı.

Yalnız aralarında sağlam bir dostluk ve bağlılık vardı. Bu büyük bir destektir. Sharleen'in ısrarlarından cesaret alıp Bobby tekrar müzik çalışmalarına başladı. Ona şarkılar yazıp, ses eğitiminde, takdim ve stilde yardımcı oldu. Gündüzleri notalar satıyordu, geceleri ise Clooney'de bar fedailiği yapıyordu.

Sharleen rejim ve jimnastik yapması için kafasının etini yiyor, bu arada müzik çalışmalarına başlaması için ısrar ediyordu. Pasaklı bir ev kadını olduğu halde, Bobby'nin bu güne dek yediği en lezzetli kıymalı börek pişiriyordu.

Rocket ise sadece Rocket'ti. Her zaman, orada burada, üç beş kuruş daha fazla kazanmak için dümenler çevirir, planlar yapar, iki arada bir derede rol dağıtım provalarına gider, hiçbir zaman yenilgiye üzülmez, eve güler yüzle dönerdi.

Bobby yirmi iki yaşına basmadan bir hafta önce Greenwich Village'da bir tavanarası katının haberini almıştı - kiralıktı. Hemen hesap yapıp, eğer üçü birlikte kirayı paylaşırlarsa oraya taşınıp insan gibi yaşayacaklarını düşündü. Sharleen ile Rocket'i ikna etmesi uzun sürmedi.

Sharleen ısrar etti, "Mumlara ne dersin", siyah teni abonoz gibi parlıyordu.

Bobby ona gülümsedi. Hâlâ dünyanın en güzel kızıydı, ama Rocket'e aitti. Bobby hayatın bu üzücü gerçeğini çoktan fark etmişti.

"Evet, haydi Bobby, bir dilek dile" diye yeni kız arkadaşı tatlı ve güzel küçük sarışın lafa karıştı. Geçen yıllarda birlikte çıktığı diğer sarışınlardan hiç farkı yoktu - çünkü sonunda Bobby fazla kilolarını yitirince kızlar onun peşinden koşmaya başlamışlardı. Şimdi Sharleen hep ona takılıyordu. Báy Damızlık ya da buna benzer saçma sapan isimler takıyordu.

Bobby gözlerini kapatıp birçok şeyler diledi. Gözlerini açtığı zaman Sharleen'in dikkatle yüzüne baktığını gördü. "Benim bir yıldız olmamı diledin mi? Bobby benim için dilek tutun mu?" diye şehvetli dudaklarını yalayıp telaşla sordu.

Rocket alayla, “Evet, evet, evet. Hepimiz büyük birer yıldız olacağız! On, yirmi, otuz sene daha dayan, tabii o kadar uzun yaşarsak” diye söylendi.

Bir hafta sonra Rocket New York’ta çekilecek bir filmde küçük bir rol aldı. İki hafta sonra da Sharleen Broadway şovunda rol dağıtımını provasını başarıyla geçip koroya girdi. Ve Bobby ilk şarkısını sattı.

Sharleen, iri kahverengi gözleri sevinçten parlayarak Bobby’e “Tatlım, amma da dilek dilermişin ha- hepimize şöhret yolu açıldı!” dedi.

RAFEALLA

1972

DOĞUMGÜNLERİ Rafealla’yı hasta ediyordu. Onlardan nefret ediyordu. Her seferinde, bir yıl daha yaşlanınca, içindeki acıyı, sevdiğini yitirmenin kederini tekrar tekrar yaşıyordu. Bu yıl, on ikinci yaş günü, özellikle hepsinden daha kötüydü, çünkü annesi Anna, tekrar evlenmeyi düşünüyordu. Bu Rafealla’nın aklına geldikçe çıldıracak gibi oluyordu.

Ana kız hiç durmadan birbirleriyle kavga ediyorlardı.

Rafealla, “Bu yaptığın babama haksızlık” diye çığlık attı.

“Baban öleli nerdeyse beş yıl oluyor,” diye Anna ona anlatmaya çalıştı. “Benim böyle yalnız yaşamamı istemezdi.”

“Evet, isterdi,” diye Rafealla bağırdı. “İsterdi! İsterdi!”

Annesinin evlenmeyi düşündüğü adamdan ölesiye nefret ediyordu. Tutuk tutuk konuşan, aptal, kırmızı saçlı bir İngiliz Lorduydu. Salak bir oğlu ve İngiltere’nin taşrasında bir malikanesi vardı. Adı Lord Cyrus Egerton idi ve nefretlik bir adamdı.

Sonunda Anna, her zamanki yumuşak ses tonunu biraz daha yükseltip, “Pekala küçük hanım, neye karar verdimsem kararımı yerine getireceğim. Çok şükür senden izin istemiyorum, ama hoş karşılamam iyi olurdu,” dedi.

Rafealla dramatik bir ıgık attı. ‘‘Asla!  l r m de hoş karşılamam!’’

Ve söylediklerinde çok kararlıydı.

Dadı Macdee onu sakinleştirmeye çalıştı, ama boş yere çabaladı. Rafealla, kesinlikle emindi. Eğer annesi tekrar evlenecek olursa bu, ölmüş babasına karşı yapılacak en kötü haksızlıktı. Hiç kimse kendisini bu düşüncesinden caydıramazdı.

Babacığım, Lucien diye onu sık sık düşünürdü. Babasının o korkunç ölümünü, o dehşet dolu karabasanı ömrünün sonuna dek kalbinden silemeyecekti.

Nasıl unutulabilirdi? Babası gözlerinin önünde ölmüştü. Paris’deki evlerinin önünde Rafealla, kapıda durmuş babasına el sallıyordu ve sevgili babası tam o sırada bir teröristin, Henri Ronet’nin arabasına yerleştirdiği bombanın patlamasıyla paramparça olmuştu. Henri Ronet’yi öldürmek istemişlerdi, ama o sırada Lucien Le Serre’nin arabada olması çok büyük bir şanssızlıktı.

Patlamanın gürültüsü Rafealla’nın bütün dünyasını karartmıştı. Bacaklarına batan kıymık gibi cam parçalarının yüzünden geçici felç olmuş ve bu olay gelecekte çok ünlü bir baledin olma düşlerini kökünden yıkmıştı. Aylarca hastanede yatmış, iki büyük ameliyat geçirmişti. Eve çıkacak kadar iyileştiği zaman, annesi eşyaları toplamış, Paris’deki evi satmış ve İngiltere’ye yerleşmeye karar vermişti bile. Kızına, ‘‘Anıları arkamızda bırakacağız.Bırakmamız gerek. Tek are bu,’’ demişti.

Annesi belki böyle düşünebilirdi, ama anıları unutmak Rafealla için olanaksızdı. O harika babasını ve onun kendisi için taşıdığı anlamı asla unutamazdı.

İlk ayak baştığı günden beri İngiltere’den nefret etti. Soğuk, rutubetli hava.Yağmurlu sokaklar. Garip yemekler ve konuşmak gereğini duymadığı bir dil, hatta iki dil bildiği halde - İngilizce ve Fransızca öğrenerek büyümüştü - içinden bu dili konuşmak gelmiyordu.

Anna onu katı kuralları olan özel bir okula yazdırdı. Herkesten farklı davrandığı için kızlar sürekli kendisiyle alay edi-

yordu. Ona “Topal” diye ad takmışlardı: Çünkü kazadan beri hafif askayarak yürüyordu. Ve bazı kez koyu esmer teninden dolayı ona “arap” diyorlardı.

Dadı Macdee, Rafealla İngiltere’deki yaşam tarzına ayak uydurana dek, eve gelecek bir öğretmenın eğitimiyle ilgilenmesinin çok daha iyi olacağını annesine söyledi. Anna bu öneriyi kabul etti ve Rafealla on bir yaşına gelene dek okula gitmedi. Rafealla evde ders aldığı sürece katılaşmasını öğrendi ve kendisine isim takmaya cesaret edenlere bu cüretlerini kötü ödetmeye başladı.

Şimdi on iki yaşına basıyordu ve anılar sel gibi etrafını sarmıştı, Anna tekrarevlenmeyiplanıyordu, bütün bunlar haksızlıktı....

Rafealla, annesinin banyosuna girdi, ilaç dolabını açtı ve eline geçen bütün şişelerin içindeki hapları yuttu.

Yakında tekrar babasına kavuşacaktı, ona kavuşmaktan başka isteği yoktu.

KRIS PHOENIX

1973

TURNENİN en önemli olayı Manchester’in dışındaki yol kahvesinde yedikleri dayak değildi, ama Wild Ones’ın Londra’ya dönmesini sağladı. Bay Terence endişeliydi.

Buzz’ın kırılan burnu, Bay Terence’i diğer üçünün aldığı yaralardan daha çok sinirlendirip, üzdü. Her neyse, hepsini kendi özel doktoruna muayene ettirdi. Kris’in iki kaburga kemiğinin kırık olması hepsini şaşırttı.

Derdini anlatacak birisini bulduğu zaman, “Dayanılmaz acı çektiğimi söylemiştim..Tanrının belaları hiç biriniz kulak asmadınız” diye yakınıyordu.

Bay Terence, dilini şaklatıp tüt tüt diye sesler çıkardı. “Böyle sorumsuzca davranıp kavgalara girişmeyin” dedi.

Ollie, “Suç bizde değildi” diye açıkladı.

Rasta hemen onu onayladı. “Evet, o çam yarması herifler birdenbire üstümüze geli-verdiler.”

Bay Terence turneyi iptal etti. Onları Hampstead Heath yakınlarındaki sahibi olduğu küçük eve yerleştirdi ve bir plak şirketinden teklif aldığını, çok yakında stüdyoya girip, ilk kırk-beşliklerini dolduracakları haberini müjdeledi.

“Pek yakında” üç ay sürdü. Fakat sonunda büyük gün gelip çattı. Hepsi hazır bekliyorlardı.

Bay Terence, onları Sam Rozelle adında genç ve coşkulu bir yapımcının ellerine teslim etti. Sam ellerindeki malzeme-yi çok beğendi. Özellikle Kris ile Buzz müşterek yazdıkları şarkılardan çok ümitliydi. İleride büyük başarıların kendilerini beklediği kehanetinde bulundu.

Kris artık neye inanacağını bilemiyordu. Gruptan çok ümitliydi - özellikle, artık kendi şarkılarını yapıp, başkalarının eserlerini taklid etmedikleri için bir yerlere varacaklarını umuyordu. Ama aynı zamanda endişeliydi. Piyasada çok iyi gruplar - iyi şarkıcılar, çok iyi şarkı sözü yazarları ve çok yetenekli gitaristler vardı. Ama çok az plak bir numara oluyordu. Bütün bu rekabetle nasıl başa çıkıp, dayanacaklardı?

Stüdyoya girmeden bir gece önce Sam, Kris'i bira içmeye davet etti. Kilburn'da bir pubta oturup durumu gözden geçirdiler. Sam otuz yaşlarında sessiz sedasız, saçları hafifçe dö-külmüş, tutucu tipli bir adamdı. Kendisinden on yaş daha büyük gözüken bir kadınla evliydi ve iki çocuğu vardı. Öyle mutlu ve rahat bir hali vardı ki, Kris zaman zaman adamın müzik dünyasına yanlışlıkla düştüğünü sanıyordu.

Sam şerefe kadeh kaldırıp, gözlerini kalabalık pubun içinde dolaştırdı. “Evet Kris, bu günün keyfini çıkar. Çünkü pek yakında bu günleri özleyeceksin” dedi.

“Oh?”

“Mesleğinde adını duyurmadan geçirdiğin günleri özleyeceksin.”

Kris küçümser tavırla güldü. “Oh, evet, tabii.”

Sam ciddiyetle, “Geleceğini küçümseme” dedi. “Ben ne-

ler olacağını biliyorum. İnan bana, bunları daha önce de gördüm.”

Kris, Sam’ın kehanetlerini ciddiye almamaya çalıştı. Arsızca göz kırpıp, “Pekala dostum, inşallah senin dediklerin doğru çıkar. Tanrının belası zaman geldi. Uzun süredir mücadele ediyorduk,” dedi.

Kris eve döndüğünde, Buzz divana oturmuş Flower ve onun birkaç kız arkadaşıyla birlikte esrarlı sigara içiyordu. Ollie uyumuş, Rasta ise dışardaydı.

Kris kapıdan içeriye girince, “Hey, gel otur, bak ne güzel eğleniyoruz” diye Buzz onu karşıladı.

Flower da her zamanki gibi bomboş bakan gözleriyle heyecanla lafa karıştı. “Evet, haydi gel Kris.” Buzz’ın kendisine belsoğukluğu bulaştırmasını daha yeni bağışlamıştı.

Kris, onun kız arkadaşlarını gözden geçirdi. Genellikle Flower’dan ve kız arkadaşlarından uzak dururdu. Fakat bu gece çok gergindi, sınırları kopmak üzereydi, kendisini sakinleştirip rahatlatacak bir şeye veya birisine ihtiyacı vardı.

Kızlardan birisi söz konusu olamazdı - on dördünden küçük görünüyordu. Diğeri bir gecelik macera için hiç de fena sayılmazdı. Pek onun kadar güzel değildi ama Julie Christie tipindeydi. İsmi Willow’du. On dokuz yaşındaydı. Flower’ın çalıştığı giysi satan dükkânda tezgahçılık yapıyordu.

Kris onun yanına oturup konuşmaya başladı. Fazla uzun sürmedi - yarım saat sonra kız Kris’in yatağındaydı. Fakat onun bakire olduğunu anlayınca büyük şok geçirdi. İlk kez başına geliyordu. Şimdiye dek hiç bakire ile yatmamıştı.

Kızın üstüne çıktığı zaman “Keşke bana söyleseydin” dedi.

Kız titreyerek “Neden?” diye fısıldadı. “Bu bir şey değiş-tirir miydi?”

Kris düşündü. Değiştirir miydi? Bir kadınla yatmak istedi mi önüne çıkan hiçbir engeli takmazdı. “Bilmiyorum” dedikten sonra bir süre susup bekledi. “Durmamı ister misin?”

Kız telaşla “Hayır,” dedi. “Haydi, işini çabuk bitir.”

İşini çabuk bitir! Oh, çok güzeldi, çok romantikti. Kris he-

yecanının söndüğünü hissetti, birdenbire uyku, menüdeki en baştan çıkarıcı yemek gibi geldi.

Kızın üstünden kenara çekilip, “Bak şekerim, sanırım evine dönsen daha iyi olacak” dedi.

Willow ağlamaya başladı. Gözyaşları içinde, “Seni düş kırıklığına uğrattım, değil mi?” diye sordu.

Bu kız kesinlikle diğerlerinden farklıydı. Yollarda peşlerine takılan seviyesi düşük kızlarla yatıp kalkmaya alışmıştı, Londra’da ise karşılaştıklarının hepsi çetin cevizdi - feleğin çemberinden birkaç kez geçip kaşarlanmışlardı. Evet, bu kız kesinlikle diğerlerine benzemiyordu. Duygulu ve hassastı.

Kris rahatsız oldu, “Haydi, ağlama” dedi. “Sende hata yok.”

Kız çekinerek Kris’e uzandı ve onun cinsel organını okşamaya başladı.

Kris kim oluyordu ki, bu okşamalara karşı koyacaktı?

Tekrar heyecanlandı ve bunu fırsat bilip, hiç ses çıkarmadan yatan kızla tekrar sevişmeye başladı ve bu kez işi sonuna dek götürdü. Zevkin doruğuna çıkarken yüksek sesle inledi. Hiç bilmediği bir arazide keşfe çıkmak doğrusu çok zevклиydi.

Her şey olup bittikten sonra birbirlerine sarılıp yattılar. Genellikle, Kris doyuma ulaştıktan sonra kızların giyinip gitmelerini sabırsızlıkla beklerdi. Fakat Willow’un yanında yatmasına aldırmadı. Kollarının arasına güzelce uyum sağlamıştı, ayrıca bir çift güzel taş gibi sert memeleri vardı.

Kris mutlulukla içini çekip uykuya daldı ve sabaha kadar deliksiz bir uyku çekti. Sabahleyin gözlerini açınca kızın hâlâ yanında yattığını görünce çok şaşırdı. Uyuyan kızı arzuyla inceleyip, usulca üstüne çıktı.

Willow korkuyla uyandı sonra gülümsedi.

Kızın üstünde ileri geri gidip gelirken, “Birisi eve dönmeyi unutmuş” diye ona takıldı. Gün ışığında, makyajsız yüzü, Kris’in anımsadığından çok daha güzeldi. Kızın küçük bir sürtük olmadığına sevindi.

Willow çekinerek, “Sana iyi şanslar dilemek için kaldım, bugün dananın kuyruğu kopacakmış, Buzz söyledi” dedi.

“Öyle ya,” Kris başını salladı. Kızın memesinin başını çimdikleyip, bir manevra ile kızı üstüne çekip, işe koyuldu.

Kız, yanakları heyecandan kıpkırmızı, kesik kesik soluyarak Kris’in istediklerini uyguladı.

Kris “Bacaklarını aç!” diye buyurdu.

Açtı ve hemen o anda zevkin doruğuna ulaştı.

Onun yaptığı dansa katılan Kris, hayatında kendisini hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

Bugün zafer dolu bir gün olacaktı!

Buzz, “Tanrının belası karı kılıklı herifin bana göz süzmesinden bıktım” diye yakındı. “Eğer çok dikkatli davranmazsa, ona bir tane iyi çekeceğim, bak görürsünüz.”

Kris okuduğu gazeteden başını kaldırıp sordu. “Ne oldu?”

“Bugün onun evine gittim - benimle konuşması gereken şeyler olduğunu söylemişti.”

Kris elinden gazeteyi bıraktı. Öfkelenmişti - Rasta, Ollie ve Buzz’a söylemişti, eğer gerekirse konuşmaları kendisi yürütecekti. Bir liderleri olması gerekti; bu liderin de kendisi olduğunu hepsinin anladığını sanıyordu. Öfkeyle, “Neden gittin?” diye sordu.

“Bok canına! Bilmiyorum. Benimle çok özel bir şey konuşacağını söyledi.”

“Ne konuşacakmış?”

“Plağın tam piyasaya çıkacağı şu sıralarda, hakkımda kötü dedikoduların falan filan dolaşmaması gibi bir sürü garip saçmalık. Flower ile ilişkimi kesmemi istiyor. Benim imajım için kötüymüş.” Buzz kaşlarını çatıp somurttu. “Tanrının belası, ne imajı?”

Çenesini kaşıyan Kris omuzlarını silkti. “Anlamadım.”

“Sonra ihtiyar şorolo elini bacağıma koydu. Allah belamı versin! Gözünün üstüne bir tane patlatacaktım. Hâlâ ayakta durabildiği için çok şanslı.”

“Peki, sen ne yaptın?”

“Ne yapmadım ki?” diye Buzz söylendi. “Hemen lafı eve-

leyip gevelemeden, Bay T. ben tanrının belası nonoşa benziyor muyum?” diye sordum.

“Çok nazik davranmışsın. Bahse girerim herif bok gibi olmuştur.”

“Suratı mosmor oldu ve sinirlendi. ‘Sevgili çocuk, böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?’ dedi.” Buzz öfkeyle koltuğa oturdu. “Biliyor musun? Benim hayattan bütün istediğim gitar çalıp zengin olmak. O zaman hepsine canınız cehenneme diyebilirim.”

Kris uysallıkla, “Fena fikir değil” dedi. “Eğer böyle şeylerle sadece ben ilgilensem, herifin şana sulanmasına boyun eğmek zorunda kalmazdın,” diye yanıt verdi.

“Haklısın. Bundan böyle işleri sen yürüt. Ve o serseriye benden ve Flower’dan uzak tut. O kız benim beş yıllık sevgilim, kart bir şorolu yüzünden onu bırakacak değilim ya, öyle değil mi?”

Kris, Bay Terence ile konuşmaya karar verdi. Evet, belki yükselmeleri için kendilerine para yatırımı yapıyordu, ama hiç biri onun özel malı değildi. Ayrıca plak piyasaya çıkınca, paralar gelmeye başlayacak ve Bay Terence yaptığı yatırımların karşılığını almaya başlayacaktı. Wild Ones’ın kazancının yüzde otuz beşi iyi bir yatırımdı.

Kris sözlerini kendisinin yazdığı, bestesini Ollie’nin yaptığı plakları “Lonesome Morning”i heyecanla bekliyordu. Halkın o plağı tutacağından kuşkusu yoktu. Bekledikleri an gelmek üzereydi. Pek yakında hepsi köşeyi döneceklerdi ve Kris bu anı dört gözle bekliyordu. Oh, evet, hazır bekliyordu!

Beş hafta sonra Willow ile aralarında şu konuşma geçti. Solgun yüzü kıpkırmızı kesilen Willow, “Hamileyim” dedi.

Kris yanlış duyduğundan emindi. “Nesin?” diye tekrar sordu.

Gözleri yaşlarla dolu Willow yineledi. “Hamileyim. Ve baba beni öldürecek.”

Kris “On, bok canına!” dedi.

SHARLEEN “Lütfen, Bobby, lütfen” diye yalvardı. “Rocket’e söylemenin bir anlamı yok ki. Duyunca sadece sinirlenecek, öfkелendiği zaman onun ne hale geldiğini biliyorsun. Sonra bunu böyle büyötmeye gerek yok ki. Bu bir iş görüşmesi, tamamen bir iş görüşmesi. Eğer Rocket burada olsaydı onunla birlikte giderdik. Ama burada yok, California’da. Keşke ben de onunla birlikte olsaydım, ama olmadığıma göre, bunda bir kötölük yok. Şimdi bana şu kehribar küpeyi uzat ve koca karı gibi titizlenmeye son ver.”

Bobby isteksizce küpeye uzandı ve Sharleen’in onu kulağına takışına baktı. Her zamanki gibi parlak siyah teni, kabarık simsiyah kıvrırcık saçları ve iri kahverengi gözleriyle güzelliği göz kamaştırıyordu. Bu akşam sırtında vücuduna sıkıca oturan omuzları askılı, üstünde parlak mor payetli bir elbise vardı. Yakası ve sırtı bir hayli açık olan elbiseye bir haftalık kazancını yatırdığına Bobby bahse girerdi.

“Ben de seninle gelebilirim,” diye önerdi.

“Bobby, Bobby, bana güvenmiyor musun? Rocket bana güveniyor ve o benim sevgilim. Eğer endişe edecek birisi varsa o da Rocket.”

Bobby onun dikkatini çekti. “Sharleen, o burada değil. Ve ayrıca senin gece gezmeğe gideceğinden haberi yok.”

Çıplak kollarına ve göğsüne bolca Arpége sürüp, “Hayır. Burada yok ve bilmiyor. Belki o da güzel popolu Hollywood yıldızcıklarından biriyle kırıştırıyordu. Pembe beyaz kadife tenli, mavi gözlü kızlardan birisiyle birlikte dir,” dedi.

“Kırıştırmadığını biliyorsun.”

Sharleen dudaklarını sarkıtıp, içini çekti. “Nasıl bilirim? Fırladığı gibi çekip Los Angeles’e gitmedi mi?”

“Film çeviriyor.”

Ayağa kalkan Sharleen aynadaki görüntüsünü eleştiriyile süzdü “Ben de çalışıyorum” diyerek, vücudunun yandan gö-

r n m ne baktı. ‘‘Bu da bir iş görüşmesi, başka bir şey de-
gil.’’

Bobby onunla daha fazla tartışmaya yarar görmedi. Gece yarısı saat on ikide bir erkeğin evine gitmek - yalnız - ‘‘iş görüşmesiyle’’ bu onun sorunuydu.

Güzel gülüşüyle Bobby’i büyüleyip, ‘‘Haydi, taksi bulma-
ma yardım et, olur mu?’’ dedi.

Bobby onunla birlikte aşağıya indi, bir taksi çağırdı, onu sağ salim bindirdi. Kaşlarını  atıp, ‘‘Eğer ihtiyacın olursa bana telefon et,’’ dedi.

‘‘Deli, sana ihtiyacım olmayacak’’ diyerek ipek gibi eliyle Bobby’nin yanağını okşadı. ‘‘Bobby, bu elime geçirdiğim en büyük fırsat. Ne olursa olsun onu asla kaçırmak istemiyorum. Lütfen, benim için sevin.’’

Taksi gözden kayboluncaya kadar arkasından bakan Bobby, içinden ‘keşke Rocket burada olsaydı’ diye geçirdi. Sharleen’e  ocuk bakıcılığı yapmanın sorumluluğu sinirine dokunuyordu. İki gece önce, hâlâ koroda oynadığı tiyatrodan, eve yüzünde zafer ifadesiyle dönmüştü. Heyecanla soluk alıp, ‘‘Bil bakalım bu gece tiyatroda kim vardı. Tahminlerini söyle, çünkü senin bilmeni istiyorum’’ dedi.

‘‘Stevie Wonder.’’

‘‘Hayır.’’

‘‘Billy Dee Williams’’

‘‘Olsaydı hâlâ hayatta olur muydum?’’

‘‘ nl  Bayan Diana Ross?’’

‘‘Bobby. Bu çok önemli. Benim geleceğim.’’

‘‘Kim?’’

‘‘Marcus Citroen’’. Adamın isminin tadını çıkardı. ‘‘Blue Cadillac Plakları. Bay Citroen’in ta kendisi. Bir nci sırada oturuyordu. Bütün gece gözlerini üstümden çekmedi!’’

‘‘Belki adam miyoptur.’’

‘‘Bobby! Ciddi ol. Sahne amirine bir fotoğrafım ile yaşam  y k m  içeren zarfı şoförüne vermesi için yalvardım. Oh, Bobby! Ben tiyatrodan çıkmadan arabasından telefonla aradı cumartesi gecesı evinde vereceği partiye davet etti. Ve di-

ğer konuklar gittikten sonra, mesleğimin geleceği hakkında konuşacağımızı söyledi. Harika değil mi?"

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, kesinlikle dalga geçmiyorum. Bütün hayatım boyunca beklediğim fırsat ayağıma geldi."

Onu verdiği karardan caydırmanın olanağı yoktu. Bobby birkaç kez onu verdiği karardan caydırmaya çalışınca, Sharleen sinirlenip konuyu değiştirdi. Sharleen sevincinden havalara uçuyordu, çok mutluydu. Bobby bir bakıma ona hak veriyordu. On sekiz aydır bir kenarda durmuş, Rocket ile Bobby'nin mesleklerinde başarıya doğru ilerlediklerini seyrediyordu. Kendisi de bu arada hâlâ koroda şarkı söylüyordu. Rocket iki filmde küçük roller kaptıktan sonra, Hollywood ajanlarından birisiyle anlaşma imzaladı. Ve birkaç hafta içinde önemli bir filmde ikinci erkek rolünü canlandırmak üzere Los Angeles'e uçtu.

Bobby'e gelince, yazdığı şarkılar, yaptığı besteler çok tutuluyordu. Sanatkârlara piyano ile eşlik etmesi de cabasıydı. Durumu iyiydi, şarkılarından birkaç tanesini plak yapmışlardı ve listelerde ilk yirminin içine girmişti. Bobby artık iki yan işini bırakıp kendisini bütün gün beste yapmaya adanmıştı.

İki kez Sharleen'i stüdyoya sokup; iki şarkısının gösteri provalarını yaptırmıştı. Şarkılar satmış, fakat Sharleen satamamıştı. Hiç olmazsa elinde kendisini teselliedecek kasetler vardı. Fakat Sharleen daha fazlasını istiyordu.

Hey - Bobby niçin endişeleniyordu? Sharleen kendi sevgilisi değildi ya, ama son beş yıl hep onun sevgilisi olma hayaliyle yaşamıştı.

Televizyon açık kalmış, Bobby uykuya dalmıştı. Sabah saat dörtte buz gibi ter içinde uyandı. Bir tür karabasan görmüştü; ama ne olduğunu anımsamıyordu. Ağzının içi zehir gibiydi. Yataktan kalkıp yalın ayak sessizce mutfığa gitti, kendisine bir bardak su doldurdu. Tavanarası büyük bir oturma odasıyla, iki ayrı köşeden perdeyle ayrılmış iki yatak odasından ibaretti. Bobby kendi tarafına gitmeden önce Sharleen'

in sağ salim eve dönmüş olmasını dileyip, onun yattığı bölüme bir göz atmak istedi.

Sharleen eve dönmemiştii. Yatağı bozulmamıştı.

Allah kahretsin! Şimdi ne yapması gerekiyordu?

İçinden bir ses 'git yat, uyu ve kendi işine bak' diye fısıldıyordu.

Ama gidip yatamadı. Ve Sharleen sabahın beş buçuğunda eve döndüğünde Bobby'i endişe içinde kıvranarak kızını bekleyen bir baba gibi onu salonda dolaşırken buldu. "Hangi cehennemdesin?" diye Bobby öfkeyle bağırdı. Hırslından onun giysilerinin buruştuğunu, ve yüzündeki ifadeden fazlasıyla sarsıldığını anlamadı.

Sharleen bıkkınlıkla, "Beni rahat bırak" diyerek onu itekledi ve banyoya girip kapısını kilitledi.

Bobby "Beni dinle..." diye söze başladı.

Kapalı kapının ardından "Kes sesini! Ne sana ne de başkasına hesap vermek zorunda değilim. Tanrının belası, beni rahat bırak!" diye çığlık attı.

Bobby, onun arzusunu yerine getirdi, rahat bıraktı ve sabahleyin erkenden evden çıkıp, Amerikan Allen adında bir kadın yapımcının işlettiğı Soul on Soul Plak şirketine plak çalışmasına gitti. Amerika sık sık Bobby'i kullanıyordu. Bugün genç soul şarkıcısı Rufus T. Ram'ın seslendirdiğı Bobby'nin bestelerinden birini plağa kayıt edeceklerdi.

Amerika onu sevgiyle karşıladı. Otuz üç yaşlarında, iri memeli ve Afrika stili bol giysilere meraklı çok şişman zenci kadındı. "Bobby, oğlum, merhaba."

Bobby onu yanağından öptü. "Hey - Amerika, benim sevgili kadınıım. Bugün çok güzelsin!"

"Nezaketi! Adam nezaket öğreniyor." Gözlerini kısıp Bobby'yi dikkatle inceledi. "Şey, Bobby zorlu bir gece geçirdiğın anlaşılıyor. Sarışın piliçlerinden birisi seni bütün gece uyutmadı mı?"

"Hayır."

Amerika sıırttı. Dünyanın en büyük gülüşüne ve en beyaz

dişlerine sahipti. “Beni kandıramazsın. Uykusuz geçen gecelerin kokusunu alırım.”

Ona Sharleen’i anlatamazdı. İki kez Sharleen’i stüdyoya getirmişti. Fakat Amerika ondan hoşlanmamıştı. “Güzel bir pi- liç. Ama sesi yok” diyerek başından savmıştı.

Bobby de “Keşke ona bir fırsat verseydin” diye yalvarmıştı. “Tatlım, senin hatırın için bile ona fırsat vermem. Ben yalnızca gerçek yetenekle ilgilenirim.”

“Haydi ya, Sharleen’in çok güçlü bir kişiliği var. Televizyonda çok işe yarar.”

“Tabii, bebeğim, televizyonda işe yarar, ama bu plak şirketinde yaramaz.”

Ve konu burada kapanmıştı.

Kolunu onun omuzuna dolayıp, stüdyoya doğru birlikte yürümeye başladılar. Amerika onu suçlarcasına “Bobby, sen benden bir şeyler saklıyorsun?” dedi.

“Saklıyor muyum?”

“Evet, bebeğim. Evet bazı şeyler öğrendim.”

“Ne gibi?”

“Seni öğle yemeğine davet ediyorum, orada konuşuruz.”

“Hey, şimdi söyle, çok merak ettim.”

“Sabırlı ol. Bedava ton balıklı sandöviç istemez misin?”

Rufus T. Ram bir seksen boyunda, zayıf, kabarık afro saçlı, müzikal sesi yüksek, Smokey Robinson’un gençliğini anımsatıyordu. Soul on Soul daha önce de birkaç başarılı plak yapmıştı.

Bobby’nin sözlerini yazıp düzenlemesini yaptığı hafif tit-reşimlerle dolu, “Girl, I want your Body” adında bir şarkıydı. Rufus T. Ram da onu neşeli bir tempo ile söylüyordu.

Birkaç kez deneme yapıldıktan sonra Amerika “Olmuyor” dedi. “Haydi, Rufus, bebeğim, biraz daha gayret et, biraz daha muzır anlam ver. Sesindeki heyecanı duymak istiyorum.”

Rufus T. Ram onun ne istediğini tam anlamış gibi başını salladı. Yalnız bir sorun vardı - anlamamıştı. Şarkıyı öyle bir seslendiriyordu ki dinlendiği zaman insanın gözlerinin önünde hafif müzik eşliğinde rüzgarlı bir parkta yürüyen iki kişiyi

canlandırıyor. Ve kısa zamanda Rufus T. Ram ile “Girl I Want Your Body” adlı şarkının birbirlerine uyum sağlamadığı anlaşıldı.

Amerika erkenden öğle tatili verdi. Bobby’i sıkıca kolundan tutup stüdyodan dışarıya çıkardı ve “Konuşmamız gerek” dedi.

Aslında Sharleen’e telefon etmek istiyordu, ama Amerika harekete geçmişti, hızlı adımlarla onu en sevdiği İtalyan lokantasına sürüklüyordu.

Sıcak bir gülüşle, “Sana ton balıklı sandöviçten daha iyi şeyler ısmarlayacağım. Öğleden sonrayı ölmeden atlatabilmek için sanırım ikimizin de büyük bir tabak iştah açıcı suluköfte ve makarnaya ihtiyacı var,” dedi.

Bobby ona hak verdi. Artık yeterince zayıflamıştı, arada sırada iştah açıcı yiyeceklerin tadına bakmakta zarar görmüyordu, ayrıca Amerika’yı çok seviyordu. Dokuz ay önce müzisyen arkadaşı onu Soul on Soul plaklarına götürüp Amerika ile tanıştırmıştı. O günden beri kadın kendisine karşı çok iyi davranıyordu.

Bir şişe kırmızı şarap ısmarlayıp, kızarmış ekmeğe uzandı. “Bobby, bestelediğin şarkının çok güzel olduğunu söylemem gerek. Yalnız bir sorun var - Rufus T. Ram bu şarkıyı söyleyemiyor.”

Bobby, “Biliyorum,” diye itiraf etti.

“Öyleyse,” arkasına yaslanıp kalabalık restoranı gözden geçirdi. “Ne yapacağız?”

Bobby mantıklı bir yanıt verdi. “Ona yeni bir şarkı besteleyeceğiz.”

Amerika şaşırdı. “Şimdi besteleyebilir misin?”

“Ah, yoo!”

“Pekala, Mondella, bir stüdyo dolusu müzisyen var, sürekli imalat yapmam gerek. Öğleden sonra hemen çalışmaya başlayabileceğimiz bir şarkı yazıp bütün düzenlemelerini hemen yapabilir misin?”

Duyduklarına inanamayan Bobby, “Sen de deli misin?” dedi.

Amerika kocaman çantasının içinden kahverengi ince bir puro çıkarttı, masanın üstündeki kibriti alıp yaktı. “Bu şarkıyı senin plağa okumanı istiyorum.”

“Benim mi?”

“Senin.”

“Şiindi senin iyice çılgın olduğunu anladım.”

Garson şarap şişesiyle geldi. Tatması için Bobby’nin kadehine biraz şarap koydu. Bobby kadehini Amerika’ya uzattı. Kadın şarabı tadıp başıyla iyi dercesine salladı. Garson yanlarından uzaklaşınca, “hmmmm... Tatlı Küçük Bobby. Tatlım, tekrar ait olduğun yere sıçramanın zamanı gelmedi mi? Bebek, tekrar kanatlanıp uçmalısın. Vurucu plaklar yapmalısın.”

Bobby akşam üstü eve dönünce Sharleen’i bulamadı. Tiyatroya gitmişti. Birkaç satır karaladığı notu buzdolabının kapağına yapıştırmıştı.

ÖZÜR DİLERİM!

SENİ SEVİYORUM!

ROCKET’E SÖYLEME!!!

BENİ BEKLEME.

S.

Bobby hemen onu kısacık yazdığı notun anlamını çıkardı. “Özür dilerim” bir gece önceki olayı tartışmak istemiyorum anlamına geliyordu. “Seni seviyorum” Bobby’i karşısında el pençe tutmak için yaralarına merhem sürüyordu. “Rocket’e söyleme” demekle Rocket’in duymamasını istiyordu. Ve “Beni bekleme” gece eve çok geç döneceğim diye tercüme edilecekti.

Tanrıya şükür, bu kadınla bir ilişkisi yoktu. Bu kız, dolu dizgin koşarak ihtiraslarını kovalıyordu ve hiçbir şey asla onu durduramazdı.

Sharleen.... bazı kez onu asla tanımamış olmayı diliyordu, bazı kez keşke Rocket ve onunla birleşip macera peşinde koşan üçlü oluşturmaysaydık diye düşünüyordu.

Bu gece Sharleen'i düşünmek bile ona üzüntü vermiyordu, çünkü Tanrının belası hayatta artık çok keyifliydi. Bugün Amerika Allen'in sayesinde yedi yıldır ilk kez şarkı söylemişti. O, Bobby Mondella, stüdyoya girmiş ve Rufus T. Ram'in papucunu dama atmıştı. Evet, herkesi şaşırtmıştı - kendisi de dahil. Sesi gerçekten harikaydı! Tatlı Küçük Bobby'nin o cırlak sesli vızıltısı değil de daha alçak, erkeksi titreşimlerle dolu güzel bir sestti. Ve kendi liriklerine anlam verebilecek birisi varsa o da yine kendisiydi.

Amerika zevkten dört köşeydi, Bobby'i kucaklayıp "Tam anlamı yakaladın, adamım. Gerçekten tempoyu yakaladın! Ne güzel ses!" diyerek bağına basmıştı.

Ne gündü! Amerika onun gizli geçmişini yüzüne vurunca çok şaşırmıştı. Bobby bu sırrı kimsenin keşfedemeyeceğini düşünüyordu. Rocket'e bile itiraf etmemişti. Bir kez Sharleen'e söylemiş fakat kendisine inanmayınca konuyu bir daha açmaya gerek duymamıştı.

Fakat Amerika biliyordu. Biraz dedektif gibi çalışmış ve plajın kapağında şişko, sırtıkan "Tatlı Küçük Bobby" resmini görüntüleyen 1963 yapımı albümünü bulmuştu.

"Seninle ilk karşılaştığım gün, daha önce bir yerlerde gördüğümü düşündüm" dedi. "Sonra, düşündüm, düşündüm, düşündüm fakat bir türlü nerede gördüğümü anımsayamadım. Belki on yıldan daha fazla oluyor, bir iki arkadaşımın birlikte Nashville'e gelmiş, TV şovunda o küçük, şişko şirin çocuğu görmüştüm. Kendi kendime, 'neden bu zenci çocuk halk türküleri söylüyor?' diye düşündüğümü anımsıyorum."

"Peki, öyleyse onca yıl sonra o küçük şirin çocuğun ben olduğumu nasıl anladın?"

"Tatlım - elini kolu sallayarak karşıma dikildin ve geçmişinde müzikle ilgili bir yaşantın olmadığını söyledin. Bir yerde bir terslik vardı. Bütün yaşantın boyunca müzikle uğraştığını iliklerime dek hissediyorum. Ve bu sabah gözlerimi açınca senin bir zamanlar 'Tatlı Küçük Bobby' olduğunu anımsadım," diye zaferle güldü. "Devenin su sakladığı midesi gibi benim de geniş bir belleğim var!"

“Anlamadım. O günkü halime hiç benzemiyorum. Çok değiştim. Sesim de değişti. Aradaki bağlantıyı nasıl kurabildin?”

“Bebeğim, gözlerin değişmedi. Sadece biraz daha deneyimli ve olgun, o kadar. Artık işe koyulmanın zamanı geldi - başa-racağını sanıyorum. Ve Rufus T. Ram’dan çok daha iyi başa-racaksın.”

Amerika ağzından girip burnundan çıkıp onu ikna etmişti. Sadece bir denemesini istemişti. Ve sanki yıllardır Bobby’nin içinde sakladığı enerji patlamaya hazır bekliyormuş gibi sesine yansımıştı. Ağzını açar açmaz ses çıkmıştı - yeni Bobby Mondella sesi. Ve artık Bobby’nin ulaşmak istediği yolda ilerlediğine kuşkusu yoktu.

Şimdi Bobby bu başarısını kutlamak istiyordu. Pikaba Marvin Gaye ve Tammi Terrel plağı koyup, telefon defterini eline aldı karıştırdı, sonunda Bonwit’in kozmetik reyonunda çalışan şirin, balık etindeki sarışını aradı. Sharleen geç döneceğine göre evin boşluğundan yararlanmalıydı.

Sarışın, sırtı açık bir yaz elbisesi ve uzun sivri topuklu papuçlarıyla geldi. Kısa süre sonra elbise tarihe karıştı ama sivri topuklu papuçlar ayağında kaldı. Bobby tekrar kavuştuğu yeni yaşama arzusunu tatmin etti. Sarışın keyifle “Zenci erkekler için söyledikleri sanırım doğru” diye söylendi.

On beş dakika sonra kız ortadan kayboldu. Bobby telefonu açıp Los Angeles’de Rocket’i aradı.

Rocket telaşla, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Hayır. Kıçını kaldırıp buraya gelsen iyi olur. Sharleen, Marcus Citroen ile fingirdiyor. Tabii bu benim sorunum değil. “Tabii, film nasıl gidiyor?”

“Bundan daha iyi olmaz. New York’un sokaklarından kopup gelen bir bok gibiyim. Burada sürgünde yaşayan her koca kıçlının güzel anılarını tazeliyorum.”

“Çok heyecanlı olmalı.”

“Evet, sanırım. Burada her sokağın köşesinde bir aşk tanrıçası ile karşılaşılıyorsun. Memeler ve kalçalar için adam insan öldürür.”

Rocket hemen ardından boğazından tiksinti sesleri çıkar-
dı. “Demek bir şey yok ha!.. Evde sakladığım bana yeter, onu
elimden kaçırmak istemem. Ver onunla konuşayım.”

Bok canına! Eğer gerçeği söylerse belki Rocket ile Sharle-
en’in arası açılacaktı. Böylece Sharleen - eğer Marcus Citro-
en’in de ayağını kaydırmayı başarsa - beş yıldır sabırla geri
planda bekleyen Bay Bobby Mondella adındaki kişiye kalırdı.

Hayır. Bunu yapamazdı. Sharleen’e yapamazdı.

“Şey... tiyatrodan bugün geç gelecek. Kız arkadaşlarından
birisini doğum günü partisi veriyormuş” dedi.

“Nerede?”

“Bilmiyorum. Birisinin evinde?”

Rocket sevgiyle, “Sharleen, çok esaslı bir kız. Biliyor mu-
sun ne yapacağım? Onu buraya getirtip sürpriz yapmak isti-
yorum. Onu ajanımla tanıştıracacağım. İşte falan filan. Hoşu-
na gider değil mi?”

“Gelecek hafta buraya geleceğini söylemiştin?”

“Film biraz uzuyor. Hem, sana söylediğim gibi burada beni
çok beğendiler - rolümü biraz daha güçlendiriyorlar.”

“Harika”

“Evet.” Sigaraya uzanırken telefonu elinden kaydırdı. “Hey,
dün gece kime rastladım bil bakalım?”

Bobby, Sharleen’in de kendisine aynı soruyu sorduğunu
anımsadı. “Tahmin oyunlarını hiç beceremem.”

“Duyunca aklın başından gidecek?”

“Kim?”

“Nichols Kline. Düşünebiliyor musun?”

“Eski patronumuz? The Chainsaw’ın yöneticisi?”

“Başka Nichols Kline var mı?”

The Chainsaw dört yıl önce büyük bir uyuşturucu baskını
sonu kapanmıştı.

Bobby merakla, “Los Angeles’de ne yapıyor?” diye sordu.

Bana sorarsan, durumu çok iyi. Ona plajdaki çılgın bir eğ-
lence partisinde rastladım. Bir kolunda bir esmer, bir kolun-
da bir kırmızı saçlı ve boynunda, sokak hırsızının bir haftada

soyamayacağı kadar çok altın zincir vardı. Şimdi konser düzenleyiciliği yapıyormuş. Fena değil mi?”

“Seni anımsadı mı?”

“Orospular parayla yatar mı? Tabii beni anımsadı. Ben unutulmaz bir adamım. Bir eşim yok. Beni yaptıktan sonra, anamı bir kenara atmışlar?”

“Pekala, pekala, demek seni anımsadı” Bobby kendi haberini vermek için can atıyordu.

Ama geç kalmıştı. Rocket telefonu kapatmaya hazırdı. “Artık çarşafaların arasına süzülmem gerek. Biraz uyumalıyım. Yarın sabah erkenden çekim var. Kendimi evimde gibi hissediyorum - fareler, çöplük ve sokaklarda dolaşan manyaklar. Tam benim kentim!”

Bobby telaşla, “Hey,” dedi. “Sana şarkı söylemeye başladığımı söylemek istiyordum.”

“Osuruk kuşları da ötüyor. Hem de bütün gün. California bambaşka bir dünya. Dinle, Sharleen’e söyle yarın bana telefon etsin. İkinizi de seviyorum.”

Bobby telefonu kapattıktan sonra canı uyumak istemedi. Kendisini havalarda hissediyordu. Neşeli, huzursuzdu. Ayrıca sınırsız bir enerjiyle doluydu. Şarkı sözü yazarı olarak kazandığı ilk parayla aldığı elden düşme piyanonun başına geçip birkaç nota çaldı. Kısa süre sonra notalar melodiye dönüştü ve bu arada aklına gelen sözleri bu melodilerle birleştirdi.

Sharleen’e duyduğu hisleri anlatan basit fakat içtenlik dolu bir şarkı yazdı.

Sharleen ise sabahın beşinde, gözleri çektiği uyuşturuculardan camlaşmış, kafası iyi bir halde yalpalayarak eve döndü.

“Sen ne boklar yiyorsun?” diye asık yüzle sordu bir yandan da. Bozuk bir plak gibi hep aynı sözleri yineliyorum diye düşündü.

Sharleen kafayı iyice bulmuştu, kıkır kıkır gülüyordu. Kahverengi göz bebekleri irileşmiş, boş bakıyordu. Şarkı söylercesine “Bobby, Bobby, yakışıklı, yakışıklı Bobby çocuk” dedi.

Onu omuzlarından yakaladı. “Sharleen, ne kullandın?”

Sharleen boş boş bakıp anlamsızca “Ne mi?” diye sordu. “Sana ne verdi?”

Sharleen kıkırdıyarak gülmeğe başladı. “Ohhhh.... Bobby bunu öğrenmek istemez. Bobby iyi kalpli, küçük zenci bir çocuktur. Yaramazlık yapmaz. Kötü şeyler duymak istemez!” Hıçkırık tuttu, sallanmaya başladı. Sonra sendeleyip düştü.

Bobby onu yere düşerken yakalayıp kollarının arasına aldı ve Rocket ile paylaştığı yatağın üstüne yatırdı.

Sharleen şiş dudaklarının elverdiği kadar aptalca sırıttı.

Bobby kaşlarını çatıp “Berbat haldesin” dedi.

Sharleen “Bu küçük kadın kendisine plak kontratı imzaladı” diye şarkı söyledi. “Diana Ross’dan daha büyük olacağım. Yıldız olacağım bebek, yıldız. Ohhhh, Bobby!” Kollarını onun boynuna dolayıp kendisine doğru çekti. “Kutlamak ister misin? Beni öpmek ister misin? Benimle sevişmek ister misin? İstiyorsun, biliyorum. Hep benimle sevişmek istedin, değil mi bebek?”

Tam fırsatını yakalamıştı. Yıllardır hayalini kurduğu şeye Sharleen davet ediyordu.

Onu iki şey durdurdu. En iyi arkadaşı ve Sharleen’in ne yaptığını bilmeyecek kadar kafayı bulmuş olması. Sharleen ile birlikte oldukları zaman - kaderin bir gün ikisini birleştireceğini biliyordu - Rocket ile aralarındaki ilişki sona ermeliydi ve ayrıca hanımefendi ne yaptığının bilincinde olmalıydı.

Sharleen’i istiyordu.

Ama sadece kendi kurallarına göre.

LOS ANGELES

Cumartesi, 11 Temmuz 1987

CYBIL çekimden eve erken döndü. Makyajı yerindeydi, bal sarısı yele gibi gür saçları yeni modaya uygun dalgalar halinde omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Sabahki kavgalarını unutmuş, neşesi yerindeydi.

Kris alay edercesine, “Çok azgın fotoğrafçı arkadaşın nasıldı?” diye sordu.

“O biçimdi” diyerek Cybil güldü. “Çooooook azgın, çooooook o biçim, ve çooooook dikkatliydi. Tanrım, Kris AIDS korkusundan artık hiç kimse hiçbir şey yapmıyor.”

Kris AIDS konusunda tartışmak istemiyordu. Kelimeyi duyduğu zaman bile paniğe kapılıyordu. Yeni bir insanla yatarken ayrıca o insanın son yedi yıl içinde birlikte yattığı kişilerle de yatağa girildiğini, bir yerlerden duymuştu. Tanrım! Bu yüzlerce insan - ve belki de binlerce - birlikte yuvarlanıp birbirlerine mikrop saçıyorlardı. Korkunçtu! Amerika’da Cybil’e İngiltere’de de Astrid’e takılıp kalması biraz da bu korku yüzündendi. Artık önüne gelenle düşüp kalkmak yoktu.

Cybil, “Yukarıya giysilerimi değiştirmeye gidiyorum. Saat kaçta yola çıkıyoruz.” diye sordu.

Besbelli kendisiyle birlikte Novaroen’e gideceğini umut ediyordu, fakat Kris onu davet ettiğini anımsamıyordu. Ama canı cehenneme, tekrar kavga etmek niyetinde değildi. “Hawk yarım saate kadar gelecek, hazır olur musun?”

Cybil sırtıttı. “Ben giysilerimi hızla değiştirmek zorunda olan bir sanatkâрім. Hele dur, seyret bakalım.”

Otobüsün içindeki koku boğucuydu. Araç Pasifik Sahil Karayolu’ndan dönüp, yokuş aşağıya inip düzlük sahaya varınca, herkesin otobüsten inmesini söyledikleri zaman Maxwell Sicily sevindi.

Burada hava temiz ve güzeldi. Okyanustan gelen hafif rüzgâr öğleden sonra bastıran sıcaklığı hafifletiyordu. Etrafına bakan Maxwell Sicily, güvenlik görevlilerinin telaşla, restorandan gelen elemanları gruplara ayırıp, onları asıl malikaneye götürecek küçük servis otobüslerine bindirdiklerini gördü.

Sekiz kişilik gruplar halinde otobüslere binerlerken güvenlik görevlilerinden birisi elindeki listedeki isimlerin yanına işaret koyuyordu. Bu arada üniformalı bir kadın, işaret edilen isimleri elindeki iki kanallı radyo ile görünmeyen birisine bildiriyordu.

Garsonlardan birisi “‘Burası hanishaneden de beter” diye şaka yaptı.

Diğeri hakaretle “‘Sen nerden biliyorsun?” diye sordu.

Maxwell ‘doğru’ diye düşündü. Bunların hangisi hapishanenin ne olduğunu bilirdi? Hapishane yaşantısının acı gerçekleri ile bu harika güneşli havada, pasifiğin beyaz köpüklü dalgalarına bakan milyarderin malikanesi arasında hiçbir benzerlik yoktu.

“George!” Lillias’da masa arkasında oturan şişko kadın Chloe’nin sızlanan sesini duydu. “Bekle!”

Başını öne eğip, şişko ineğin kendisine seslendiğini duymamazlıktan gelip, görevli nöbetçiye adını mırıldanıp otobüse atladı.

Chloe ite kaka kendisine yol açtı ve otobüste onun yanına oturmayı başardı. “Vay canına! Ne yolculuk. Daha başlamadan yoruldum!”

Kadının ucuz kokusu Maxwell’in burnuna çarptı. İç bayıltıcı, yapışkan bir kokuydu. Orospu parfümü. Okkalı rüşvetler karşılığında hapishane gardiyanlarının içeriye gizlice soktukları iğrenç orospuların kullandığı cins parfümdü. Hapishanede o karılara çöp kutuları adı verilirdi.

Chloe şişko elini Maxwell’in elinin üstüne koydu. Cilveyle “George, bu gün sakın gözünü benden ayırma” dedi. “Sen gözünü benden ayırma, ben de senden ayırmam. Kesin olan bir şey varsa, konseri kaçırmayacağım. Birlikte dinleyebileceğimiz iyi bir yer bulurum. Buna ne dersin?”

Chloe oturduğu yerde kıpırdanıp, Maxwell’e yaslanınca, ucuz, leş gibi parfüm nerdeyse burnunun direğini kıracaktı.

Maxwell yanıt vermedi. Chloe de zamanı gelince başından savacağı küçük rahatsızlıklardan birisiydi.

Geceki konser için Rafealla’yı Navoroen’e götürecek halkla ilişkiler görevlisi meraklı genç bir kadın ile Blue Cadillac Plakları’ndan iki yetkili L’Ermitage’a geldiler.

Rafealla onları lobide tam kırk beş dakika bekletip, terler döktürtüp, sinirlendirdi.

Sonunda, sırtında haki renkli torba bir pantolon ve bol bir gömlekle meydana çıktı. Uzun siyah saçlarını da ensesinden bağlamıştı. Rafealla'nın konserde giyeceği - dümdüz basit siyah giysiyi - peşinden gelen belboy plastik bir torba içinde taşıyordu.

Makyajcı ve berber istemiyordu.

Halka ilişkiler görevlisi Trudie, "Bu da çok garip, biraz üşütük" dedi. "Bugüne kadar süslenip püslenmek istemeyen kadın sanatkâra rastlamamıştım."

İki plak yönetici Rafealla'nın ağzının içine düşerlerken, Trudie geri plana çekilip, onu alıcı gözüyle süzdü. İnsan böyle güzel olunca, makyajcıyı da berberi de ne yapsındı? Reklam fotoğrafları Rafealla'ya haksızlık ediyorlardı, kızın güzelliği göz kamaştırıyordu. Aslında hep bunun tersi doğru olurdu. Sıradan görünümlü kadınlar çoğu zaman şahane fotoğraf verirlerdi. Rafealla kesinlikle bu kuralın dışındaydı.

Rafealla'nın limuzine binmesine yardım eden plak yöneticilerinden birisi, "Hemen gider gitmez ses düzenini kontrol ederiz" dedi. "Sonra gösteri başlamadan önce en azından bir iki saat dinlenecek kadar vaktiniz var."

Rafealla usulca "İyi" dedi.

Trudie içinden 'pek konuşkan bir tip değil' diye geçirdi.

Yönetici, "Siz Bobby Mondella'dan sonra, Kris Phoenix² den önce sahne alacaksınız" diye açıkladı.

Rafealla yanıt vermedi. Bobby ve Kris. Geçmişinden iki isim. Kris ve Bobby....

Ne yazık ki içlerinden birisi kendisini anımsayacaktı.

Speed saate göze attı. Erkendi. Üniforması sırtında, araba altındaydı. Eh, öldürücek birkaç saati vardı.

Acele etmesine gerek yoktu. Yeni Sylvester Stallone filmine gidebilirdi. Veya Sosyete Polisi II'ye. Speed sinemayı çok severdi. Önce, patlamış mısır, şeker ve Coca-Cola alırdı. Ka-

ranlık salonda otururken, beyazperdedeki gerçek hayattan aktarılan o görüntülere kendisini kaptırır ve seyrettiği karakterin benliğine girerdi. Ateş! Clint'den daha sertti. Warren'den daha erkekti, Redford'dan daha sarışındı ve Chevy'den daha komikti.

Speed sık sık mesleğini yanlış seçtiğini düşünürdü. Aktör olmalıydı. Hayır, hayır aktör değil. Film yıldızı. Evet, tabii film yıldızı olmalıydı.

Fakat bu fikirden hemen vazgeçti, bugün sinemaya hiç yolu yok gidemezdi. Sinemaya gitmek büyük bir tehlikeyi göze almak demekti. Cadillac Limuzini nasıl bırakabilirdi? Ya çalınıverirse? İsteksizce düşündü. Her ne yapacaksa arabanın içinde yapması gerekti.

Arabanın burnunu Westwood'a doğru çevirip ilerledi, bir yerde durup kızarmış tavuk, Penthouse ve Playboy dergileri alıp plaja doğru yola çıktı.

Limuzinin şoförü zenci kardeşlerden biri idi. Çenesi hiç kapanmayan durmadan konuşan bir kardeşti.

Bobby “Şunu sustur” diye Sara'ya mırıldandı. “Kafam şişti.”

Sara büyük bir nezaketle şoförün sözünü kesti. “Şoför bey, Bay Mondella çok yorgun. Arabanın içinde sessizlik olursa çok sevinecek” dedi.

“Sessizlik!” diye şoför heyecanla bağırdı. “Bir zamanlar ‘Sessizlik’ adlı bir şarkı yazmıştım. Size onu söylemeliyim!”

Sara telaşla “Hayır” dedi ve içinden bir daha asla bu limuzin servisini kullanmamaya yemin etti. Bu şirketler hiç olmazsa yanlarında çalıştırdıkları adamları dikkatle seçip müşterilerine senaryo yazarı-şarkıcı-güfte yazarı şoförler yollamamalıydılar.

Adam kırık bir sesle “Anlıyorum” dedi ama hiç anlamadığı belli oluyordu. “Susuyorum.”

“Evet, bundan eminim” diyen Sara işi güvenceye almak için, aradaki cam bölmeyi kaptan düğmeyi bulup telaşla bastı.

Nova Citroen'in platin sarı saçları şık kıvrımlı bir topuzla başının üstünde toplandı. El ve ayak tırnaklarına parlak kırmızı cila sürüldü. Vücudu sanki iyi bir masaj sayesinde çın çın ötüyordu ve makyajı porselen gibi pürüzsüzdü.

Konuklar gelmeden birkaç saat önce hazırlanmıştı, ama böylesi hoşuna gidiyordu. Sırtına düz mavi ipekli bir gömlek ve aynı renkte pantolon geçirdi, az sonra Novaroen'e gelecek üç süperstar şarkıcıyı düşündü. Dudaklarının ucunda titreyen gülümseme eski anılarını canlandırdı.

Kris Phoenix. Ne azgın bir delikanlıydı.

Bobby Mondella. Ah.... Bobby....

Ve Rafealla. Bu isim aklına gelince dudaklarının ucundaki gülümseme silindi. Marcus'un koynuna almak istediği orospu.

Nova hepsini şahsen karşılamaya karar verdi.

Vicki Foxe'in hizmetçi rolünü canlandırdığı oyunda en çok hoşlandığı şeylerden birisi alt kattakilerin yaptığı dedikoduuydu. Vay Canına! Ne skandal, ne söylentiler - bunun yanında Enquirer gazetesinde yayınlananlar solda sıfır kalırdı!

Herkes Nova Citroen'den nefret ediyordu. "Demir Kaltak" diye isim takmışlardı. Yanında çalışanların hepsinin ortak düşünceleri "Imelda Marcos'un onun yanında uysal bir kedi olduğuydu."

Marcus Citroen'e bir tür hasetle karışık hayranlık duyuluyordu. Baş aşçı Bertha 'Hiç olmazsa arada sırada 'lütfen' ve 'teşekkür' ederim kelimelerini kullanıyor' diye düşüncesini açıkladı.

Citroen'lerin garip cinsel deneyimleri hakkındaki konuşmalar da başka bir alem di. Hizmetçilerden birisi "Yatağın baş ucundaki komodinin gözünde kelepçeler var" diye açıkladı.

Bir diğeri de, "Bir dolap dolusu acayip sapıkça giysiler var" dedi.

Vicki kendisi de bir dolabın içinde kırbaçlar, zincirler ve sapık cinsel arzuların gerektirdiği başka garip aletler bulmuştu. Ama Vicki'nin umrunda değildi.

Profesyonel çalıştığı yıllarda öğrendiği şeylerden bir tanesi de, asla şaşırmamaktı. Nova ve Marcus Citroen'in sımsıkı bağlanarak eyleme geçmeyi beklemelerini düşünen Vicki çok eğlendi. Sadomazohizimden hoşlanmazdı - ama herkesin zevki ayrıydı. Vicki Foxe'i kimseyi yargılamazdı.

Sık sık Maxwell'in neden heyecanlandığını düşünürdü. Adam neden hoşlandığını kesinlikle belirtmiyordu. Halbuki erkeklerin çoğu, Vicki ile yüz yüze gelince bir, iki, üç, demeden ölümcül çekiciliğine kapılıp ağızlarının suyu akmaya başlardı. Maxwell buz kadar soğuktu. Böylesine ilgisizlik Vicki'yi heyecandırıyor. Acaba gelecek için Maxwell'in planları neydi? Acaba hayatında bir kadın var mıydı?

Şimdiye kadar, Vicki'nin alması gereken paranın dörtte birini ödemişti. Anlaşmalarına göre, vurgundan yirmi dört saat sonra Maxwell onunla bağlantı kurup paranın gerisini nereden alacağını söyleyecekti.

Vicki şüpheyle "Pekala, ama sana güveneceğimi nereden biliyorsun?" diye sormuştu.

"Benim istediğim gibi hareket edeceğiz. Kabul mü değil mi?" diye hiç gözünü kırpmadan buz gibi yanıt vermişti.

Vicki, sarsılmayan erkeklere hayranlık duyardı. "Kabul" diye yanıt vermiş ve hemen George Smith'in gerçek kimliğini araştırmaya başlamıştı. Asıl kimliğini öğrenmek de hiç zor olmamıştı. Vicki'nin kendine göre çalışma yöntemleri vardı.

Güvenlik görevlilerinin şefi Tom, ana binanın holünde Vicki'nin arkasına sokulup, "Seni arıyordum" deyince Vicki hafifçe irkilip şaşırdı.

Hemen omuzlarını dikleştirdi, ruhsuz üniformasının elverdiği kadar memelerini öne fırlattı ve kırıtarak "İşte beni buldun, ne var?" diye sordu.

Adam ona iyice sokulunca pis kókulu nefesi Vicki'nin burunun direğini kırdı. Çapkınca gözünü kırpıp, "Önerdiğin gibi konseri birlikte seyretmeye ne dersin?" diye sordu.

Vicki yine kırıttı. "Saçmalama, ikimiz de çalışıyoruz. Konseri dinleyemeyiz ki." Sonra sesini alçaltıp, "Halbuki seninle birlikte olmayı öyle isterim ki." dedi.

Adamın gözleri hemen balon gibi burnunun ucuna dayanan Vicki'nin memelerine kaydı, onlara dokunmak istedi. Tom bir bakışta kadınların ne mal olduğunu anlardı, bu karı da haftalardır kendisine göz süzüyordu. Onunla hoşca vakit geçirebilecek zamanı şimdi ayarlamıştı. “Benim yerimden konseri birlikte izleyebiliriz” dedi.

Vicki şaşırması gibi görünüp sonra şakıdı. “Ooooooh, Tom, çok uyanıksın! Ne heyecanlı!”

Tom ona yanaşıp sürtünerek, “Heyecanlı olacak, sen her şeyi sıcak tut,” dedi.

Vicki bir an hızla Tom'un pantolonun önünden belli olan şişkinliğe elini sürdü. “Ateşimi ancak güçlü bir erkek söndürür. Sonra görüşürüz, koca oğlan” dedi.

Rafealla'yı otelinde ziyaret etmek isteyen Marcus arzularına gem vurdu. Çok dikkatli olmalıydı. Kız, kendisine bir zamanlar sahip olduğu, yanına hiç kimseyi yaklaştırmayan şahane Arap kırsağını anımsatıyordu.

Marcus, o heyecan veren şahane hayvanı ehlileştirmişti. Sonsuz bir sabır ve disiplinle aylarca onu ehlileştirmeye çalışmış ve başarmıştı.

Rafealla'ya karşı da aynı planı uygulamak istiyordu, ama bu kez sabrı taşmak üzereydi.

KRIS PHOENIX

1975.

BEBEK mızızlanıyordu - kimisi buna ağlamak derdi, ama Kris bu sese mızıldanma denildiğini bilirdi.

Bebeklerden pek anlamazdı, onların ne istediklerini de pek bilemezdi, kısacası bebeklerle arası pek iyi değildi. Kendi be-beği dahi olsa, kıcı boklu minik bir yaratığa bakmak zorunda olmadığını biliyordu.

Elinden kalemi bırakıp, gazeteyi aldı. Şarkı sözü yazmak zevkliydi ama ancak dikkatini verdiği zaman yazabiliyordu, bebek mızıltısı içinde kimde dikkat kalırdı ki?

Willow'un işinden ayrılması gerekiyordu, bunun başka yanıtı yoktu. Onun eve getireceği kazanç eksik olsun elimizdenkinle geçinmeliyiz diye düşündü. Bok canına! Kris'in şarkı sözleri yaratabilmesi için sukûnete ihtiyacı vardı, ama evde bu aradığı sessizliği bulamadığı kesindi.

Ev dedikleri de Kilburn'da bir bodrum katıydı - Tanrım buradan hiç kurtulamayacak mıydı? - minicik karanlık bir yatak odası, tıpkı benzeri bir banyo, daracık bir mutfak, paslı demir sandalyelerin ve Willow'un kasıntı ana babasının armağanı gösterişli bebek arabasının durduğu, metrelerce otların bürüdüğü bakımsız bahçeye bakan iç karartıcı bir salondan ibaretti.

Kris bir an Willow'un sevimsiz ana babasını düşündü. Bay Wigh, Esher'de bir bankanın müdürüydü. Sinirli, herkesten üstün olduğu hayaliyle yaşayan hırslı, züppe bir karısı vardı. Willow'un on altı yaşına girmeden iki kez evden kaçmasına hiç şaşmamak gerekti. Ve sonunda on dokuz yaşında evden tamamen ayrılıp Hampstead'e bir sekreterlik okuluna yazılmıştı. Annesi babası ona üç beş kuruş harçlık gönderiyorlardı. Bu yüzden Willow da kendisine yarım gün çalışabileceği bir iş aramak zorunda kalmış ve Flower'in tezgâhtarlık yaptığı dükkânda iş bulmuştu. Flower'in sayesinde tanışmışlar, Kris daha pantolonunu çekmeğe fırsat bulamadan, Willow gebe kalmıştı. Ve kendisi de taşralı bir avanak gibi kızla evlenmek zorunda kalmıştı.

Kris Phoenix - rok yıldızı. Ne yıldızdı ya. Yılın kocası, şapşal babası Kris Phoenix'i hepiniz alkışlayın.

Elindeki gazeteyi, üçüncü sayfadaki her bir memelerinin üstünde bir fincan kahve veya bir şişe biranın kolayca duracağı üç çıplak kız resmini dahi incelemeyen tiksintiyle fırlattı.

"Bok canına!" diye yüksek sesle bağırdı. Çocuk da avaz avaz bağırarak ağlamaya başladı.

Hiçbir işi doğru dürüst gitmiyordu. On sekiz ay önce Wild Ones ilk plakları “Lonesome Morning”i yaptıkları zaman herkes çok ümitliydi. Göz açıp kapayana dek başarıya ve onun yanında getireceklerine kavuşacaklarına Kris’in hiç şüphesi yoktu.

“Lonesome Morning” piyasaya çıktı, ama hiç kimsenin ilgisini çekmediği gibi radyoda da çalınmadı. Sözünü dinletecek birisini bulduğu zaman “Hiç kimse duymadığı bir plağı nasıl satın alır?” diye sorup yakınmaya başladı.

Sam Rozelle büyük üzüntü içinde, “Ne yazık ki hiçbir listeye giremediniz” dedi.

“Öyleyse Tanrının belası Plak şirketine bizi listeye sokmalarını söyle. Bu onların görevi değil mi?”

Sam gözlerini Kris’in yüzünden kaçırarak “Herkes elinden gelen çabayı gösteriyor” dedi.

Kris onların çaba gösterdiklerinden kuşkuluydu. Plak satan altı dükkâna girmiş ve tezgâhtarların bu plağın ismini bile duymadıklarını anlamıştı. Dükkânın içinde uzun süre araştırdıktan sonra stoklarında bile bulunmadığı meydana çıktı.

Kris “Bu işin içinde bir iş var” diye Bay Terence’e yakındı, ama adam oralı bile olmadı.

Bay Terence “Saçma. Demek plak yapma zamanı değilmiş. Biraz daha deneyim kazanmanız gerek.” dedi. Ve bu sözler üstüne onları hemen yine yola koyup turneye yolladı. Yine bir gecelik konserlere, yağlı, pis, yol üstü kahvelerine, düşük seviyeli kızlara ve ahır gibi kokan minibüsün arkasında kıvrırılıp yattıkları, yaşama dönmüşlerdi.

Kısacası eski gibi yaşıyorlardı. Hiç durmadan bir yerden bir yere göç ediyorlardı ve karşılığında ise elde ettikleri esaslı bir şey yoktu.

Londra’da Willow’un hamileliği ilerliyordu. Flower, Buzz’ı ziyarete geldiğinde yeni haberler getiriyordu.

“Babası öfkesinden kuduruyor.”

“Annesi sinir krizleri geçirdi.”

“Willow geçen hafta eve taşındı.”

Ve sonunda. “Babası kürtaj yaptırmayı için onu zorluyor” haberi ulaştı.

Yüzünden kanı çekilen Kris “Ne?” diye bağırdı. “Tanrının belası hiçbir banka müdürü benim çocuğumu doğmadan öldürmez.” Ve kimsenin onu durdurmasına fırsat kalmadan trene atlayıp Londra’ya döndü.

Gece yarısı Willow’un ana ve babasının evinin kapısına dayandı. Korkudan titreyen evin hizmetçisi onu içeriye aldı ve hemen Bay Wigh’a seslendi, adam da Kris’i kolundan tutup sokağa atmak için aşağı kata indi. Arkasından, bayılmamak için kendisini zor tutan Bayan Wigh gözüktü. Sonra da eli yüzü tertemiz, geceliğinin altından hafifçe şiş karnı belli olan Willow çıkageldi.

Kris “Seninle evleneceğim” diye baklayı ağzından çıkardı.

Bay Wigh öfkeyle “Hayır, evlenemezsin” diye bağırdı.

Kris de öfkeyle ona yanıt verdi. “Dostum, bak bakalım evlenemez miyim”. Willow’u alıp Leeds’e döndü. Ve orada belediye nikah dairesinde Buzz’ın ve kafası kıyak Flower’ın tanıklığında evlendiler. Ollie, Rasta ve çeşitli yaşlarda kızlardan oluşan kalabalık bir grup da belediyede kıyılan nikah törenini izledi.

Nikah töreni on dakikadan fazla sürmedi. Sonra hep birlikte mahallenin kahvesine gidip herkes kendisinden geçene kadar kafayı çektiler.

Evliliğin ilk günleri heyecanlıydı. Fakat sonra hızla aşağıya doğru yuvarlanmaya başladı. Geleceği parlak rok yıldızının evlilikle ne işi vardı, hele gebe bir kadınla evlenmekle ne halt etmişti?

Haberi alan Bay Terence tam anlamıyla çılgına döndü, ağzından köpükler saçarak, eğer bu evliliği gizli tutmazlarsa kontratlarını yırtıp, feshetmekle onları tehdit etti. “Hiç kimsenin bu evlilikten haberi olmamalı. Kesinlikle hiç kimsenin olmamalı,” diye bağırdı. “Eğer duyacak olurlarsa inkâr edin. Beni duyuyor musunuz? Evlenmedin. O kız sadece sevgilin!”

Şan ve şöhret yolunda koşarlarken rok yıldızlarına evliliğin yasak olduğu anlaşıyordu. Sevgililer serbestti.

Willow parmağına yüzük takmamayı kabul etti. Zaten Kris de ona yüzük almamıştı. Hangi parayla alacaktı?

Bay Terence olayın şokunu üstünden attıktan sonra yatıştı, durumu hemen ele alıp, Kilburn'da onlara möbleli kiralık bir kat buldu ve kirayı ödemesi için Kris'e bir miktar avans verdi. Huysuzca, "Bunu şarkılarının telifinden keserim" dedi.

"Hangi telifler? Tanrının belası şarkılarımdan hiçbiri yayınlanmadı ki - sadece Lonesome Morning ve o da daha doğmadan öldü" diye Kris yanıt verdi.

Bay Terence ağzının içinde geveledi. "Ben sana söylemedim mi? Del Delgardo ve Nightmares şarkıyı dinlemişler ve çok beğenmişler, kendi versiyonlarını yapmışlar. Gelecek hafta plak Amerika'da piyasaya çıkıyor."

"Hayır, bana söylemedin." Kris öfkeden kuduruyordu. Kendisine ihanete uğramış gibi hissediyordu.

Del Delgardo ve Nightmares'in yaptığı "Lonesome Morning" bir anda bomba gibi patladı ve Amerika'da liste üçüncüsü İngiltere'de ise liste ikincisi oldu.

Şarkının sözlerinin kendisine ait olmasından Kris gurur duyuyordu, ama bu başarıyı Wild Ones'ın kazanmasını isterdi. İlk öfkesi geçtikten sonra, Ollie ve kendi adına sevindi. Yazdığı liriklerin melodisini Ollie uygulamıştı. Şarkılarını bir başkasının eline tutuşturmadan Bay Terence keşke kendilerine bir danışsaydı daha iyi olurdu. Neyse, şarkı başarı kazanmıştı ya.

En sinir bozucu şey de sahnede bu şarkıyı söyledikleri zaman, dinleyiciler Del Delgardo ve Nightmares'in büyük yankılar uyandıran son kırkbeşliklerindeki şarkıyı seslendirdiklerini sanıyorlardı. Kris de şarkıyı söylemeye başlamadan önce plağın orijinal yapımcısı Wild Ones'ın plaklarını dükkânlardan satın alabileceklerini ilan ediyordu, ama hiç kimse oralı değildi. Ya da hiç kimse Wild Ones'ın plağını dükkânlarda bulamıyordu.

Willow, Kilburn'daki bodrum katına yerleşmişti. Kris hiç olmazsa ayda bir kez bir haftasonu Londra'ya döndüğü zaman gidecek bir yeri olduğuna şükrediyordu. Sürekli yollar da dolandıktan sonra eve dönmek zevkli bir değişiklikti. Wil-

low iyi yemek pişiriyordu. Ayrıca Kris'e bakıyordu. Güzeldi, temizdi ve sevecendi. Bir erkek bundan daha başka ne isteyebilirdi?

Ayrıca karnı da her geçen gün biraz daha şişiyordu, tıpkı ortasından yarılmak üzere olan karpuzla benziyordu.

Karısını ailesiyle tanıştırmaya doğaldı. Annesinin davranışları zararsızdı, ama iki kızkardeşi hiç susmadan Kris hakkında akıllarına gelen bütün yüz kızartıcı öyküleri birbiri ardına anlatmışlardı. Erkek kardeşi Brian da alayla burun kıvrıp, sormuştu. "Bir banka müdürünün kızıyla evlenmeyi nasıl başardın?" Her şeye rağmen etkilenmişti.

Kris de umursamadan "Herhalde şeyimin büyüklüğü sayesinde. Ne yazık ki, ailede herkes birbirine çekmemiş" diye yanıtlı verdi.

Öfkeyle kardeşinin yüzüne bakan Brian, "Hiçbir işe yaramazsın" diye çemkirdi. "Neden hâlâ salakça şarkı söylemeye devam ediyorsun. Kendine geleceği olan doğru dürüst bir iş bulsana?"

"Sen de neden şu berbat çeneni kapatmıyorsun?" Aile. Kris onlardan uzak durmaya çalışıyordu.

Willow doğum yaptığı gün Kris Glasgow'da sahnede çılgınca bağrıışan genç kızların karşısında şarkı söylüyordu. Ellerinde doğru dürüst bir plak kontratı, iyi bir reklam ajanı ve gelecek için doğru dürüst ümitleri olmadığı halde Wild Ones yavaş yavaş tutulmaya başlamıştı.

Avis, Willow'u bir taksiye atıp hastahaneye götürdü. Ve kasıntı Wigh'lara haber verdi. Willow'un anne ve babası ertesi sabah Esher'den kalkıp geldiler. Kris İskoçya turnesinden geri döndüğü zaman kendisini üç kiloluk bir oğlan babası buldu. Willow hastanede baş ucunda ağzı kalabalık Avis, kafası kıyak Flower ve kasıntı Bay ve Bayan Wigh'ların arasında oturuyordu. Harika bir gruptu. Ve o dakikadan itibaren Kris kendisinin kapana sıkıştığını hissetti.

Bebeğe Peter (Willow'un dedesinin ismi) John (Kris'in babasının ismi) Buddy merhum Buddy Holly'nin anısına saygı, Kris'in en sevdiği şarkıcılardan birisiydi) adını verdiler. Ama

her nedense kimse çocuğa takılan Peter John Buddy adını kullanmadı. Onun lakabı Bo idi. Bebek Bo.

On dört aylık bir turneden sonra Wild Ones grubu dağıldı - geçici olarak grubu dağıttılar. Rasta, bir Alman rock'ın roll grubundan aldığı çok iyi bir teklif üzerine onlarla birlikte Avrupa turnesine çıktı. Buzz, Flower ile birlikte İspanya yakınlarındaki küçük İbiza adasına gitti, orada bir restoranda hem garson olarak çalışıyor hem de gitar çalıyordu. Ollie yeni besteler üzerinde çalışıyordu, Kris de şarkı sözleri yazıyordu.

Yazdıkları, besteledikleri birkaç şarkıyı satmışlardı. Bay Terence de hemen kazandıkları paranın yüzde otuz beşini ceplerine indirmişti. Fakat en iyi bestelerini, Wild Ones'ın tekrar bir araya gelecekleri gün için bir köşede saklıyorlardı.

Bay Terence grubun dağılmasına deli oldu, ama aylardır yollarda sürünmekten hepsinin canlarının çıktığını görünce, kavgayı fazla uzatmadı.

“Tekrar bir araya geldiğimiz zaman, bu işi yoluna yordamına göre yapacağız. Artık ortada sallanmak yok. Eğer sen bizim için bir şeyler yapmayacaksan, kendimize başka birisini buluruz” diye Kris, Bay Terence'e düşüncelerini açıkladı.

Bay Terence, “Aramızdaki kontratı unutmayalım. O yasal bir kontrattır” diye huysuzca söylendi.

Kris burnundan soluyordu. “Kontratın da senin de bok canına. ‘Lonesome Morning’ ile bizi haybeye sattın. Bundan böyle havadan satışlar yok”.

“Böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin! İyi günde kötü günde hep sizin arkanızdaydım. Elinize para verdim, başınızı sokacak bir dam buldum. Kişisel sorunlarınızın çözümlemeye uğraştım. Ben...”

Kris elini kaldırıp vızıldanan Bay Terence'i susturdu. “Hep-sini biliyorum. Ve inan sana minettarız. Ama artık bütün ömrümüzü kentten kentte dolaşıp, ucuz konser salonlarında çikolata ile boku birbirinden ayırt edemeyen uyuz dinleyicilerin karşısında gırtlak patlatarak geçiremeyiz. Bizim gözümüz daha yükseklerde.”

Kris bu konuşmayı üç ay önce yapmıştı ve söylediklerin-

den asla caymıyordu. Yirmi altı yaşındaydı, yıllar uçup gidiyordu. Herkesi dehşetlere salan otuz yaş, dört yıl sonra karşısına dikilecekti. Ama Kris otuzuna varmadan yıldız olmaya kararlıydı. Wild Ones'ın iyi bir grup olduğunu biliyordu. Tanrım! Öylesine başarıya ulaşmak istiyordu ki, başarının tadını her gece yatarken, her sabah kalkarken ağzının içinde hissediyordu.

Bebek avaz avaz ağlamaya devam ediyordu. Özenle bebeği kaldırıp beceriksizce kollarının arasına aldı. Oğlunu kucağında tutarken, doğum yaptığından beri, Willow'un sevişmekten zevk almadığını anımsadı. Ölmüş bir balık gibi, yatağın içinde bir taş kalıbı gibi yatıyordu.

Bir mucize ve Bo ağlamayı kesti, sevinçle garip sesler çıkardı. Kris oğlunu masaya doğru götürdü, temiz bir havlunun üstüne yatırdı. Bebeğin sidikli bezlerini çıkarttı ve Phoenix aile mücevherlerine baktı. Bebek Bo'nun iyi bir mirasa konduğu belliydi.

Kris kendi kendisine sırtıırken, oğlu yüzüne işedi.

Endişeyle alnını kırıştıran Willow “Bilmiyorum. Mikrop-lar, su ve dáyanılmaz sıcakta ne yaparız?” dedi.

Kris, ailesiyle birlikte Buzz ve Flower'ın yanında Ibiza'da tatil yapmayı öneriyordu. Willow da sevineceği yerde mikrop-lardan, sıcaktan yakınıp inliyordu. Karısı ve bebeği de beraberinde götürmek istemesi bile büyük şanstı. En akıllıca iş onları burada bırakarak tek başına gidip, grubu tekrar kurmak için Buzz'ı ikna etmektir. Wild Ones'ın tekrar toparlanıp bir araya gelmelerinin zamanı gelmişti. Rasta ile bağlantı kurmuştu. Rasta hazırды, bir araya gelmeyi dört gözle bekliyordu. Ollie de sabırsızca kırmızı ışığın yanmasını bekliyordu. Dinamit gibi şarkılar bir köşede bekliyordu. Bu kez başarıya ulaşacaklarından Kris'in hiç şüphesi yoktu. Bütün eksiklikleri Buzz'dı.

Kris bu iyi haberi henüz Bay Terence'e vermemişti. Önce

Buzz'dan emin olmak istiyordu. Tembel herifi zokaya düşürmenin en iyi yolu da onunla yüz yüze konuşmaktı.

Tatil planı harikaydı. Ibiza'ya ucuz uçak seferleri vardı. Buzz istedikleri zaman Flower ile birlikte yaşadıkları evde arzu ettikleri kadar kalabileceklerini söylemişti. Kris, tatil yapacaklarını duyunca Willow'un çok sevineceğini sanmıştı. Ama ne yazık ki yanılmıştı.

“Haydi sevgilim,” diye onu ikna etmeye çalıştı. “Çok eğleniriz.”

Willow başını iki yana sallayıp, “Evet, sen eğlenirsin. Ben de bütün gün çocuk bakarım” dedi.

“Bakımı paylaşıyoruz.”

“Şimdi öyle söylüyorsun, ama ben seni bilirim.”

“Hayır, bilmezsin”. Şakayla onun beline sarıldı. Son zamanlarda kendisini çok azgın hissediyordu. Belki Willow, cinsel ilişkilerini haftada bire indirmeye çalıştığı için azıyordu. Çünkü eskisinden altıda bir daha az sevişiyordu. Evlenmeden önce her gün sevişirdi. Peki, evlilikte böyle şeyler daha gelişmez miydi?

Usulca elini yukarıya kaydırıp, Willow'un sağ memesini tuttu.

Karısı onun elinden kaçmak için çırpındı. Fakat Kris onu sıkı sıkı belinden yakalamıştı.

Willow, “Yapma Kris” diye onu azarladı.

“Neden? Evli, saygın bir çift değil miyiz?” diyerek elini köstebek gibi onun bluzundan içeriye sokup sutyeninin içine süzülde.

Willow sinir bozucu bir vızıltıyla, “Yapma dedim. Gündüz gözü bu iş olmaz” dedi.

Kris bir kez yola çıkmıştı ve görevini yerine getirmeden dönmeye hiç niyeti yoktu. Willow'un isteksiz elini çekip pantolonunun önüne götürde. “Dokunsana, sittirici zamandan banna ne”

“Küfür etme.”

“Neden?”

“Çok kaba”

“Ben de kabayım. Tanrının belası Galler Prensiyle evlenmediğini biliyorsun.”

Kabaca Willow’un bluzunu çekip çıkardı, sutyeninin kopçasını açtı, bu arada Willow da odanın ortasında dimdik, hiç kımıldamadan, ilahlara kurban edilen biri gibi duruyordu.

Fakat Kris’in umrunda değildi. Artık her şeyi unutmuştu. Onun tatlı, davetkâr memelerini mi öpsün, yoksa hemen ulaşılacak istenilen hedefe mi gitsin karar veremiyordu.

Seçimi memeler kazandı. Eğer Willow da zevk alsaydı Kris’in daha hoşuna gidecekti. Kris onun sevilip okşanmaktan hemen hemen hiç hoşlanmadığını fark etti.

Ve ikisi birlikte ayakta dururlarken, elinden geldiğince onu heyecanlandırmaya çalıştı.

Sonunda Willow kocasının istediğine boyun eğip razı oldu, hafifçe inleyerek yere yattı.

Kris onun külotunu çıkartıp hemen işe koyuldu. Kısa fakat çok doyurucu olmuştu.

Kesin bir dille “İbiza’ya gidiyoruz. Valizlerini hazırla ve bekle sevgilim, olur mu?” dedi.

RAFEALLA

1975

ODILE Ronet damdan düşercesine “İntihar etmek istemiştin, hatırlıyor musun?” diye sordu. Arkadaşı Rafealla gibi o da İngilizceyi de ana dili gibi konuşuyordu.

Rafealla da, “Aynı işi sen de yapmaya kalkışmıştın, hatırlıyor musun?” diye aksi bir yanıt verdi.

“Hmmmm...” diye Odile dalgın dalgın omuzlarını silkti. “İkimiz de istediğimizi başaramamıştık değil mi?”

Rafealla heyecanla “Tanrıya şükür” diye bağırды.

Aynanın karşısında dal gibi vücudunu hayranlıkla seyreden Odile “Evet, gerçekten yazık olurdu” dedi.

Odile, Paris'ten gezmeye gelmişti. Artık Rafealla ile ayrı ülkelerde yaşıyorlar, genellikle, zamanlarını iki aile arasında bölüp, hemen hemen bütün yaz tatillerini birlikte geçiriyorlardı. Odile'in annesi Isabella da ikinci kez evlenmişti.

En iyi arkadaşının yanında durup aynadaki kendi görüntüsünü inceleyen Rafealla "Evet" diye yanıt verdi.

On beş yaşındaki iki kız dört gözle maceraya atılacakları günleri bekliyorlardı. İkisi de kısrak gibi uzun bacaklıydılar. İkisinin de ilerde güzellikleriyle göz kamaştıracakları belliydi. Fakat aralarındaki benzerlik burada sona eriyordu. Rafealla koyu esmerdi. Odile ise sarışın. Rafealla değişik, çarpıcı hatlara sahipti. Odile ise saf ve masum bir güzelliği temsil ediyordu.

Birbirlerinden gizlileri saklıları bulunmayan iki yakın arkadaştı. Aralarındaki dostluktan çok daha fazla bir şeyi paylaşıyorlardı - ikisini birbirlerine bağlayan o korkunç felaketi asla unutamayacaklardı.

Odile elinden geldiğince memelerini öne fırlatıp, "Benim göğüslerim seninkilerden daha büyük" dedi.

Rafealla bütün gayretiyle "Hayır, değil" dedi.

"Evet, kesinlikle benimkiler daha büyük."

"Hayır, değil."

"Bak" Odile süveterini kaldırdı, sutyensiz küçük diri memelerini gösterdi.

"Ha!" diye heyecanla bağırarak Rafealla, gömleğinin düğmelerini açtı. "Şunlara bakšana?"

Kapının ağzından bir erkek sesi, "Şahane!" dedi. "Gerçekten şahane!"

Rafealla, telaşla gömleğinin önünü kapamaya çalışırken "Rupert... seni küçük sıcan seni" diye bağırdı. Odile de hızla süveterini indirdi. "Sana odamın kapısını çalmadan içeri girme diye belki yüz kez söyledim. Kapıyı çalmadan asla içeriye girmeyeceksin, asla!"

"Kapı aralıktı" diye Rupert Egerton yanıt verdi. Gazete patronu Lord Cyrus Egerton'un oğlu ve varisiydi.

Rafealla öfkeyle bağırdı. “Açıksa ne yapalım yani? Ne yapalım yani?”

“Hmmmm... ikiniz ne yapıyordunuz öyle, birbirinizin mallarına mı bakıyordunuz? Tıpkı seviciler gibi?”

“Defol Egerton.”

“Hayır gitmeyeceğim” Rupert yatağın kenarına oturdu. “Sıkılıyorum.”

On dokuz yaşındaki Rupert sevimli bir çocuktur. Babasının, ondan önce dedesinin ve onun dedesinin genç bir kopyasıydı. Egerton Malikanesi’nin koridorlarını aile portreleri süslüyordu. Rupert’in kimin soyundan geldiği açıkça belliydi. Dal gibi uzun boylu, kırmızı saçlı, bembeyaz teninin üstünde binlerce kızıl çilli kesin hatlı bir delikanlıydı. Yalnızca Egerton’ların ünlü tutuk konuşmasını almamıştı.

Rafealla’nın annesi Rupert’in babası Cyrus ile evlendiği zaman, Rafealla öleceğini sanmıştı. Ve tam bir yıl Rupert’in varlığını kabul etmemişti - ve günün birinde at sırtında Egerton Malikanesi’nin topraklarında dolaşırken Rupert de atıyla usulacak onun arkasına yanaşıp, Rafealla’yı ürkütmüştü. At da şaha kalkıp, Rafealla’yı havaya uçurup çamurların içine düşürmüştü. Rafealla, “Senden nefret ediyorum” diye bağırdı. “Salak, çilli budala oğlan!”

Rupert de “Ben de senden nefret ediyorum küçük bayan. Kasıntı, kendini beğenmiş, ukala bir piçsin. Keşke buraya hiç gelmeseydin.” diye bağırıyordu.

Rafealla ağlamaya başlamıştı. On üç yaşındaydı ve Rupert ise on yedisindeydi. Rupert’in de kendisini istemediğini asla düşünmemişti.

Ve o olaydan sonra ilk zamanlar birbirlerinden öç alırcasına hınçla konuşmaya başlamışlardı. Fakat kısa süre sonra ortak bazı şeyleri sevdiklerini anladılar. At binmek, caz plakları dinlemek sevdikleri iki tutkuydu. Ayrıca aşçının pişirdiği bezelye yemeğinden nefret ediyorlardı. Bir gece büyük boş balo salonunda oturup birbirlerine duydukları öfkeyi, ölen anne ve babalarına duydukları acıyı konuşmuşlardı. Rupert’in annesi oğlu yedi yaşındayken bir deniz kazasında ölmüştü - Ra-

fealla da aynı yaştayken bir terörist bombasına kurban giden babasını kaybetmişti.

Birdenbire birbirlerine yakınlaşmışlar ve o andan itibaren Rafealla üvey ağabeyini tıpkı öz kardeşi gibi sevmeye başlamıştı. Tabii, öz ağabeyi gibi, bazen gerçekten baş belasıydı ve bugün de o günlerden birisiydi.

Rafealla sert bir dille “Rupert, senin sıkılman beni hiç ır-galamaz, ama hiç. Odile ile birbirimizi hemen hemen hiç görmüyoruz, onun için buradan çıkıp gidip başka yerde sıkılsan olmaz mı?”

“Evet,” diye Odile arkadaşını destekledi. “Niçin koşup gidip National Geographic dergisini okumuyorsun?”

“Artık hiç kimse o dergiyi okumuyor. Artık herkes evinde beyaz kadın memelerini - tabii aşağı yukarı beyaz - görebildikten sonra.”

Rafealla eliyle çirkin bir hareket yapıp “Sittir ol git, Egerton” dedi.

Rupert ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken “Hmmm.... ben de siz küçük hanımları gece Londra’ya eğlenmeye götürmeyi düşünüyordum. Tabii eğer odadan çıkıp gitmemi istiyorsanız....” diyerek sustu ve onların yanıtını bekledi.

Rafealla kuşkuyla, “Gerçekten mi?” diye sordu. Önce söz verip son dakikada vazgeçmesinden korkuyordu.

Rupert “Ben kimseye boş davetiye yollamam” diye takaza etti.

Rafealla “Evet, yollarsın” diye karşı koydu.

“Kesinlikle böyle bir şey yapmam.”

“Çocuklar!” diye Odile araya girdi. “Kıymetli zamanımızı boş yere tartışarak geçirmeyelim. Gece Londra’ya eğlenceye gitmek harika! Rupert benim yanıtlım evet. Evet! Evet! Evet!”

Rafealla Londra’ya inmeye bayılıyordu. Genellikle gündüzleri annesiyle giderdi. Her zaman Harrods’da öğle yemeği yerler, Knightbridge’in kalabalık sokaklarındaki dükkânlardan alış veriş yaparlar, sonra Fortunum and Mason’a çaya giderlerdi. Bazı kez Lord Egerton da gelip onlarla buluşur ve hep

birlikte üvey babasının en sevdiği Old Compton Sokağı'ndaki Wheelers adlı balık lokantasına giderlerdi. Rafealla da hep yengeç salatası ısmarlardı.

Bir iki kez sınıf arkadaşıyla birlikte okuldan kaçıp trene atlayıp Londra'ya gezmeye gitmişlerdi. Kings Yolu'nda bir aşağı bir yukarı dolaşp, ok gibi dik saçları, mor, yeşil ve kırmızı boyalı garip makyajlı, acayip giysili punkları hayranlıkla seyretmişler - sonra da Sloane bölgesinde sırtlarındaki tüvinsetleri, boyunlarında bir dizi incileri ve ayaklarındaki Gucci mokasenleriyle iyi yetiştirilmiş zengin aile kızlarına rastlamışlardı.

Moda resmi geçidini seyrettikten sonra eve dönmeden önce W.H. Smith'e girip plak albümlerini karıştırmışlardı.

Rupert'in Londrası daha değişikti. Kızları en gözde semt Beauchamp Place'deki ünlü İtalyan lokantası San Lorenzo'ya götürdü. Rupert lokantadaki hemen hemen herkesi tanıyordu.

Lokantanın sahibesi Mara, Rupert'in çenesini sevgiyle okşadı. Gözlerinde muzip bir ışıltıyla "Minik kızlardan hoşlanıyorsun ha, Rupert?" diye sordu.

Rupert gücenmiş gibi "Aşkolsun Mara, o benim kızkardeşim" dedi. "Rafealla, Mara'ya merhaba de. Burayı demir yumrukla yönetir. Hepimizin ondan ödü kopar."

Rafealla utanarak kadının elini sıktı.

Uzun boylu, sinsî gülümlü genç bir adam, "Kızkardeşin mi. Egerton. Senin ne zamandan beri kızkardeşin var?" diye sordu.

Rupert yanıt verdi. "Babam tekrar evlendiğinden beri. Rafealla, bu Eddie Mayfair - baş belası bir heriftir, aynı zamanda bok gibi para içinde yüzer. Ve Eddie - bu Odile Ronet. On dan uzak dur. Günün birinde ben bu kızla evleneceğim."

Rafealla ve Odile şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Rupert hiçbir şey olmamış gibi Odile'e göz kırpıp, "Sana söylemedim mi? Herhalde unutmuş olacağım - sanki söylediğimi sanıyordum" dedi.

Mantar salatası, karidesli taze hamur işi ve harika lezzetli kremalı karışık pastalar yediler. İki ünlü Hollywood film yıl-

dızı, dünyaca ünlü bir tenisçi, birkaç tane İngiliz aktör ve Nightmares grubunun baş şarkıcısı Del Delgardo salonda Rafealla'nın görebildiği ünlülerdi.

“Sanırım düş görüyorum!” diye Odile’in kulağına fısıldadı. “Şu şahane Del Delgardo değil mi?”

Odile korkmuş gibi omuzlarını titretip “Çirkin” dedi. “O dişler iğrenç!”

“Dişleri kimin umrunda? Diğer her şeyi mükemmel?”

“Mükemmel olduğunu nereden biliyorsun?”

“Hayalimde canlandırabilirim, değil mi?”

Odile yüzünü asıp, “Yaşlı. En azından otuz yaşında vardır” dedi.

“Yaşlı sayılmaz.”

“Evet canım, bir ayağı çukurda.”

Bazı kez en yakın arkadaşlar bile insanın sinirine dokunuyordu. Rafealla, Odile pis bir bakış fırlattı.

Yemekten sonra Eddie Mayfair tekrar meydana çıktı, gelip masalarının başına dikildi. “Hepimiz Annabel’e gidiyoruz. Siz de bizimle gelsenize?”

Ümitle Rupert’in gözlerinin içine bakan Rafealla ile Odile bir ağızdan “Gidebilir miyiz?” diye bağııştılar.

Rupert belli belirsiz, “Bilmiyorum, sanırım sizleri eve götürmem gerek” dedi.

Rafealla telaşla “Neden?” diye sordu. Eddie’nin çok çekici ve yakışıklı olduğunu düşünüyordu ve gecenin diğer yarısını onunla geçirmekten büyük zevk duyacaktı. “Benim anem ve senin baban hafta sonu burada değiller. Evde bizi bekleyen hiç kimse yok.”

Rupert “Doğru” dedi.

İki kız bir ağızdan, “Öyleyse?” diye sordular.

Rupert kararını verdi. “Pekala, ama ikiniz de hesabı paylaşıacaksınız. Ben para içinde yüzmüyorum.”

Annabel’s, Rafealla’ya hiç bilmediği bir dünyayı tanıttı. Çok lüks bir gece kulübüydü. Yalnızca Beatles, David Bowie, Aetha Franklin, Jefferson Lionacre, Gary Glitter, Olivia Newton John, Del Delgardo ve Nighatmares gibi ünlülerin mü-

zikleri pistin tepesindeki hoparlörlerden avaz avaza salona yayılıyordu.

Odile sevinçle gülüp, heyecanla bağırdı. “Ohhhh! Diskoteklere bayılırım. Biliyorsun, Paris’te Le Clup’e gittim. Anem on beşinci yaş günümde beni oraya götürdü.”

Rupert sanki onların yaşlarının ne denli küçük olduğunu yeni öğrenmiş gibi kaşlarını kaldırıp “Tanrı aşkına,” diye fısıldadı. “Eğer birisi yaşınızı soracak olursa on sekiz diye yanıt verin?”

Odile uysallıkla “Peki, Rupert” dedi.

Kendisi de biraz utanarak, “Ve ben de yirmi birindeyim.” dedi.

Gözleriyle salonun içini tarayan Rafealla başını salladı. Saf saf “Eddie kaç yaşında?” diye sordu.

Rupert “Senin için fazla yaşlı” diye terslendi.

Eddie Mayfair ve arkadaşlarının grubuna katıldılar. Masadaki kızların hepsi, Rafealla’nın Knightbridge ve Kings Yolu’nda dolaşırken gördüğü Sloane Bölgesindeki kızlara benziyorlardı. Siyah etek ve beyaz dik yakalı süveter giydiğine sevindi - hiç olmazsa diğerlerinden hem değişik hem de on beş yaşından daha büyük görünüyordu.

“Biraz şampanyaya ne dersin?” diye soran Eddie onun kahve fincanını, içinde küçük baloncuklarla dolu sıvıyla doldurdu.

Eddie’nin de kendisinden hoşlandığına karar veren Rafealla hazla ürperdi. Rupert masanın diğer ucunda yanında Odile ile birlikte oturuyordu. Rafealla emniyette sayılırdı, onun için usullacık şampanyadan bir yudum aldı, tadı harikaydı.

Dosdoğru gözlerinin içine bakan Eddie “Hepsini iç. Aferin kızım” diye Rafealla’ya cesaret verdi.

Rafealla onun yüzünü inceledi. Hatları kesin ve yakışıklıydı. Avurtları çökük, kahverengi saçları biraz uzuncaydı. Sırtında mavi bir blazer, beyaz gömlek, koyu renk pantolon ve mavi kırmızı çizgili kravat vardı. Rafealla onun Rupert’den bir iki yaş daha büyük olduğunu tahmin etti.

Diğer yanında oturan Sloane Bölgesi kızlarından birisi “Haydi Eddie, biraz havamızı bulalım” dedi.

“Özür dilerim Fiona, bu dansı Rafealla’ya söz verdim.”

Fiona somurttu. Pek güzel bir kız değildi. “Bok canına! The Who’ya bayılıyorum” dedi.

Rafealla kıkır kıkır gülmemek için kendisini zor tuttu. Fiona’nın, yanında kasıklarını koklayarak koşan Labrador cinsi köpekle kırlarda yürümekten başka bir şeyden hoşlanacağını tahmin edemiyordu.

Eddie “Neye gülüyorsun?” diye sordu.

“Hoş bir şeye”.

Rafealla’nın elini tutup ayağa kalktı. “Dans edelim mi?”

Rafealla muzipçe “The Who’ya bayılırım” diye kızın taklidini yaptı.

Eddie neşeyle “Haydi bakayım” diye onu şakadan azarladı.

Bütün gece dans ettiler. Ağır danslar, hızlı danslar, sambalar ve hatta vals bile yaptılar. Ve gece bir buçukta hafifçe bozulan Rupert eve dönmekte ısrar etti.

Giderlerken Eddie Mayfair kulağına eğilip “Seni tekrar görmek istiyorum. Hem de hiç vakit geçirmeden görmek istiyorum. Seni telefonla arayacağım” diye fısıldadı.

Rafealla başını salladı, ama Eddie gibi bir hayli yaşlı sosyete erkeğinin kendisini aramasına annesinin bozulacağını biliyordu. Sadece kızılı oğlanlı karışık bir grupla sinemaya gitmesine izin vardı o kadar. Ne yazık ki, bugüne dek bir kez öpüşmüştü. Ondan da hiçbir şey anlamamıştı. Öpüştüğü çocuk da bahçevanın yardımcısıydı. Yakışıklıca sayılırdı, ama ön dişlerinden birisi siyahtı, ayrıca parmaklarından birisi de yoktu, tabii bu eksiklikler havayı biraz bozmuştu.

Odile her şeyi öğrenmeye can atıyordu, ama eve gelene dek kendisini kontrol etti ve sonra Rupert kendi odasına gidince dayanamadı.

“Pekala” diye heyecanla bağırdı. “Şimdi bana her şeyi anlat! Sakın bir şey unutma.”

Rafealla anlatacak fazla bir şey olmadığını fark etti. Sadece bütün yaptıkları dans etmektir. “Bana telefon etmek istiyor” dedi.

“Tabii isteyecek” diye Odile hevesle atıldı. “Ve herhalde seninle çılgın bir ihtirasla sevişmek istiyordur.”

“Bilmiyorum.”

“Bilmelisin.”

“Nasıl?”

Odile gözlerini yuvalarında döndürdü. “Bütün ağır dansları onunla yaptın..” bir süre tereddüt etti, sonra baklayı ağzından çıkardı. “Şey miydi... biliyorsun ... sert miydi?”

“Ne biçim soru bu!”

“Söylesene, öyle miydi?”

Rafealla kıkırdayarak gülme krizine tutuldu. Yüzünün kıpkırmızı olduğuna emindi. Odile en yakın arkadaşı olduğu, birbirlerinden hiçbir şeyi gizlemedikleri halde utanıyordu.

Sonunda “Evet” dedi. “Evet, sertti. Tıpkı bayrak direği gibi!”

“Aman Tanrım!” diye Odile kahkahalara boğuldu. “Telefon edince onunla çıkacak mısın?”

Rafealla kesinlikle “Evet” dedi. “Neden çıkmayacak mıyım?”

BOBBY MONDELLA

1975

BBOBBY “Hayır” dedi.

Sharleen öfkeyle sigarasından bir nefes çekti. “Sen inatçı bir orospu çocuğusun. Peki, neden?”

Bobby kestirip attı. “Bunu belki yüz kez konuştuk. Neler hissettiğimi biliyorsun. Ben nankörlük edemem - o Amerika Allen’e ait.”

“Allah kahretsin!” Sharleen öfkeyle sigarasını el kesmesi kristal tablada söndürdü. “Blue Cadillac ve Marcus senin için çok fazla şeyler yapabilir. Neden beni dinlemiyorsun?”

Bobby sukünetsiz, “Çünkü sen yanıyorsun” dedi. “Soul on Soul bana karşı çok iyi davrandı.”

Pahalı maun masanın üstünde duran güzel gümüş sigara kutusundan başka bir sigara seçerek “Ama seni plak listele-

rine bir numaraya çıkartamadı, peki buna ne diyeceksin bakalım?” diye sordu.

Bobby uysalca, “Biliyor musun, böyle sigara içmeye devam edersen sesini berbat edeceksin” dedi.

Sharleen alayla, “Peki, konuyu değiştirmek istiyorsun öyle mi?” diye sordu. “Soul on Soul’un büyük havuzda küçük bir balık olduğunu, Marcus Citroen ile Blue Cadillac’ın da köpekbalığı olduğunu itiraftan çekiniyorsun.”

Bobby sessizce “Oh, evet, onun köpekbalığı olduğu kesin,” diye yanıt verdi.

“Daha onunla bir kez olsun görüşmedin” diye Sharleen itham etti. “Gücün kötülükle eşit olduğunu düşünme.”

Bobby onun yüzüne dikkatle baktı. İki buçuk yıl içinde Sharleen çok değişmişti. Artık onu ilk tanıdığı zamanlardaki, saf coşku dolu kızın yerinde bugün yirmi dokuz yaşında, parlak cilalı şık bir kadın duruyordu. Güzeldi - evet. Zayıftı - hayır. Sevecendi - evet. Ama ancak kendisini istediği bir şeye veya bir yere götürecekse sevecendi.

Bobby’nin hâlâ dostuydu. Onu hâlâ seviyordu, ama artık ondan hoşlandığına emin değildi.

Konuyu değiştirdi. “Dün, Rocket ile konuştum.”

Sharleen terslendi. “Hergele!”

Rocket ne zaman hergele olmuştu? Sharleen’in onu ektiği gün mü? Yoksa kendisinden on yaş büyük zenci aktris Roman Vanders ile evlendiği gün mü?

“Sanırım onun nasıl olduğunu sormayacaksın?”

“Bobby.” Sharleen ona doğru baştan çıkarmak istercesine sokuldu. Öylesine sokuldu ki, Bobby onun yüzündeki mükemmel makyajı ve kahverengi gözlerinin içindeki mutsuzluğu gördü. “Benim bütün istediğim senin Blue Cadillac ailesine katılman. Senin için en iyisi olduğuna inanıyorum. Birlikte çalışmak ne büyük bir zevk. Seninle beraber bir plak yapmayı çok isterim.”

“Amerika’ya sorarım. Belki seni stüdyoya ister ve birlikte Soul on Soul için bir şeyler yaparız.”

Sharleen’in yüzü taş gibi sertleşti. “Bu olanaksız.”

‘Neden?’

‘Komik olma.’ Divandan kalkıp Park Caddesi’ndeki katının balkonuna doğru yürüdü. Bu kadın kirasını Marcus Citroen ödüyordu. Marcus Citroen Sharleen’in her santimetrekaresine sahipti.

Balkon kapılarını açan Sharleen dışarıya terasa çıktı. New York’un muhteşem gökyüzü manzarasına baktı.

‘Bobby, dışarıya gel. Gelde ne kaçırdığına bak,’ diye seslendi.

Kaçırdığı tek şey hayatındaki kadının eksikliğiydi. Ve artık Sharleen bu eksikliği dolduramıyordu.

Terasa çıkan Bobby manzaranın etkileyici olduğunu itiraf etti. Fakat, manzaraya ve birkaç liste birincisi plak için kendisini satan kadın ne biçim kadındı?

Oh, evet, Marcus verdiği sözü tutmuştu. Sharleen’in yıldızı gün geçtikçe parlıyordu. Ve Sharleen çok mutluydu. Fakat Bobby’e göre yaptığı plakların hepsi pop müzik saçmasıydı. Ama bu düşüncesini kimseye açıklamıyordu. Belki Sharleen’in hiçbir zaman güzel sesi olmamıştı, ama bir kalbi, bir ruhu vardı. Şimdi ise sadece numaralara göre şarkı söylüyordu. Onun için ne söylediğinin önemi yoktu. Halk onu seviyordu ve Marcus Citroen onu bugünkü olduğu yere getirmişti.

Terasta dururken Bobby huzursuzlandı. Ceketinin yakasını kaldırıp, ‘Haydi, ben kaçıyorum’ dedi.

Konuşurken düş kırıklığına uğradığı belli oldu. ‘Akşam yemeğe kalmayacak mısın?’

‘Kalmayı düşünmedim. Amerika ile buluşacağım.’

‘Tabii’. Sharleen terastan içeriye girdi. Bobby onun arkasından yürüdü. Sharleen birdenbire ona dönüp, ‘Onunla yaşıyor musun?’ diye sordu.

Bobby öfkeyle terslendi, ‘Bu seni ilgilendirmez hanımefendi. Senin üstünde bir etkisi olduğu besbelli, yoksa hayatında aldığın en iyi teklifi neden geri çevireceksin?’

‘Sadakat diye küçük bir söz vardır. S-A-D-A-K-A-T. Bu kelimeyi anımsadın mı - belki günün birinde ihtiyacın olur.’

Daha sonra Bobby, kızarmış tavuğu ve tane bezelyesi ile ünlü restoranda Rocket ve karısı Roman ile buluştu.

Rocket çok iyi görünüyordu. New York Metod Okulu mezunu aktör olarak şöhret yapması ona pek yakışmıştı. Hâlâ kısa boylu, esmer ve asık suratlıydı. Fakat artık kendisine fazlasıyla güveni vardı. Yepyeni bir stil edinmişti. İsteddiği rolü seçebilecek kadar ünlüydü. Bütün yönetmenler peşinden koşuyorlardı ve Rocket şöhretin tadını çıkartıyordu.

Roman ise ciddi görünümlü, karakter oyuncusu olarak şöhret yapmış bir zenciydi. Rocket ile Georgia da bir film setinde tanışmışlardı. Bobby, Rocket'in o kadınla Sharleen'e nispet olsun diye evlendiğinden kuşkulanıyordu.

Rocket ise Sharleen'in ayrıldıkları tatsız geceyi hâlâ unutamıyordu. Sharleen haftalardır Marcus Citroen ile buluşuyordu. Ve sabaha karşı geç saatlerde kafası dumanlı eve dönüyor ve hiç konuşmuyordu. Bobby ne yapacağını bilemiyordu. Sonunda zayıf bir anında Los Angeles'e telefon edip Rocket'i aradı ve ortada bir sorun olduğunu açıkladı.

Rocket kendisine güvenle, "İki günlük dublaj işim kaldı sonra hemen döneceğim, sorun yok" dedi.

Evet, Rocket eve dönmüştü, ama Sharleen sabahın altısında yalpalayarak gelmişti.

İki saat bağıra çağıra kavga etmişler ve sonra iki saat sevişmişlerdi. Sonunda Rocket ve Bobby öğle yemeği için bir şeyler almaya sokağa çıkmışlardı. Rocket yolda her şeyin yoluna girdiğini, Sharleen'in üzülerek özür dilediğini, birbirlerini eskisinden daha çok sevdiklerini anlatmıştı.

Yalnız birisi Sharleen'e söylemeyi unutmuştu. Yiyecek paketleriyle eve döndüklerinde, Sharleen valizlerini toplayıp gitmişti, Bay Marcus Citroen'in sayesinde gitmişti. Şoförüyle arabasını yollayıp Sharleen'i aldırıştı. Rocket onu asla bağışlamayacağına yemin etmişti.

Amerika, restoranda onlarla buluşup kahve içti. Bobby'nin yeni kırkbeşliğinden çok ümitliydi, ondan coşkuyla söz ediyordu. Plak hızla listelerde yükseliyordu.

Sharleen'in söylediklerini düşünüp, "Listeleri bir geçse harika olur" dedi.

Amerika başını salladı. "Dünyadaki en zor iş bu. Liste başlarını aşan zenci sanatkarlar o kadar az ki, parmağınla sayabilirsin."

"Stevie Wonder".

Roman "Dionne Warwick" diye söz karıştı.

Rocket "Johnny Mathis" dedi.

Amerika "Biz esaslı sanatkarlardan söz ediyoruz," dedi. "Bobby Mondella sadece soul söyler. Zenci dinleyicilerin kalbinde yer etmiştir. Hepsi onu severler. Tabii sadece sevgi yeterli değil değil mi?"

Bobby ilk kez 'evet, belki yeterli değil' diye düşündü.

"Bana bak oğlum - neden hiç görünmüyorsun? Senden hiç haber alamıyoruz. Senin bu davranışın iyi yürekli kuzenin Fanni'yi ne kadar üzüyor biliyor musun? Hiçbir şey olmadığın günlerde o kadın sana çok iyilik yaptı. Şimdi artık biraz palazlandın, burnun büyüdü ve bizi aramıyorsun. Buna ne yanıt vereceksin?"

Telefonun öbür ucunda abuk sabuk söylenen ses hiç şüphesiz Ernest Crystal'e aitti.

"Bana, oğlum diye hitap etme" diye uğursuzca söylenen Bobby, yedi yıllık bir sessizlikten sonra Ernest'in izini nasıl bulduğunu merak etti. "Ne istiyorsun?"

"Ne mi istiyorum? Ne mi istiyorum?" Ernest'in sesi içtenlikten uzak, öfkeli, tiz bir çığlık halini aldı. "Oğlum, senin bir ailen var. Seni düşünen akrabaların var."

Tabii. Fanni ile Ernest'in yanından ayrıldığı zaman onlarla aradaki bağı koparmamaya çalışmıştı. Fakat ikisi de Bobby'nin kendilerini aramasına pek ilgisiz davrandıklarından, zamanla onları aramaktan vazgeçmişti.

Bobby ilgisizce, "Telefon numaramı nereden buldun?" diye sordu.

"Plak şirketinden - onlara senin sevgili amcan olduğunu söyleyince numarayı verdiler."

Bobby boğuluyordu. “Benim neyim?”

“Akraban, oğlum akraban.”

Bobby kelimeleri ağır ağır tekrarlayarak “İlk söylediğim zaman duymadın mı? Bana oğlum demeni istemiyorum” dedi.

“Herhalde alışkanlıktan.” Ernest boğazını temizledi ve baklayı ağzından çıkarmaya hazırlandı. “Be... dinle. Bay Leon Rue seni kapı dışarı edip, New York sokaklarında kafanı sokacak delik ararken, seni evimizde biz barındırdık. Sana başını sokacak bir dam, karnını doyuracak bir aş ve kafanı koyacak yastığı veren bizlerdik. Hasta yatağında yatarken senin kışını biz temizledik ve karşılığında hiçbir şey beklemedik.”

Ernest’in altı bin dolarlık çeki ve her hafta Chainsaw’dan aldığı haftalığın büyük bir kısmını cebine indirdiği unutmak işine geliyordu.

Ernest’in iniltilerini dinlemeye hevesli değildi, birdenbire “Kısa kes” dedi. Eğer paraya ihtiyaçları varsa, Bobby onlara biraz yardım etmeye hazırды. Fazla zengin değildi, ama onlara yardım edebilecek kadar parası vardı. Ayrıca Fanni hayattaki tek akrabasıydı.

“Kaba konuşuyorsun, oğ - şey - Bobby. Bir zamanlar bizim bildiğimiz, sevdiğimiz tatlı şişman çocuk gibi konuşmuyorsun?”

Bobby kupkuru bir sesle, “O çocuk öldü” dedi. “Ne kadar istiyorsun?”

Ernest öfkeyle, “Ağzımdan Tanrının belası para lafı çıktı mı?” diye bağırdı.

“Allah kahretsin. Kaç para?”

“Pekala...” Ernest tereddüt etti. “Beyefendilik edip sorduğuna göre... Fanni kendisini çok kötü hissediyor. Son zamanlarda çalışmıyor. Birkaç kilo daha aldı. Kalbi de rahatsız.”

“Doktora göründü mü? Doktorlar onu rejime sokarlar?”

Ernest gözlerini yuvarladı. “Fanni doktorlara pek güvenemiyor. Sadece cebinden parayı alıp yüzüne gülerler.” Ernest bir an duraklayıp bombayı patlatacağı zamanı bekledi. İşin kötü yanı kaç para isteyeceğini bilemiyordu. En iyisi çok faz-

la istemeliyim diye karar verdi. “Eğer bize verebilirsen ... şey... uñ... yirmi bin dolar.”

Bobby güldü.

Ernest utanarak “Veya on beş bin” dedi. “Ödeyecek çok borcumuz ...” deyip sustu Bobby’nin tepkisini bekledi.

Bobby adamın yüzüzlüğüne inanamıyordu. Yirmi bin dolar! On beş bin dolar! Orosu çocuğuna cehennemin dibine gitmesini söyleyebilirdi. “Fanni’ye üç bin dolarlık bir çek yollarım. Ona söyle, eğer zahmet edip kendisi telefon etseydi daha sevinirdim.”

“Üç bin dolar!” diye Ernest vızıldanmaya başladı. “Herhalde daha fazla kazanıyorsun. Ve bana sadece üç bin dolar verebileceğini söylüyorsun.”

Bobby hemen onun sözünü kesti. “Eğer istemiyorsan açık söyle.”

“Ayy, sanırım yeter. Pekala, üç bin olsun,” diye Ernest hoşnutsuzlukla vızıldandı - ama üç bin dolar hiç yoktan iyiydi.

Bobby telefonu kapatınca, bir an Crystal’lerin yanında sürdüğü o kötü yaşam aklına geldi. Ernest ile Fanni’nin bitip tükenmeyen kavgalarını. Sabırla katlandığı hakaretleri. Kışın buz gibi, yazın da hamamdan daha sıcak olan mutfak arkasındaki küçücük odayı, yiyecekler, yağlı kaburgalar ve patatesler, kızarmış tavuklar, börekler, pastalar, kurabiyeler, şekerler. Onlarla birlikte yaşarken balon gibi şişmesi garip miydi?

Evet, doğruydı - Fanni kendini evine almış, birçok defalar Ernest’in azarlamalarına karşı Bobby’i korumuştı.

Bobby hemen masanın başına geçip fikrini değiştirmeden bir çek yazdı. Fanni’ye kendisini aramasını, belki bir gün buluşabileceklerini bildiren bir not yazıp, çek ile birlikte zarfa koydu.

Bobby’nin onlardan bir daha asla haber almadığını söylemeye gerek yok. Ama çeki hemen anında nakit paraya çevirmişlerdi.

Aylardır Sharleen’in de hiç sesi çıkmıyordu. Bobby onun kendisini aramasına alıştı. Sharleen yalnızca bir şeye ihtiyacı olduğu veya bir şey istediği zaman arardı. Ve Marcus Cit-

roen'in teklifini geri çevirip, Blue Cadillac plaklarına katılmadığı için besbelli Sharleen'in istenmeyenler listesinde yer alıyordu. Bobby yaşantısını sürdürüyordu. Şarkı sözleri yazıyor, plak yapıyor, çeşitli kızlarla çıkıyor ve hoşca vakit geçiriyordu. Hayatından şikayeti yoktu. Ta ki, bir yaz gecesi gece yarasına doğru sokak kapısının zili ısrarla çalmaya başlarsaydı dek hayatından memnundu.

Evinde tek başına oturmuş, televizyonda geç saate bir film izliyordu.

Zil acı acı çalınca açmadan önce "Kim o?" diye sordu.

Anlaşılmaz bir yanıt aldı. Ve hemen zili çalanın Sharleen olduğunu anladı.

Vakit yitirmeden koşup kapıyı açtı. Külçe gibi yere yığılmak üzere olan Sharleen'i kollarının arasına alırken, kızın yediği dayaktan bir her yanı kan gölüne dönmüştü.

KRIS PHOENIX

1975

“BURASI çok sıcak” diye Kris yakındı. “Fazla söylenme” diye Buzz yanıt verdi. Sefih yüzü tatsız bir gülümsemeyle aydınladı. “İçki ucuz. Tanrının belası yer uyuşturucu cenneti. Karılar ise nerdeyse anadan doğma çıplak dolaşacaklar.”

Kris onu ikna edip yağmurlu Londra'ya tekrar iş başına döndürmek için epey dil dökmesi gerektiğini anladı. Güneşten çingene gibi kararan, uzun saçlı, tek kulağında altın halka küpeli, arkadaşının pek yakışıklığı olduğunu itiraf edebilirdi. İngiltere'de ise Buzz öylesine soluk benizliydi ki, adeta canlı cenazeye benziyordu. Burada hiç olmazsa, hain görünümlü yüzü güneşten yanmış, sağlıklıydı. Eskisi gibi çok sıksa olduğu halde, öyle bir haftalık ömrü kalmış gibi görünmüyordu.

Kris üstünde durmuyormuş gibi “Pekala, tam senin aradığın hayat” dedi.

“Evet, aylardır günlerce gecelerce, yollarda, Volkswagen’in arkasında Rasta’nın leş gibi ayak kokusunu koklamak-tan, Ollie’nin sabaha kadar osurmasını dinlemekten bıkip usanmıştım. Buradaki hayat, yollarda sürtmekten bin kat daha iyi.”

Rengi solmuş plaj yataklarına uzanmışlardı, ikisi de bu söz-lere güldüler. Flower elinde bira kutularıyla çıkageldi. Yirmi üç yaşında hâlâ eskisi gibi hıpyıdı - uçuşan saçları, uçuşan giysileri, uzaklara bakan hülyalı gözleri ve melek gibi gülüş-şüyle bir hıpyı eskisiydi. Kris kızın Buzz ile uzun süredir bir-likte olduğunu düşündü - aşağı yukarı sekiz yıldır birliktey-diler. Onların bugün yarın evleneceklerini sanıyordu. Elinde olmadan soruverdi. “Siz ikiniz beraberliğinizi yasallaştırma-yı düşünmüyor musunuz?”

Buzz, “Ne? Sen aklını mı kaçırdın?” diye yanıtlarken, Flo-wer’ın da dudaklarında hülyalı bir gülümseme uçuştı.

Kris, ‘evet, Buzz kesinlikle haklı’ diye düşündü. Gerek yoksa neden evlenecekti? Willow’un kendisini tuzağa düşürdüğü-nü biliyordu.

Birkaç saat önce, sallantılı bir uçak yolculuğundan sonra İbiza’ya gelmişlerdi. Willow yolculuk süresince hiç durma-dan bir şeylerden yakınmıştı.

Buzz cıpe atlayıp havaalanına onları karşılamaya gelmişti. Sırtında siyah minicik mayosundan başka bir şey yoktu, yarı çıplaktı. Sırtarak onları karşılayıp, valizleri cibin arka kol-tuğa attı ve “Vay canına! Siz gördüğüm en sağlıksız insanlarsınız” dedi.

Kris, “Teşekkürler” dedi. “Sen insanların moralini yük-seltmeyi iyi bilirsin.”

“Ben böyle sevimliyimdir” diye şeytanca göz kırpan Buzz, annesinin sıkıca kolları arasında tuttuğu, Peter John Buddy’i kucağına almak istedi. “Şu bebeğe bir bakalım.”

Büyük bir güçle çocuğa sarılan Willow, “Hayır!” diye öf-keyle bağırıdı.

Buzz şaşırıp geri çekilmedi. Bo’yu annesinin kolları ara-sından almaya çalıştı.

Willow asabiyetle, “Bırak!” diye bağırıp, kendisini desteklemesi için dönüp Kris’e baktı.

Kris, “Haydi bırak, ver bebeği biraz Buzz kucağına alsın. Onun isim babası. Bebeği kucağına almak onun da hakkı,” diye ısrar etti.

Willow gözlerinden ateşler saçarak kocasına baktı ve gönlüsüzce bebeği bir iki saniye için Buzz’un kucağına verdi.

Bebeği yakından inceleyen Buzz, “Merhaba dostum” dedi.

Willow kesin bir dille, “Haydi yeter” diyerek kıymetli kundağını geri aldı.

Kris karısının annesiyle yalnız birkaç kez birlikte olmuştu, ama Willow’un da pek yakında burnu büyük Bayan Wigh’e benzeyeceğini fark edip korktu.

Parke taşı döşeli yollarda Buzz cipi hoplata zıplata manyak gibi hızla sürüyor, ayağını gaz pedalından hiç çekmiyordu.

Korkudan taş kesilen, Willow sessizce arkada, kucağında bebekle valizlerin yanına sıkışmış oturuyordu. Birkaç kez “Biraz daha yavaş süremez inisin?” diye yalvardı, ama bu yalvarışları ne Buzz ne de Kris duydu ve cip eğri büğrü yollarda hızla ilerlemeye devam etti.

Tatillerini geçirecekleri villa, deniz kenarında, kırık dökük, harap bir evdi. Ve başka konuklar da vardı. Buzz ve Flower’dan başka, İsveçli sarışın Inga, bir kelime İngilizce bilmeyen sakallı Alman Klaus, Chick ve Chickie adında yirmi yaşındaki Amerikalı ikizler de aynı evde kalıyorlardı.

Willow öfkeyle, “Neden bana başkalarının da olduğunu söylemedin?” diye fısıldadı.

“Ben nasıl bilebilirdim ki?” diye yanıt veren Kris, evin içinde olup bitenleri Willow fark edince asıl kıyametin o zaman kopacağından korktu. Willow ve Bo’yu deniz manzaralı, içinde yer yatağından başka bir şey bulunmayan rutubetli odaya sağ sağlim yerleştirdikten sonra, Buzz evin içinde olup bitenleri Kris’e ayak üstü anlatıverdi.

“Serbest aşk” diyerek Buzz bilgiççe göz kırptı. “Birisini istedin mi - al senin olsun.”

Buzz her zaman hipî yaşantısını severdi, Flower'ın da bu tür yaşama karşı gelmediği anlaşılıyordu.

Kris başının belada olduğunu biliyordu - şu veya bu şekilde beladaydı.

“Vücudun çok güzel” diye Chickie kulağına fısıldadı.

“Tenin de ipek gibi” diye Chick mırıldandı.

İkisi de bir ağızdan ümitle “Eee! Ne zaman senin tadına bakacağız?” diye sordular.

Kris heyecanlandığını hissetti, Tanrım! Ona ihtiyacı olduğu zaman Willow neredeydi?

Sıcak kumların üstünde dönüp karnının üstüne yatıp kaçamak bakışlarla etrafını gözetledi. Buzz biraz ilerde, İsveçli Inga ile Marin Flower'ın arasında yatıyordu. Kızların ikisinin de üstlerinde sadece bikinilerin altları vardı. Doğrusu çok güzel bir manzaraydı. Inga'nın koca memeleri, Flower'ın küçük gül goncalarıyla güzel bir tezat oluşturuyordu.

Willow ve bebek görünürlerde yoktu.

Parmağını sırtının üstünde hafifçe aşağı yukarı dolaştıran Chick ve Chickie “Haydi, ne zaman?” diye onu tahrik ettiler.

Bu korkunç bir işkenceydi! Kris dönüp birbiri arkasına iki kızla birlikte yatmak istiyordu. Öylesine şehvetli bir arzu duyuyordu ki, adeta canı acıyordu.

Evet, kimin acımazdı ki? Adaya geleli iki hafta oluyordu; Willow kendilerine verilen odayı, evin içindeki yarı çıplak insanları, yiyecekleri ve akla gelen her şeyi eleştirip yakınmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Chick iyice yanına sokulup, hafifçe kulağının memesinin ucunu ısırıp “Sevgili karıcığına söylemem” diye fısıldayıp, baştan çıkarıcı çıplak memelerini Kris'in sırtına sürttü.

Chickie de hemen kardeşini taklid edip “Ben de söylemem” dedi.

Aklı başında hiçbir erkeğın. bile dayanamayacağı bir durumdu. “Ben yüzmeye gidiyorum” diyerek çılgın gibi denize koştu.

Bird nbire soğuk suya dalınca duyduğı heyecan biraz söndü. Adaya ayak bastığı günden beri ikiz kızlar üstüne üstüne gelip, asılıyorlardı. Özellikle Chick ve Chickie, kıkır kıkır gülüşerek, popolarını iki yana kıvrarak kumda gelip yanına yatıkları zaman Kris'in aklı başından gidiyordu.

Tanrım! Ne yapması gerekiyordu? Geldiğı günden beri üstüne geliyorlardı. Bir yandan dinamit gibi kızlar olan ikiliyle sevişmek isterken, diğ r yandan eski moda değ r yargıları, 'sen evli bir erkeksin' diye kendisini uyarıyorlardı - Willow karılık görevlerini yerine getirmediğı halde.

Chick ile Chickie birlikte Kris'e doğ r yüzdüler. İkisinin de yüzlerinde kararlı bir ifade vardı.

Aradığı yanıt karısındaydı. Willow sevgilim, diye öfkeyle düşündü, ya benim istediklerime katlanacaksın veya bilmem artık.

Bu düşünceyle azgın ikizlerin yanından sıyrılıp, kıyıya doğ r yüzdü ve sıcak kumların üstünde hızla villaya doğ r koşt .

Buzz, arkasından "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

Kriss durmadı. Willow her ne işle meşgulse, elindekini bırakıp kocasının istediğini vermek zorundaydı. Onun kocasıydı ve üstünde hak sahibiydi.

Villa sessiz ve sakindi. Demek ki bebek Bo uykudaydı. M kemm l. Belki Willow da şekerleme yapıyordu. Daha iyi, başına neler geldiğini anlamadan Kris cennete uçacaktı.

Usullacık odalarına girdi. Bo portatif yatağında kendisini sineklerden ve böceklerden koruyan cibinliğinin altında mışıl mışıl uyuyordu. Güneşten yanan  ocuğ n çok sağıklı bir görünümü vardı. Kris gururla, 'biraz bana benziyor' diye düşündü. Evet, benziyordu. Willow belki kendisini tuzağ  düşürmüştü, ama oğlunu gördüğü zaman tuzağ  d ş meğ  değ di diye düşünüyordu.

Karısı herhalde mutfaktaydı. Tatilinin büyük bir bölümünü iki büklüm musluğ n başında geçiriyordu, çünkü eline ge  n her şeyi hemen alıp yıkıyordu. Kris ayağındaki kot pantolonu bile rahatça çıkartamıyordu, çünkü Willow yıkamak için hemen elinden çekiyordu.

Hayır, ne mutfaktaydı, ne de tozlu salonda. Belki de Buzz ile Flower'ın odasını karıştırıyordu - herkesin hakkında her şeyi öğrenmek gibi frenleyemediği bir arzusu vardı. Bir Pazar günü aile yemeğinde onu banyodaki ilaç dolabını karıştırırken yakalayan Avis "Çok meraklı bir inek, değil mi?" demişti.

Buzz ve Flower'ın odasında da yoktu. Chick ve Chickie'nin odaları da boştu. Inga salondaki divanda yatıyordu. Geriye bir Klaus'un odası kalıyordu. Onun da kapısı kapalıydı.

Kris kapıyı tıklattı ama yanıt alamayınca, itip açtı.

Yatağın üstünde belden aşağısı çıplak, bacakları iki yana açılmış, Willow yatıyordu. Yüzüne yastık kapatmıştı, fakat Kris onun kasıntı halini nerede görse tanırırdı.

Ve Alman Klaus yere diz çökmüş, sakallı yüzünü de Willow'un bacaklarının arasına gömmüştü.

RAFEALLA

1976

RAFEALLA'nın şaşkınlığı, sonunda düş kırıklığına dönüştü. Eddie Mayfair telefon edip arama zahmetine katlanmamıştı. Ve belki aşağı yukarı bir yıl sonra, annesinin arkadaşlarından birisinin kızının görkemli düğününde onunla karşılaştı. Damadın sağdııcıydı ve aşırı derecede sarhoştı.

Düğün yemeğinde, bulundukları masanın yanından Rafealla'yı tanımadan geçerken, Rafealla somurtup "Merhaba" dedi.

Tanımadan yüzüne bakıp, "Bana kim olduğunu hatırlatman gerek güzelim, dut gibiyim" dedi.

Rafealla soğukça "Evet, belli oluyor" diye yanıt verdi, ama tekrar onun kollarının arasında olmaya can atıyordu. Hatta Annabels'in kalabalık dans pistine dahi razıydı.

Eğilip yakından dikkatle bakıp, "Suzanna?" diye sordu.

"Hayır."

"Diana?"

“Hayır?”

“Bir ipuçu?”

“Rafealla.”

İsmiñin onun için hiç anlam taşımadığı belliydi. Dili dolanarak “Seni gördüğüme sevindim” dedi ve yanlarından uzaklaştı. Doğrusu birbirlerinden hoşlanmak işte buna denirdi. Rafealla onun kendisini beğendiğini zannetmişti. Aslında beğendiğine emindi ve telefon etmediği için aklından onun adına binlerce mazeret uydurmuştu. Şimdi ise kendisini hiç anımsamadığı açıkca ortadaydı.

Yine de... bu olayın etkisinde kalıp üzölmeyecekti. Ne de olsa, artık on altı yaşındaydı, onun cazibesine kapılan on beş yaşındaki acemi çaylak değildi. Geçen yıl bir kaç kişiyle küçük birer macerası olmuştu. Sinemada yanında oturduğu sonra birkaç hafta gizlice buluştuğu, ve çok ileriye gitmek istediği için ayrıldığı yirmi iki yaşındaki erkek hemşire, Stephan ile flört etmişti. Kendisini dansa götüren ve cinsel ilişkiyle ilgili herhangi bir şey yapmak istemeyen Rafealla’ya “üfleme işi” adını verdiği ağız seksini öğreten Jimmy adındaki Amerikalı kolej öğrencisi vardı. Sonra mahallenin lokantasında garsonluk yapan Fransız Marcel. Onunla birlikte uzun yürüyüşlere çıkıp, ormana gitmişler, Marcel kendisini öpüp saatlerce okşamış ve Rafealla’nın bugüne dek bilmediği zevkler tattırmıştı. Sonunda haftalarca yalvarıp yakarmadan sonra Jimmy’nin öğrettiği “üfleme işini” ona da yapmış ve Marcel’in duyduğu keyife ve minettarlığa şaşıp kalmıştı.

Aynı şeyi Eddie’ye de yapmak istiyordu. Bekaretini yitirmeden erkeklerin üstünde büyük bir güç kurduğunu hissedip sonsuz bir zevk alıyordu. Evleninceye dek bakire kalmaya kararlıydı. Odile ile bu konuyu saatlerce tartışıp konuşmuşlar ve sonunda her türlü şeyi yapmaya, fakat sonuna dek asla gitmemeye karar vermişlerdi. Birincisi çok tehlikeliydi. İkincisi gereksizdi. Çünkü oğlanlar başka türlü alternatiflerde de pekala tatmin oluyorlardı.

Düğün, gelinle damadın genç arkadaşlarından, yaşlı akrabalarından ve ailenin yakın dostlarından meydana gelen karı-

şık bir davetli topluluğuydu. Rafealla'nın birçok tanıdığı vardı ve kendisine uygun bir çok hevesli kavalye bulmuş sürekli dans ediyordu. Arada sırada Eddie'yi uzaktan görüyordu. Aşağı yukarı kendisi kadar sarhoş, uzun boylu, sıska, mini elbiseli bir sarışına adeta yapışmıştı.

Rafealla ona baktı. Kendisini görmemezlikten gelinmesine alışık değildi. Uzun siyah saçları, egzotik hatları, ince muntazam vücudu ile genellikle çok ilgi çekiyordu. Eddie Mayfair ne cüretle kendisini anımsamamıştı?

Orkestra Beatles'ın bir şarkısını çalmaya başlamıştı - gelinin isteği üzerine. "Yellow Submarine", "Eleanor Rigby" ve "She Loves Me."

Eddie sarışınıyla piste kasık kasığa yapışmış dans ediyordu.

Onun dikkatini üstüne çekmek için dayanılmaz istek duyuyordu. Rafealla pişkince orkestra şefinin yanına yaklaştı. "Yesterday" adlı parçayı biliyor musunuz?" diye sordu.

"Tabii biliyoruz."

"Şarkıyı ben söyleyebilir miyim?"

Orkestra şefi kaşını havaya kaldırıp "Şarkı söyleyebilir misin?" dedi.

Rafealla büyük bir cesaretle, "Tabii söyleyebilirim" dedi.

Orkestra şefi mikrofonu eline tutuşturup, "Pekala sevgilim, göster marifetini" dedi.

Oh Tanrım! Ne yapmıştı! Şimdi kendisini rezil edecekti! Şarkı söylemeyi çok severdi ama yalnızca yıkanırken, banyodaki seslerin güzel yankılarını dinlemek hoşuna gidiyordu. Oh, vay canına! Şimdi bu badireden nasıl kurtulacaktı?

"Dün" sesi titriyordu. "Hiç bir üzüntüm yoktu." Herkes kendisine bakıyordu. Başarması gerekiyordu. "Ama şimdi kaderler içinde yüzüyorum. Oh, ben yarınlara inanıyorum!" Başarıyordu! Sesi çok güzel çıkıyordu. Herkesin ilgisini toplamaya başlamıştı, annesi dahil herkes kendisine bakıyordu. Böyle ortalara çıkıp şarkı söyleyip, herkesin ilgisini üstüne çekmesine annesi herhalde içerlemişti.

Sesi çok tatlıydı, yaşından daha olgundu. Gözleriyle Ed-

die Mayfair'i araştırdı. Ve sonunda - evet - onun ilgisini ekebilmişti. şimdi kendisini anımsayacaktı.

şarkı sona erince şiddetli bir alkış koptu, "şarkı söylediğini bilmiyordum". Nihayet Eddie yanına geldi. "Bütün hayatım boyunca sen nerelerde saklanıyordun?" diye sordu.

Rafealla yanıt vermeye fırsat bulamadan, annesi yanında bitip artık eve dönme zamanın geldiğini söyleyip her şeyi berbat etti. Hiç olmazsa artık Eddie onun varlığının farkındaydı. Bu da bir şeydi.

İki hafta sonra yaz tatilini Odile ile birlikte geçirmek üzere Fransa'ya hareket etti. Nice Havaalanı'nda arkadaşına kavuşmak için heyecanla koşup dışarı çıktığında, nerdeyse sevincinden düşüp bayılacaktı, çünkü kendisinden bir metre ötede Eddie Mayfair, su gibi bir Fransızcasıyla sinirli bir taksi şoförüyle tartışıyordu.

Tam o sırada üvey babasının Mercedes arabasıyla Odile köşeyi döndü ve el salladı.

Rafealla hayalet görmüş gibi kalakalmıştı.

Odile avaz avaz bağırdı. "Hey! Yavrum ben buradayım."

Eddie öfkeyle taksinin yanından uzaklaşıp, Rafealla'yı fark etmeden havaalanından içeriye girdi.

Odile koşarak onun yanına geldi. "Senin neyin var?" diye azarladı "Yoksa sağır mısın?"

Rafealla hülyalı bakışlarla "Hayır" diye yanıt verdi. "Sadece âşığım!"

Odile'in annesi gösteri dünyasından birisiyle evlenmişti. Kocası Claudio Franconini Avrupa'da çok tanınan, duygulu şarkılar söyleyen, yaşlı bir İtalyan şarkıcısıydı. Yıldızı uzun yıllar parlamış ve başarı içinde yüzmüştü. Ünlü politikacı merhum Henri Ronet'nin dul karısıyla evlenerek hayatına bir artı daha eklemişti. Claudio sahne ışıklarının her an üstünde olmasından hoşlanıyordu.

Odile onu pek can sıkıcı bulurdu. Rafealla daha onunla tanışmadan önce arkadaşına hak vermek zorunda kalmıştı.

Odile çılgın bir kahkaha ile “Tepesindeki keli hâlâ papuç boyasıyla cilalıyor. Hâlâ kadınların büyük bir zevkle ayağının dibinde diz çökmelerini bekliyor. Herif hiç değişmedi” dedi.

Rafealla, “Annen ona nasıl tahammül ediyor anlamıyorum” diye düşüncesini açıkladı.

Odile omuz silkip, “Aldırmıyor. Birlikte çok iyi anlaşıyorlar. Biliyorsun, annem çok sabırlıdır.” dedi.

Claudio, Rafealla’nın iki yanağından öperek karşıladı ve “Hoş geldin, hoş geldin. Seni tekrar görmek ne büyük zevk, şekerim. Bizim mütevazi evimiz senin demektir,” diye coşkuyla söylendi.

Mütevazi ev Cannes sırtlarında şahane oymalı demir kapısı olan eski bir şatoydu. Yirmi dört saat nöbetçilerin beklediği, konuklara on tane hizmetkârın hizmet ettiği görkemli bir şatoydu. Ve hemen hemen her gün bir eğlence vardı. Claudio konuk ağırlamaya bayılıyordu.

Odile, “Biz kendi eğlencemize bakarız. Moruk kurbağalarla vakit geçirmemize gerek yok” dedi.

Rafealla, Eddie Mayfair’in havaalanında ne yaptığını düşünüyordu. Herhalde tatile gelmişti. Ne yazık ki Rafealla gelirken o dönüyordu.

Fransa’nın güneyinde hava şahaneydi. İç karartıcı İngiltere yazından sonra, Rafealla hemen hemen hiçbir şey yapmadan güneşin altında yatmaktan büyük zevk duyuyordu. Claudio Franconini ve ardı arkası kesilmeyen bir dizi konuşunu seyrederek çok eğleniyordu. Odile ile birlikte yüzme havuzunun bir köşesine çekilip, gelen giden ünlüleri gözlüyorlardı. Yunanlı armatör ve ateşli metresi, Amerikalı gangster ve hanımefendi İngiliz karısı, Rafealla ve Odil’den birkaç yaş büyük iki genç kadınla birlikte gelen büyük bir banker, Zenci şarkıcı kadın ile sevgilisi konuklar arasındaydı.

Rafealla “İşte ben buna eğlence derim. Hep böyle mi yaşıyorsunuz?” diye sordu.

Odile “Evet” diye tasdik etti. “Geçen yıl bir düzine film

yıldızı vardı. Başkanın dul karısı, oh... daha bir sürü garip insan. Keşke sen de gelseydin.”

“Çok istedim. Ama biliyorsun, sevgili annem, Fransa’nın güneyindeki kötü zevklere dalmam için yaşımın çok küçük olduğunu söyler.”

“Sanırım on altı yaşında olmak kötü zevklere katılacağına işaret verir öyle mi?”

“Sanırım öyle.”

Yüzme havuzunun kenarında oturmaktan sıkıldıkları zaman, şoför onları yakındaki Juan-les-Pins’e götürüp bırakıyordu. Kızlar da renkli dükkânlara girip çıkıyorlar, yol kenarındaki açık kahvelerde oturuyorlardı. Bazı kez plajda suka-yağı yapıyorlardı. Çok genç olsalar dahi ilginç bir ikili yaratıklarından, sürekli erkeklerin alâkasını üstlerine çekiyorlardı. Odile - sarışın ve masum bir güzelliğe sahipti. Rafealla ise koyu esmer ve esrarengizdi. Minicik bikinileriyle erkeklerin hayranlık dolu bakışlarını üstlerine çekiyorlardı.

Odile, Norveçli bir hukuk talebesiyle arkadaşlıktan öteye bir dostluk kurmuştu. Rafealla da çok yakışıklı İsviçreli bir tıp talebesiyle ağız seksi sanatını ilerletiyordu. Her akşamüstü onunla plajda buluşup zevkli dakikalar geçiriyorlardı. Bütün eğlence saat gece ona kadar sürüyordu. Sonra şoför Mercedes ile gelip kızları alıp tekrar Franconini şatosuna götürüyordu.

Rafealla “Kendimi Kül Kedisi gibi hissediyorum” dedi. “Biliyorsun, sanki çift kişilikli bir yaşam sürüyoruz gibi.”

Odile büyük bir ciddiyetle “Evet, çift kişilikli yaşam sürüyoruz” dedi. “Eğer yaptıklarımızı öğrenecek olursa, annem beni öldürür.”

“Benimki de.”

Bir süre sustuktan sonra Odile ilave etti. “Tabii onlar da bir zamanlar gençti, değil mi? Bizim yaptıklarımızı onlar da yapmıştır.”

“Belki de daha fazlasını”. Fakat Rafealla annesinin bir erkeğe ağız seksi gibi kaba bir davranışı yaptığını hiç sanmı-

yordu. Gel gör ki, annesinin bir erkekle seviştiğini dahi düşünemiyordu, ama besbelli ki sevişmişti - hiç olmazsa bir kez.

Rafealla'nın tıp talebesi, bir adım daha ileriye gitme zamanının geldiğine karar verdi. "Bana güven. Ben doktorum - yani hemen hemen doktor sayılırım." dedi. "Ben de sana zevk vermek istiyorum."

Rafealla hiç kimseye belden aşağı inmesine izin vermemişti. Çok içli dışlı, iğrenç yapış yapış ve çok yüz kızartıcıydı.

Beyaz kumların, sıcak gecelerin ve denizin dalgalarının baştan çıkarıcı hissettirilerinin büyüsunün altında kaldı. Ayrıca tıp talebesi çok yakışıklıydı. Eddie Mayfair'i aklının bir köşesine itip, keşfedilmemiş arazisinde kısa bir dolaşma yapmasına izin verdi.

Kot pantolonunu ve bikinisinin alt kısmını çıkarttı, tıp talebesi parmaklarını hafifçe bacaklarının arasında dolaştırdı. Bu okşayışlar Rafealla'nın çok hoşuna gitti. Özellikle oğlanın parmaklarını daire şeklinde çevirip okşarken, otomatikman bacaklarını açtı, yeni yeni tadını aldığı bu duygular birdenbire korkunç bir zevk seli haline döndü.

Oğlan umursuzca, "İlk orgazmın" dedi:

Rafealla'nın kalbi çarpıyordu. Bu bambaşka bir duyguydu. Harika bir duyguydu.

"Şimdi, bırak oraya gireyim" diye konuşmaya devam edip, Rafealla'nın üstüne çıkmaya çalıştı. "Artık hiçbir şey olmaz"

Rafealla'nın aklında tehlike şimşekleri çakmaya başladı. Telaşla oğlanı üstünden itekleyip, "Hayır," dedi.

Oğlan tekrar onun üstüne çıkmaya çabalayarak "Evet," dedi.

Rafealla "Hayır," diye terslendi.

Oğlan tatsızca, "Ömrünün sonuna dek bakire kalmak mı istiyorsun?" diye sordu.

İçinden sessizce 'asla' dedi. 'Eddie Mayfair'in koynuna girene dek bakire kalmaya niyetliyim. Oh, günün birinde Eddie'yi ele geçireceğim. Oh, evet, onu ele geçireceğim'.

Bir sabah Rafealla hiç kimse uyanmadan erkenden kalktı. Havuza indi ve yüzmeye başladı. Rengi harika bronzlaşmıştı. Uzun bacaklarına sürdüğü yağ pırıl pırıl parlıyordu. Düm-düz karnı, sert ve adeleliydi.

Hafif aksanlı boğuk bir erkek sesi, “Vücudun çok güzel, şekerim” dedi.

Rafealla dönüp bakınca ultra şık karısıyla birlikte, bir gece önce New York’tan gelen ünlü plak kodamanı Marcus Citroen ile yüz yüze geldi.

Rafealla sırtıttı - başka ne yapacağını bilemiyordu. Dünyada çapkın bakışlı iğrenç ihtiyarları görmemezliğe gelmekten daha kötü bir şey olamazdı. “Teşekkür ederim” diyerek havuza daldı ve içinden ‘suyun yüzüne çıktığım zaman inşallah çeker gider’ diye düşündü.

Fakat Rafealla suyun yüzüne çıktığında Marcus Citroen’i suyun içinde burnunun dibinde bulunca çok şaşırdı.

Sanki eşi görülmemiş bir deniz yıldızı bulmuşçasına neşeyle “şuna bak” dedi.

Rafealla hiç düşünmeden başını suyun içine soktu.

Marcus Citroen büyük bir tehlikeyi göze alıyordu. Adam havuzun içinde uyarılmış durumda çırılçıplak duruyordu..

BOBBY MONDELLA

1976

AYLAR süren sabırlı bakım sayesinde Sharleen eski sağlığına kavuştu. Önce yaraları ve çürükleri iyileşti. Fakat gururunun iyileşmesi çok uzun sürdü.

“Ne oldu?” diye Bobby sordu. “Sana bunu kim yaptı? Marcus Citroen ini, eğer o yaptıysa beyaz orospu çocuğunu öldürürüm.”

Sharleen panik içinde “Hayır, hayır. O değildi. Sen bu işe karışmamalısın” diye yanıt verdi.

“Yeterince karıştım bile. Şimdi bana neler olduğunu anlatmalısın.”

“Olmaz Bobby. Anlatamam.”

Onu zorlamanın yararı yoktu, fakat aradan birkaç hafta geçtikten sonra Bobby onun başına neler geldiğini öğrendi.

İlk önce, Marcus Citroen’in bir beyefendi olduğunu söyledi. Oh, evet kendisiyle birlikte kokain partilerine katılması için Sharleen’i ikna etmişti. Ayrıca cinsel ilişki de bekliyordu. Fakat bunun karşılığında Blue Cadillac plaklarıyla çok kazançlı bir kontrat imzalatmış, dayalı döşeli lüks bir apartman katı tutmuş ve yavaş yavaş Sharleen’i yıldızlığa yükseltiyordu.

Sharleen göz yaşları içinde “Ben tecrübesiz, toy birisi değilim. Feleğin çemberinden birkaç kez geçtim. Fakat başıma gelenler öylesine güzel şeylerdi ki. Marcus’u ve çılgınca isteklerini idare edebileceğimi zannettim.”

Marcus’un çılgınca istekleri arasında, Sharleen’in diğer kızlarla sevişmesini seyretmesi ve onun her gün biraz daha fazla uyuşturucuya alışmasıydı.

“Kendimden geçip, matiz olmamı istiyordu. Böylece beni daha kolay kontrolü altına alıyordu” diye itiraf etti.

Yıldız payesine ulaşmıştı, Sharleen boş yere Marcus’un, sapık isteklerini yerine getirmemeye çalışmıştı. Bir gece Sharleen bayrakları açıp isyan etmiş, başka bir erkek ve iki kadınla birlikte yatağa girip sevişmeyi reddetmişti. Marcus da ona bir güzel dayak atmıştı. İşte o zaman Sharleen de kaçıp Bobby’nin evine sığınmıştı.

“Burada kalabilirim inşallah.”

Budalalık etmişti, ama dersini çok kötü almıştı. Bobby’nin içi sızladı. Ona çok acıdı. “İstedğin kadar kalabilirsin” dedi. Ve büyük bir gayretle onu eski sıhhatine kavuşturmaya çalıştı. Bütün mesele onu bir an bile yalnız bırakmamaktı. Onu destekleyip, cesaret vererek uyuşturucu tedavisine girmeyi kabul ettirip, her an onu göz altında tutmalıydı.

Başka bir isim altında özel bir kliniğe yatıp tedavi olması için Bobby günlerce dil döktü. Ve haftalar sonra klinikten Bobby’nin eskiden tanıdığı Sharleen olarak çıktı.

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Harika.”

“Gerçekten harika mı?”

“Sen bilirsin.”

“Bebek, seninle iftihar ediyorum. Bunu biliyorsun değil mi?”

Sharleen hafifçe gülümsedi. “Teşekkürler. Şimdi söyle bakalım, buradan nereye gidiyorum?”

Bobby hiç tereddüt etmedi. “Amerika ile konuştum. Soul on Soul seni istiyor. Birlikte plak yapabileceğimiz iki şarkı yazdım bile. Buna ne dersin?”

“Gerçekten mi?” Sharleen’in sevinçli gülüşü odanın içini aydınlattı.

“Bu işi oldu bil bebek. Sharleen ve Bobby. Bir ekip yaratacağız.”

Ama bu iş olmadı. Blue Cadillac Plakları, Sharleen’in imzaladığı kontratı iptal etmedi. Ayrıca onun şarkılarını başka bir plak evine vermeyi reddetti. Sözün kısıası, Sharleen’i hiçbir şey yapamayacağı şekilde kısıvrak bağlayıp askıya aldılar.

Bobby hırsından kuduruyordu. Öfkeyle “Citroen denilen şu herifi görmeye gideceğim. Bunu sana yapamazlar. Hiç yolu yok yapamazlar” diye bağırdı.

Sharleen usulca, “Oh, evet, Marcus canı istediği her şeyi yapabilir” dedi.

Bobby, aradan aylar geçtikten sonra, Sharleen’e hak verdi. Blue Cadillac onu öyle yetkisi altına almıştı ki, kontratı iptal etmeye olanak yoktu. Yasanın açıklarından yararlanıp anlaşmayı bozmak kimsenin elinden gelmiyordu, hatta Bobby’nin kendi cebinden tuttuğu dişli avukat bile bu işi başaramadı.

Bir zamanlar yıldızı ışıl ışıl parlayan Sharleen, şimdi geri planda oturup kendisine gösterilen ilgiyi diğer şarkıcılara gösterilmesine seyirci kalıyordu.

Birkaç ay sonra Bobby eğer onun için bir şeyler yapmazsa, Sharleen’in yine eski alışkanlıklarına dönmesinin an meselesi olduğunu fark etti. Onu birkaç kez sarhoş yakaladı. Öylesine huzursuz ve yerinde duramaz bir hali vardı ki, harekete

geçmeye fırsat kolluyordu. Bobby'nin evinde yaşadığı halde aralarındaki ilişki tamamen platonikti. Bobby ona doğru bir adım atmak istiyordu, ama uzun zamandır aralarında öylesine dostluk gelişmişti ki, harekete geçmeye çekiniyordu. Sharleen'in yaşantısının bu devresinde, ona daha fazla baskı yapmak arzusu içinden gelmiyordu. Ne olacaksa ya kendiliğinden olmalı veya hiç olmamalıydı.

Amerika Allen, günün birinde Bobby'e "Kızla aranda ne var? O geldiğinden beri çalışmaya son verdin. Ondan başka laf etmez oldun. Adını dilinden düşürmüyorsun. Doğrusunu istersen, sen kendi yaşantına dön, bırak Sharleen de kendi hayatını yaşasın," dedi.

Amerika'nın haklı olduğunu biliyordu. Ama ne yazık ki, Sharleen ile birlikteyken değişmesine olanak yoktu.

Avrupa'da film çeviren Rocket birkaç kez telefon edip "Sharleen nasıl?" diye hatırlarını sordu.

Bobby her seferinde "İyi" diye yanıt verdi, ama içinde 'sana ne? Artık o seni ilgilendirmez. Çünkü sen evlisin. Sahneden çekildin' dememek için kendisini zor tuttu.

Sharleen'den habersiz birkaç kez, Marcus Citroen'e telefon etmeye çalıştı. Ve her seferinde, "Bay Citroen toplantıda." "Bay Citroen yurt dışında." "Bay Citroen şu anda meşgul" yanıtlarını aldı.

Bir sabah uyandığında, Sharleen'i ilaç dolabındaki hap kutularını incelerken yakaladı. Şakayla, "Ne yapıyorsun? İntihar sahnesi mi planlıyorsun?" dedi. Sharleen büyük bir ciddiyetle, "Evet," diye yanıt verdi.

Tanrı, Marcus Citroen'in belasını versin. Artık ondan çektiği yeterdi.

Telaşla giyindi, rehberden Blue Cadillac Plakları'nın adresini buldu, bir taksiye atlayıp oraya gitti.

Saat tam 9'u bir gece binadan içeriye girdi. Her tırnağı başka bir renge boyalı güzel zenci resepsiyonist kız masanın arkasına daha yeni yerleşiyordu.

Bobby bütün sevimliliği ile, "Merhaba güzelim" dedi.

Kız başını kaldırdı, kırmızı boyalı dudaklarında

‘hoşgeldiniz’ gülücüğü belirdi. “Bobby Mondella” diye heyecanla bağırdı. “Aman günüm ne güzel başladı.”

Böyle tanınmaya alışık değildi, ama bundan daha güzel bir şey olamazdı.

Kız heyecanla konuşuyordu. “Dream Baby şarkısını çok seviyorum. Harika bir parça.”

Bobby tevazu içinde “Teşekkürler” dedi. “Beğendiğinize sevindim.”

Uzun kirpiklerini kırıştırarak “Keşke bizim firmamızla çalışsaydınız. Ve belki o zaman layık olduğunuz ilgiyi görürdünüz.”

Bobby omuzlarını silkip, “Kimbilir?” dedi, sonra kızın masasının üstüne eğilip, “Marcus geldi mi?” diye sordu.

Kız birdenbire ciddi iş kadını havasına bürünüp, “Bay Citroen her sabah saat yedi buçuktan itibaren işinin başındadır. Yoksa ilk randevusu siz misiniz?”

Bobby rahatlıkla “Tabii,” diye yanıt verdi.

Kırmızı büyük randevu defterine bakıp uzun tırnaklarıyla sayfanın üstünde tempo tuttu. “Bay Citroen’in sekreterleri saat dokuz buçuktan önce gelmezler. Sizin isminiz buraya not edilmemiş.”

“Çünkü gece çok geç saatte randevulaştık.”

“Ooooh.” Kızın gözleri parladı. “Bahse girerim dün gece Stevie Wonder’ın partisindeydiniz. Doğru mu?”

“Evet, oradaydım.”

“Ah, ne şanslısın.”

“Evet... pekala... İçeri gideyim. Ofisi nerde?”

“Koridorun ucunda, sağdan en son kapı. Nasıl olsa görürsünüz, kapının üstünde som altın bir plak var.”

“Çok hoş.”

“Telefon edip geldiğinizi ona haber vereyim.”

“Zahmet etme. Herhalde unutmuştur. Benim unutmadığımı görünce yüzünün alacağı ifadeyi görmek istiyorum.”

Resepsiyonist kız kıkırdayarak güldü, kabarık saçlarını düzeltti. “O güzel plakları yapmaya devam edin” dedi.

“Tabii, siz de satın almaya devam edin.”

Koridorun sonuna doğru yürürken neler söyleyeceğine karar vermeye çalıştı. Marcus Citroen gibi bir adamın, Sharleen'i serbest bırakması için ne yapmalıydı?

Yıllarca önce ilk ve son karşılaştıkları geceyi anımsadı. The Chainsaw'ın erkekler tuvaletinde karşılaşmışlardı. Bobby tuvalet bekçisi, Marcus Citroen de müşteri idi. Del Delgado ile kokain çekiyorlardı. Vay canına! Sanki bu olayın üstünden yüz yıllar geçmişti.

Üstünde som altın plaklı kapı karşısındaydı. Plak gerçek plaktan daha büyüktü ve üstünde büyük harflerle **MARCUS CİTROEN - BİR NUMARALI PLAKLAR YAPIMCISI - BLUE CADİLLAC PLAKLARI YAZIYORDU**. Büyük kurnazlıktı doğrusu.

Bobby kapıyı tıklatmadan açıp içeriye girdi.

Marcus büyük bir masanın arkasında oturmuş telefonla konuşuyordu. Eliyle Bobby'e oturmasını işaret etti. Taş gibi hareketsiz yüzünde en ufak bir şaşkınlık ifadesi belirmedi.

Bobby oturmak istemiyordu, ama başka alternatifi yoktu. Başka ne yapabiliirdi ki? Adamın elinden telefonu kapıp ona hakaretler mi yağdırmalıydı?

Hayır, yapamazdı. Medeni bir konuşma olmalıydı. Bir anlamı olmalıydı, dahası, buradan Sharleen için bir çözüm yolu bulup çıkmalıydı.

Marcus'un Londra'da birisiyle konuştuğu açıkca belliydi, çünkü çeşitli İngiliz olaylarından söz ediyordu ve konuşmayı, "Gelecek hafta Concorde binerim, o zaman kadar bütün sorunların çözümlenmiş olmasını istiyorum. Oh..." Buz gibi bakışlarını Bobby'e çevirdi. "Analarını bellediğim heriflere söyle, eğer sorunları çözümülemezlerse, içimizden birisinin cesedi Thames nehrinde yüzer. Ama bak sana söyleyeyim o yüzen ben olmayacağım."

Ve telefonu kapattı.

Bobby boğazını temizledi Sharleen için savaşa hazırlandı.

Marcus gözlerini yüzüne dikmiş bakıyordu. Parmaklarının uçlarını birbirine birleştirip bakmaya devam etti.

Bobby tekrar boğazını temizledi. Bok canına. Orosu ço-

cuğu, kendisini korkutamazdı. Boğuk sesle “Siz beni tanıyorsunuz. Buraya Sharleen hakkında konuşmaya geldim” dedi.

Marcus başını salladı.

Bir yerde bir terslik vardı: Neden ünlü Marcus Citroen bağırıp sekreterlerini çağırmıyordu? Neden Bobby’i odasından kovmuyordu?

Bobby fırsatı yakalamışken konuşmayı sürdürdü. “Oh... Sharleen çok mutsuz... aslında intihar etmeyi düşünüyor. Ve sanırım bunun nedenini siz biliyorsunuz.”

Marcus oymalı kutunun içinden bir puro aldı, Cadillac şeklindeki gümüş masa çakmağına uzandı ve sigarasını yaktı. Hâlâ ağzını açıp bir şey söylemiyordu.

Adam ne tür bir oyun oynuyordu? Bobby’nin sesi öfkeyle yükseldi. “Uzun lafın kısıası, ya onun bağlı olduğu kontratı bozarsınız veya ben sizin adınızı ülkedeki her gazetenin baş sayfasına yazdırıp ona neler yaptığınızı açıklarım.” dedi.

Yağ gibi kaygan ve şurup gibi tatlı bir sesle “Günaydın Bay Mondella” dedi. “Uzun zamandır ziyaretinizi bekliyordum. Neden böyle geciktiniz?”

Bugün herkesin kendisini tanıma günü müydü neydi? Marcus Citroen neden ziyaretini bekliyordu?

Tüm benliğini öfke dalgasının kapladığını hisseden Bobby “O kontratı yırtıp atmanızı istiyorum” dedi.

Marcus sukünetle, “Bütün bu saçmalıklara son verecek basit bir yanıt var” dedi. “Ve eğer düşünürseniz, bu sorunun en mantıklı çözüm yolunun bu olduğunu anlayacaksınız.”

Bobby asık suratlı, “Nedir o?” diye sordu.

“Tabii bu yanıt sizsiniz. Yanıt sizsiniz.”

“Anlamadım.”

Marcus purosundan derin bir nefes aldı ve dumanını tavana doğru üfledi. “Ah, tabii anlayacaksınız. Bir kez açıkladım mı mükemmel anlayacaksınız.” Ve anlatmaya başladı. Bobby’de dikkatle onu dinledi.

Marcus Citroen’in bulduğu çözüm yolu çok basitti. Blue Cadillac Plakları Bobby Mondella’yı istiyordu. Blue Cadil-

İçinden başka bir ses, 'Soul on Soul senin ilerlemene engel oluyor, Amerika Allen plaklarının belirli bir çizgiyi aşamayacağını söylüyor ama aşabileceklerini sen çok iyi biliyorsun' diye fısıldıyordu.

Evet, biliyordu pekala. Marcus Citroen'den ne kadar nefret ederse etsin Blue Cadillac'ın kendisini zirveye çıkartabilecek kadar büyük olduğunu biliyordu.

Hem, eğer Sharleen'e yardım etmek istiyorsa, başka seçim şansı yoktu, değil mi? Karar Bobby'nin elinden dışarı çıkmıştı.

Cumartesi, 11 Temmuz 1987

SUNSET'ten aşağıya doğru inmek uzun ve sıkıcıydı. Fakat Kris aldırımıyordu. Limuzinde her türlü alkollü içki bol miktarda vardı. Artık bir deste kaset ve mükemmel bir seslendirme sistemi, kompact disk çalan bir pikap ve en son moda diskler vardı.

Mowtown'ın yirmi beş yılın, yirmi beş adet bir numaralı şarkısını pikaba koyarak arkasına yaslanıp zevkle dinlemeye başladı. Te Temptations, The Four Tops ve Marvin Gaye'in şarkılarından oluşan harika bir albümdü. Tabii eğer Cybil, eğlencenin can damarı olmaya karar verip de bütün günün nasıl geçtiğini anlatmaya kalkışmasaydı dinlediği müzikten daha çok zevk alacaktı.

Hawk onu büyük bir ilgiyle dinliyordu. Cybil'in karşısındaki koltuktan hafifçe öne doğru eğilmiş ilgiyle onu dinliyordu. Cildi güneşten mükemmel yanmıştı. Kusursuz dikilmiş beyaz ipek ceketiyle pek şıktı. Porselen dişleri ultra beyazdı. Kris, 'insanı bir lokmada yiyip yutacak mezartaşı dişleri' diye düşündü.

Hawk yakışıklı bir erkek değildi, ama kendisini yakışıklı göstermeyi beceriyordu. Sürekli Buenos Aires'te yaşayan ve yıldı bir kez Los Angeles'e gelen bir kadınla evliydi. Altı haftada bir kez, Hawk uçağa atlayıp onun yanına gider ve uzun

bir hafta sonu geçirdikten sonra geri dönerdi - garip bir durumdu, ama on beş yıldır evli olduklarına göre anlaşılmayı iyi yürüttükleri belliydi.

Tabii bu durum Hawk'ın başkalarıyla aşna fişna yapmasına engel olmuyordu. Bir dizi çekici,olgun meyve gibi güzel kız arkadaşları vardı ve hepsi yirmi ikisinin üstünde değildi. Söylentilere göre Hawk, bunlarla sadece ortalıkta görünmekten hoşlanıyordu - başka bir şey yapmıyordu.

Cybil heyecanla, "İşte böyle...." diye devam etti. "Jerry kim-senin lafının altında kalmaz - belki Mick'in sözlerine aldır-maz, ama işte o kadar. Her neyse, bu herifin gözlerinin içine baktı - şöyle esaslı kavga edecek bir bakışla, ne demek istedi-ğimi anlıyorsun ya? Sonra o kelimeleri yaya yaya konuşma-sıyla, 'Tatlım, yiyeceğin kazık, attığın kazığın yanında hiç ka-lır!' dedi."

Hawk güldü. Cybil'in anlattığı modellerin iç dünyasında-ki dedikodular pek hoşuna gitmişti.

Doğrusu, Kris bu dedikoduların hiç birini dinlemek iste-miyordu. Saatine bakıp sinirlice, "Hâlâ gelmedik mi?" diye sordu.

Hawk, "Sakin ol" dedi. "Arkana yaslan, keyfine bak. Bak, ne güzel gün."

Güneşli California'da hangi gün güzel değildi?

Bok canına. Bu gösteriye çıkmak hoşuna gitmiyordu ve hiç-bir şey de bu düşüncesini değiştiremezdi.

Maxwell Sicily servis otobüsünden inince, sert bakışlı nö-betçi "İsim?" diye havlarcasına sordu.

"George Smith."

Nöbetçi gözündeki güneş gözlüklerini düzeltip uzun liste-deki ismini aradı. Sonunda "Pekala" dedi. "Al bunu tak" Maxwell Sicily'nin eline üstünde Liliane's ve George Smith yazan numaralı bir etiket verdi.

İyi hazırlanmışlar diye düşündü Maxwell, ama ev ödevle-rini bu kadar iyi ezberlemeleri işe yaramayacaktı.

Nöbetçi Chloe'ye "İsim" diye bağırdı.

"Ben yönetmenliktenim. Etikete gerek yok" diye kıvrıkcık saçlı başını kuramla kaldırdı.

Nöbetçi asık yüzle, "Herkes yakasına ismini takmaya mecbur. Yoksa buradan bir adım bile atamazsın bayan," diye terslendi.

Chloe, "Ha! Peki beni kim durduracak?" dedi.

"Bayan. Ben. Kurallar böyle!"

Maxwell bu tartışmayı fırsat bilip hemen oradan hızla sıvıştı ve nerelere girebilecekleri, nerelere giremeyecekleri hakkında talimat alan bir grup garsonun arasına karıştı.

"Fotoğraf makinesi, ses alma makinesi gibi aletler yasak. Dolaşmanıza izin verilen alanların dışına çıkmak yasak" diye son nöbetçi bağırdı.

Garsonlardan birisi "Peki, çişimiz gelince ne yapacağız?" diye sordu.

"Çişinizi yapacağınız yerler ayarlandı!"

"Ooooh, siz de bizimle gelip şeyimizi.... oh elimize tutacak mısınız?"

Bu tatsız şakaya nöbetçi gülümsemedi bile.

Maxwell grupla birlikte bahçedeki ana binanın arkasında geniş bir çadırın içinde kurulan açık hava mutfağına gitti. Garsonlar kendilerine verilen çeşitli işlere koşuştururlarken, aşçılar da aletlerini düzenliyorlardı.

Maxwell sıraya girdi ve gümüş çatal bıçak takımlarını masalara dizme görevini yüklendi. Birkaç kutuyu kucaklayıp, etrafa emirler yağdırarak dar bir yokuştan aşağıya, dekore edilmeyi bekleyen yuvarlak masaların ve kurulduğu sahnenin bulunduğu geniş alana doğru yürüyen kadının peşinden gitti.

Gece, ağaçlardan sallanan küçük fenerler yanınca, arkada simsiyah gökyüzünde ıslık ıslık parlayan yıldızlar ve okyanus dalgalarının hafif sesi, göz kamaştırıcı bir etki yaratacaktı.

Maxwell üzüntüyle, 'böyle harika bir geceyi bozmak çok yazık' diye düşündü, ama bunu hak etmişlerdi.

Hem de burada toplanacak insanların hepsi.

Kendisine gösterilen ilgi Rafealla'yı biraz rahatsız etti. Ağzından çıkanı duyar duymaz insanlar hemen koşup istediğini yerine getiriyorlardı. Kendisinin de diğer insanlardan farkı olmadığını anlamıyorlar mıydı? Yoksa yıldızların diğer insanlardan farklı olmaları mı gerekliydi? Göz açıp kapayana dek yıldız payesine ulaşmıştı, nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Belki daha çok şey istemeliydi, daha huysuz olmalıydı. Sinir krizleri geçirip bol bol bağırmalıydı. Ama böyle şeyler onun stili değildi ki.

Halkla ilişkiler görevlisi Trudie merakla sordu. "Saçınızı ve makyajınızı her zaman kendinimiz mi yaparsınız?"

"Kendim yaptığım zaman daha kolay" diye Rafealla yanıt verip, Pasific Sahil Karayolu'na giren arabanın camından dışarıya baktı. Keşke şurada durmalarını söyleyebilsem diye düşündü. Arabadan inip sahilde koşmak veya kumların üstünde oturup, uçsuz bucaksız büyüleyici okyanusa bakmak istiyordu.

Son birkaç aydır nereye gitse, herkes kendisini tanıyor ve rahat bırakmıyorlardı. Şöyle gönlünce yaşayamıyordu. Herkes özelliğine girmek istiyordu, bu durum da Rafealla'nın hoşuna gitmiyordu. Fakat aynı zamanda yıldız olmayı ümitsizce istemişti - acımasızca kendisini şöhrete ulaşmaya adanmıştı.

Küçük cam tabağın içindeki şekerlemelere uzanan Trudie, "Eğer profesyonellerin saçımı başımı düzelterip yüzümü gözümü boyama fırsatını elime geçirsem hiç kaçırmam" dedi.

Plak yöneticilerinden birisi Trudie'ye pis bir bakış fırlatıp, "Rafealla'nın ne istediğini bildiğimden eminim" dedi. Birinci kural: Yıldızın yapmak istediklerini eleştirmek yasaktı.

Rafealla açıklamak gereğini hissetti, "Oh, biliyor musun bir yabancıнын yüzünü mıncıklaması çok sıkıcı bir şey, benim hoşuma gitmiyor." dedi.

Trudie hasetle, "Tabii senin gibi yüzü olan profesyonellere gerek duymaz. Ama ben - yüzüme bir karış boya sürmeleri gerek!" dedi.

Rafealla hafifçe gülümsedi. Ve içinden keşke başka bir yerde olsaydım diye geçirdi.

Speed'in kırmızı dar pantolonlu, sırtı beline dek açık bluzlu Meksikalı karıyla oynamaya hiç niyeti yoktu, ama karı öylesine üstüne geliyordu ki, karşı koyması için ölü olması gerekirdi.

Pak edilmiş limuzinin yanından birkaç kere, koca kıcını iki yana sallayıp, memelerini hoplatarak kırıta kırıta geçti. Sonunda "Merhaba yakışıklı, arabanın içinde oturmak için çok sıcak bir gün" dedi.

Evet, çok sıcaktı. San Vincente Mahallesi'nin yan sokaklarında sessiz sakın bir yer bulmuştu. Kimsenin de kendisini rahatsız ettiği yoktu. Önce kızarmış piliçini yemiş, sonra Playboy ve Penthouse dergilerini ön kapaklarından arka kapaklarına dek iyice incelemişti.

Oh, evet, sıcaktı. Ve Bayan Meksikalı ince topuklu pabuçlarının üstünde kırıtarak meydana çıkınca, onu görmemezlikten gelemezdi. Tabii kadın da Speed'i fark etmişti. Evet, kadınları kendisine çeken bir sihre sahipti değil ini? Pek benzemezdi ama Burt Reynolds gibi çekiciydi.

Aslında görünümünden şikayetçi değildi. Bir zamanlar birisi Roy Scheider'ı anımsattığını söylemişti.

Uyuşturucu kullanmazdı. Ama arada bir, birkaç tane neselendirici veya yatıştırıcı alırdı. Eğer kendisini şöyle pek iyi hissetmek istiyorsa, bir fırt kokain çekerti.

Eh, bugün de bir fırt çekse hiç fena olmazdı, şöyle yanında da fıstık gibi Meksikalı bir karı olunca. Playboy ve Penthouse dergileri motorunu ateşlemişlerdi.

Telaşla saatine bir göz attı, daha epey vakit vardı.

Arabanın yanında dikilen Bayan Meksika Güzeli bir işaret bekliyordu.

Speed kadınların kendisine dayanamadıklarını biliyordu. Ayrıca bu karının sokak orospusu olduğunu da biliyordu - ama böyle saygın bir mahallede neden icrayı sanat eylediğini bilemiyordu.

Yapmakla yapmamak arasında bocalarken kadına, “Kaç para?” diye sordu.

“Uzun zaman mı yoksa kısa zaman mı?” diye çapkınca soran kadın, baştan çıkarırcasına memesinin başını çimdikledi.

“Kaça”

“Ne?”

“Ağız seksi.”

“Ah!” Parmağını dudaklarına dayayıp işveyle dilinin ucunu çıkardı. “Yirmi dolar.”

“Unut.”

“On beş” Çimdiklediği memesinin başı sertleşmişti.

Speed boğuk bir sesle inledi. Büyük memelere deli olurdu. “Arkaya geç” diye homurdandı ve arabanın kapılarının kilitlerini açtı.

“Pişman olmayacaksın.”

Telaşla arabadan dışarı çıkıp, sokağın iki ucuna bakındı. Kimse yoktu. Kadınla rumba yapmaya hazırdı. Arka koltuğa geçti.

Kadın elini uzatıp avucunu açtı. “Önce para,” dedi.

Speed ceplerini araştırıp üç tane beşlik çıkardı ve kadının hevesle bekleyen avucuna tıktırdı.

“Dur bakalım” diye kadın birdenbire Meksika aksanını bırakıp, ne sihirdir ne keramet deyip, cebinden polis kimliğini çıkardı. “Dostum, tutuklandın” dedi.

Bobby Mondella’nın bindiği limuzin okyanus kenarındaki geniş malikanenin bir numaralı güvenlik kontrolü önünde durdu. Bir nöbetçi şoförle konuşup eğilip arabanın içine baktı.

Bobby “Ne oluyor?” diye sordu. En nefret ettiği şey her dakika her şeyi sormaktı.

Sara güvence verircesine elini kolunun üstüne koydu. “Bir şey yok, sadece güvenlik kontrolü.”

“Niçin?”

“Bilmiyorum. Böyle bir olayda herhalde çok dikkatli olmaları gerekiyor.”

Bobby zehir gibi acı sesle, “Tabii, belki birisi Marcus Cit-

roen'in kıcını havaya uçurmak ister - Eh, o günler de pek yakında gelecek." dedi.

"Bobby! Böyle konuşma." Sara ne biliyordu ki? Hemen hemen hiçbir şey. Marcus Citroen'in ne kötü ve iğrenç bir adam olabileceğini asla tahmin edemezdi.

Araba dar bir özel yola giren hafif meyili aştı, Novaroen malikanesine doğru yol aldı.

Bobby boğulurcasına derin bir nefes aldı ve Nova Citroen'i anımsadı. Kaltaklar kraliçesi Nova Citroen.

Kendisini Joan Crawford'un tekrar hayata dönen kopyası sanan patronluk taslama sevdasındaki vekilharca Vicki Foxe, "Ben Tanrının belası bir hizmetçi değilim" diye bağırarak istedi. Ama söyleyemedi, çünkü şimdi bir hizmetçiydi veya hiç olmazsa hizmetçi rolünü canlandırıyor. Onun yerine "Evet, Bayan Ivors, gümüş şampanya kadehlerini parlatma işini bitirince hemen giderim," diye yanıt verdi.

Kırmızı dudakları ve kalın siyah kaşlarıyla Joan Crawford kopyası, "Bayan Citroen sizi şimdi hemen istiyor" diye terslendi. "Bu kadehler günlerce önce parlatılmalıydı. Siz kızların zamanınızı nasıl boşa geçirdiğinizi anlayamıyorum."

Vicki yanıt vermedi. Tanrıya şükür, bu inanılmaz saçmalık bugün sona eriyordu.

Bayan Ivors, "Şimdi Bayan Citroen'in yanına gidin" diye buyurdu. "Sizinle işi bitince tekrar buraya gelin. Sizi nöbetçilerle samimi halde yakalamak istemiyorum. Onlarla çok laubalisiniz. Eğer bu göreve devam etmek istiyorsanız davranışlarınız hakkında konuşmalıyız."

Vicki, 'sus, çeneni kapa, inek karı, al bu iğrenç işini kıcına sok ... aman dikkat et kimse çalmasın.' Kibarca gülümseyip, "Evet, Bayan Ivors. Madamın işi biter bitmez hemen dönerim" diye yanıt verdi.

Madam! Tam yerine oturmuştu! Bayan Ivors'un bile çenesi kapandı.

Vicki kendi kendine hafif bir şarkı mırıldanarak merdiven-

lerden çıkıp büyük yatak odasına doğru yürüdü. Birkaç saat sonra her şey sona erecekti. Bu eziyetin sona ermesine çok az kalmıştı.

“İyi günler Bay Citroen.”

“Günaydın, Bay Citroen.”

“Sizi tekrar gördüğümüze sevindik Bay Citroen.”

Hepsi efendilerinin dediklerini körü körüne yerine getiren hizmetçilerdi. Çalışkan karıncalar. Nöbetçiler, bahçevanlar, ev hizmetinde çalışanlar ve güvenlik görevlileri. Hepsi emrindeydi. Evin içi ve bahçe koşuşan insanlarla kaynıyordu. Eğer kendi isteği olsaydı bu olay için bu evi asla açamazlardı.

Marcus evin açılmasına karşı çıkınca, Nova onu azarlar-casına “Orası bizim evimiz değil, sadece haftasonu kulübesi ve eğer partiyi orada yapmak istiyorsam, orada yapacağım” demişti.

Bazı kez Nova otoriteye karşı meydan okurdu. Pek sık yapmazdı ama. Nova ne kadar ileri gidebileceğini bilirdi. Sadece Marcus’un ona izin verdiği kadar ileriye gidebilirdi. Eğer bu sınırların dışına çıkacak olursa onu cezalandırırdı.

Hiç kimse de Nova gibi cezaya katlanamazdı. Hiç kimse....

Ve Marcus’a göre aralarındaki ilişkiyi Nova’nın bu huyu mükemmelleştiriyordu.

Bir an Rafealla’yı düşündü. Çok gençti... Dik başlı ve hayat doluydu.

Yıllardır bir kadını böylesine uzun beklemek zorunda kalmamıştı. Fakat Rafealla buna değerdi. Marcus bundan emindi.

Hizmetçi hafifçe kapıyı vurup içeriye girince Nova Citroen başını kaldırıp baktı ve huysuzca “Neden geç kaldın?” diye sordu.

“Bayan Ivors birisine ihtiyacınız olduğunu bana az önce söyledi...”

Nova kabaca Vicki’nin sözünü kesti. “Evet, var. Yere eğil ve yüzüğümü bul. Sanırım yatağın altına yuvarlandı.”

“Eğil de kendin bul, şımarık kaltak” diye Vicki içinden ge-

çirdi ve hemen diz üstü çöküp, Bay ve Bayan Citroen'in ısmarlama olarak yapılan yatağının altındaki tozlu yeri araştırmaya başladı. Ve yüzüğü hemen gördü - iri bir pırlantaydı. Usullacık onu koynundan içeriye atıp bulamadığını söylese ne olurdu? Bir fikirdi - ama hele bugün çok tehlikeliydi.

Yerden yüzüğü alıp neşeyle "İşte buldum Bayan Citroen" dedi.

Nova yüzüğü onun elinden alıp parmağına geçirdi.

Hizmetçi yüzüne bakıyordu. Nova yakından incelenmekten nefret ederdi. Uzaktan mükemmeldi, fakat bazı kez çok yakından, o duru güzellikteki çatlaklar belli oluyordu. "Artık gidebilirsin" diye terslendi. Budala, inek yaratık. Gözlerini üstümden çek. Tanrım! Çok zayıflıyordu, bu yüzden yüzük parmağından fırlayıp düşmüştü. İnsan yaşlandıkça zayıflık, sıskalığa dönüşüyordu ve yüzükler parmaklardan fırlayıp düşmeye başlayınca bunun çaresine bakılması gerekti.

"Teşekkür ederim Bayan Citroen" diyerek Vicki diz kırıp selam verdi. Yine mükemmel bir numaraydı. Vicki hizmetçi rolünden nêrdeyse zevk almaya başlayacaktı.

Hizmetçi kız odadan çıkar çıkmaz, Nova odanın içinde yine heyecanla dolaşmaya başladı. Parmağındaki şahane elmas yüzüğü çevirip onun öyküsünü düşündü. Onu Marcus armağan etmişti. Aralarındaki kan davasının sus payıydı. Ve bunu yalnızca Nova biliyordu.

KRIS PHOENIX

1977

GÜRÜLTÜ kulakları sağır ediyordu. Heyecanlı seslerin karma karışık gürültüsüydü.

"Kris! Kris! Kris!"

"Buzz! Buzz! Buzz!"

Sahne düzenleyicilerden birisi konser sona erdiğinde salonda tek bir tane koltuk kalmayacağını söylemişti. Tıpkı Beatles'ların konseri gibi.

Birlikte hareket ettiler. Dördü birden, Wild Ones, yardımcıları çevrelerini kuşatmışlardı: makyajcı kız, berber, Bay Terence, birkaç tane fedai ve hiç yanlarından eksik olmayan Flower.

Buzz viski şişesinden birkaç yudum içip, şişeyi Kris'e uzattı, o da şişeyi, Rasta ve Ollie'ye geçirmeden önce kendi payına düşeni içti.

Kalabalık "Wild Ones'i istiyoruz. Wild Ones'i istiyoruz!" diye tempo tutuyordu.

Kris "Evet, onlara istediklerini vereceğiz" diye mırıldandı.

Sahnenin yanına yaklaşırlarken, Flower, Buzz'ın eline esrarlı sigarayı tutuşturdu. Birkaç derin nefes çektikten sonra sigarayı otomatikman Kris'e geçirdi ve o da bir iki nefes çekti.

Bay Terence bu sahneyi görmemezlikten geldi.

Kris elindeki sigarayı, Ollie ve Rasta'ya doğru sallayıp "İsteyen var mı?" diye sordu.

Rasta "Hayır" dedi. "Ben yeterince neşemi buldum."

Gitarını düzelten Kris "Öyleyse gidip şunlara istediklerini verelim" diye bağırdı. "Haydi, onların canlarına okuyalım!"

"Onları öldüreceğiz" diye Buzz bağırdı.

Dördü birlikte çılgın gibi koşarak sahneye girince çığlıklar son haddini buldu.

"Kris, seni seviyoruz!"

"Buzz! Buzz! Buzz!"

"Kriiiiiis!"

Sönük geçen mesleklerinde inanılmaz bir atılım yaptıkları ilk günden beri durum değişmiyordu. On sekiz ay içinde birdenbire meydanın süperstarları oluvermişlerdi. Şan ve şöhret yolunda dolu dizgin koşuyorlar, hiçbir şey, hiç kimse önlerine çıkıp kendilerine durduramazdı artık.

Wild Ones. Kor gibi yanıyorlardı. Hepsi oyuna hazır, Seksiydiler. Yetenekliydi. Bu dört kafadar pop müzik dünyasını alt üst edeceklerdi.

Ollie ve Rasta sevimli sayılırlardı ve tabloyu tamamlamak için kesinlikle gerekiydiler, fakat en büyük ilgiyi Kris ve Buzz çekiyordu.

Kris Phoenix. Genç kızlar onu nasıl seviyorlardı. Küstah görünümüne, kirpi dikenini gibi dik saçlarına, koyu mavi gözlerine ve özellikle dal gibi ince vücuduna bayılıyorlardı.

Buzz biraz daha yaşlıca hayranları çekiyordu. Güneş yanı-ğı teni yine eskisi gibi soluktu, uzun dağınık saçları, somurtuk hiç gülmeyen yüzü, dar sıska kalçaları ile ana babaların korkup nefret ettiği o şeytani görünümüne, asi genç kızlar tapıyorlardı.

Kris Phoenix ve Buzz Darke. Yetmişli yılların iki yeni İngiliz kahramanı bütün güç ve hırslarıyla punk müziği dünyasını alt üst etmiş, büyük bir zafer kazanmışlardı. Sex Pistols, The Jam ve Damned gibi büyük ilgi toplayan grupların pa-buçlarını daha atmışlardı.

Wild Ones kesinlikle punk müziğinin etkisinde değillerdi. Dördü de “Canınız cehenneme” diye düşünen punk müziği jenerasyonunun anlamsız, melodisiz müziğinden nefret ediyorlardı. Wild Ones müzikleri Buddy Holly, Chuck Berry, Sam Cooke ve Otis Redding’in blueslarından etkileniyordu. Ve bu müziğin içine biraz Rolling Stones havası, biraz Beatles melodileri, Joe Cocker’ın vokal cüretini ve Eric Clapton’un gitar dehasını katmışlardı.

Bu karışımdan orijinal melodiler çıkıyor, özellikle yalnızca kendi yaptıkları besteleri çalışıyorlardı.

Ve on sekiz ayda başarmışlardı - öylesine çabuk yükselmişlerdi ki, bazı müzik basını onları bir gece içinde şöhret ilan edivermişti.

Buzz hakaretle burun kıvırdı. “Tanrının belası, bir gece içinde şöhretmiş, bok bir gecede şöhret! Peki, süründüğümüz o pis yıllar, kimsenin dönüp yüzümüze bakmadığı o günler ne olacak?”

Doğru söze ne denirdi. Fakat şimdi hepsi birer yıldızdı. İngiltere’de birer yıldızdı. Henüz Amerika’ya adım atamamışlardı. Atmaya çabalamamışlardı.

Bir flaş patladı! İlk plakları liste birincisi - “Dity Miss Mary” adlı parçalarına söylemeye başlayınca, fotoğrafçılar, o ilk çılgın anı resimleyebilmek için flaşlarını birbiri ardına

patlatıyorlardı. Melodisini Buzz'ın düzenlediği bu parçanın sözlerini de Kris yazmıştı. Hızlı tonda, biraz Beatles'ların 'Eleanor Rigby'sini anımsatan tarzdaydı.

Kris ve Buzz, ortadaki mikrofonu paylaşıp birlikte söylüyorlardı. Öylesine iyi bir etki yapıyorlardı ki, hafif alaycı sözleri müthiş bir uyum içinde söylüyorlardı.

Kris bütün vücuduna adrenalinin pompolanıp kendisini şarj ettiğini, keskin jilet gibi yaptığını ve her şeye hazır olduğunu hissediyordu. Tanrım! Dünyada hiçbir şey çılgın gibi bağırان, tepinen, çığlık atan dinleyici hayranların karşısında şarkı söylemek kadar zevkli değildi. Bok canına, bundan harika bir şey olamazdı.

Ve nerdeyse bu zevki kaçıracaklardı. Buzz bütün gün kafayı bulup, her ihtiyacını yerine getiren çıplak kızlarla akşama kadar tembel tembel oturduğu İbiza'yı terk etmek istememişti. Kris'in onu ikna edene dek canı çıkmıştı. Aslında, nerdeyse yumruk yumruğa geleceklerdi. Kris ona aklına gelen her küfürü etmişti. Evet, karşısında öfkesini çıkartacak birisi gerekti. Willow ile bebeği İngiltere'ye posta ettikten sonra, bütün öfkesini Buzz'dan çıkartmıştı. Beş uzun hafta kavga edip, tartışmışlar, sonunda Buzz razı olmuştu. Acı acı, "Bok canına. Eğer senin istediğini yapmazsam, bana dünyada rahat huzur vermeyeceksin" dedi.

Kris de "Evet, çok haklısın" diye onu onayladı.

Willow gittiğinden beri Kris, İsveçli Inga ile yatıyordu. Sonra Chickie ve Chick ile ve bir dizi çeşitli kadınla yatmıştı. Oh, evet ilk grup seksine iştirak etmiş, ama en ufacık zevk alıp, heyecan duymamıştı. Flower onu tekrar grup sekse davet edince, "Çok pis ve karışık" diye yanıt verdi.

Kız hafifçe onunla alay ederek, "Saçmalama, çok eğlenceli" dedi.

Bir grup terli, belki de hastalıklı yabancılarla yerlerde sürünmek Kris'in eğlence anlayışına pek uymuyordu. Buzz ve Flower haftada en az iki kez böyle eğlencelere katılıyorlardı. Kris ne zevk aldıklarını anlayamıyordu.

Akıllı uslu, namuslu Willow'u Alman Klaus'un koynunda

yakalayınca dünyası başına yıkılıvermişti. Hayatında hiçbir şeye bu kadar öfkelenip kızdığını anımsamıyordu. İkisini aynı yatakta yakalayınca, Willow'u sürükleyerek odadan dışarı çıkarıp, aptal suratını tokatlayıp, hemen eşyalarını toplamasını söylemişti. Sonra uçakta onunla bebeğe yer ayırtmış, havaalanına götürüp, Londra'ya kalkan ilk uçağa bindirmişti.

Willow ağlayarak "Lütfen, sen de gel" diye yalvardı.

Kris de duygusuzca, "Canım ne zaman isterse o zaman dönerim" diye yanıt verdi.

Willow "Üzgünüm" diye vızıldandı.

Yakalandığı için mi üzgündü? Yoksa böyle bir işe kalkıştığı için mi üzgündü? Kris bilmiyordu, zaten bilmek de istemiyordu. İhanete uğradığını hissediyordu. Aldatılmıştı. Ama bu olayın hayatını yıkmasına izin vermeyecekti.

Tekrar sahneye dönmek için Buzz'un başının etini yemesi aklını kaçırmamasını önlemişti. Diğer kadınlarla yatmak da yıkılan egosunu onarmıştı. Dönüp Londra'ya geldikleri zaman bebeklerinin hatırı için Willow'u bağışlamaya karar verdi. Ne de olsa artık birbirlerinden öğ almışlardı.

Fakat Kris çok geç kalmıştı. Willow gitmişti. Esher de anne ve babasının evine kaçmıştı. Bebek Bo'yu da beraberinde götürmüştü. Boşanma kağıtları Kris'i bekliyordu.

Oturup da boşanıyorum diye boş yere endişe etmedi. Ama düzenli aralıklarla oğlunu ziyaret edebilme hakkını koruması için bir avukat tuttu.

Ve ondan sonra kendisini sıkı çalışmaya verdi. Yeni şarkılarının provasını yaptıktan sonra denemek için yollara koyuldular. Eski, emektar minibüse atlayıp kuzeye çıktılar.

"Bok canına!" diye homurdandı Buzz. "Bu pis eziyeti çekmek için mi kendimi buralara sürükledim?"

Seyircilerin tepkileri harikaydı. İskoçya'ya ulaştıkları zaman Bay Terence konsere onları dinlemeye geldi. Gördüklerini çok beğendi. Çok tanınmış bir konser düzenleyicisine ertesi gün hemen uçağa atlayıp gelmesini ve çocukları izlemesini ayarladı.

Bir hafta içinde, İngiltere'de iki haftalık turneye çıkan bü-

yük Amerikan topluluğu Del Delgado ve Nightmares ile birlikte açık hava konserlerine anlaşma imzaladılar.

Her gece üst üste Bay Delgado ve Nighmares'lerinden çok daha alkış alıp grubun kendi aralarında sürtüşmelerine ve bir haftalık turneden sonra paralarını alıp hemen konserlere son vermelerine sebep oldular. Kris'in umrunda değildi. Del Delgado serserinin birisiydi. Ayrıca Force Plaklarından bir ajan onları görüp beğenmiş, ellerindeki orijinal malzemeye bir albüm anlaşması imzalamıştı. Olumlu düşünmenin, gücünün işe yaramaya başladığı açıkça belli oluyordu. İçinden bir his bu kez başaracaklarını Kris'e fısıldıyordu.

Force plakları albümden yaptıkları ilk kırkbeşliği piyasaya sürünce arkalarından iteklemeleri için onları çok güçlü bir halkla ilişkiler firmasının eline verdi. Söyleşiler, çekim seansları, promosyon görüntüleri ve radyo şovları yaptılar. "Dirty Miss Mary" İngiltere listelerinde yükselmeye başlayınca her plak yapımcısının düşlerinde yaşattığı televizyon programı 'Top of the Pops' şovuna çıktılar. Birkaç hafta içinde "Dirty Miss Mary" bir numaraya fırladı. Wild Ones artık bir numaraydı!

Kris haberi verdiği zaman annesinin yüzündeki ifadeyi düşünüyordu. Avis'in yüzü bembeyaz olmuş ve Kris'in gömleğinin koluna yapışmıştı. "Bir numara demek her şeyden çok satıyor anlamına mı geliyor?" diye sormuştu.

"Evet."

"Johnnie Ray'den de mi çok?"

"Anne, Johnnie Ray'in artık modası çoktan geçti. O eskidendi."

Avis gülmüştü. "Oğlum, seninle iftihar ediyorum. Hepimiz iftihar ediyoruz."

Evet, Brian hariç hepsi gurur duyuyorlardı. Brian ise kendisine hâlâ sümüklü küçük bir çocukmuş gibi davranıyordu. Brian havalara girerek "Bari bir köşeye biraz para sakla. Bu pek uzun sürmez" dedi.

Bir numaraya çıkan iki kırkbeşlik, çok başarılı bir albüm yapana dek sürdü. Şimdi artık biletleri günlerce önceden kapış kapış satılan Avrupa turnesinin son durağında idiler. Bun-

dan sonraki durakları - Londra idi. Daha sonra Kris oturup, diğerleri ile Amerika'yı nasıl fethedeceklerini görüşecekti. Amerika dünya idi. Ve Kris o dünyayı istiyordu.

RAFEALLA

1977

ANNESİ, lise son sınıfı tanınmış bir kız okulunda bitirmesini istiyordu. Ve İsviçre'yi yeğliyordu. Sonunda, kentten uzak yemyeşil doğanın ortasında kurulmuş, çok pahalı, sadece kızların devam ettiği ünlü L'Evier'i seçti.

Rafealla, "Neden hazırlık sınıfı?" diye yakındı. "Nerdeyse on yedi yaşındayım. Okul çağım geçti sayılır."

"Bir yıl oraya devam ettikten sonra seni iyi bir Amerikan koleji'ne yollarız. Koleje gitmek istemiyor musun?"

Rafealla "Tabii bir yıl İsviçre'de ölmeden yaşayabilirsem" diye inledi.

Kızının yanağını sevgiyle okşayan annesi gülümsedi. "Sağ çıkarsın, sevgilim, bu bakımdan babana çekmişsin".

Anna'nın babasından söz etmesi Rafealla'nın hoşuna gidiyordu. Babasının adını her işittiğinde kalbi sevgiyle doluyordu. Lucien öldüğünde, Rafealla çok gençti ve onun anılarını değerli bir hazine gibi aklında taptaze, canlı yaşatıyordu.

Sık sık 'eğer babam sağ olsaydı hayatım ne kadar değişik olacaktı' diye düşünüyordu. O zaman ne İngiltere'ye gelecek, ne kent dışında bir malikanede yaşayacak, ne üvey babası, ne de Rupert olacaktı.

Ah... Rupert. Onu hiç sahip olmadığı öz ağabeyi gibi çok seviyordu. Rupert şimdi, yanında asil bir ailenin kızıyla birlikte sırtlarında çantalarla baştan başa Amerika'yı dolaşıyordu. Herkes Rupert'in o kızla evleneceğini ümit ediyordu. Rafealla'dan başka herkes ümit ediyordu - Rafealla aklından onu Odile ile evlendirmeyi geçiriyordu.

L'Evier gece saat onda ışıkların söndürüldüğü, korkunç bir müdirenin yönettiği, çok sıkı bir hapisneden farksızdı. Rafealla İngiliz edebiyatı, lisan - İtalyanca ve İspanyolca - yemek pişirme, müzik ve şan, nezaket kuralları, tarih ve sanat derslerine devam ediyordu.

Okulda geçirdiği her dakikadan nefret ediyordu. Ne tür bir yaşama kendisini hazırlıyordu? Asalet unvanına sahip zengin bir adamla evlenip, lüks içinde yaşayıp, yalnızca yardım dernekleri adına gönüllü çalışmak istemiyordu.

Paris'te yaşayan Odile'e telefon edip, acı acı halinden yakındı. "Burası gerçekten bir cehennem."

Odile, "Okulu terk et" dedi. "Benim moda kolejim harika. Annenden izin al, buraya gel. Pek fazla bir şey öğrettikleri yok, ama erkek yetenekler bir içim su, vrooom!"

"Annem asla izin vermez. Aptallık edip de Güney Fransa'da sizin evde konuk kaldığım zaman, New York'lu adamın bana şeyini gösterdiğini söylemek hatasına düştüğümünden beri beni hiçbir yere yollamıyor."

"Yaşlı bunak Marcus Citroen. Hizmetçiler dahil herkese şeyini gösterir. Keşke annene söylemeseydin."

"Biliyorum. Şimdi sizin hepinizin sapık olduğunu düşünüyor."

"Ne çalgınlık. Anneme rica edeceğim, annene telefon edip senin için izin istesin."

"Yapar mısın?"

"Neden yapmayacaktım?"

Isabella Ronet ve Lady Anna Egerton uzun uzun telefonda konuştular ve neticede Rafealla İsviçre'de kaldı. İki anne de kızları hayat boyu birbirleriyle yakın arkadaş oldukları halde zaman zaman birbirlerini kötü etkilediklerinde aynı düşüncüyü paylaşıyorlardı.

Böylece Rafealla, L'Evier'de kaldı ve her geçen gün oradan biraz daha nefret etti. Yalnızca müzik ve şan derslerinde ve koroda şarkı söylerken biraz olsun mutluydu. Kalın, gür bir sesi vardı. Besbelli bu yeteneğini babasından almıştı.

Okuldaki kızların bazıları çekilmez küçük züppeler, teninin koyu esmer olmasından dolayı Rafealla'yı dışlamışlardı.

Bir gün hep birlikte duştan çıkarlarken kızların elebaşlarından Fenella Stepheson, “Katran kazanına mı düştün, canım?” diye sordu.

Havlusunu sıkı sıkı göğüslerinin üstüne kavuşturan Rafealla “Özür dilerim, anlamadım?” dedi.

Fenella kibirle burnunu büküp, “Okulun prensiplerine göre, buraya zencilerin girmesi yasak sanıyordum” dedi.

Rafealla yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissetti. Fenella tatsız, şişman bir kızdı. Rafealla en sevimli sesiyle “Garip, ben de şişkoların bu okula girmelerine izin verilmediğini sanıyordum” diye yanıt verdi.

Saç saça baş başa kavgaya girişen kızları hangi röntgenci görse zevkten bayılırdı. Utanmayı bir kenara bırakıp, sarındıkları havluları bir kenara fırlatarak, çıırılçılak birbirlerinin üstüne saldırıp taş döşemenin üstüne yuvarlandılar.

Fenella, “Arap orospu!” diye bağırды.

Birbirlerine tekmeler atıp, yumruklar savururken, saçlarını çekiştirip küfürler ediyorlardı.

Diğer kızlar hemen etraflarına toplanıp bağrıışarak onlara cesaret veriyorlardı. Esaslı bir kavga kadar monotonluğu bozan iyi bir şey yoktu.

“Nedir bu rezalet?” diye müdire hanımın sesi bıçak gibi kavgayı kesti. Kadın, kızları itekleyip suçluların karşısına dikildi.

Rafealla hemen havlusunu kapıp sarındı. “Özür dilerim efendim” dedi. Dudağı yarılmış, gözü morarmıştı. “Ayağım kaydı fayansların üstüne düştüm. Fenella da beni yerden kaldırmaya uğraşıyordu.”

Duyduklarının tek kelimesine inanmayan müdire hanım, “Doğru mu bu Fenella?” diye gürledi.

Havlusuyla örtünmeye çabalayan Fenella da Rafealla'nın olayı ört bas etmesinden rahatlamıştı. “Evet, efendim” diye yanıt verdi.

Rafealla büyük bir masumiyetle gözlerini iri iri açıp, “Bu

kaygan fayanslar için bir şeyler yapmalısınız. Bugünlerde birisi okulu dava edebilir değil mi?" dedi.

Müdire hanım ince dudaklarını kısıp ateş saçan gözlerle ona baktı. Okula geldiği ilk günden beri Rafealla'dan hoşlanmamıştı. Ona baktıkça birkaç yıl önce okula devam eden, Lucky Saint - veya sonradan adının Santagelo olduğunu öğrendikleri kızı anımsıyordu. Bir gangsterin kızıydı ve ilk günden beri okulun başına bela kesilmişti. Lucky'nin yüzünden gece kaçamaklarını önlemek için bütün pencerelere kilitler takılmıştı.

Evet. Rafealla'da da aynı tehlikeli hava vardı. Lord Eger-ton'un üvey kızı olmasına rağmen, herhalde bir yıl dolmadan Lucky gibi okuldan kovulacaktı.

Fakat Rafealla yıl sonuna dek dayandı. Lisan, İngiliz edebiyatı ve müzik derslerinde gösterdiği başarıdan dolayı sınıf birincisi oldu. Ayrıca Fenella ile dostlukları ilerlemişti. Onun sıkı bir rejim uygulayarak zayıflamasına yardımcı oldu. Birbirleriyle yaptıkları o çirkin kavgadan sonra, İngiltere'de birbirlerine adeta komşu denilecek kadar yakın oturduklarını ve müşterek birçok tanıdıkları olduğunu keşfettiler. Önyargılar ortadan kalkınca, birbirleriyle çok iyi geçinmeye başladılar, ama Rafella'nın en yakın dostu Odile'in yerini hiç kimse alamazdı.

Tatil zamanı yaklaşıncı, Fenella onu ailesinin Oxfordshire'daki malikanesinde haftasonunu geçirmeye davet etti. Fenella'nın babası büyük bir iş adamıydı. Gayrimenkul alım satımıyla uğraşıyordu. Annesi de sosyete gülüydü. Lady Stephenson ile ilk karşılaştığında Rafealla gülmek için kendisini zor tuttu. Kadın tam bir çılgındı - sırtındaki giysi fırıldırardan, farbelalardan görünmüyordu!

Cumartesi gecesı Lady Stephenson en yakın dostlarını davet ettiği beş yüz kişilik bir kıyafet balosu tertiplemişti.

Fenella, "Annem, yılda iki kez kıyafet balosu verir" diye açıkladı. "İnsanları kılık değiştirdikleri zaman başka bir ışıık altında gördüğünü söylüyor."

Rafealla, Fenella'nın erkek kardeşlerinden ödünç aldığı kendisine birkaç beden büyük gelen giysilerle, sırtına siyah bir

gömlek, boynuna beyaz bir kravat takıp, başına bej geniş kenarlı erkek şapkası geçirerek - uzun siyah saçlarını şapkanın içine topladı ve Chicago'lu gangster kıyafetine girdi. Makyajsız yüzüyle, çok güzel sert bir delikanlıya benziyordu.

Eddie Mayfair korsan kıyafetiyle çıkagelince, Rafealla derin derin içini çekti - Eddie'nin kendisini asla tanımayacağını biliyordu.

Tam aksine. Rafealla ile bakıştılar ve Eddie hemen yanına geldi.

“Böyle eğlenceler ne sıkıcı” diye mırıldandı. “Seninle birlikte buradan erken kaçmaya ne dersin?”

Rafealla şansın yüzüne böyle güleceğine inanamıyordu. Teşla “Evet” diye yanıt verdi.

Eddie etrafına bakınıp, “Bir saat sonra burada buluşalım. Sanırım biraz ortalarda dolaşıp kendimi göstermeliyim. Gecceyi bu şekilde burada geçirmek istemiyorum.”

Üstü kapalı konuşmuşlardı. Hiç olmazsa seni gördüğüme sevindim veya nasılsın diye hatır sorabilirdi.

Rafealla için bir saat geçmek bilmedi. Her on dakikada bir saatine bakıyordu. Bir saat ebediyet kadar uzun sürdü. Kararlaştırılan yerde Rafealla hazır bekliyordu.

Eddie Mayfair yirmi dakika geç geldi, yüzü kıpkırmızıydı, ama özür dilemeye gerek görmedi. Rafealla'yı kolundan tutup, araba yolunun kenarına park ettiği üstü açık spor arabasına doğru yürüttü. Arabanın üstünden atlayıp direksiyonun başına geçti ve Rafealla'ya kapıyı açmayı unuttu.

Arabanın kapısını kendisi açan Rafealla onun yanına oturdu ve ‘acaba atıldığım macerayı, Fenella'ya haber verse miydim’ diye düşündü. Partinin sonunda kendisini bulamadıkları zaman merak etmezler miydi?

Neyse, bok canına! Hiçbir şey umrunda değildi. Aşağı yukarı üç yıldır Eddie Mayfair'den başkasını düşünemiyordu. Şimdi ise dört gözle beklediği an gelip çatmıştı. Hiçbir şeyin onu bozmasına izin veremezdi.

Bir eliyle kontağı çevirip, diğer eliyle de paketten sigara çı-

kartan Eddie sessizce, “Eton mu yoksa Harrow mu?” diye sordu.

“Özür dilerim?”

“Hangi okula gidiyorsun?”

“Oh İsviçre’de L’Evier’de.”

Eddie arabayı birdenbire durdurdu. Ve şaşkınlık içinde “Orası kız okulu değil mi?” diye sordu.

“Tabii kız okulu” diyerek Rafealla başındaki geniş kenarlı erkek şapkasını çıkarıp uzun saçlarını omuzlarından aşağı saldı.

“Ulu Tanrım!”

“Ne?”

Nerdeyse sigaranın dumanından boğulacaktı, ama “Yok bir şey, yok bir şey” diyebildi.

Rafealla kuşkuyla, “Benim kim olduğumu biliyorsun değil mi?” diye sordu.

Öksürük krizi sona erince, öfkeyle “Tabii biliyorum” dedi. “İsmim Rafealla” diye anımsattı.

Eddie “Biliyorum” dedi.

Eddie Mayfair garip bir adamdı. Ona şöyle iyi bir ağız seksini çekip, büyülemeliyim diye düşündü.

İki saat sonra Eddie Mayfair’in Chelsea’deki lüks evinde dağınık çarşafların altında çıırılçiplak yatıyorlardı.

Son hızla yol alıp bir saat sonra eve varmışlardı. Eddie bir bardak sek votka içmişti. Stereoya koyduğu Billy Joel’in “Just the Way You are” adlı şarkısı da defalarca çaldıktan sonra iş sekse gelmişti. Ne öpüşme, ne koklaşma, ne okşama hiçbir şey yoktu. Dosdoğru seks yapmaya başlamıştı. Rafealla çok deneyimsiz olduğu halde, Eddie bir şeyler yapmaya çalıştı. Çı, bazı şeylerin olmadığını anlamıştı. Eddie Mayfair, Odile’in kabaca tarif ettiği gibi, “şeyi yerine parmakları harika çalışıyor” tiplerdendi. Ama ne yazık ki Eddie’nin parmakları da çalışmıyordu.

Rafealla üzülmemişti, ona yardım etmesi gerektiğini sezinlemişti. İçinden gelen bir dürtüyle “Ben bakireyim. Bir erkekle bugüne dek asla yatağa girmedim” dedi.

Evet, bakire kısmı doğruydu. Aslında bir erkekle birlikte yatakta hiç sevişmemişti. Ama plajda - evet. Ormanda - evet. Ve diğer başka yerlerde. Fakat yatakta asla.

“Oh çok... erkeksi bir halin var” diye soludu. “Seninle olmak çok hoşuma gidiyor.”

Ve bu sözler işe yaradı Eddie Mayfair uzun zamandır kendisini hiç böylesine güçlü hissetmemişti. Rafealla da kendisini kocasına saklamak gibi düşüncelerini bir kenara fırlattı. Eddie’den başka hiçbir şeyi düşünemiyordu. Onu çılgınca seviyordu. İşte her şey bu kadar basitti.

BOBBY MONDELLA

1977

NOVA Citroen, “Siyah, ipek” dedi.
Terzi başını sakladı.

“Ve beyaz. Hepsi beyaz. Çok sarıcı olmalı.”

“Anladım.”

“Bir düzine gömlek, bir düzine pantolon. Renk istemez.”

“Peki, Bayan Citroen”

“Oh, aslanı sola yerleştiriyor.”

Terzi vaziyeti çaktı. “Peki, Bayan Citroen.”

Zarif bir el hareketiyle terziyi savdı.

Terzi çıkıp gittikten sonra, Nova, Century City’nin teras katındaki salonda dolaşmaya başladı. Catalina’ya kadar manzara ayaklar altına seriliyordu. Bir sigara alıp manikürlü parmakları arasında düşünceyle tuttu, fakat yakmadı.

Bugün beklediği gün gelip çatmıştı.

Yeterince uzun beklemişti.

Vücudundan ter damlayan Bobby merhamet dilendi.
“Yeter” diye yalvardı.

Özel jimnastik hocası ısrar etti. “Birkaç kez daha kaldır. Kollarının buna ihtiyacı var.”

“Hiçbir şeye ihtiyacı yok.” Bobby zorlukla nefes aldı, elindeki ağırlıkları bırakıp, sırtüstü düştü.

Kısa boylu güçlü kasları olan jimnastik hocası eziyet eder gibi gülererek “Yarın” dedi.

“Yarını dört gözle bekliyorum!”

Demek... bir numara olmak böyleymiş diye düşündü Bobby. Bok canına - tuvalet bekçiliği yapıp şişko olduğu günlerde daha çok eğleniyordu.

Halbuki şimdiki hayatı çalışmaktan başka bir şey değildi - sırtından terler akana dek, göbeğini çatlatarak, çalışıp hazırlanıyordu.

Günlük programı, dans, ses çalışması ve mükemmel vücut için hareket ve ağırlık kaldırmakla geçiyordu.

Sonra reklam resimleri çekimleri, saç modelleri, beslenme uzmanlarına danışma ve her gün koşu ile saatler sona eriyordu.

Sonra, tabii Nova vardı.

Ne inanılmaz bir kadındı!

Gözlerini kapayıp, geçen yılı düşündü.

Şeytanla el sıkışmış ve bir gece içinde bütün dünyası değişmişti.

Bobby’nin, firmadan ayrılacağını duymak Amerika’yı sevindirmemişti. Hem kızmış, hem de kırılmıştı - dahası inanamamıştı. Alt dudağı nerdeyse ağlayacakmış gibi titrerken, “Bunu kendine nasıl yaparsın?” diye sordu. “Sende hiç zenci gururu yok mu? Marcus Citroen bir katildir, sana sahip çıkacak, seni sömürecek ve sonunda seni boş çuval gibi bırakacaktır.”

“Hayır bırakmaz” diye Bobby karşı koydu.

Amerika’nın sesi öfkeden titriyordu, tükürür gibi, “Senin başkalarından farkın nedir? Beni böyle yüzüstü bırakıp nasıl gidebilirsin?” diye sordu.

“Blue Cadillac senin zararını fazlasıyla seve seve kapatmaya hazır.”

Amerika'nın gözlerinin içinde şimşekler çaktı. "Evet, akılları varsa öderler."

Bobby ona ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sohbeti şakaya dökemezdi. Fakat Sharleen'i de açıklayamazdı.

Amerika sanki onun aklından geçenleri okumuşçasına buz gibi sesle, "Sanırım bu işin içinde o sürtüğün parmağı var" dedi.

Hemen onu savunmaya kalkan, Bobby "Haydi canım, sırf bana kızdığın için Sharleen'e kötü sözler söyleme."

Amerika, "Hey - Bobby" diye alayla söylendi. "O şıllık karının hayalarını alıp cebine yerleştirdiğini ve senin işini bitirdiğini neden itiraf etmiyorsun?"

Saygı gösterip ayrılacağını kendi ağzından duymasını istemiş ve ona açıklamıştı, şimdi artık vicdanı rahat buradan çekip gidebilirdi.

Bobby haberi verince Sharleen sevinçten havalara uçu. "Oooh, Bobby, Bobby, Bobby! Harikasın! Senden iyisi yok!" Sonra onu sıkıca kucakladı. "Tatlım, senin için de çok iyi olacak. Dur, bekle. Eğer Marcus seni bir numara yapacağını söylüyorsa - evet, bebek, seni bir numara yapacaktır."

Bobby büyük bir endişeyle "Ben sadece senin iyi olduğundan emin olmak istedim" dedi.

Bobby'nin çenesini öpüp mırıldandı. "Ben dersimi aldım. Tekrar hata yapmam." Sonra duraksadı. "Evimi geri alıyormuyum?"

"Kimin umrunda? Burada benim gözümün önünde olman daha iyi, sana bakarım."

Sharleen mahcubiyetle, "Haklısın" dedi.

Bir hafta sonra bomba patladı. Bruce Cadillac, Bobby'i Los Angeles'e gönderiyordu. Süperstarlık için orada yoğun bir eğitim görecekti.

Bobby öfkeyle Marcus'un ofisinden içeriye daldı. "Bu ne bok yemek? Los Angeles'e gitmek istemiyorum."

Marcus uysalca "Yatırım," dedi.

"Ne için?"

"İkimiz için. Tıpkı dünya şampiyonasına hazırlanır gibi,

sahnedeyken en üst zirvede olman için eğitimden geçmen gerek. Gelecek yıl Eylül ayında seni Hollywood Bowl'da hal-
kın önüne çıkartacağız. Bobby Mondella konseri. Üç gecelik
kapalı gişe anlaşması. Birbirinden güzel eleştiriler. Özel bir
televizyon programı. Senin bütün yapacağın da bunların kar-
şılığını vermek.”

Marcus Citroen her şeyi planlamıştı. Bobby'nin gözden kay-
bolmasını ve gökyüzündeki en parlak kuyruklu yıldız gibi tek-
rar meydana çıkmasını istiyordu.

“Albümün de aynı hafta dükkânlara dağıtılacak. Ondan
hazırlanan kırk beşlikler piyasayı ezip geçecekler,” diye Mar-
cus güvence verdi.

“Şaşkına dönen Bobby, “Ne albümü?” diye sordu.

“Los Angeles’de şarkılarını yazacağın plak. Hazırlanmak
için bir yılın var. Century City’de şahane bir teras katı hazır-
landı, seni bekliyor.”

“Peki, Sharleen ne olacak?”

“O, burada kalıyor.”

“Neden?”

“Çünkü burada kalmak istiyor.”

“Eğer istemezse?”

Marcus’un kılı bile kıpırdamadı. “İstedliğini yapmaktan onu
alakoyan yok.”

“Yani eğer onu benimle birlikte gitmeye kandırırsam, sen
buna karşı gelmeyecek misin?”

“Kesinlikle hayır.”

Seçim hakkı Sharleen’e bırakılmıştı, ama o yerinden kıpır-
damak istemiyordu. Yeni bir kırk beşlik yapacaktı, vidoe çe-
kimi vardı, ayrıca yüzlerce söyleşi için randevu verilmişti. Mes-
leği tekrar rayına oturmuştu. Sharleen mutluydu.

Bobby onu uyardı. “Dikkatli ol. Marcus Citroen’den uzak
dur.”

Sharleen öfkeyle, “Ona tekrar bulaşacağımı mı sanıyorsun?
Sen deli misin? Bunca çektiğim dertten sonra olacak iş mi?”
Evin içinde dans ederek, kaşlarını çatıp, “Şimdi Bobby bu-
radan çekip gitmeni ve benim için endişe etmemeni istiyorum.

Bir kez olsun kendini düşün. Bana söz veriyor musun?”

Sharleen ile tartışmaya gerek yoktu. Kalbinin derinliklerinde buradan çekip gitmenin kendisini için çok hayırlı olacağını düşünüyordu. Sharleen bir tutkuya dönüşüyordu. Hayatını tekrar düzene koymasına yardım etmişti, artık aralarına bir mesafe koyması gerekiyordu. Ancak o zaman aralarındaki ilişkiyi doğru dürüst bir ölçüye oturtabilirdi.

Los Angeles bir kurtuluştı. Geniş, temiz caddeler, pırıl pırıl güneşli bir hava ve palmiye ağaçları. Sıcakkanlı dost canlısı insanlar ve New York’un o çılgın hareketli havasından sonra ağır, sakin, alışmadığı bir ortamla karşılaşmıştı.

Blue Cadillac’ın kendisi için tuttuğu kattan içeriye girince gözlerine inanamadı. Burası kendisine ait olamazdı. Ne de olsa daha henüz bir şey yapmamıştı, böyle bir yere sahip olmaya hak kazanmamıştı. Kendisine gösterdikleri güvenin karşılığını kat kat alacaklardı. Bobby kendisine güvenenlerin yüzünü kara çıkartmayacaktı.

Birinci sınıf bir stüdyoda, en iyi yapımcılar ve en büyük müzisyenlerle aylarca çalışıp albümün kayıtlarını yapmak Bobby’nin hayatında bugüne dek yaşadığı en heyecanlı günlerdi. Burası New York’a benzemiyordu. Stüdyonun zamanı çok pahalı olmasına rağmen herkesin gözü her saniye saatte değildi - burada sakin, rahat bir atmosfer içinde çalışıyordu, insanlar birbirleriyle şakalaşıyor ve etrafta bol miktarda ilaç alış veriş vardı. Genellikle Bobby uyuşturucuları tasvip etmiyordu. Fakat gecenin geç saatlerine dek kayıtlı uğraşırken biraz neşelenmek gerekiyordu - enerji seviyesini gerçekten yüksek tutmak için.

Albüm için yazdığı şarkılar tuttu. Şarkılar, aranjmanlar, her şey birbiriyle mükemmel uyum sağladı.

New York’ta Marcus, Bobby ile Sharleen’in yeteneklerini bir düetle birleştirmeye karar verdi. Bobby “Bebeğim - Seni Düşünüyorum” adlı bir şarkı yazdı. Ve Sharleen Los Angeles’e birlikte plak yapmaya geldi.

Sharleen göz kamaştırıyordu. Başarıyla parlıyordu. Yanından bir saniye bile ayrılmayan bir kadın fedai ona eşlik ediyordu.

Bobby şaka yaptı. “Seni yalnız göremeyecek miyim?”

Sharleen işi şakaya vurarak “Tatlım, sen çok iri, kötü bir yakışıklısın. Kendimi senin yanında emniyette sanmıyorum.”

Los Angeles’de üç gün kaldı. Ve eşsiz bir performans verdi - vokalleri pek iyi değildi, ama sesindeki eksikliği sansasyonel stiliyle kapattı - New York’a döndü.

Bir süre sonra Bobby Nova Citroen ile tanıştı. Daha önce ömründe hiç böyle bir kadınla karşılaşmamıştı.

Nova Citroen şoförün kullandığı Rolls Royce ile dolaşiyor, sadece pahalı modacıların elbiselerini giyiyor, gerçek mücevherler kullanıyor ve buram buram para kokuyordu. Bobby’nin gözleri kamaştı.

Bir gün öğleden sonra Bobby’nin evine habersiz çıkageldi. Yanında bir dediğini iki ettirmeyen Blue Cadillac Plakları yöneticilerinden birisi vardı.

Konuşmasına renk veren hafif aksanla, “Ben, Bayan Citroen” dedi. “Umarım bu evde rahatınız yerindedir. Birkaç evin arasından bunu beğenip seçtim. Ziyaretinize daha önce gelmek isterdim ama Avrupa’daydım, yeni döndüm.”

Bobby şaşkınlıkla, “Bana bu evi siz mi buldunuz?” diye sordu.

Nova hafifçe gülümsedi. “Evi, jimnastik hocasını, beslenme uzmanını - hepsini ben buldum. Umarım hepsi görevlerini layıkıyla yerine getiriyordur. Hmmm...” Akıllara durgunluk veren şahane eflatun gözlerini kıstı ve Bobby’i tepeden tırnağa dikkatle süzdü. “Evet, hepsinin görevini fazlasıyla yerine getirdiklerini gördüm Bay Mondella - yoksa size Bobby diyebilir miyim?”

Dokuz yıldır Sharleen’e olan tutkusuna rağmen, kadınlar konusunda pek de deneyimsiz sayılmazdı. Her zaman kendisine asılırlardı, Bobby de durumu nasıl idare edebileceğini bilirdi.

Fakat şimdi durum başkaydı. Bu kadın bir hanımefendi-

di. Ayrıca Marcus Citroen'in karısıydı. Bundan dolayı dokunulmazdı.

Buna rağmen, onu çok güçlü ve çekici buldu.

"Evet, lütfen" diyerek dikkatle gözlerinin içine bakan kadına aynı bakışlarla yanıt verdi.

O büyüleyici gözlerin içinde bir an neşeli pırıltılar dolaştı. "Teşekkür ederim."

Blue Cadillac yöneticisi "Bayan Citroen seninle tanışmayı çok istiyordu Bobby. New York'ta herkesin albüm için hazırladığın şarkıları çok beğendikleri söyleniyor. Hepsini bitirdin mi?"

"İki kez daha üstünden geçeceğiz."

Nova "Belki ben de stüdyoya gelirim," dedi. "Yaratıcı ilerlemeyi seyretmekten zevk alırım."

Bobby ona bakarken haz duydu. Arkaya doğru toplanmış platin sarı saçları ve incecik vücuduyla çok hoştu. Nova Citroen büyük harf K ile klasi temsil ediyordu.

"Stüdyoda işler biraz zorlu."

"Öyle mi?" Gözleriyle onu esir alıp konuşmaya başlamadan önce bir süre sustu. "Pekala Bobby, eğer işler iyice zorlanırsa kalker giderim olmaz mı?"

Peşpeşe iki gece ve her seferinde başka bir erkeğin eşliğinde Nova stüdyoya geldi. Kayıt kabininde cam bölmenin arkasından on beş dakika dikkatle Bobby'i seyredip mola vermesini beklemeden, çıkıp gitti.

Çok sinir bozucuydu. Bobby onunla konuşmak, esrarengiz Bayan Citroen hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu. Esrarengizdi - çünkü hiç kimse onun hakkında pek fazla bir şey bilmiyordu. Yalnızca yüksek sosyete mensup olduğu ve yıllarca önce Marcus ile evlendiğinden başka hakkında bilinen yoktu.

Ondan sonra Nova ortadan kayboldu ve Hollywood Bowl'da ilk sahneye çıkışından altı hafta öncesine kadar ortalıkta görünmedi.

Bu arada Sharleen ile yaptığı düet, soul listelerinde bir nu-

maraya çıkmış, diğer listelerde ise yukarıya doğru tırmanmaya devam ediyordu. Her şey hazırlanan plana göre gidiyordu.

Bütün yaşamı boyunca hiç bu kadar iyi olmadığı, iyi şarkı söylemediği halde, yine sinirden içi içini yiyiyordu. Hollywood Bowl'daki konser ya başarının kapılarını açacak veya mezarını kazacaktı. Plak kayıtlarında çok iyi performans gösterdiğini biliyordu, ama sahne gösterisi bambaşka bir işti.

Hiç kimse hazırlanmadığını söyleyemezdi. Döğüş için hazırlanıyor ve yerinden fırlamak için bekliyordu.

Nova bir sabah yine evine geldi - yine haber vermeden ve bu kez yalnızdı. Beyaz ipek bir takım, yeşil bluz giymişti. Aksesuarları da krokodildi. Koyu bir sohbetin ortasında susmuşlar gibi, "Ne giymeyi planlıyorsun?" diye sordu.

"Anlamadım."

"Bowl'da ne giyeceksin?"

"Oh... modacı birkaç türlü deri giysiler hazırladı."

"Deri mi?" Zarif bir şekilde kaşını kaldırdı.

"Seksi" diyerek güldü. "Veya bana öyle söylediler."

"Terletir."

Bobby ona meydan okudu. "Deri giyeceğim."

Nova hafifçe güldü. "Hiç sanmıyorum."

Bobby gerindi ve ağır ağır oturdu. Hareketler zordu ama karşılığında aldığı ödüle değiyordu. Aslında, bütün bir yıl esaslı geçmişti. Ve şimdi Nova Citroen salonda kendi özel terzisine Bobby'nin ölçülerini alması için talimat veriyordu.

Terzi elinde mezurası ve yüzünde kararlı bir ifadeyle aynalı jimnastik odasına girdi. Elindeki mezurayı açarken "Bayan Citroen sizin ne istediğinizi harfi harfine biliyor" dedi.

Bobby de ağzının içinden mırıldandı. "Evet, ben de onun ne istediğini harfi harfine biliyorum."

MAĞARAYA benzeyen soyunma odasında bira kutulası, kâğıt bardaklar, patates cipsleri ve birkaç tabak bayat sandöviç sehpa vazifesini gören masanın yığılmıştı. Masanın etrafını kalabalık bir topluluk çevirmişti. Lüksten çok uzaktı, fakat Wild Ones'un ilk turneleri sona eriyordu ve daha istemeyi öğrenememişlerdi.

Buzz bir hayranının armağan ettiği viski şişesini kucağına almış bir köşede keyifle kafayı çekiyordu.

Bay Terence "Sarhoş olacak" diye titizlendi.

Kris "Olmaz, sesini açar" diye karşı koydu.

Bay Terence kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. "Git şuradaki kızla konuş. Evening News gazetesinden. Şöyle akıllı, esprili bir laf et." Dedikten sonra üstü puantiyeli mendiliyle alnını sildi.

Kris "Bok canına!" diye homurdandı. Konserden önce insan içine karışıp, çene çalmaktan nefret ediyordu. Önündeki zorlu gösteriyi düşünmesi gerekirken neden gazetecilere ve tanımadığı bir sürü asalağa hoş görünmeye çalışacaktı? Bu düşüncesini defalarca Bay Terence'e açıklamaya çalışmış, fakat Bay Terence basının dışlanmaması gerektiğini, çok önemli olduğunu söylemişti. Neden bu işi hep kendi omuzlarına yüklüyorlardı. Neden grubun diğer üyeleri de basınla karşı karşıya gelmiyordu?

Evening News'ın muhabiri düz saçlı, tavşan dişli, üst sınıf aksanıyla konuşan bir kızdı. "Kris, söyle bakalım, bir numara olmak neler hissettiriyor?"

"Harika!" diye yanıt verdi.

"Süper!" Elindeki bloknota bir şeyler çizistirdi. "Şimdi söyleyin bakalım, eleştirmenler müziğinizi yerden yere çaldıkları zaman sinirlenmiyor musunuz?"

Ağızına bir avuç yağlı patates cipsi tıkıştırıp, "Müziğimizin yerden yere çalındığının farkında değilim" dedi.

"N.M.E.'nin son sayısında Manchester'de verdiğiniz konserin eleştirileri vardı. Durun bakayım..." Başını bir yana eğip,

kaleminin ucunu emdi. “Sınırım şöyle yazıyordu” Kris Phoenix’in sesi, ha fırtınalı havadaki sis düdüğü, ha, boğaz ağrısına yakalanmış birisinin sesi, arada hiç fark yok.”

“Çok güzel!”

Tavşan dişlerinin arasında nişan almış gibi tuttuğu kalemi sallayıp, “Başka yorum yok mu?”

“Canları cehenneme. Bizim plaklarımızı eleştirmenler satın almıyor.”

Kız hızla bu sözleri not defterine yazdı ve coşkuyla, “İyi. Sizin tutumunuzu çok beğendim.”

Kris kızın yanından uzaklaşıp annesiyle gelen ailenin diğer fertlerini araştırdı. Bu gece hepsini konsere davet etmişti, bütün hepsi - sevgili ağabeyi Brian dahil. Avis’e kulise girebilmesi için biletler vermiş ve dosdoğru nereye gideceklerini söylemişti, fakat hiç birini göremiyordu.

Rasta koşarak yanına geldi. “Şuradaki iki küçük fıstığı görüyor musun?” diyerek kalabalığın yanında duran iki kızı işaret etti. “Birisini sana birisini de bana ayarlamaya ne dersin. Onları şimdi ayarlarsam ayarlarım, Buzz’ın gözüne ilişti m elimizden kaçıırız?”

Kris odanın karşı tarafında duran çok çekici, fakat ayn zamanda çok genç olan iki kızı inceledi. “Sübyan” diyerek başından savdı.

Rasta “Boş ver” diye yakındı. “Bahse girerim on altıdan küçük değillerdir. Eh, on altı da çok genç sayılmaz.”

• “Ben yirminin üstündeki akıllı kızlardan hoşlanıyorum” diye kestirip attı. Hayatında yeni bir Willow’a yer yoktu. Geçen yıl çeşitli kızlarla yatıp kalkmıştı, fakat yirminin altındakilerden veya altında gözükenlerden, ne yaptığını bilmeyenlerden kesinlikle uzak durmuştu. Ve bir kızla birlikte olmadan önce ilk sözü “Önlem alıyor musun yoksa ben alayım mı?” diye sormak oluyordu.

Böylece top ağlara takılmadan güzelce yuvarlanıyordu.

Willow tıpkı bir inek gibi davranıyordu. Kris’in adı sanı duyulmamışken, hemen boşanmaya razı olmuştu. Fakat adı duyulmaya başlar başlamaz, Willow yanında dişli bir avukatla

tepesine dikilip, bitip tükenmek bilmeyen isteklere başlamıştı. Kaltak karı! Kris'in poposundan ter damlayarak kazandığı parayı hak etmek için ne yapmıştı? Bo'nun geçimini sağlamak için para vermeye bir itirazı yoktu, ama Willow'un istekleri gülünçtü. Sanki Kris servet kazanıyordu. Kazandığı her kuruş, yayınlanan şarkıları hariç dörde bölünüyordu. Tabii Bay Terence de kendi payına düşen yüzde otuz beşi cebine indirdikten sonra kazanılan para dörde bölünüyordu. Sonra masraflar vardı - yolculuk, sahne, ses ve ışık düzenleyicilerine para, reklam, giysiler, sekreter, badigardlar, vesaire her şey parayla oluyordu ve sonunda, tabii herkesin yüreklerine korkular salan vergi yakalarına yapışıyordu.

Bu yüzden Kris her zamanki gibi beş parasız kalıyordu. Eğer çok meşhur olup büyük paralar kazanmak istiyorlarsa kapağı Amerika'ya atmaları gerektiğini her gün biraz daha fazla hissediyordu.

Bay Terence bu gece Amerikan plak firmalarından birkaç kodamanın seyirciler arasında olacağına söz vermişti. Kris, 'pekala, onlara neler yapabileceğimizi göstereceğiz' diye düşündü. Bu gece gerçekten esaslı müzik yapacağız.

"Christopher!" diye eflatun fırfırlar içinde kaybolan yağ tulumu gibi şişko bir kadın haykırdı. "Müziğin beni deli ediyor!"

Hızla üstüne doğru gelen kadından geriye kaçıp "Kris!" diye düzeltti.

"Ah... sevgili çocuk, Christopher'ın kısaltılmışı, yoksa yanılıyor muyum?"

Bu garip yaşlı karga da kimdi? Birisinin kendisini kurtarmasını bekleyerek etrafına bakındı. "Hayır."

"Daha sonra Annabels'de küçük bir eğlence tertip ettik. Sadece eğleneceğiz, harika bir şey. Bize katılır mısın?"

Annabels. Kris ismini duymuştu. Londra'nın yüksek sosyete kulübüydü. Bütün çenesiz dehaların ve kuşlarının takıldığı yer. Kraliyet ailesi de zaman zaman oraya takılıyordu."

Annabels. Evet! Ama fırfırların içinde boğulan anası yerindeki hayaletle gitmeyecekti.

Sesini derin bir üzüntüyle titreterek, “Çok isterdim ama gelemem, şekerim. Özür dilerim. Annemi gezmeye götürmeye söz verdim.”

“Çok yazık!” diye şişman kadın bağırdı. “Fenella sizinle tanışmaya can atıyordu.”

“Evet, ama biraz beklemesi gerekecek, değil mi?” Kala-balığı yararak, uzaklaştı ve yüzü kıpkırmızı kesilen Bay Terence ile karşılaştı.

Bay Terence telaşla “Ne söyledi?” diye sordu.

“Kim?”

“Lady Stephenson.”

“Fırfırlar içinde uçuşan şişko mu?”

“Evet, söylesene?”

“Annabels’de düzenlediği eğlenceye davet etti.”

“Sadece seni mi?”

“Bilmiyorum.”

Bay Terence asabi bir el hareketi yaptı. Wild Ones öylesine hızlı yükseliyordu ki, artık onlara yetişemiyordu. Bu durumla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Kısa zamanda çok şey olmuştu. Grup adına aldığı tekliflerin yarısını bile onlara haber vermiyordu. Amerika ilgi diye yalvarıyordu, ama Bay Terence bu konuda parmağını bile kıpırdatmıyordu. Çünkü Kris’i ve o büyük tutkusunu biliyordu. Bir kez Amerika’ya kapağı attılar mı geri dönmeyeceklerini tahmin ediyordu. Elindeki kontrat bir güvence değildi, ayrıca o açığöz Amerikalı avukatlardan birisi meseleyi ele aldı mı Bay Terence’in işi bitik demekti.

Bay Terence sıkıntı içindeydi. Kendi halinde, bir köşeye çekilmiş sevinçle viskisini yudumlayan Buzz’a gözünün ucuyla bakınca biraz içi rahatladı. Buzz Amerika’dan ve oradaki keşmekeş yaşamdan nefret ederdi. Aslında o baştan çıkarıcı güzel teklifleri çocuklara söylememekle Buzz’a iyilik ediyordu.

“Haydi gel” diyerek Ollie kolundan tutup Kris’i çekti. “Buradan dışarıya çıkalım. Gösteriden önceki bu hokkabazlık iyi değil. Şimdi akortları yapmalıydık.”

Ollie her şeyde mükemmellik arardı. Açık sözlü ve ciddi-

di. Kırmızı saçlı çello çalan ve ‘pop işi’ diye küçümsediği bu tür müzikten nefret eden bir kız arkadaşı vardı.

Kris “Haklısın” dedi. “Diğerlerini çağırıp kuliste sakın bir köşeye çekilelim.”

“Ben Rasta’yı kolundan çekip getiririm. Buzz’ı sürüklemek senin görevin.”

“Pekala.”

Kris yanından geçerken Lady Stephenson tekrar onu kolundan yakalayıp çekiştirdi. Sanki çok eski iki yakın dost gibi “Kris, şekerim” dedi.

“Kızım Fenella ile arkadaşı Raffi’ye merhaba de.”

Kris, Rasta’nın uzaktan gösterdiği iki küçük kızla yüz yüze geldi. Onların yüzlerine doğru dürüst bakmadan “Merhaba” dedi.

“Şimdi, Kris, şekerim” diye eflatun renkli fırfırların üstündeki çift katlı gerdanını titreterek, “Daha sonra fırsat bulursan, bize katıl. İlginç bir grupta karşılaşacaksın. Birkaç tane Amerikalı müzik adamı var, tahmin ediyorum hepsini tanıyorsun. Dorfman’lar, Marcus Citroen. Oh, ve Sharleen. Meşhur”- sesini alçattı - “zenci şarkıcı.”

Kris, “Belki gelirim” dedi. Evet, şimdi gerçekten ilgilenmişti, ama annesiyle ailesine bu gece eğlenceye götürmeye söz vermişti, artık onları atlatamazdı.

“Şerefe” diye Lady Stephenson bağırdı. “Sakın unutma. Annabels. Kapıya haber bırakırım.”

Konser harikaydı. Sonunda Londra - ve kendilerini seven hayranları ile karşı karşıya gelmişlerdi.

Güç ne taze bir duyguydu! İnsanı nasıl yükselere uçuruyordu!

Kris ilk kez kendilerini çok önemli insanların dinlediğini biliyordu. Bütün gayretiyle çok iyi şarkı söylemeye ve güzel gitar soloları yapmaya çalışıyordu. Buzz da asık suratıyla kendisinden aşağı kalmıyordu.

Kalabalık avaz avaza haykırıp, bağıırıp tepinerek beğendik-

lerini belli ediyorlardı. Her zamanki gibi tempo tutmalar, haykırışları ve el çırpmaları bastırdı.

“Krisssss..... seni..... seviyoruz!”

“Buzzzzz..... seni..... seviyoruz!”

Kris sonsuz bir enerjiyle sahnede bir baştan bir başa atlayıp sıçırıyordu. Ayağında lastik pabuçlar, daracık, rengi solmuş kot pantolon ve üstünde büyük harflerle WILD ONES 77 yazan bir tişort vardı.

Buzz yetenekli parmaklarıyla gitarının tellerine vurup öne arkaya gidip geliyordu. Yüzü asık ve ifadesizdi. Baştan aşağı siyahlar giymişti. Uzun siyah saçlarını da omuzlarına salmıştı.

Sahneye çıkmadan önce onları tepeden tırnağa süzen Rasta “Heyyy, siz ikiniz ne yapıyorsunuz? Hangimizin şeyi büyük müsabakasına mı gireceksiniz?” dedikten sonra kendi yaptığı espriye katıla katıla gülmüştü.

Bay Terence onların hepsinin bir örnek mavi gabardin tulum giymelerini istemişti. Kris, “O parlak fikrini nereye sokacağını biliyorsun” diye yanıt vermişti. Kris grubun lideriydi, mesele nasıl çaldıklarıydı yoksa sırtlarına ne giydikleri fark etmezdi.

“Biz ne bok yemeye Bay T’ye paramızın yüzde otuz beşini kaptırıyoruz?” diye Buzz vızıldanmaya başladı. “Onu neden başımızdan atmıyoruz?”

Kris de zaman zaman aynı şeyi düşünüyordu. Ama başlarına büyük bir dert açacaklarını, mahkemelerde filan uğraşacaklarını biliyordu. Şimdilik zamanı değildi. Ayrıca Bay Terence borçluydular. Ne de olsa ceplerinde beş kuruşları yokken para veren oydu. Şüphesiz verdiği paraları kuruşu kuruşuna kazançlarından düştüğü gibi ayrıca kendi yüzdesini cebine indiriyordu. Tabii ki hâlâ ceplerinin delik olmalarına şaşmamak gerekti.

Para su gibi akmaya başlamıştı, ama kendilerinden tarafa hiç akmıyordu.

Kulisteki söylentilere göre Prens Anne de seyircilerin arasındaydı. Göz kamaştırıcı spot ışıkları seyirciler arasında kimlerin oturduklarını görmelerine engel oluyordu - ama Kris bü-

t n konserlerinde ilk sıralarda oturanların ayaklara kalkıp avaz avaz bağışmadıklarına zevkten bayılmadıklarına dikkat etmişti.

Ollie ‘‘       onlar önceden ayrılmış yerler’’ diye açıkladı.

Buzz ‘‘O ne demek?’’ diye sordu.

‘‘Davetlilere ayrılan bedava koltuklar. Menajerlere, tiyatro sahiplerine, reklamcılara, plak yöneticilerine ve onların dostlarına ayrılan sıralar.’’

Kris iyice ünlü olduğu zaman, davetliler için ayrılan  n sıraları ortalarında bir yerlerde ayırmalarında ısrar etmeyi aklına koydu.  n sıralar gerçek m zikseverlere ve hayranlarına bırakılmalıydı.

Zaferle konserin son parçasına başladılar. Kris ve Ollie tarafından yazılan dinamit gibi hızlı ‘‘Skinny Little Slider’’ adlı bir parçaydı.

şarkı sona erdiğinde bütün salon alkıştan inliyordu. Yer yerinden oynadı. Bütün dinleyiciler ayağa kalkmış, el çırpıp bir kez daha  almalarını istiyorlardı.

Skinny Little Slider’ı iki kez daha söyledikten sonra kanter içinde koşarak sahneden ayrıldılar. Dördü de sevinçten halvalara uçuyorlardı.

Rasta ‘‘Bok canına’’ diye çığlık attı. ‘‘Bunu her gün seks yapmaya değişmem!’’

Kris ‘‘Evet, çok haklısın’’ diye onu onayladı.

Altmış bin kadın seni arzulayıp senin için çığlık atıyorsa başka kadına ne ihtiyaç vardı?

Spagettisini kaşıklarken Brian, ‘‘Sahnede hepinizin giysileri dökülüyordu, dilencilere benziyordunuz. Daha doğru dürüst bir şeyler alacak paranız yok mu?’’ diye sordu.

Karısı Jennifer de onu onayladı. ‘‘Oh, evet. Hepiniz bir örnek giysiler giyseniz daha güzel olmaz mı? Beatles sahneye hep çok şık...’’ Kris  ndan yana pis pis bakınca sözlerini yarıda kesti.

Annesi, Horace, iki kızkardeşi ve onların sevgilileri, Brian

ve Jennifer hep birlikte Soho'daki İtalyan lokantası Trattoria Terrazza'da oturmuş yemek yiyorlardı.

Ne gruptu! Görölmeye değerci doğrusu! Böyle bir gecede bütün ailesini hangi akla hizmet yemeğe davet ettiğini anlamıyordu. Tanrım! Birlikte oldukları diğeri zamanlardan daha beterci, ama bunu kendisi istemişti. Kendisi ayarlamıştı. Herkes kutlayıp eğlenmeye partilere gitmişti. Kris, ailesine takılmıştı.

Aslında bunu annesi için yapmıştı. Avis, oğluyla gurur duyuyordu. Yüksek sesi ve hizmetçilikten kaba saba bozulan elleriyle ailenin reisiydi.

İlk kez Brian'ın söylediklerine kulak asmayıp gururla gülüyordu. Masanın üstündeki yarı yenmiş ekmeği, kâğıt peçeteye sarıp usulca çantasına atarken "Bugünleri hiç göremeyeceğimi sanıyordum" dedi.

Kris "Anne! Yapma sana istediğiri kadar ekmek alırım," diye karşı koydu.

"Bunun gibisini alamazsın oğlum. Çok lezzetli ve taze. Yarın sabah biraz yağ ve reçelle pek güzel gider. Yanında da bir fincan çay, oh" diye mutlulukla gülümsedi.

Horace bozularak, "Benim için de bir tane al. Vay canına! Onca gürültüden sonra başım ağrıdan çatlıyor?"

Brian hemen lafa karıştı. "Benim de. Sabahtan akşama kadar yalnızca Barry Manilow'u dinleyebilirim." Küçük kardeşine kendini beğenmiş bir bakış attı. "Kris, sakın darılma. Fakat sen bile çok gürültülü çaldığınızı itiraf etmelisin."

Brian eski havasına bürünüp her şeyden yakınmaya başlarken gece kötüden daha da beteri oldu. Horace da ondan aşağı kalmadı. İki kızkardeşi Kris'i sanki hayatlarında ilk kez görüyorlarmış gibi aval aval yüzüne bakıyorlardı. Bu arada Avis kendisini yiyecek çalma krizine kaptırmıştı. Kris onun bu haline ilk kez tanık oluyordu. Ekmeklerden sonra Jennifer'in tabağında bıraktığı bir dilim dana etini bir kâğıda sarıp çantasına attı. Derken salata tabağını olduğu gibi boşalttı. Sonra sıra kocaman bir dilim çikolatalı pastaya geldi.

Kris "Anne!" diye yalvardı. "Bırak, söyleyeyim adamlar

senin için bir paket yapınlar. Biliyorsun,yediklerimizin hepsinin parasını ödöyoruz.”

Annesi çok eğleniyordu, neşeyle, “Zıyanı yok şekerim böyle daha iyi, seni mahcup etmek istemem, değil mi?” dedi.

Oh, tabii. Kâğıt peçetelere sarıp aşırıldığı bir çanta dolusu yiyecekle kendisini mahcup etmiyordu. Harika! Hiç olmazsa aralarında bir o mutluydu.

Başka bir masada oturan kız, Kris’i tanıdı ve yanına koşup bir imza istedi.

Brian alayla burnunu kıvrıp, “Herhalde seni Rod Steward zannetti” dedi. “Teşekkürler” diye terslenen Kris garsona el edip hesabı istedi.

Annabels’e gidene dek yolda uğramadığı yer kalmadı. Ailesini başından savdıktan sonra, ilk önce Rasta’nın Brixton’da bitirimlerin devam ettiği bir pubta verdiği partiye uğradı. Birkaç tane votkalı bira çektikten sonra, Berkeley Meydanı’ndaki lüks kuruluşun kapısına dayandı. Kris o gece için kiraladığı şoförlü Daimler arabayla çok saygın birisi olduğu havasını yaratıyordu.

Kapıcı dondurucu nezaketiyle, “Özür dilerim efendim, burası yalnızca üyelere ait bir kulüp” dedi.

Kris hafifçe yalpalayıp, geçirmemek için kendisini zor tuttu. “Evet, yalnız ben Lady Stephenson’un davetlisiyim. Şimdi beni içeriye bırakacak mısın?” dedi.

Kapıcı kurumla “Siz aşağıdakilerle konuşun” diyerek merdivenleri gösterdi.

Düşmemek için parmaklığa tutunan Kris “Tanrının belası bodrum katı” diye homurdandı.

Aşağıda kulübün giriş kapısında smoking ceketli müdür onu kapıda karşılayıp “Efendim?” dedi.

“Oh.. Adım Kris Phoenix. Şeylerin masasına, oh... Lady Stephenson’un davetlisiyim” dedi.

“Ah, evet, efendim. Wild Ones’lardan Bay Phoenix. Lady Stephenson sizi bekliyordu.

“Öyle mi?”

“Evet, efendim.” Sonra müdür sesini alçaltıp fısıltıyla “Bay

Phoenix burada kıyafet mecburidir. Eğer benimle birlikte giderseniz, size bir çare buluruz.” dedi.

“Ay, ne mecburiyeti?”

“Giysi, efendim. Beyefendiler için ceket ve kravat. Bayanlar içinde ona uygun bir giysi.”

“Dalga geçiyorsun?”

“Bu taraftan efendim.”

Müdür, Kris’i yandaki odaya soktu ve orada beyaz gömlekle, mavi ceket ve kırmızı bir kravat verdi.

Giysileri sırtına geçiren Kris “Tıpkı grev sözcüsüne benzedim” diye şaka yaptı.

Müdür hafifçe gülerek, “Efendim, alt tarafınızı görmemezlikten geliriz.” dedi. “Belki kızım için bir imza verirsiniz. Sizin hayranlarınızdan.”

Yavaş yavaş egosu düzeliyordu. Kris azametle imza defterini eline aldı. “Tabii, dostum. Küçük sevgilinin adı neydi?”

RAFEALLA

1977

FENELLA’nın annesi Lady Stephenson, çok şaşırtıcı bir kadındı. Tanımadığı yoktu ve her yere davet ediliyordu. Film galalarına, en iyi partilere, restoran açılışlarına, resim galerilerine her yerde hazır ve nazırdı. Bir gala olsun da orada, fırfırlı, uçuşan giysileriyle Lady Stephenson olmasın. İşte bu olanaksızdı.

Fenella annesinin davet edildiği yerlere gitmezdi. Fakat Wild Ones’un Londra’da bir gece için konser vereceklerini duymuştu. Ve her zamanki gibi annesi de konsere davetliydi. Rafealla’ya telefon edip sevinçle “Annemden bizi de götürmesini isteyeceğim, sen var mısın?” diye sordu.

Rafealla “Tabii varım” diye yanıt verdi. Kendisi de Fenella da Wild Ones’a deli gibi tütkundular. Okulda fırsat buldukları her an “Dirty Miss Mary” adlı parçayı dinliyorlar-

di. Fenella, zenci davulcuyu pek beğeniyordu. Rafealla da sinisi bakışlı, hiçbir şeyi umursamayan havasıyla Buzz Darke'ı çok ilginç buluyordu.

Büyük ümitlerle yola koyulup konsere gittiler. Rafealla evden dışarı çıkabildiğine seviniyordu. Eddi Mayfair'in koynuna girdiğinden bu yana tam üç hafta geçmişti ve o günden beri ondan bir haber alamamıştı. Buna inanamıyordu. Ne hergeleydi!

Fenella ümitle "Sen neden ona telefon etmiyorsun?" diye sordu.

Ona telefon ha! Ölürdü de telefon etmezdi. Eddie numarasını biliyordu, onun telefon defterine kendi eliyle yazmıştı.

Zaten serserinin biriydi. Sevişmelerinden hemen sonra uykuya dalmış ve üç saat sonra gözlerini açmıştı. Ve Rafealla'yı kent dışındaki evine götürmesi için bir taksi çağırmıştı. Adi herif taksinin parasını ödemeyi bile teklif etmemişti, bu yüzden Rafealla, Stephensonların uşağından borç almak zorunda kalmıştı. Erkekler! Ne kadar duygusuz solucanlardı.

Ama yine de... onu seviyordu. Eddie Mayfair ile sonuna kadar gitmek, Rafealla'nın diğer erkek arkadaşlarıyla el peşrevi falan yaptıkları kadar fiziksel bir doyuruculuğu olmasına rağmen onu bütün kalbiyle seviyordu. Zevk duyup duymamasının önemi yoktu, onu çok seviyordu.

Öyleyse ne? Rafealla'ya önem vermediği besbelliydi.

Aklından Eddie adına çeşitli mazeretler uyduruyordu.

Herhalde çok çalışıyordu.

Aslında ne iş yapıyordu? Rafealla bilmiyordu.

Belki hastaydı.

Hasta olsa da telefon numaralarını çevirebilirdi değil mi?

Belki tatile çıkmıştı.

Ama tatile çıkacağından söz edebilirdi herhalde.

Rafealla pek mutlu değildi. Ama telefon edecekti. Eğer oturup sabırla beklerse, onun telefon edeceğini biliyordu.

Wild Ones'ın konser verdiği salonun bulunduğu sokak ana baba günüydü. Lady Stephenson arabasına özel etiketler yaptırtmıştı. Park bekçileri, el kol hareketleriyle şoförün kullandığı Rolls Royce'u dağınık kalabalığın içinden bin bir güçlükle geçirtip, VIP için ayrılan park yerine sokmuşlardı.

Lady Stephenson "Haydi bakalım, herkes gelsin, kulise gidip bir içki içelim" diye bağırdı.

Lady Stephenson'un peşinden hiç ayrılmayan ve her türlü işlerine yardımcı olmasından başka evinin iç düzenlemesini de yapan Pierce "Harika, sevgilim" dedi. Lord Stephenson, ele avuca sığmaz karısının sosyete eğlencelerine çok seyrek katılırdı. Sessiz ve sakın bir yaşam sürmeyi yeğlerdi.

Kulis arkasındaki parti yepyeni bir deneyimdi. Lady Stephenson ve Pierce kalabalığın arasında kayboldular. Rafealla ve Fenella kapının ağzında durup şaşkın şaşkın etraflarına baktılar. Bu tür eğlence onların bilmediği yepyeni bir dünya idi.

Fenella "Vay canına!" diye soludu. "Sakın bakma. Ama bu ö. Şu davulcu. Sanırım bizden tarafa bakıyor!"

Rafealla soğuk bakışlarla arsız görünümlü davulcuyu süzdü. "Hmmm... hani o 'zenci hergeleydi' ne oldu şimdi?"

"Oh, Tanrım! O konuyu açma." diye Fenella inledi. "Nasıl utandığımı tahmin edemezsin. Böyle bir şeyi nasıl söyleyebildim?"

"Onun adı ne?"

"Kimin?"

"Davulcunun, salak."

"Rasta. Ne ilginç değil mi?"

"Evet. Eğer onu çok beğendiğini bir bilse annen de çok ilginç bulur."

"Kızlar!" Lady Stephenson'nun keskin sesi havayı yırttı ve fırfırlı, uçuşan bir kol havada sallandı. "Bu tarafa!"

Fenella ve Rafealla, itişe kakışa portatif bara yaklaştılar. Pierce onlara kâğıt bardakların içinde Coca-Cola ikram etti.

Rafealla 'yine heyecanlı bir gece' diye düşündü. Acaba Eddie Mayfair bana neden telefon etmedi? Neden?

Lady Stephenson cırlak bir sesle "Çok eğlenceli, değil mi?" diye sordu,

**Bankacının kızıydı
Ne demek istediğimi anladınız
Onu tanıdığım zaman on sekizinde yoktu
Onu koynuma aldım
Ve ona biraz.....
SEVGİ
EVET!
SEVGİ
EVET!
Sevgi verdim
Anladınız
Oh, evet ne demek istediğimi anladınız....**

Kris ve Buzz serserice bir samimiyetle mikrofonu paylaşıp bu sözleri söylerlerken salon çıgıllıklardan inliyordu. İki yetenekli genç başarıya doğru yol alıyorlardı.

**Bankacının kızıydı
Çok tatlı ve güzeldi
Melek gibi saftı, ayakları minicikti
Uzun sarı saçları ve mavi gözleri vardı
Onu biraz.....
SEVDİM
EVET!
SEVDİM
EVET!
Demek istediğimi anladınız
Oh, evet anladınız**

Dinleyiciler arasındaki bütün kızlar ne demek istediklerini anlıyordu. Heyecan son haddindeydi.

Rafealla da onların gösterisinin enerjisine kendisini tamamen kaptırmıştı. Buzz Dark ve Kris Phoenix korkunç bir ikiliydi. İster şarkı söylesinler ister harika gitar çalsınlar ya da sadece sahnede bir baştan bir başa koşup dursunlar, ikisi de hayvani bir çekiciliğe sahiptiler. Bütün grup harikaydı. Çok heyecanlı bir konserdi.

Daha sonra, Anabels'e gidildi. Orada, birkaç tane müzik ile uğraşan Amerikalılarla, ünlü plak yıldızı Sharleen ile ta-

nıştılar. Wild Ones'ın ne kadar iyi bir grup olduğu konusunda uzun uzun konuşuldu.

Lady Stephenson bilgiççe, "Bana göre onlar yeni Rolling Stones" dedi. "Gençlik kültürü" adını verdiği konuda bilgi sahibi olduğunu göstermekten hoşlanırdı.

Pierce "Hayır!" diye karşı koydu. "Hayır, bunlar daha seksi. Ayrıca Kris Phoenix, o korkunç Mick Jagger gibi yüzünü gözünü buruşturup çığlık atmıyor."

İlgiyle emir bekleyen garsona şampanya ısmarlarken takma kirpiklerini kırıştıran Lady Stephenson "Mick Jagger çok sevimlidir. Onun aleyhinde tek söz söyletmem" dedi.

Rafealla kendileriyle birlikte eğlenen insanlardan birisinin Marcus Citroen olduğunu görünce çok şaşırdı. Fransa'nın güneyinde kendisine şeyini gösteren adamdı. O kısacık karşılaşmalarını anımsamamış gibi görünmüyordu. Tanıştırdıkları zaman kısaca başını salladı ve bütün ilgisini büyüleyici güzel şarkıcı Sharleen'e yöneltti. Kadınla birlikte geldikleri anlaşılıyordu.

Kıkırdayarak gülmesini zor bastırıp, başından geçen öyküyü Fenella'nın kulağına fısıldadı, bunun üstüne arkadaşı sessiz sessiz güldü.

Annabels'de eğlenirlerken yine Eddie Mayfair'i ve karşılaştıkları ilk gece burada saatlerce dans ettiklerini anımsadı.

Ümitsizce, 'nerdeyse on sekiz yaşına geldim' diye düşündü.. 'Önümde uzun bir hayat var. Eddie'yi unutmam gerek, o serserinin biri.'

Lady Stephenson dans pistine fırlamış, döne büküle dans ediyordu. Dolgun yanakları, gösterdiği çabadan kızarmıştı. Doug Heyward imzalı giysisiyle Pierce ona uygun bir kavalıydı.

Sharleen tuvalete gider gitmez, Marcus Citroen dönüp Rafealla'ya sordu. "Küçük hanım sizinle daha önce tanışmıştık değil mi?"

Rafealla kısaca "Hayır, sanmıyorum" diye yanıt verdi. Adamın yanından uzaklaşmasını diliyordu. Marcus Citroen'in Franconin'lerin yüzme havuzunda uyarılmış cinsel organıyla

karşısında çırılçıplak duruşunu aklından çıkartamıyordu. Rafealla hemen yüzerek uzaklaşmış ve havuzdan çıkıp koşarak eve girip gözden kaybolmuştu ve tekrar yollarının karşılaşmamasını dilemişti.

Marcus “Ne iş yapıyorsunuz?” diye sordu.

Rafealla “Ben öğrenciyim” diye ağzının içinde geveledi.

Gözlerinin içine bakarak “Öğrenci” diye Rafealla’nın sözlerini yineledi. “Olağanüstü güzel bir öğrenci olduğunuzu söyleyebilir miyim. Sizi daha önce bir yerde gördüğüme eminim.”

Rafealla da onun gözlerinin içine dik dik baktı, onun ısrarlı bakışlarına meydan okuyordu.

Rafealla’nın eline kartını tutuşturup, “Size herhangi bir yardımım dokunabilirse, lütfen bana telefon edin. Size hizmet etmek bana zevk verir, inanın” dedi.

Kartı isteksizce alan Rafealla onu çantasına koydu ve telaşla arkasını dönüp hızlı bir dans seansından dönen Fenella ile konuşmaya başladı.

Fenella heyecanla “Bil bakalım burada kim var?” diye fıslıladı.

“Ana Kraliçe”

“Çok komiksin”

“Kim?”

“Şimdi sana söylemeyeceğim işte.”

“Oyunu bırak da söyle.”

Fenella onun ismini söylemeden Rafealla anladı.

“Eddie Mayfair” dedi Fenella.

Oh, hayır! Midesi düğümlendi. İlgisizce “Yalnız mı?” diye sordu.

“Fiona Ripley-Hedges ile birlikte. Kız otobüsün arkasına benziyor ama Londra’nın yarısı babasının ve bunun, ne kadar önemli olduğunu hepimiz biliyoruz. Özellikle etrafta Eddie Mayfair’in cebi delik olduğu söylentileri dolaşıyor.”

Kris Phoenix kapıdan içeriye girdiğinde Rafealla her çılgınlığı yapmaya hazırdı. Zaten önüne kim çıksa her şeye ha-

zırdı. Çünkü masadaki her türlü alkollü içkiyi gizlice içip kafayı bulmuştu.

Kris Phoenix yanına oturur oturmaz, hiç vakit kaybetmeden pop yıldızını kendisine ilgi göstermeye zorladı. “Konserinize bayıldım. Harikaydınız!”

“Teşekkürler, sevgilim.”

“Yani gerçekten çok iyiydiniz.”

“Sağol.”

“Sizi görmeden önce grubun yıldızının Buzz olduğunu sanıyordum ama şimdi...”

“Çok iyi.”

Allah kahretsin, ilgilenmiyordu. Kris’in gözleri plak kodamanı ve Sharleen’den başkasını görmüyordu. Özellikle de Sharleen’den başkasını görmüyordu.

Hiç kuşkusuz kendisine sıkıcı hayranlarından biri gözüyle bakıyordu. Pekala, Rafealla ona gösterecekti. Bay Yıldız - Bay Kendini Beğenmiş. Acaba kendini ne sanıyordu?.

Marcus Citroen’in ilgisini çekmişti, ama şimdi onun da gözleri Sharleen’den başkasını görmüyordu. Rafealla çaresizlik içinde güzel şarkıcı ile Kris’in arasındaki göz oynaşını seyrediyordu. Sharleen ona asılıyordu. Kırmızı dolgun dudaklarını yalayıp, kabaşık saçlarına dokunup, o kocaman iri kahverengi gözleriyle Kris’i yiyiyordu.

Rafealla ayağa kalktı. Kendisinde gençlik vardı - bu da bir şeye yarardı. Saldırganca, “Dans edebilir miyiz?” diye sordu.

“Oh!” Onun bir başkasıyla konuştuğunu ümit ederek Kris etrafına bakındı. Küçük kız bir afetti, ama küçük bir kızdı, küçük kızlarla yeterince düşüp kalkmıştı.

Görünürde hiç kaçış yolu yoktu, böylece, ayağa kalktı, hafifçe oyalandı ve kızın peşinden tıklım tıklım dolu dans pistine yürüdü. Kız pistte ona sıkı sıkı sarılıp vücudunu, vücuduna yapıştırdı. Ve Kris’in cinsel organı hemen sertleşti. Bazı erkekler sarhoş oldukları zaman şeylerini kaldıramazlardı. Kris onların tam aksiydi - bütün o içkiler herhalde orasına gidiyordu.

Rafealla bir an çok güçlü olduğunu hissetti. Çok gençti ama erkekleri cinsel yönden etkilediğini fark etti.

Tanrı belanı versin Eddie Mayfair. Ben istediğimi elde edebilirim.

Sonra onu burnunun dibinde, at suratlı, Fiona'yı sıkı sıkı bağrına basmış dans ederken gördü. Bir şeylere gülüyordu, Rafealla'yı fark etmedi bile.

Kararlılıkla Kris Phoenix'e biraz daha sokuldu, ama gözlerine yaşların dolmasını engelleyemedi.

BOBBY MONDELLA

1977

“İÇKİ?”
“Pernod.”

“Bayan Citroen, sanırım o içkiden yok.”

“Evet, var. Barın altındaki dolaba bak, içinde bütün içkileri bulacaksın.”

Bu evde kendisi yaşıyordu, neyi nerede bulacağını ise o söylüyordu. Allah kahretsin, bu kadın kendisinden çok emindi.

“Belki içkinizi kendiniz hazırlarsınız. Ben duş yapıp giysilerimi değiştireceğim.” Kadının giyimli hali karşısında kendisini çok rahatsız hissetti, sırtında hâlâ jimnastik giysileri vardı - şort ve kolsuz tişört.

Zarif kaşını havaya kaldırdı. Kendi işini kendin yap denmesine alışık değildi. Soğuk sesle “Pekala, barmenlik oynarken sana da bir şey hazırlamamı ister misin? Veya acaba bar kadını mı desem?” diye iğneledi.

“Portakal suyu.”

“Oh, aman Tanrım. Yoksa sağlık kûründe miyiz?”

“Senin fikrindi.”

Hafifçe gülümsedi. “Öyleyse, bir kadeh içkiye izin var.”

“Viski”

“Şampanyaya ne dersin?”

“Galiba şampanya...”

Kadın sözünü kesti. “Ah, şampanya da var. Haydi bakalım, sen neden duşa gidip her şeyi bana bırakmıyorsun?” Dudaklarında yine parlak bir gülümseme uçuştı. “Gerektiğinde çok yetenekliyimdir.”

Yatak odasına doğru yürürken, içini hafifçe bir heyecan dalgasının sardığının farkındaydı. Terzi gitmişti ve apartmanda yalnız kalmışlardı. Bayan Citroen Bobby’nin sağlığını düşündüğü için etrafında dolanmıyordu. Kadın macera peşindeydi ve eğer istediği buysa....

İçinden bir ses “Hayır!” diye uyardı. “O, tehlikeli biri. Patronun karısı.”

Kendi kendisine yanıt verdi, “Öyle mi? Ne yapalım?” Biraz tehlikenin tadını tatmaya hazırdı.

Sırtındaki terli giysileri çıkartıp, banyoya girdi, duşu açtı ve iğne gibi batan canlandırıcı buz gibi suyun altına girdi.

Bayan Citroen, buz kraliçesi gibi güzel, soğuk davranışlıydı. Aynı Bayan Citroen’in kocası, Sharleen ile yıllarca düşüp kalkmış ve kadını nerdeyse tüketmişti. Şimdi bu Bayan kendisinden ne istiyordu?

Haydi Bobby - ne istediğimi biliyorsun.

Nerdeyse yüksek sesle gülecekti. Evet, onun ne istediğini biliyordu ve eğer çok sabırlıysa... Evet, gerçekten sabırlıysa... öyleyse belki, yalnızca belki...

Üstünde yalnızca siyah dantel, minicik bir don ve ayağında sivri topuklu papuçlarıyla çıplak Nova, elinde bir şişe açılmış şampanya ile duşun altındaki Bobby’nin arkasından duşa girdi. Boğuk sesiyle, “Blue Cadillac’da sana gerçek hoş geldin diyemedim değil mi?” diye mırıldandı.

Bobby kadının kendisine asıldığını biliyordu, ama bu kadar kuvvetli asıldığını tahmin etmiyordu. Üstelik bu kadar hızlı davranacağını düşünmemişti. Sabırlı bir kadın değildi.

“Sakin arkana dönme” diye emir verdi. Elindeki şişeyi fanyans döşeli yere bıraktı. “Sadece rahatla.”

Tabii. Çıplak, evli bir kadın kendisiyle duşa kapanmış, ye-

tenekli ve bakımlı parmaklarını sırtında dolaştırırken çok rahatları.

Ona ne söyleyeceğini düşündü. Ama artık çok geçti. Kelimelerin anlamı yoktu. Büyük bir güvenle; Nova ona yaklaştı, elleriyle usul usul okşadı ve dizlerinin üstüne çöktü.

“Şimdi” dedi. Sabırsızca “Şimdi dön bakalım!”

Bobby onu istediğini yaptı, kendisini onun ellerine teslim etti. Nova işinin ehliydi, hafifçe hayvan gibi inilti çıkararak başladığı işe devam ediyordu.

Bobby, kulakların çınlasın Marcus diye düşündü. Senden Sharleen’in intikamını alıyorum.

Ve kendisini zevkin koynuna bıraktı. Sırtüstü yatıp işin keyfini çıkarmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

LOS ANGELES

Cumartesi, 11 Temmuz 1987

GÜVENLİK kontrolü Kris’i sinirlendirdi. “Bu ne bok yemek? Benim kim olduğumu bilmiyorlar mı?”

Hawk, “Tabii biliyorlar” diye onu yatıştırdı. “Sadece verilen emirleri yerine getiriyorlar. Bugünlerde ortalıklarda dolaşan teröristlere karşı hazırlıklı davranmak gerekiyor.”

“Evet” diye Kris alayla yanıt verdi. “Biz de tıpkı terörist grubuna benziyoruz değil mi? Limuzinle falan filan. Tanrının belası malikaneyi yerle bir etmeğe gidiyoruz.”

Hawk telaşla konuyu değiştirdi. “Daha önce Novaroen’e hiç geldin mi?”

Kris ağzının içinden “Bir kez” diye mırıldandı.

Cybil “Ay! Bana söylemedin” diye cıyıkladı. “Nova Citroen’in desteklediği parfümün reklam filmindeki kızdan duydum, şahane bir yermiş.”

Hawk, “Öyledir” diye onayladı. Bahçenin içinde iki ev var.

İkisinin de mimari stilleri ayrı. Ana bina koloni şeklinde, diğeri konuk evi..”

Limuzin üçüncü kez güvenlik kontrolü için durdulunca Kris “Tanrım! Tekrar mı!” diye huysuzlandı.

Neşeyle gülen Cybil, “Biraz neşelen. Güzel bir heyecan. Benim çok hoşuma gitti!” dedi.

Kris, California’lı kız arkadaşına baktı. Gür saçları omuzlarınadökmüş,gözleri heyecandan ıslıl ıslıldı. Dudakları mutlu bir gülümsemeyle gerilmiş, bembeyaz dişleri görünüyordu. Küçük olaylar onu mutlu etmeye yetiyordu, değil mi?

Bazen bu kız sinirlerine dokunuyordu.

Nöbetçiler herkesin bir şey yaptığına inandıktan sonra güvenlik önlemlerinin yetersizliği şaşırtıcıydı.

Maxwell Sicily çevresini iyice inceledi. Yakalarında isimleri yazılı işçiler oraya buraya, robotlar ordusu gibi koşuşturuyorlardı. Bahçeye kurulan çadır mutfak ile yemek servisi yapılacak alan arasındaki mesafe sorun değildi. Ortalıkta koşuşturan aşağı yukarı yüz kadar garson ve komi bahçedeki parti havasına girmişlerdi bile. Islıklar çalıp aralarında birbirlerine takılıp şakalar yapıyor, espriler patlatıyorlardı. Aşçılar ise kimisi hamur yoğuruyor, kimisi etleri kesiyor ve konuklara ikram edilecek yiyecekleri hazırlıyorlardı. Tatlıları hazırlayan aşçıların işleri zordu, çünkü kremalardan çeşitli şekiller yaratıp konukların gözlerini büyüleyeceklerdi. Bir ordu barmen de en iyi cins şampanya, şarap ve diğer içkilerin kasalarını açıyorlardı.

Maxwell usulca sıvışmadan önce gözlerinin önündeki manzaraya bir kez daha baktı. Nereye gideceğini biliyordu. Vicki Foxe’nin sayesinde Novaroen malikanesini karış karış öğrenmişti.

Limuzinden inen Rafealla derin bir soluk aldı. Deniz havası canlandırıcıydı. Eğer durum daha değişik olsaydı belki bulunduğu yerin keyfini çıkartabilirdi.

Baykuş gözlüklü, sevimli gülüşlü, ufak tefek bir adam bir adım öne çıkınca, Trudie, “İşte karşılama komitesi geliyor” dedi.

Adam koyu İngiliz aksanıyla, “Novaroen’e hoşgeldiniz. Adım Norton St. John, Bayan Citroen’in özel yardımcısıyım. Lütfen bana izin verin sizi dairenize götüreyim” dedi.

Trudie, alçak sesle “Sanki burası otelmiş gibi davranıyor” dedi.

Plak firmasının üst düzey yöneticilerinden birisi, “Rafealla, hemen ses düzenini kontrol etmek istiyor. Müzisyenler hazır mı?” diye sordu.

Norton St. John, “Sanırım şimdi Bay Bobby Mondella ile prova yapmaya hazırlanıyorlar. Fakat, her sanatkar iki şarkı söyleyeceği için fazla uzun sürmez,” diye yanıt verdi.

Yönetici “Rafealla ses düzenini şimdi kontrol etmek istiyor” diye belirtti. “Biliyorsunuz, Bay Citroen, Rafealla’nın her isteğinin hemen yerine getirilmesi için kesin emir verdi...”

Rafealla telaşla araya girip, “Bırak canım, bekleyebilirim. Aslında, Bobby izin verirse onu dinlemek isterim.” dedi.

“Tabii Bayan Rafealla”. Norton St. John huysuz yöneticiye zafer dolu bir bakış attı. “Önce size dairenizi göstereyim, sonra Bay Mondella’nın ajanına sorarım. Eğer isteğinizi kabul ederlerse hemen size haber veririm.”

Speed belki onuncu kez, heyecanla “Bok canına!” diye bağırdı. “Size, karı bana tuzak kurdu diyorum. Koca kıcını yüzüme doğru salladı ve para istedi. Onu başımdan savmak için çıkartıp birkaç kuruş verdim. Fena mı ettim. Cadı karının yüzüne bir baksanıza, bedava verse elimi sürmem! Allah kahretsin.”

Sıkıntıdan patlayan dedektif onun yüzüne karşı geyirdi. Speed hızla taktik değiştirip, “Bakın, sizi uyarıyorum - bazı nüfuzlu dostlarım var. Çok sıkı bağlarım var. Avukatım sizi pişman eder. Bana boşuna çamur atmayın,” diye söylendi.

Dedektif usulca, “Bizi tehdit etme” dedi. “Yoksa senin odun kafanı dağıtırım. Ağzındaki dişlerini dökerim.”

Speed hemen kendisini toparladı. Dişleri çok güzeldi. Ön dişleri belki biraz uzundu ama - sarı mıydı? Hayır efendim. Bembeyazdı. Dişlerinin dökülmesine göz yumamazdı.

Öfkeyle, “Bu saçmalıklarınıza inanmıyorum. Ben zutağa düşürülen namuslu bir vatandaşım ve avukatıma telefon etmek istiyorum. Beni burada tutmaya hakkınız yok.”

Dedektif ikinci kez geyirdi. Adamın sarmısağı çok sevdiğine şüphe yoktu. “Bok canına! Bu Kedi-Fare oyunu tutuklalarından nefret ediyorum.”

Sara, dolambaçlı yokuştan aşağı inmesine yardım ederken, Bobby denizin kokusunu duydu. Gürültüyü, koşuşturmaları, masaların üstlerine yerleştirilen çatal bıçak ve kadeh seslerinin şingirtılarını duyuyordu.

Tanrım! Görme yeteneğini kaybettikten sonra, yalnızca koku, dokunma, ses ve tat ile yaşıyordu. Etrafında olup bitenleri biliyor - sadece göremiyordu.

Biraz bilgi alma özlemiyle, “Neye benziyor?” diye sordu.

Sara, “Çok güzel” diye yanıt verdi. “Sanki dünyanın tepesinde duruyoruz.”

Çok açıklayıcıydı. Bu söylediklerinden ne bok anlayacağını sanıyordu? Belki kendisine sadece göz olacak birisini tutmalıydı. Sormasına gerek kalmadan kendisine etrafındaki her şeyi en ince noktasına dek anlatabilecek tatlı sesli birisini bulmalıydı.

“Sara,” dedi “Gökyüzü ne renk? Denizi görebiliyor musun? Havada bulut var mı? Çimenler yeşil mi? Anlat bana, Allah kahretsin, bunları bilmek istiyorum.”

Hiç kimse nasıl bir dünyada yaşadığını tahmin edemezdi. İçinden dışarı çıkamadığı kapkaranlık bir alemde yaşıyordu.

Sara yürürken durdu. Bobby onun gerginliğini hissetti. Sonra yumuşak fakat ısrarlı bir el koluna dokundu ve yakından, çok yakından tanıdığı tehlike kokusu havayı sardı.

Nova Citroen'den başkasına ait olmayan ses, “Merhaba Bobby, seni tekrar gördüğüme sevindim” dedi.

Usullacık Tom'un arkasına sokulup, kocaman memelerini hafifçe adamın sırtına sürterek, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Tom öfkeyle, "Buraya girmek yasak, gelmemeliydin" dedi. "Burası güvenlik merkezi."

"Saçmalama" diye Vicki onu azarladı. "Sanki casus filmi çeviriyoruz! Burayı kim temizliyor sanıyorsun? Her neyse, sana buz gibi soğuk bira ile rozbifli sandöviç getirdim. Herhalde açlıktan ölmek üzeresin."

"Evet, çok acıktım" diye itiraf eden Tom'un bakışları otomatikman Vicki'nin bombalarına kaydı. Malikanerin her yanını gösteren televizyon monitörlerine bakmayı unutmuştu.

"Tatlım, acıktığını biliyorum" diyerek tabaktaki sandöviçi alıp bir lokma ısırması için ona uzattı.

Bir yandan ağzındaki lokmayı çiğneyen Tom, bir yandan da göz banyosu yapıyordu. "Çok esaslı bir kadınsın" dedi.

"Sen de çok esaslı bir erkeksin." Çift anlamlı sözcükler havada uçuşuyordu.

Boğa gibi kalın boynuna ateş basan Tom "Nerden biliyorsun?" diye sordu.

Vicki kıkırdadı cilveyle, "Kadınlar anlar.." diyerek tekrar kıkırdadı. "Yani anlayabilir."

Maxwell Sicily televizyonun üç numaralı monitöründe gözüktüğünde, Tom bütün dikkatini Vicki'ye vermişti. Hızla elini kadının etekliğini altına soktu.

Uyluklarının sıcaklığını hissetmesi için Vicki hafifçe bacaklarını araladı ve sonra yapmacık bir öfkeyle adamın eline vurup itekledi.

"Terbiyesiz adam."

"Bayıldığını biliyorum."

Vicki arsızca "Belki. Belki de bayılmadım," diye yanıt verdi.

Heyecandan adeta soluk soluğa kalan Tom sordu. "Bayıldığını ne zaman öğreneceğim?"

Vicki dudaklarını yalayıp, söz verdi. "Eğer gerçekten şanslıysan, bu gece."

Gözünün ucuyla monitöre baktı, Maxwell Sicily'nin ekrandan kaybolduğunu gördü.

Zamanlama mükemmeldi.

Görevini tamamlamıştı.

“İşin hafiflediği zaman daha iyi eğleniriz. Şimdilik hoşçakal, sonra görüşürüz.” Ona okkalı bir öpücük gönderip, kollarını kıvrarak odadan çıktı.

Nova Citroen gözlerini dikip Bobby Mondella'ya baktı. Aradan üç yıl geçmişti, ama hiç değişmemişti.

Boyu uzun, vücudu hâlâ seksiydi.

Hatları güçlü, yakışıklı yüzü abonozdan oyulmuş mükemmel bir heykele benziyordu.

Kara gözlükleri gözlerini saklıyordu. Nova o gözlüklerin altında neyin saklı olduğunu bilmiyordu.

“Nasılsın?” diye sordu.

Bu kadın - bu kaltak karı umursuzca sağlığını sorunca, içinden bir öfke dalgasının yavaş yavaş kabardığını hissetti.

Ona ihtiyacı olduğu zaman Nova Citroen neredeydi? O zaman hangi cehennemdeydi?

“İyiyim”. Onun bakımlı vücudunun her noktasını anımsıyordu. Özel parfümünün kokusunu. Doymak bilmeyen bir açlıkla seviştikleri günleri asla unutamıyordu.

Nova “Gelebildiğine sevindim” dedi.

‘Hey - Bayan. Başka seçim şansım yoktu. Seninle yüzleşmeliydim.’

Sabırsızca, “Haydi Sara, yürüyelim” dedi.

“Evet.” Nova elini onun kolunun üstünden çekip, Sara'nın gözlerinin içine baktı. “Müzisyenler Bay Mondella'yı bekliyor. Eğer bir şeye ihtiyacı olursa hemen adamlarıma haber vermeye çekinmeyin.”

Bobby kabaca, “Hey, Bayan Ce. Eğer bir şeye ihtiyacım olursa, ilk iş size haber veririm. Çünkü nerede.... ve ne zaman.... olursa olsun yardıma koşacağınıza inanıyorum,” dedi.

Bu kinayeli sözler iki kadının da kulağından kaçmadı.

Kendisini çok rahatsız hisseden Sara yürümeye başladı. Bobby'yi bir an önce tehlikeden uzaklaştırmak istiyordu.

Onlar uzaklaşırken Nova arkalarından baktı. Bobby'nin bu güzel zenci kızla yatıp yatmadığını merak etti. Eğer yatıyorsa - çok yazıktı. Bobby Mondella gerçek bir kadına layıktı - yatağın içinde ve dışında. Kör olabilirdi ama hâlâ sapına dek erkekti.

Nova tadına bakacağı yasak meyveyi düşüp heyecanla ürperdi.

Marcus Citroen okyanusa bakan büyük çalışma odasında oturmuş bir elindeki purosunu tütürüyor, diğer elindeki buzlu Chivas Regal viskisini yudumlarken, fırtınadan önceki sukünetin tadını çıkartıyordu.

Tekerlekler dönmeye başlamıştı, artık geri dönüş yoktu. Hiç kimse için geri dönüş yoktu.

KRIS PHOENIX

1979

KRIS Phoenix aşağı yukarı iki yıldır zaman zaman Sharleen ile ilişkisini sürdürüyordu. Fakat aralarında okyanus olduğu sürece kolay bir ilişki değildi. Ayrıca Sharleen Amerika'da çok ünlü bir yıldızdı. Wild Ones ise henüz daha kabuklarından dışarıya çıkamamışlardı. Kadının asıl erkeği - Plak kodamanı Marcus Citroen'di. Sharleen'in dediğine göre, eğer Marcus bu ilişkiyi haber alacak olursa, Kris'in iki bacağını kırdırıp, yüzünü gözünü dağıttırıp, dişlerini döktürürdü. Çok hoştu doğrusu! Tehlikeli yaşam gibi heyecanlı bir şey yoktu.

Bir gün Dorchester otelinin dairelerinin birinde yatağın üstünde tembel tembel yatarlarken Kris, "O herife neden bizimle bir plak anlaşması yapmasını söylemiyorsun?" diye sordu.

Sharleen yatağın içinde yuvarlanıp karnının üstüne yattı ve tembelce gülümsedi. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun adam? Senin adını bir kez ansam şüpheleneceği kesin. Marcus’un böyle şeyleri sezen antenleri vardır.”

Elini onun karnının altına kaydırıp oradan da tüylü sıcaklığa doğru indirip, yüzünü ekşiterek sordu. “Böyle şeyler bu raya kaç kez girdi?”

Boğuk boğuk kıkırdayan Sharleen, “Bak, şöyle diyelim, tatlım - Bay C. duymadığı sürece hayaları yanmaz!” dedi.

Kris öfkeleni. “Belki benimkileri yakar.”

Sharleen güldü. “Oh, tabii! Tabii ben burada yokken onları pamuklara sarıp kimseyle oynaşmadığını biliyorum”

“Bok canına, birisi sana hemen haber uçurmuş!” İkisi birlikte gülmeğe başladılar, beraber hoşca vakit geçirdiklerinin bilincindeydiler. Her ikisinin de seks yapmaktan başka istekleri yoktu.

Sharleen, onu çok büyük hazlar verip heyecanlandırıyordu. Ayrıca insanı büyüleyecek kadar da güzeldi. Büyük bir yıldızdı. Birbirlerine bağlılık yemini etmelerini isteyip vırvır, dırdır etmeyecek kadar da olgundu. Kris ne zaman onunla yatağa girse, başına konan talih kuşuna bir türlü inanamıyordu.

Nasıl tanışmışlardı? Londra’da ilk büyük gösterilerinin akşamı, galiba onunla Annabels’de tanıştığını hayal meyal anımsıyordu. Sharleen dişlerini göstererek gülüyor ve bakışlarıyla kendisini pek beğendiğini anlatıyordu. Fakat her nedense Kris o gece, şarkıcıların peşinden koşan hevesli kızlardan birisiyle çıkmış, şoförü arabayı yavaş yavaş Berkeley Meydanı’nda dolaştırırken, bir yandan da dikiz aynasından arkaya kaçamak bakışlar atarak, arka koltukta Kris’le iş tutan kızı dikizlemişti.

Kris, Sharleen’i birkaç gece sonra Queen konserinde görmüştü. Bu kez yanında Marcus yoktu, New York’a dönmüştü. Sırtında baş döndürücü kırmızı bir giysi vardı. Dudaklarındaki gülümseme ise büyüleyiciydi.

Kris, Buzz, Flower ve peşlerinden hiç ayrılmayan birkaç kişiyle birlikteydi. Sharleen hepsini oteline davet etmiş, orada

yiyecek içecek ve en iyi cins Kolombiya Altını esrarlı sigara-
lardan ikram etmişti. Bir süre sonra Kris'i bir kenara çekip,
“Peşindeki avaneni başından sav da iyice eğlenelim” demişti.

Kris de kadının isteğini ikiletmemiştir.

Şimdi Sharleen'in her Londra'ya gelişinde buluşuyorlardı. Sharleen de ne zaman fırsat bulsa uçağa atlayıp Londra'ya geliyordu. Prens Charles'ın en sevdiği şarkıcıydı. Onun düzenlediği yardım toplama yemeklerinin hepsinde sahneye çıkıyordu. Tabii Londra'daki plakları da otomatikman bir numaraya yükseliyordu. Halk Sharleen'e tapıyordu. Bu kez çok tutulan bir televizyon programı olan ‘Top of the Pops’ davetlisiydi.

Kris onunla kurduğu bu dostluktan yararlanmak istiyordu. Bay Terence'ın grubu Amerikan piyasasına sokacağı yoktu. Doğrusu, iş Amerika'ya geldi mi ihtiyar Terence'ın bu konuda hiçbir şey bilmediğinden kuşkulanıyordu. Artık büyük bir sıçrama yapmanın zamanı gelmişti. Belki de ilk iş olarak Bay Terence'ı başlarından savmalıydılar. Bunu ne zamandır düşünüyordu. Zamanlama çok önemliydi.

Marcus Citroen ve Blue Cadillac Plaklarının Wild Ones için büyük bir etiket olacağına hiç şüphe yoktu. Atlantic, Capitol ve Warners gibi en büyük plak firmalarından birisiydi. Kris zaten her şeyin en iyisini istiyordu. Reklam ve tanıtmayı garanti edemeyen birkaç kıytırık firmanın tekliflerini geri çevirmişti. Eğer arkalarında güçlü bir reklam kampanyası olmazsa hiçbir yere varamazlardı.

Sharleen yardım etmeye hiç gönüllü görünmüyordu, Kris de bunun nedenini anlayamıyordu. Bir süredir kalkıp New York'a gitmeyi düşünüyordu. Bu düşüncesini Buzz'a açtığı zaman arkadaşı, fikrini pek tutmamış “Unut onu, tek başımıza bir şeyler yapmaya çalışmak çok amatör işi. Bunu herkesten iyi sen biliyorsun” demişti.

Buzz şimdiki durumlarından çok mutluydu. İngiltere'de büyük yıldız olmuşlardı. Avrupa'da da isimlerini duyurmuşlardı. Buzz “Tanrının belası Amerikalılara kimin ihtiyacı var?

Burada para kazanmıyor muyuz. Bu panik neden?" tutumu içindeydi.

Kris, Amerika'yı istiyordu. Öylesine istiyordu ki, ne zaman bunu düşünse karnına sancılar saplanıyordu.

Her Pazar, büyükanne ve büyükbabasının yanında yaşayan oğlu Bo'yu ziyarete gidiyordu. Çocuk üç buçuk yaşına gelmişti, güzel bir çocuktuk, fakat Willow ile ukala ana babası çocuğu pısırik yetiştiriyorlardı. Kris bunun farkındaydı.

Eski karısına, "Çocuğu alıp biraz gezmeğe götürmek istiyorum" dedi.

Willow hemen inatla "Hayır, olmaz, buna izin veremem" diye karşı koydu.

Kris öfkeyle, "Mahkeme izin verir" dedi.

"Öyleyse beni mahkemeye ver. Bakalım yargıç kimin tarafını tutacak?"

Bok canlarına diye düşündü. Şimdi bir de mahkemelere düşmeğe gerek yoktu. Belki çocuk biraz daha büyüdükten sonra bunun çaresine bakardı.

Peşlerinde dolaşan şarkıcı budalası kızlar öylesine çoktu ki, çocuk onlara takılmadan bir adım atamazdı. Hampstead Heath yakınlarında küçük, sakın bir yan sokakta satın aldığı evin kapısının önünden ayrılmıyorlardı. Gecenin ve günün her saatinde telefon ediyorlardı. Kris iki haftada bir telefon numarasını değiştirmek zorunda kalıyordu. Ne zaman sokağa çıksa peşine düşüyorlardı. Sevgi, aşk ve şehvet dolu mektuplar yazıp Kris ile neler yapmak istediklerini anlatıyorlardı.

Buzz ve Rasta kendilerine gösterilen bu ilgiden öylesine mutluydular ki, sanki düş dünyasında yaşıyorlardı.

Kris ve Ollie ise bundan nefret ediyorlardı.

Ollie, çelo çalan kız arkadaşıyla evlenmek üzereydi.

"Evlen!" diye Kris'ona cesaret verdi. Çünkü kalbinin derinliklerinde pop şarkı dünyasının Ollie'ye göre olmadığını biliyordu. Ayrıca kız arkadaşı da tam ona uygun bir eş olacaktı.

Buzz "Sen aklını mı kaçırdın Tanrının belası?" diye bağırdı.

Bay Terence, “Başıma yine saklayacak bir karı çıktı” diye inledi.

Ollie, bir yaz günü arkadaşlarının ve aileden en yakınlarının bulunduğu sade bir törenle köyde evlendi. Haber iki gün sonra gazetelerde çıkınca fırtına koptu. Wild Ones İngiltere’deki kadın nüfusuna aitti. Bu, onlara karşı yapılmış korkunç ve kötü bir hareketti, cıyak cıyak bağırان genç kızlar öfkeden kuduruyorlardı. Ollie birdenbire çok popüler olmuştu.

Ollie’nin yeni karısına ve orta sınıf sayılan ailesine nefret mektupları yağmur gibi yağıyordu.

Bir hafta içinde Ollie çok önemli bir karar aldı. Ve gruptan ayrıldı.

Herkes şok geçirdi. Yalnız Kris haberi sükunetle karşıladı ve Ollie için aile hayatının pop dünyasının süperstarlığından çok daha önemli olduğunu anladı.

Ollie’nin gruptan ayrılmasından on gün sonra yeni bir org ve bas çalgıcısını dinliyorlardı. İşte bir raslantı sonucu Doktor Head yaşantılarına girdi ve Amerika kapılarının açılmasına ramak kaldı.

RAFEALLA

1979

“BURAYA gel kaltak.”

“Eddie... sarhoşsun. Beni rahat bırak.”

“Buraya gel dedim. Şimdi hemen dediğimi yap.”

Bağırıyordu. Gözleri öfkeden dönmüştü, sarkık dudaklarından kötü niyeti belli oluyordu. Annesinin salonundaki divanın üstüne yayılmış, elinde tehlikeli şekilde sallanan votka bardağını dengeleyerek tutmaya çalışıyordu.

Rafealla bıkkınlıkla divana yaklaştı. Sarhoş olduğu zaman Eddie’den nefret ediyordu. Tıpkı kaba bir hayvan gibi davranıyordu ve Rafealla onu nasıl idare edeceğini bilemiyordu.

Rafealla yanına yaklaşır yaklaşmaz bileğinden yakalayıp, hırsla tırnaklarını yumuşak cildine gömdü.

Sapık bir gülüşle, “Merhaba orospu, bugün bana ne numaralar çekeceksin?” dedi.

“Eddie!” Rafealla sesindeki yalvarış tonunun farkındaydı. Ve bunun için kendisinden de nefret ediyordu. “Haydi kalk, gidip yatalım? Geç oldu. Az sonra annen eve döner. Seni bu halde görmesini istemezsin değil mi?”

Eddie güldü. Kötülük dolu boş bir gülüştü. “İkinizin de canı cehenneme kaltak karılar. Siz orospuların hakkımda ne düşündüğü umrumda değil.”

“Lütfen, Eddie” diye Rafealla fısıldadı. “Böyle konuşma...”

Birdenbire Rafealla’yı yere çekti ve üstüne atıldı, kabaca eteklerini yukarıya itip, külotunu yırttı.

Buz gibi bir sesle “Bacaklarını aç!” diye emir verdi.

“Hayır, Eddie. Böyle olmaz. Hayır.”

Rafealla’nın karşı koymaları onu daha fazla heyecanlandırdı ve onu yere bastırıp, pantolonun düğmelerini açmayı başardı.

Rafealla bir an yerde debelendi, sonunda karşı koymaktan vazgeçti, Eddie üstüne çıktı ve cinsel organı sertliğini yitirmeye dek de inmedi. Sonra tiksintiyle onu itip ayağa kalktı. Ve ağlamaya başladı. Tabii Rafealla da her zamanki gibi ona acıdı, büyük bir gayretle onu divandan kaldırdı, koridora çıkartıp odalarına götürdü, yatağın üstüne yatırdı. Eddie hemen uykuya daldı. Üstüne bir battaniye atıp, Rafealla telaşla salona döndü, etrafı topladı - tam o sırada Lady Mayfair yanında yeni gözdesi, kat kat çeneli ve disiplin meraklısı eski parlamenter ile biraz aşırı gürültü yaparak içeriye girdi.

Rafealla’yı görünce hoşnutsuzluğunu saklamaya gerek görmeden “Oh! Sen hâlâ yatmadın mı?” dedi.

Rafealla telaşla “Şimdi yatıyordum” diye yanıt verdi.

Kendisine bir kadeh konyak dolduran eski parlamenter “Acele etme, canım” dedi.

Lady Mayfair ısrarla “O yorgun” dedi. “Bırak, gitsin yat-sın.”

“Evet, çok yorgunum. Lütfen beni bağışlayın” dedi.

Hızlı adımlarla salondan çıktı, bütün başına gelenlerin kendi hatası yüzünden olduğunu biliyordu. İçini çekip geçen iki yılın olaylarını düşündü ve karamsarlık içinde kendisinden başka hiç kimseyi suçlamayacağını fark etti.

The Times gazetesinde Eddie Mayfair ile Fiona Ripley-Redges'in nişanlandıkları ilan edildiği gün, Rafealla da kesinlikle hamile olduğunu öğrendi.

İlk şok ve dehşeti atlattıktan sonra, Eddie Mayfair'in çocuğunu taşıdığını anladı. Öyleyse birbirlerine çözülmez bağlarla bağlıydılar, bu gerçeği hiç kimse ve hiçbir şey değiştiremezdi.

Birkaç gün bu sırrı içinde taşıdı, hatta Odile ile Fenella'dan bile sakladı - fakat bir süre sonra annesine gidip her şeyi itiraf etmek zorunda kaldı.

Anna kızının itiraflarını duyunca kulaklarına inanamadı. Dehşete düştü. "Daha henüz on sekiz yaşındasın. Çocuk sayılırsın. Eddie Mayfair kimdir? Bir çocuktan yararlanan bu ahlaksız adam kim?"

Rafealla ayağını yere sıkı bastı. "Ben çocuk değilim. Ayrıca benden yararlanmadı. Eddie'yi seviyorum ve onunla evlenmek istiyorum".

Anna tekrar dehşete düştü. "Evlilik! Senin yaşında. Buna evet diyemem."

"Anne. On sekiz yaş evlenmek için yeterli bir yaştır. Bazı ülkelerde kızlar on üçünde evleniyor."

"Evet, medeniyetin girmediği ilkel toplumlarda."

"Ah, fakat beni anlamadığını sanıyorum. Kürtaj yaptırmak istemiyorum. Böylece... anladın mı... evlenmek bu işin tek yanıtı."

Rafealla ne istediğini iyi biliyordu. Hiç kuşkusu yoktu. Evlenecekti. Eddie kendisiyle evlenecekti - evlenmeliydi. Ve ondan sonra, masallardaki gibi ömürlerinin sonuna dek mutlu yaşayacaklardı.

Anna ve Rafealla'nın üvey babası Lord Egerton, Eddie'

nin dul annesi Lady Elizabetta Mayfair ile tanıştılar. Lady Elizabetta, elli yaşlarında, heybetli bir kadındı. Bir zamanlar çok güzel bir kadınmış. Kocasından bir skandal yüzünden ayrılmıştı. Kuzguni siyaha boyalı saçları, kırmızı boyalı dudakları ve hançer gibi delici gözleriyle hâlâ bir çekiciliği vardı. Tatsızca, “Eddie’ye ne yapması gerektiğini söyleyemem. Yirmi bir yaşını geçti, ayrıca başka bir kızla nişanlı” dedi.

İstediklerini karşısındakilere yaptırmaya alışmış olan Cyrus şimdi de isteklerinin yerine getirilmesine kararlıydı. “Fakat onu etkileyebilirsiniz değil mi?”

Lady Elizabetta sigaraya uzandı ve Cýrus’un yakabilmesi için ona doğru eğildi. Giysisinin yakasından tombul memeleri göründü.

Anna gözlerini başka bir tarafa çevirdi. Kadının kocası ile açıkça flört etmesi ağrına gitmişti.

Lady Elizabetta sigaranın dumanını derin derin ciğerlerine çekti.

“Biraz araştırma yaptım” diyerek Cyrus, kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladı. “Oğlunuz kendisine miras kalan parayı kumarda kaybetmiş ve siz - lütfen bunu söylediğim için beni bağışlayın - ölene dek tekrar eline miras geçmeyecek. Tanrıya şükür,” diye Cyrus kuru bir gülüşle ilave etti. “Bana göre müthiş sağlıklısınız.”

Lady Elizabetta “Sağlıklıyım” dedi. “Zavallı Eddie için büyük şanssızlıktı. Ama bildiğim kadarıyla nişanlandığı bu kız, zengin bir aileden geliyormuş”.

“Zaten bu yüzden nişanlanmış?”

“Hmmm, siz bütün ayrıntıları biliyorsunuz, Lord Egerton. Bugüne dek yollarımızın neden karşılaşmadığını merak ettim.”

Cyrus yüzünü ekşitip, “Bakın, biliyor musunuz, sizin sosyeteye takdim edildiğiniz yıl...”

“Aman sakın hangi yıl olduğunu söylemeyin” diye Cyrus’un sözünü kesti ve zoraki gülümsedi.

“Aklımın ucundan dahi geçirmem” diye sevimli olmaya çalıştı. Çünkü Anna bu sorunu çözümlemesini istemişti. Ve Cyrus karısının her istediğini yerine getirirdi. Sonra konuş-

maya devam etti, “Evet, dediğim gibi, sizin sosyeteye takdim edildiğiniz zaman ben Fleet Sokağı’nda gazetelerin ayak işlerine koşuşturan genç bir delikanlıydım.”

Elizabetta erkeğin yüzüne tekrar sigarasının dumanlarını üfleyerek ona takıldı. “Peki, nasıl yükseldiniz”

“Uzun yıllar çok çalışarak.”

“Evet, sanırım.”

Anna divandan kalktı. Zorlarcasına “Şimdi konuya dönelim” dedi.

Cyrus ona hayretle baktı. Sevgili Anna’sının böyle ortaya atılmak adeti yoktu. Sonra onun kendisini kışkırttığını anladı ve pek hoşuna gitti. Koltukları kabardı.

Tekrar otoriter havasına bürünüp, “Konu para” dedi. “Eğer Eddie kızımızla evlenmeye razı olursa, ben hemen doğmamış çocukları adına bir milyon İngiliz lirası değerinde bir vakıf kurarım. Ayrıca, Eddie’ye uygun bir görevle, önümüzdeki gelecek beş yıl süreyle kendisine iki yüz elli bin İngiliz lirası aylık veririm.”

Lady Elizabetta “Çok bonkörsünüz, kızınız, Eddie’yi herhalde çok seviyor” dedi.

“Evet, seviyor” diye Anna söze karıştı. “Ve bu sebepten çok saf ve yaşı hayli küçük bir kızıdan yararlanabilmiş.”

Lady Elizabetta alay edercesine bir kaşını havaya kaldırdı. “Lady Egerton, artık yetmişli yıllarda yaşıyoruz. Eddie’nin herhangi bir kimseden yararlanmak isteyeceğinden kuşkuluyum. Bugünün kızları hakkında okuduklarıma göre belki söylediklerinizin aksi olabilir.”

Anna’nın solgun yanakları duyduğu öfkeden pembeleşti. Hırsla, “Saçma” dedi.

“Bayanlar,” diye Cyrus söze karıştı. “Bu toplantının esas sebebine gelelim mi? Kızımızla oğlunuzun evliliği. Artık daha fazla zaman kaybetmeyelim. Bu iş ayarlanabilecek mi yoksa olmayacak mı?”

Rafealla Le Serre Egerton ile Eddie Mayfair’in düğünleri parlak bir sosyete olayıydı. Rafealla Norman Hartnell’in ha-

zırladığı göz kamaştırıcı beyaz saten bir gelinlik giymişti. Eddie ise koyu renk giysilerinin içinde pek yakışıklıydı.

Gelinin annesi uçuk maviler içindeydi, damadın annesi ise göz alıcı kırmızı bir giysi seçmişti.

Gelinin nedimleri, Odile ve Fenella pembeler içinde çok sevimliydiler. Ve Rupert damadın sağdıçydı.

Nikah merasimi kilisede oldu ve düğün yemeği Park Lane'deki Crosvenor House Otel'i'nin balo salonunda verildi. Eddie o gece için otelin balayı dairesini ayırttı ve ertesi gün uçağa atlayıp Acapulco'ya uçtular.

Rafealla çok gergindi. Alelacele planlanan düğün hazırlıklarından dolayı Eddie ile hiç yalnız kalamamışlardı. Onunla annesi ve üvey babasıyla birlikte iki kez akşam yemeğine çıkmıştı. Lady Elizabetta ikisini birlikte çaya davet etmişti. Eddie ile başbaşa San Lorenzo da bir öğle yemeği yiyebilmişler ve Eddie öylesine çok şarap içmişti ki, Rafealla'yı sevdiğini söylemeyi unutmuştu.

Pek iyi bir başlangıç sayılmazdı, ama daha önlerinde upuzun bir yaşam vardı ve böylece her gün biraz daha iyiye gideceklerdi.

Düğündeki insanları hayal meyal hatırlıyordu. O kadar çok davetli vardı ki, Rafealla onların çok azını tanıyordu. Günün sonunda gülümsemekten yanaklarına ağrılar girmişti.

Eddie kusursuz davranmıştı. İçki içmemişti ve herkese nazik davranmıştı. Koyu renk giysilerinin içinde de pek yakışıklıydı! Hafifçe ürperen Rafealla doğru bir seçim yaptığına inanıyordu.

Eddie uykusunda mırıldandı ama uyanmadı. Tanrıya şükür. Çünkü Rafealla artık bu gece onun iğrenç davranışlarıyla tekrar uğraşamayacak kadar yorgundu. Uzun saçlarını fırçalarken bebeklerini düşürdü - Jonathan veya herkesin dediği gibi Jon Jon.

Bebek... Eddie ile birlikte olmalarının tek sebebiydi. Ve bebeğin yüzünden Rafealla onu terk edemiyordu.

Yakında Jonathan iki yaşına basacaktı. Ve tıpkı Kris Phoenix'in modeliydi.

BOBBY MONDELLA

1979

“PEOPLE dergisinin kapağına seni istiyorlar. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?”

“Bu hafta İngiltere muhteşem. Biletler satışa çıkarıldıktan üç saat sonra bitti.”

“Hafta sonu Washington'a gelebilir misin? Başkanın karısı seni şahsen istedi.”

Süperstarlık

Ne tatlıydı.

Bobby Mondella, Los Angeles'de on bir yatak odalı ve o odalara uygun on bir banyolu, birkaç büyük misafir salonu ve harika bahçe manzaralı Hancock Park malikanesinde yaşıyordu.

Bu koca malikanede altı hizmetkârı ve iki azgın Alman çoban köpeği ile birlikte tek başına yaşıyordu.

Evin dışında, koyu yeşil Rolls Royce, beyaz Porche ve 1959 bağbozumu pembesi bir Tunderbird duruyordu.

Rocket Fabrizzi kente geldikçe Bobby'nin evinde kalırdı. Rocket de bir yıldızdı, film yıldızıydı. Fakat Roman Vanders'den boşandığından beri mala mülke boş veriyordu, birkaç valiz eşya ile yaşayıp, gerektiğinde arkadaşlarının evlerinde yatıp kalkmayı yeğliyordu.

Sık sık Bobby'ye, “Bu bôktan şeylere neden ihtiyaç duyuyorsun?” diye sorardı. “Evli değilsin. Çocukların yok. Bir türlü anlamıyorum.”

Bobby de “Neden almayayım? Param var. Böyle güzel şeylere sahip olmak hoşuma gidiyor, zevk alıyorum” diye yanıt verirdi.

Rocket başını salladı. Sesi buruk bir özlemle dolu “Sanırım ben Greenwich Village’den bu yana pek uzun yol alamadım” dedi.

Bobby sinirlendi. “Daha iyi ve daha ileri.”

Bobby Mondella, Marcus Citroen’in kehanette bulunduğu gibi süperstardı. Stevie Wonder’ın çok yakışıklısıydı. Hayaları olan Michael Jackson’du. Esaslı bağlantıları olan Teddy Pendergrass’tı. Çok nadir bir olaydı - zenci bir yıldız bütün beyaz Amerikalıları çiğneyip geçecek ve hemen kabul edilecekti. İki yıl önce Hollywood Bowl’da ilk konseriyle çıkış yapmış ve iki albümüyle piyasayı alt üst etmiş ve bu albümlerden yapılan yedi kırk beşlik liste birincisi olmuştu - bu duyulmamış bir başarıydı. Sanatkârların çoğu bir iki albümleri liste başı olursa kendilerini şanslı sayıyorlardı.

Bobby ayrıca altı tane Grammy Ödülü kazanmıştı - bu kadarık kısa zamanda böyle bir başarı duyulmamıştı.

Herkes kendisine “Sen en büyüksün” diyordu. Ve bu, müthiş haz verici bir duyguydu.

Rocket hiç böyle sözler söylemezdi. Bobby şakadan yakınca, arkadaşı güldü. Rocket rahatça “Seninle bir anlaşma yapalım. Yeni Marlon olduğumu söyleyip benim kafamı ütöleme, ben de sana sık sık bir ‘harikası’ saçmalığını dinletmeyeyim. Çünkü Bobby, ikimizin de nereden geldiğini unutmaya asla - bak asla dedim - bu saçmalıklara kendini kaptırma. Bunların hiç anlamı yok adam ve hiçbirisi ebediyete kadar sürmez.”

Altı haftada bir Nova Citroen uçağa atlayıp kente geliyordu. Nova ve Marcus’un Bel Air’de bir malikaneleri vardı. Ve son zamanlarda sahilde geniş bir arazi içinde inşa edilmiş yeni bir malikane almışlardı. Nova mimarlarla, dekoratörle buluşmak için geliyordu. Marcus genellikle New York’ta kalıyordu - Los Angeles’den pek hoşlanmıyordu.

Nova, Malibu kolonisinde takma bir isim altında küçük bir ev kiralamıştı. Bobby ile ilişkiye girdiği zaman kesin gizlilik şartını koşmuştu. Nova’nın kısa yolculuklarında genellikle birkaç saat için buluşup çılgınca sevişirlerdi. Nova aşırı şehvetli

bir kadındı ve cinsel zevkleri fazlasıyla gelişmişti. Bobby bazı kez zevk aldığı garip sapıklıklarından onu alıkoymaya çalışırdı.

Sık sık Bobby'e takılıp, "Benimle birlikte başka bir kadınla daha sevişmek istemez misin?" diye sorardı. "Biliyorsun, bunu kolayca ayarlayabilirim. Erkeklerin çoğu böyle bir fırsatı yakalamak için canlarını feda ederler."

Bobby "Olmaz." diye yanıt verirdi. "Bana sen yetersin."

Genellikle Nova ona gülümseyip, "Taşralı sevgilim," derdi.

Bobby de şakayla övünürdü. "İstemiyor musun! Ben yıldızım bebeğim. İstediyim her kadını elde ederim."

Nova usulca "Sakin unutma" dedi. "Yıldızları yaratan Marcus ayrıca onları bu dünyadan kaydırır. Örneğin..." diyerek anlamlı şekilde sustu "eğer bizim ilişkimizi öğrenecek olursa..."

Nova'nın daha fazla söz etmesine gerek yoktu.

Bazı kez bu ilişkiyi sürdürmekle çılgınlık yaptığını biliyordu. Ama kadında öylesine çekici bir güç vardı ki, ona fena takılmıştı. Nova'ya ihtiyacı vardı - bu asil, zengin cinsel açlığını bir türlü doyuramayan soğuk kişilikli kadına ihtiyacı vardı. Ve artık onu koynuna aldığı zaman Marcus'tan intikam almak için sevişmiyordu. Daha fazla bir şeydi. Daha önce birlikte olduğu kadınlardan çok farklıydı - yıldızın etrafını saran ve bir damla ilgi ve sevgi dilenen kadınlardan çok farklıydı.

Nova kentte yokken Bobby başka kadınlarla çıkmak için kendisini zorluyordu. Şimdilik, 'r' harflerini söyleyemeyen ve çok sevimli olduğu düşünülen kuş beyinli bir aktris ile çıkıyordu. Kadın kırk yaşında ve feministti.

Rocket kimseyle çıkmıyordu. Bobby ona birilerini bulmaya çalışınca, "Bazen kendimi saklamak istiyorum," diye açıkladı. "Biliyorsun - yani bütün enerjimi, rolümü filan vermek gibi."

Bobby kendi kendisine kaldığı zaman Rocket'in hâlâ Sharleen'i unutmadığını düşündü. Ama çok geç kalmıştı. Sharleen New York'ta çok tanınmış bir modacı ile nişanlandığını ilan etmişti. Bobby, Marcus Citroen'in bu haberi nasıl karşı-

ladığını merak etti. Söylentilere göre Marcus ve Sharleen hâlâ gizli ilişkiyi sürdürüyorlarmış. Bobby onunla uzun zamandır görüşmüyordu. Bir başkasını düşünerek yaşamak için hayat çok kısaydı.

Bobby'nin giyinmesi sona ererken, Rocket yatak odasından içeriye girdi. Nichols Kline'nın Beverly Hills'deki yeni disko-teğinin açılış partisine davetliydi. Her ikisi de The Chain-saw'daki eski patronlarını göre arzusunu yenememişlerdi.

Nichols çok iyi durumdaydı. Batı sahillerinin en iyi konser düzenleyicisiydi. Ayrıca Nichols, Hit City adında çok başarılı bir plak şirketinin de sahibiydi. Ve şimdi egosunu tatmin için 'Nichols' adında bir diskotek açıyordu.

Bobby, pırıl pırıl beyaz bir kostüm giydi. Rocket buruşuk poplin pantolonu ve eşofman üstüyle çok pasaklı bir görünümdeydi.

Her ikisini de abartmalı bir kucaklama ile kulübün kapısında karşılayan Nichols "Çok garip bir çiftsiniz" dedi.

Onları şampanya, havyar ve bol kadınlı kendi masasına oturttu. Bobby'i kolundan yakalayıp, "Seninle konuşmam gerek, çok önemli" dedi.

Burnu kaşınıyordu. Para kokusunu almıştı. "Beni iyi dinle, Bobby bebeğim, çünkü sonunda ikimiz de milyarder olacağız. Adamım bana güvenebilirsin. Sana öyle bir anlaşma ayarladım ki, gerçekten inanılmaz gibi..."

KRIS PHOENIX

1979

DOKTOR Head çok renkli bir tipti. Otuz yaşlarında, bir seksen boyunda, hafif göbekli, omuzlarına dek uzanan dağınık kıvılcı saçları, uzun bir sakalı vardı. Gözleri sürekli kan çanağı gibi kıpkırmızıydı. Yüzündeki tik de sanki birkaç dakikada bir karşısındakine çapkınca göz kırpmış gibi bir ifade veriyordu.

Amerikan vatandaşıydı, ama on yıldır sürekli İngiltere’de yaşıyor ve çalışıyordu. Aslında İngiltere’ye üç yıl büyük bir başarıyla yönettiği Nellie ve Knocker adlı bütün kızlardan oluşan bir grupta gelmişti. Nellie rahibe olmaya karar verip de grup dağılınca, Doktor Head genç solo sanatkarı Michael Hollywood’un mesleğini ele almıştı. Doktor Head’ın yönetiminde kısa sürede Michael Hollywood büyük bir isim olmuştu - ve garip bir ikili oluşturan çekingen genç şarkıcı ile insafsız menajeri birkaç yıl içinde parlayıp gelişmişlerdi.

Michael Hollywood mesleğinin doruğunda 1974 yılında bir uçak kazasında öldü. Doktor Head o uçakta olmadığı için kendisini asla bağışlamadı. Ve dört yıl kendisini içkiye ve uyuşturuculara kaptırdı. Wild Ones Ollie’nin yerine yeni bir müzisyen alacaklardı, Doktor Head, yeni buluşu kadın org çalgıcısı - adını Fingers koymuştu - ile müzisyen adaylarının bulunduğu salona girdiğinde uyuşturuculardan kurtulalı beş hafta oluyordu.

Önce bu garip çift, holün ucundaki makineden Coca-Cola alan Kris’in gözüne takıldı. Denemeye Doktor Head’ın gireceğini düşünüp, adama bir iyilik yapıp bu işi unutmasını söylemeye karar verdi.

Laubali bir edayla “Merhaba, dostum” dedi.

Doktor Head kan çanağına dönmüş dehşet saçan gözlerini onun üstüne dikti. “Çişimi nerede yapabilirim?” diye sordu.

Kris yorgundu. Uzun bir gün geçirmişlerdi ve dinledikleri insanlardan hiç birini uygun bulmamışlardı. Sinirlenip “Bilmiyorum” dedi.

“Öyleyse,” diye Doktor Head kurumla yanıt verdi ve karşı koyamadığı bir hareketle gözünü kırptı, “Bu bitkiye can vermeliyim”. Ve pantolonunun fermuarını indirip, kocaman sakının içindeki solmuş fujerin dibine işedi.

Soluk kot pantolonlu ve tişörtlu haşarı oğlan çocuklarına benzeyen Amerikalı kız Fingers herhalde Doktor Head’ın bu tür garipliklerine alıştı ki, hiç orali olmadan sıkıntıyla esnedi.

Kris alayla, “Devam et. Nereye istersen işe, bana aldırma” dedi.

“Teşekkür ederim” diyen Doktor Head yüzünde rahatlamış bir ifadeyle pantolonunun fermuarını çekti.

“Dinle - sana hemen şunu söyleyeyim” diye Kris konuşmaya devam etti. “Görüşme için boşuna zahmet edip burada vakit kaybetmeyin. Çok yaşlısınız. Hatta dünyanın en iyi org çalgıcısı olsanız bile bizim aradığımız görünümde değilsiniz.”

Doktor Head büyük bir ciddiyetle “Bunu bana söylediğinize çok sevindim” diye yanıt verdi.

“Evet, hiç olmazsa çişinizi yaptırıp sizi rahatlattık” diye şakalaşarak yanlarından ayrıldı ve diğerlerinin can kulağı ile dinledikleri yüzü sivilceli bir çocuğun “Dirty Miss Mary” adlı parçayı katledişini seyretti.

Yarım saat sonra Fingers sahneye fırlayıp onlara neler yapabileceğini göstermeye hazırlandı. Piyanonun başına geçip hemen bir Rock’ın Roll çalmaya başladı.

“Durun!” diye Buzz bağırdı. “Bu ne bok yemek - tanrının belası bir kız, değil mi?”

Bay Terence hemen canlandı. Buzz konuştuğu zaman Bay Terence hemen canlanırdı. Öfkeyle “Şekerim, kızları dinlemiyoruz” dedi.

Fingers kaba bir el hareketi yapıp, bu kez de “Skinny Little Slider” adlı parçayı bir güzel çalmaya başladı.

Yeteneği akıllara durgunluk veriyordu - ama bu gerçeği Bay Terence görmemezlikten geldi. Yüzü öfkeden morarmıştı, “Yeter!” diye bağırdı. “Boşa geçirilecek zamanımız yok, defol buradan.”

Kris, “Bir dakika durun. Kız çok iyi,” dedi.

Buzz tiksintiyle dudaklarını büküp, “Sen karışma” dedi. “Bütün derdimiz buydu, sittirici bir kız.”

Kris bunu hiç düşünmemişti, fakat böylesine harika olduktan sonra neden onu gruba almayacaklardı?

Doktor Head elini kolunu havada sallayarak sahneye daldı. Önceden çok provası yapılmış otoriter bir edayla “Eğer onu istiyorsanız elinizi çabuk tutun” dedi. “Ucuz değildir ama değerince altın eder.”

Rekabeti sezinleyen Bay Terence öfkeyle terslendi. “Sen kim-sin?”

“Onun menajeriyim” diye Doktor Head eliyle işaret edip Fingers’e çalmaya son vermesini istedi. Kan çanağı gözlerini Kris’e dikip kartını uzattı. “Beni ara, hemen!” dedi.

Üç gün daha müzisyenleri dirilediler, fakat adayların hiçbiri heyecan yaratmadı. Kris haşarı çocuk görünümlü ve yetenekli Fingers’ı düşünüyordu. Doktor Head hakkında bir araştırma yaptırdı ve adamın geçmişinden etkilendi. Michael Hollywood ve Nellie and the Knocker bir zamanlar en büyüklerdendi.

Diğerlerine söylemeden Doktor Head’e telefon etti. Adam sükunetle fikrini değiştirdiğini, Wild Ones’un Finger’e göre bir grup olmadığını söyledi.

Kris şaşkına döndü. Hayretler içinde “Sen deli misin?” diye sordu.

Doktor Head “Evet, öyle derler” diye yanıt verdi. “Ama delilik sadece aklın bir durumudur, değil mi?”

Hampstead’te bir barda buluştular. Kris fındık fıstık atıştırırken, Doktor Head yalnızca ılık süt içti. Arada sırada sütler sakalına bulaşırken, rok dünyasında gerçek yıldızlığa nasıl erişileceğinden, genelde içkinin ve uyuşturucuların korkunç etkilerini içeren uzun bir konuşma yaptı. “Atmışlı yılları sağ salim atlattım” diye sevinçle belirtti. “Ama pop dünyasında çoğu kimse atlatamadı.” Sonra Doktor Head adına nasıl sahip olduğunu anlatmaya başladı. Bir zamanlar genç bayanların saçlarını kesmekle ün kazanmış, özellikle onların vücutlarının belden aşağı bölgelerindeki saçları kesmekte uzmanmış. Özlemle içini çekip “Harika günlerdi, Ah... altmışlı yıllar..” dedi.

Kris, kendisinden imzadan daha fazla şeyler isteyen bardaki servis yapan kadınla göz göze gelmemeye çalışarak, “Pekala, şimdi Fingers ne yapacak?” diye sordu.

“Yeni bir grup var - The Mission. Onların menajerliğini üstlenmek istiyorum. Fingers onlarla çalışacak. Biliyorsun, henüz on sekiz yaşında. Önünde parlak bir gelecek var.”

Kris inanmadan güldü. “Demek bu adı sanı duyulmamış yeni grup var. Ve sen kızın onların yanında daha parlak bir geleceğe ulaşacağını sanıyorsun, öyle mi? Haydi, adam - sen nerede yaşıyorsun? Biz yeterince büyüğüz.”

“İngiltere’de.”

“Ve Almanya’da.”

“Hiç şüphesiz Hollanda’da.”

“Evet, Tanrının belası Finlandiya ve Danimarka’da da.”

“Tebrikler” diye Doktor Head söylendi. “Evet, Terry Terence yapışp kalırsanız bundan fazla büyüyemezsiniz. Yıllarca önce Amerika’yı fethetmeliydiniz.”

Kris birasından bir yudum aldı. Üzüntüyle, “Söylesene, Amerika bu kadar kolay değil, değil mi?”

“Tabii sizi ayak üstü satan bir menajeriniz olursa kolay değil.”

“Ne?”

“Terry Terence size kazık attı.”

“Olamaz. Bizim için her şeyin en iyisini yapmıştır.”

“Öyle mi?”

“Tabii.”

“Lonesome Morning’i anımsıyor musun?”

“Nasıl unutabilirim? İlk plağımızdı.”

“Del Delgado için büyük sükse yaptın.”

Kris yüzünü buruşturdu. “Dağıtım. Onun iyi dağıtımı vardı. Bizim yoktu.”

“Hiç de değil. Menajeriniz sizi sattı. Amerikan Plak şirketi sizin versiyonunuzu piyasada istemedi. Anlaşma yapıldı. Siz üçkâğıda getirildiniz.”

Kris içinde öfkenin kabardığını hissetti. “Sen nerden biliyorsun?”

“Bu endüstrideki herkes bilir. Etrafa sor. O zamanki yapımcınıza sor - adı neydi? Sam bir şeydi?”

“Evet, Sam Rozelle.”

“Evet, ta kendisi. Ona telefon et, sor. Sana doğruyu söyleyecektir. Seni temin ederim, o zaman Sam da çok üzölmüştü.”

Pub'ın kapanma saati birlikte çıktılar. Sonra Kris'in evine gittiler ve sabahın dördüne kadar konuştular.

Ertesi gün Kris gidip Sam Rozelle'i gördü ve gerçeği kendisi öğrendi. Terry Terence liste başı olabilecekleri şarkıyı satmıştı. "Size pek fazla güvenmiyordunuz?" Utancından yerin dibine geçen Sam, Kris'in yüzüne bakamıyordu. "Marcus Citroen şarkının üstüne atlayınca, satmak zorunda kaldı. Eminim şimdi kendisi de pişmandır."

Kris öfkeyle "Evet, iyi pişman olacak," dedi.

Hiç vakit kaybetmeden bir toplantı düzenledi. Buzz ve Rasta'yı evine çağırdı. Ve onlara gerçeği anlattı - ve Bay Terence'i başlarından defetmenin zamanı geldiğini söyledi.

Buzz, "Moruk herif, bizim için iyi şeyler yaptı. Ona hak-sızlık ettiğimizi sanıyorum" diye karşı koydu. Bay Terence'e hayranlık duymaktan ve ilah gibi tapmaktan hoşlanıyordu.

Kris, "Ama Amerika'da şöhret olma şansımızı söndürüyor, orada olup biteni bilen birisine ihtiyacımız var" diye gerçekleri gösterdi.

Cebinden bir esrarlı sigara çıkartıp yakan Rasta "Kimi bulacağınız?" diye sordu.

Buzz onu destekledi. "Evet, kimi?"

Kris güvenle, "Doktor Head" diye belirtti.

Buzz heyecanla "Beni şaşırtınlar" diye bağırdı. "Peki, o herif kimin nesi?"

Kris telaşla "Ona güvenmeliyiz" dedi. "O bizim ulaşmak istediğimiz yer. İnan bana. Ben iyi şeyin kokusunu alırım."

Uzun kavgalardan sonra, Doktor Head Will Ones'un menajerliğini üstlendi ve Fingers gruba katıldı. Bay Terence, önerilen parasal anlaşmadan hiç memnun değildi, ama ağır ceza davası açılması söz konusuydu.

Kris'in umrunda değildi. Doğru adım attıklarına inanıyordu, birkaç hafta içinde Doktor Head, yeni ve hızlı bir Amerikan şirketi olan Nichols Hit City Plak firması ile bir anlaşma yaptı. Anlaşma bütün isteklerini karşılıyordu.

Yapımcılar ve şarkı sözü yazarlarıyla buluşmak üzere New York'a hareket etmeden bir gece önce Kris annesinin evine gitti.

Horace televizyonun önüne yayılmış, Charlie'nin Meleklerini seyrediyordu. Kızkardeşleri evde yoktu. Avis mutfakta oturmuş, sonu gelmez şekerli çaylarından birisini içiyordu. Yorgunlukla gülümseyip küçük oğluna birkaç yararsız nasihat verdi, ayrıldılar. Yorgun ve elli bir yaşından daha fazla görünüyordu.

Kris, gıcır gıcır onluklardan oluşan bin İngiliz lirası desteği annesinin eline tutuşturdu. Bu davranışı haftalardır planlıyordu.

Annesi parayı eliyle itip, “Paranı istemem, sevgilim. Sakla, sana lazım olur” dedi.

Bu sözler Kris'i çok kızdırdı. Neden bu parayı kendisine saklayacaktı. Yakında servet kazanmayacak mıydı? Oğluna hiç inancı yok muydu?

Kris ısrarla “Haydi al, yakında daha çok gelecek” dedi. “Pekala...” parayı almadan tereddüt edip düşündü. “Belki Brian’a biraz yardım etsem...”

“Brian’ını canı cehennem! Anne bu para senin,” dedi. “Kara gün için saklarım.” Gıcır gıcır paraları karıştırdı.

Hiç olmazsa sonunda kendisinden bir şey kabul etmişti. Bir yıldır Kris ona işi bırakması için yalvarıyordu. Fakat Avis oğlunu asla dinlemek istemiyordu. “Çalıştığım insanları yüzüstü bırakamam,” diye açıkladı. Kris ona “Anne, onların pisliğini temizliyorsun, tanrının belası beyin ameliyatı yapmıyorsun” demek istedi. Fakat çekindi. Onun da kendisine göre sebepleri vardı. Ve Kris annesine saygı duyuyordu.

“Demek böyle... Sanırım birkaç ay sonra görüşürüz” diyerek annesinin yanaklarından öptü. Kızkardeşleri eve dönmenden önce hemen gitmek istiyordu. Vedalaşmalardan nefret ediyordu.

Avis içini çekip “Amerika” dedi. “Bir zamanlar bir Amerikalıyla çıkmıştım. Çok iyi bir adamdı. Güzel, parlak tırnakları vardı.”

“İyi para kazanıyormuş”

“Sanırım benden hoşlanıyordu. Gidip kendisiyle birlikte

Nebraska'da yaşamamı istemişti." Çayından bir yudum içti. "Nebraska nerede?"

Avis'in başından geçen aşk hikayelerini dinlemek istemiyordu.

"Öğrenip sana haber veririm anne. Kendine iyi bak - sizi ararım."

Ve böylece İngiltere'den ayrıldığına pişman değildi. Tanrım! Yirmi dokuz yaşındaydı. Kaybedilecek zaman yoktu. Geleceği Amerika'daydı. Ve bu dalgaya kapılmaya çoktan hazırды.

RAFEALLA

1979

GÜNÜN birinde Rafealla "Ben işe girip çalışmak istiyorum" dedi. "Hem durumumuza faydası olur, ayrıca yeni insanlarla tanışmaktan zevk alıyorum."

Eddie alayla dudaklarını kıvrıp, "Ne gibi bir iş yapacağını sanıyorsun? Ayrıca bebeğe kim bakacak? Eğer benim annemin bakacağını düşünüyorsan - onu aklından çıkar. Annem çocuk bakmaktan hiç hoşlanmaz. Gerçekten hoşlanmadığını ben iyi bilirim."

Rafealla usulca, "Eddie" dedi. "Her gün bu eve tıklıp kalmaktan ve sadece annemle konuşmaktan usandım, nerdeyse aklımı kaçıracağım. Duke Sokağı'nda bir resim galerisi var. Sahibi vitrine bir ilan asmış, eleman arıyorlar. Ben resimden anlarım. Bu işin kolayca üstesinden gelirim."

"Hayır."

"Hayır ne demek?"

"Sen benim karımsın - seçimi sen yaptın. Hatırlatmakta yarar var. Ve benim karım asla çalışamaz."

Rafealla inatla, "Çalışmak istiyorum" dedi.

Eddie "Çok yazık" diye yanıt verdi.

Rafealla kocasının yüzüne dikkatle baktı. Gözleri çok kü-

ük, yanakları da öküktü. Bir zamanlar neden onun çok ya-
kışıklı olduğunu düşünmüştü?

Oh, Tanrım! Ne kötü tuzağa düşmüştü. Sevmediğı bir adam-
la evlenmişti. İğrenç anasıyla birlikte bu apartman katına tı-
kılmışlardı. Çünkü kocası Rafealla'nın üvey babasının ona ver-
diği paraları kumar masalarında yemişti. Ve o güzelim evle-
rini terk edip bu apartman katına tıkmak zorunda kalmış-
lardı. Eddie kumar oynamayı seviyordu. Hayattaki tek bü-
yük gerçek tutkusu kumardı.

Rafealla bu gerçeğı annesine itiraf etmeye utanıyordu. Hatta
Odile ile Fenella'ya renkli masallar anlatıp, evlilik yaşıntısı-
nın harika olduğunu; kendilerine iyi bir ev bulana dek geçici
olarak Lady Elizabetta ile birlikte yaşadıklarını söylüyordu.

Yalanlar. Hep yalanlar. Evlilik yaşıntısı iğrençti ve görkemli
düğünden sonra, Grosvenor House Oteli'nin dairesinde bir-
likte geçirdikleri geceden beri iğrençti.

“Kendimi harika hissediyorum. Tıpkı şahane bir düş gibi
değil mi Eddie?” Rafealla sırtında beyaz dantel sabahlığı, uzun
saçlarını omuzlarına salmış, dudaklarında mutlu bir gülüm-
seme ile balayı dairesinin içinde uçar gibi dolaşıyordu.

Eddie oda servisine telefon edip istediklerini ısmarlamıştı.
Siparişı gelince soyunmadan önce üç kadeh sek votka içmişti.

Rafealla yatağı girmiş kocasını bekliyordu. Yasal seks. O
dakikayı ipe çekiyordu.

Eddie soyundu, şortuyla kaldı. Vücudu garıp şekilde tüy-
süzdü. Göğüs kemiğinden göbeğine doğru ince beyaz bir ya-
ra izi uzanıyordu.

Rafealla merakla “O iz nedir?” diye sordu.

“Günün birinde biraz yaşlanınca anlatırım.”

Rafealla kollarını açıp onu bekledi. Eddie onun yaptığı bu
hareketi görmemezlikten gelip, yanında duran gazeteyi aldı.

Rafealla usulca “Eddie, bu bizim düğün gecemiz” diye mı-
rıldandı.

Elindeki gazeteyi dikkatle masanın üstüne koyan Eddie, yü-

zünde buz gibi bir ifadeyle Rafealla'ya baktı. “Yani tekrar mı sevişmek istiyorsun? Birincisi yeterince başını derde sokmadı mı?” dedi.

Rafealla bir an onun söylediklerini anlamadı. Sonra kelimeler gülle gibi içine oturdu. Sonra bir an onun şaka yaptığını sandı. “Böyle kötü konuşma” dedi.

“Kötü konuşmak mı tatlım?” Sesinin tonu zehir gibiydi. “Sen buna kötü konuşmak mı diyorsun?”

“Eddie, ben...”

Rafealla'ya fırsat vermeden, onun üstüne sıçradı, ellerini başının üstünde sıkı sıkı tuttu, bir eliyle geceliğini çekip yırttı ve Rafealla'nın memeleri ortaya çıktı.

Bir süre kızın memelerine baktıktan sonra eğilip memesinin başını haince ısırdı.

Rafealla acıyla çığlık attı.

Eddie buruk bir gülüşle, “İşte bu kötüydü, değil mi sevgilim?” dedi.

Rafealla bir an şaşkınlıktan heykel gibi kımıldamadan yattı ve yanıt vermedi. Sonra büyük bir güçle yaradana sığınıp, Eddie'nin iki bacağına arasına okkalı bir diz attı.

Eddie öfkeyle küfürler savurarak, hayalarını tutup, yatağın içinde yuvarlandı. “İnek karı,” diye bağırdı.

Rafealla safça, “Tatsız şakalar yaparak oyun oynadığımı zı sanıyordum” dedi.

Herhangi bir ilişki için ideal bir başlangıç değildi.

Acapulco'daki balayları ise felaketti. Çevreleri harikaydı, ama işte hepsi bu kadar. Eddie bütün gün kafayı çekip, geceleri de sabaha kadar kumar oynadı. Bu arada Rafealla, bebek doğunca kocasının değişeceğini ümüt ederek kendini teselli etti.

Londra'ya dönünce işler iyice ters gitmeye başladı. Lady Elizabetta'nın yaşadığı apartman katına taşındıkları zaman Rafealla kocasından ölesiye nefret ediyor ve kendi eliyle düştüğü bu tuzaktan nasıl kurtulacağını düşünüyordu.

Odile manevi oğlunu dizlerinde hoplatırken “Jon Jon Eddie’ye hiç benzemiyor değil mi?” diye sordu. “Ayrıca sana da benzemiyor. Kime benziyor? Senin annene mi? Hayır. Babana mı? Kesinlikle..” Sonra Odile kıkırdarak güldü. “Belki de sözünü etmeyi unuttuğun bir denizciden peydahlamışsındır. Değil mi?”

Kalbi deli gibi yerinden fırlayacakmış gibi çarpan Rafealla “Aslında bir ticaret gemisinin bütün tayfalarından” dedi.

Tanrıya şükür, şoförün kullandığı arabanın arka koltuğunda Kris Phoenix ile yaptığı kaçamağı hiç kimse bilmiyordu. Hatta Fenella bile biliyordu. Düşüncesizce yaptığı hareketten öylesine utanıyordu ki, bunu kimseye söylemeye cesaret edemiyordu. Ve doğrusu, hamile kaldığını anladığı zaman, bunun sorumlusunun Kris Phoenix olabileceğini asla düşünmemişti.

Şimdi Jon Jon’a baktıkça aklındaki şüpheler siliniyordu. Çocuk tıpatıp ünlü süperstarın modeliydi. Aynı gözler, aynı burun ve aynı inatçı küçük ağız. Hatta saçları bile kirpi dikenine gibi dikti.

Tanrım! Kaderin ne garip cilvesiydi!

Odile sıkıcı eşyalarla dolu salona baktı. “Kendinize ne zaman bir ev bulup buradan taşınacaksınız,” diye sordu. “Eddie’nin annesiyle birlikte yaşamaktan rahatsız olmuyor musunuz?”

Rafealla omuzlarını silkti. “Fena değil. Zaten fazla uzun sürmeyecek. Her hafta çıkıp ev arıyoruz.”

“İnşallah yakında istediğiniz gibi bir şey bulursunuz.”

“Ben de dua ediyorum.”

“Çok zayıfsın” diyen Odile’in bakışları birdenbire endişeyle doldu. “Her şey yolunda mı?”

Rafealla ayağa kalkıp, mavi kaşmir elbisesini düzeltti. Eğer Odile vücudunun yarısını kaplayan çürükleri görse, hiçbir şeyin kesinlikle yolunda olmadığını anlayacaktı. “Tabii her şey yolunda. Çok mutluyum.”

Ayağa kalkan Odile, “Çok iyi” dedi. “Ayyy! Şekerim küçük Jon galiba üstüme işedi. Altını filan değiştirecek misin?”

Rafealla bebeği arkadaşının elinden alıp göğsüne bastırdı.

Bu bebeğin Eddie'nin çocuğu olmadığına seviniyordu. Ve pek yakında bütün dünyaya bunu ilan edecekti.

BOBBY MONDELLA

1979

ARETHA Franklin'in harika duygulu sesi diskoteğin içi-
ni sardı. Aretha "Respect"i söylüyordu. Hiç kimse onun
kadar iyi söyleyemezdi.

Çeşitli yaşlardaki çiftler dans pistine doldurmuşlardı. Sa-
lonu sigara dumanı sarmış ve şampanya su gibi akıyordu.

"Esaslı bir yer değil mi?" diye Nichols içini çekip, gururla
etrafına bakındı. Art Dero ve dönen aynalı ışıklarla süslen-
miş bir yıldız sarayıydı. "Çok klas bir yer, değil mi, ha?"

Bobby "Evet," diye onayladı.

Nichols böbürlendi. "Tanrının belası The Chainsaw bunun
yanında sol sıfır kalır."

Bobby kedehindeki şampanyayı bir yudumda içti ve başını
salladı. Hâlâ Nichols Kline'nin gülünç teklifini düşünüyor-
du. Vay canına.... vay canına... tabii ki gülünçtü. Eğer evet
diyecek olsa, Nichols kendisine, yeri göğü, artı ay ve yıldızla-
rı teklif ediyordu. Nichols'un dediği gibi gerçekten inanılmaz-
dı.

Tabii Bobby bu teklifi kabul etmemişti. Hayır demek zorun-
daydı. Ne de olsa Blue Cadillac ile anlaşması vardı.

Bobby teklifi kabul etmeyince Nichols hiç sarsılmamıştı.
"Sorun değil. Plak şirketinde ve kulüpte bana arka çıkanlar,
iyi adamlar - iyi iş adamları. Seni Blue Cadillac'tan satın alır-
lar. Sen yalnız bana söz vermelisin."

"Düşünmem gerek."

Ve konu burada kapanmıştı.

Şimdi Nichols gerçek bir ev sahibi rolü oynuyordu. Her is-
tediğini yerine getiriyordu. Hatta birkaç tane genç orospuyu
bile peşkeş çekmek istemişti.

Rocket sinirlenip, “Herif eskiden de adi bir serseriydi, şimdide adi serseri” diye ağzının içinden mırıldandı. “Tüyme vakti geldi Bobby, sen ne dersin?”

“Tabii. Sen ne zaman hazırsan.”

Fakat geç kalmışlardı. TV ekibi karşılarına dikilmiş Nichols, “Haydi çocuklar, eski günlerin hatırı için bana bir iyilik yapın. Ve bugüne dek böylesine lüks ve güzel bir kulübe ayak basmadığınızı söyleyin, olur mu?” dedi.

Nichols kahverengi deri pantolonu, pembe fırfırlı gömleği içinde aşırı terliyordu. Boynuna da birkaç sıra som altın zincirler takmıştı. Bir zamanlar pas rengi olan saçları, parlak kestane rengine boyanmış ve düzleştirilmiş, kemerli burnu düzeltilmişti. Kırk yedi yaşındaydı ve hâlâ damızlık bir aygır gibiydi. Ama artık her gece bir kız değiştirmektense, sarkık memeli, kaba dilli, sonradan sarışın olma, yaşı haylice geçkin bir İngiliz güzeline tutulmuştu.

Gururla “Bu Pammy, uzatmalı nişanlım,” dedi.

Pammy Booser bir zamanlar sıradan fotoğrafçılara çıplak modellik eden (Sadece boynuna ve göbeğine dek olan yerleri çek canım, belden aşağısı yok) başarısız bir mankendi. Nichols arkasını döndüğü anda kendisine yararı dokunacağını sandığı her erkeğe asılıyordu.

Nichols kendisine kafalı asil bir İngiliz kadını bulduğunu sanıp ondan hoşlanıyordu. Yazar olduğunu söylüyordu, ama bugüne dek yalnızca ucuz kadın dergisine erkek orospular (üç tanesinin tadına bakmıştı) hakkında müstehcen bir yazıdan başka bir şey yazmamıştı. Zamanında kız, erkek, grup seks, su sporları, sado mazohist gibi her türlü seks oyununu tatmış ve şimdi bu konuda bir kitap yazmaya karar vermişti. Yalnız bir sorun vardı. Yazma yeteneği yoktu. Ve böylece faturaları ödeyen Nichols’un koluna yapışmıştı.

Bu gece Bobby’e mi yoksa Rocket’e mi asılacaktı. Karar vermekte zorluk çekiyordu. Sonunda kararını verdi ve ilgisi-ni Rocket’e çevirdi. Çünkü hayatın uzun ve dikenli yollarında film yıldızı, süperstar pop şarkıcısından daha yararlıydı.

Bobby televizyoncularla söyleşi yaparken, Pammy usulca

Rocket'in kulağına fısıldadı. "Biliyorsun, ben Nichols'un özel malı değilim."

Sanki Rocket'in de pek umrundaydı. Paslı demir gibi ağlamaklı sesi bir erkeğin arzularını söndürmeye yeterliydi. Ayrıca piliç de değildi - feleğin çemberinden birkaç kez geçmişti.

Rocket alçak sesle "Asılma!" diye uyardı. "Ben kullanılmış mal istemem."

Pammy hemen terslendi. "Çok kibarsın!"

Kadını bakışlarıyla ezdi. Bobby'e bir göz işareti çakıp artık tüyme zamanının geldiğini belli etti.

Bobby ile işi biter bitmez televizyon spikeri hemen Rocket'i esir aldı. "Lütfen," diye yalvardı. "Bir cümle söyleyin - sizi programıma almak benim için ne büyük bir fırsat bilemezsiniz."

Zenci ve güzel bir kızdı. Tam tipiydi. Kızın isteğini yerine getirdi.

Bobby sırtarak ayağa kalktı ve erkekler tuvaletine doğru yürüdü. Orada Seymour ile karşılaşınca çok şaşırdı. Eski meşhur Seymour, The Chainsaw'un zirvede olduğu yıllarda, erkekler tuvaletinin kralı Seymour. Bobby onunla karşılaştığına gerçekten çok sevinmişti, içtenlikle, "Hey, - adamım nasılsın?" diye sordu.

Şimdi altmış yaşlarında olan Seymour, saygıyla başını salladı. "İyi akşamlar Bay Mondella. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı - efendim siz isteyin - ben emirlerinizi yerine getiririm."

Yaşlı adam kendisini tanımamıştı. Zaten neden tanıyacaktı? Birbirleriyle bir çift laf bile etmemişlerdi. Seymour üst katın kralıydı, Bobby ise alt kattakilere hizmet eden şişko bir çocuktü. Bunca yıl sonra Nichol'un Seymour'u unutmayıp işe almasına sevindi. Bu davranış sadakati gösteriyordu.

Tuvalete girip çıktıktan sonra, yaşlı adamın eline bir yüz dolarlık sıkıştırdı. Hayatının en düşkün günlerinde tuvalet bekçiliği yaparken, Jefferson Lionacre'ın eline tutuşturduğu yüz dolarlığı asla unutamıyordu. O geceyi ve Jefferson Lionacre'ın cesaret verici şu sözlerini de hiçbir zaman unutamıyordu

- “Bugün bok temizlersin - yarın bakarsın bütün dünya senin olmuş” Evet, ünlü şarkıcı ne doğru söylemişti.

Seymour saygıyla eğilip biraz fazla abartarak “Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim Bay Mondella” dedi.

Erkekler tuvaletinin dış kapısında Pammy Booser’ın diki-lip beklediğini gördü. Kadın sıradan davranmaya çalışıyordu. Sanki kırk yıllık çok yakın dost gibi neşeyle “Bobby, seninle neden buradan sığıp bir yere içki içmeye gitmiyoruz başbaşa?”

Ne adi ve arsız bir sürtüktü. Kadının ne yanıt vereceğini merak edip, “Pekala, Nichols ne olacak?” diye sordu.

Kadın kaşlarını çatıp tükürür gibi “O bir gece bensiz yaşayabilir” diyerek Bobby’e cilveli bir bakış attı, “Veya daha fazla.... bensiz yaşayabilir” dedi.

Kadınlar! Hele bu, gerçekten hepsinin üstüne tuz biber ekmişti.

“Az önce sadakati düşünüyordum. Nichols dostlarına çok sadıktır. Sen de bunu neden öğrenmiyorsun?”

Bobby masaya döndüğünde, Rocket tam kendisinden bekleneni yapıp televizyon spikeri ile sığışmıştı.

Nichols, “Yarın sana telefon edeceğini söyledi” diye homurdandı. “Ne adam, hiç kaçırmaz!”

Bobby “Her zaman öyleydi” diye onayladı.

“Evet, onunla Sharleen’i anımsıyor musun? Bak ona ne oldu.” Nichols çift katlı çikolata soslu kaymaklı dondurmaya saldırdı. “Biliyor musun The Chainsaw ham yetenek yetiştiren bir haraya benziyordu. Sen - Rocket - Sharleen - ve ben. Ne ekiptik!” Bobby başını salladı, ama kendilerini mutlu bir ekip olarak anımsamıyordu.

Nichols zevkten dört köşe, övündü. “Sanırım, hepinizin yükselmesine ben ilham verdim.”

“Beni işten kovdun” diye Bobby ona anımsattı.

“Hayır.”

“Tabii kovdun. Nichols unuttun mu?”

“Hayır. Ne yaptıysa senin iyiliğin için yapmışım. Bugünkü haline baksana.”

“Çok teşekkürler.”

“Sharleen’i anımsıyorum,” diyerek Nichols şehvetle dudaklarını yaladı. “Ne esaslı, lokum gibi bir karıydı. Adam, ona tam üç saat çektiğimi hiç unutamıyorum.”

Bobby taş kesti. “Ne?”

“O lokum gibi seksi karıyla hiçbir karıyla sevişmediğim gibi sevişmiştim. Ulu Tanrım! Ateşimi söndürmek için neredeyse itfaiye çağırıacaktım!”

Adi serserinin yalan söylediğinden hiç şüphesi olmayan Bobby “Ne zaman?” diye sordu.

“Ne zaman mı? Nerden bileyim? Kulüpte çalışmaya geldiği zaman.” Dondurmadan birkaç kaşık daha ağzına attı. “Çok hırslı bir bayandı. Sonunda başarıya ulaşacağını biliyordum.” Dondurmalar yakasına damladı. “Şimdi artık telefonlarıma bile yanıt vermiyor. Bu gece buraya gelmesini çok istedim. Eski günleri anacağımız güzel bir toplantı olacaktı.”

Bobby, Sharleen’in Nichols’un koynuna girdiğini düşündükçe midesi bulanıyordu. Onun eski aşk öykülerini dinlemeye hiç niyeti yoktu. “Dinle,” diyerek ayağa kalktı. “Bu gece... şey.. ilginçti. Fakat şimdi yastığımla randevum var. Yarın sabah plak stüdyosuna giriyorum.”

Nichols üzüldü. “Gidiyor musun? Bu kadar erken mi? Daha kulüp havasını bulmadı bile.”

“Havasını bensiz bulsun.”

Dondurmasını bırakan Nichols da ayağa kalktı. Bobby’nin sağ elini avuçlarının içine aldı. “Bebeğim, sen gerçek bir dostsun. Bu gece gelebildiğine çok sevindim, yabancı gibi davranma. Wend!” Uzun boylu vücudunu ikinci bir deri gibi saran gümüş lame giysili garson kıza el etti. “Müdüriyete git ve bana Bay Mondella’nın üyelik kartını getir. Bir numara. Bir numara olmasına dikkat et,” dedi.

Bobby “Gitmeliyim” dedi.

“Evet, gideceksin. Bir dakika. Pammy’mim nerde? Sana veda etmek ister.” Başka bir garson kızı durdurdu. “Bayan Booser nerede?”

Kız takma kirpiklerini cilveyle kırpıstırdı. “Bilmiyorum, Bay Kline.”

“Onu bul, buraya getir.”

“Bobby..” Nichols ona doğru eğildi ve sesini kısıp boğuk bir fısıltıyla gizlice “Yaptığım teklifi düşün. Çok büyük bir teklif. İyi bir ekip yaratırız” dedi.

Bobby soğukça “Tabii,” dedi. Gürültü, duman ve Nichols’un iğrenç açıklamaları canına yetmişti.

Sahte gülüşünü yüzüne yapıştırmış Pammy çıkageldi. Ruj dudaklarının etrafına sıvışmıştı. On dakikalık mola sırasında disk jokey’e depo odasında kıyak çektiğini Nichols asla bilemezdi. Sevgiyle elini sallayıp “Hoşçakal” dedi.

Nichols onun yanağını çimdikledi. “Ne yaman kız!”

Bobby kulüpten dışarıya fırladı. Limuzine atlayıp evin yolunu tuttu. Ve yatağa girdi. Başucunda bir şişe viski, stereoda Smokey Robinson çalıyordu.

Bobby yatağın içinde iki yana dönüp durdu. Uykusu tutmuyordu. Rahatsız bir gece geçirmişti. Eski anıların çoğu tazelenmişti. Eski günlerin çoğu anılmıştı.

Sonunda yataktan kalkıp, rahatlatıcı sıcak bir duş aldı. Ve ondan sonra kendisini biraz daha iyi hissetti.

Sonunda derin bir uykuya daldı.

LOS ANGELES

Cumartesi, 11 Temmuz 1987

KRIS inatla “Basın toplantısı yapmayacağım” dedi. “Jose, hiç yolu yok yapmayacağım. Gazetecilerin hepsini alıp kışına sokabilirsin.”

Norton St. John kibarca “Teşekkür ederim, Bay Phoenix. Eğer yeterince yer olsa söylediğini yapmaktan büyük bir zevk duyarım,” diye yanıt verdi.

Kris elinde olmadan sırtıttı - ne de olsa karşısında konuştuğu adam İngilizdi ve o biçimlere karşı hep sempati duyardı.

Tabii onların arasına karışmak istemezdi, ama çoğu çok esp-rili, kültürlü ve dünyada olup bitenleri herkesten çok daha iyi bilirlerdi. Ayrıca Kris'in plaklarını da çok seviyorlardı. Hatta Danimarka'da eşcinseller Kris'e hayranlar kulübü kurmuş-lardı.

Derdini anlatmaya çabalayarak "Bak," dedi. "Anlaşmamız-da basın toplantısı yoktu. Hawk şuna söylesene?"

Hawk başını salladı. Hemen onun suyuna gitti. "Sen na-sıl istersen Kris," dedikten sonra bir süre durdu, sonra ilave etti. "Ama yeni albüm piyasaya çıktığı şu günlerde, ayrıca film anlaşması üstünde görüştüğümüze göre, gazetecilerle konuş-man fena olmaz. Bu prestij olayı. Rafealla ve Bobby Mon-della'nın gazetecilerle basın toplantısı yapacaklarına eminim."

Her ikisinden de hâlâ evet yanıtı almadığı halde Norton St. John güvenle "Tabii yapacaklar, hiç kuşkunuz olmasın" diye yanıt verdi. Çok soğukkanlı davranıyordu - ama yıldız-lardan hiç birini kandıramazsa, televizyonda söyleşi için ge-len spikerlerin ve basın dünyasının seçkin grubunun karşısı-na eli boş nasıl çıkacaktı?

Cybil neşeyle önerdi. "Onlarla ben konuşurum. Gazeteci-ler beni çok sever. Yani kendimi methetmek için söylemiyo-rum ama Sport Illustrated'in kapağında resmim çıktığından beri, hepsi peşimden koşuyor?"

Tabaktan bir salkım üzüm alan Kris, "Hayır, olmaz" de-di.

Cybil dudaklarını sarkıtıp somurttu. "Neden?"

"Çünkü basın toplantısı yapmaya karar verdim. Onlara en fazla beş dakika veriyorum." Sonra Hawk'a döndü. "Temel kuralları koy. Wild Ones, Buzz, Doktor Head ve onun hak-kındaki sorulara yanıt vermeyeceğim" diyerek Cybil'den ta-rafa başını salladı.

Cybil öfkeyle "Neden benim hakkımdaki sorulara yanıt ver-miyorsun?" diye sordu.

"Hayranlarımla hoşuna gitmez."

"Çok komik!"

"Ayrıca senin resminin karşısında kendilerini tatmin eden-

lerin de hoşuna gitmez sanırım. Bekarlık seksidir. Bunu yıllarca önce öğrendim.” Tabaktan aldığı üzüm salkımını ağzına sokup taneleri ezdi. Ağzındakileri çiğnerken “Bunu çok eskiden bir Fransız filminde görmüştüm” dedi. “Üzüm böyle yenirmiş.”

Hawk, yıldızının nezaket kaidelerini bilmemesini görmezlikten geldi. Süperstarlar. Al birini, vur öbürüne. Hiç birinin diğerinden farkı yoktu. Cepleri parayla dolup taşan mahalle çocuklarıydı. Hepsi de domuz gibi terbiyesizdiler.

Norton St. John içinden derin bir oh çekti. “Şu toplantıyı hemen yapıp bitirmeyi önerebilir miyim? Gazeteciler toplandı.”

“Pekala. Hawk sen de benimle geliyorsun. Cybil, sakın kışını buradan bir yere kaldırma. Söylediğimi yap.”

Cybil karşı koymak istedi, karşı koymak istediği güzel yüzünden belli oluyordu - California’lı altın kızlar kendi bildiklerini okumak isterlerdi. Kris’in bu yaptığı haksızlıktı.

Dikkatle etrafı kolaçan eden Maxwell Sicily, tekrar işinin başına döndü. Hiç kimse yirmi dakikalık yokluğunun farkına varmamıştı.

Kısa süre sonra Chloe onu buldu. Telaşla ceketinin kolunu çekiştirip, “Çabuk” dedi. “Bobby Mondella prova yapıyor. Gel de seyret.”

Kadının elini itekleyip, “Benim işim var” dedi.

“Ziyan yok. Ben izin verdim. On dakika ara verebilirsin.”

Kadın sülük gibi yapışıyordu. Yakasını bıraksa çok iyi olacaktı. Çünkü planlarını alt üst etmesine asla izin vermeyecekti.

Kısaca, “Bak sana bir şey söyleyeyim, ben evliyim” dedi.

Chloe hiç tereddüt etmeden yanıtı yapıştırdı. “Ve bahse girerim kadın seni anlamıyordu.”

Maxwell telaşla “Evet, çok iyi anlıyor” dedi.

Duyduğu düş kırıklığı Chloe’nin tombul yüzünden belli oluyordu. Ama yine pes etmedi. Karşısındakini itham edercesine “Nişan yüzüğünü göremiyorum” dedi.

Maxwell'in boş bakışlarının içinde öfke kıvılcımları çaktı. "İkimiz de böyle anlamsız sembollere inanmıyoruz."

"Nikaha da inanmadığınıza bahse girerim. Müracaat kâğıdında Lillians'de çalışmaya geldiğin zaman doldurduğun formda - bekar olduğunu yazmıştın. O ne demek? Hipi evliliklerden mi?"

Bu kadın zorla kaşınıyordu. Maxwell onun kemiklerini kırmak istiyordu. "Eh, sanırım öyle diyebilirsin."

Chloe yüzünü buruşturdu. Çarpık dişleri meydana çıktı. Yüzünde kurnaz bir ifade vardı. "Pekala, George, bak sana bir şey söyleyeceğim. Yasal olmadığı sürece benim için hava hoş." Ve bir kez daha onu kolundan yakaladı. "Haydi, gel, Bobby Mondella'nın provasını dinlemeye gidelim. Ve bu müessesenin emridir"

Bobby Mondella'nın güçlü, insanın içine işleyen sesi duyulunca, onu seyreden Trudie içini çekip, "Harika, harika değil mi?" diye sordu.

Rafealla "Evet" diye mırıldandı. "Gerçekten harika."

"Sanırım kazadan beri ilk kez sahneye çıkıyor?"

Rafealla başını salladı.

Trudie "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

"Oh.... evet eskiden tanırdım."

Bu ne biçim yanıtı? İnsan birisini ya tanır ya tanımazdı. Trudie "Evet... daha önce onun konserine hiç gitmedim, ama duyduğuma göre çok seksi gösteriler yaparmış. Sanırım şimdi bunu değiştirdi" dedi.

Rafealla yanıt vermeye gerek duymadı. Onu tekrar gördüğüne öylesine seviniyordu ki, kendisini bu sevince kaptırmıştı. Görünümü de harikaydı. Tanrıya şükür - her şeyin üstünde, Bobby Mondella hayatta kalmayı başarabilmişti.

Speed inanamıyordu. Talihin kendisini böyle bir sokağa sürüklediğine inanamıyordu. Avrupa'da geziye çıkan zengin bir

çiftin evine bekçilik eden Meksikalı herif, ülkeye yasadışı yollardan kaçak giren yaşları küçük üç kızı sermaye yapıp, evi kerhane gibi çalıştırmaya başlamıştı. Kızlar da üstlerine düşen görevi coşkuyla yerine getiriyorlardı. Ama ne büyük şanssızlıktı. Sokağa baskın düzenlenmişti. Her yer adam kaynıyordu. Herkesi toplayıp götürüyorlardı. Evin bekçisini, kızları ve müşterileri, Speed üçüncü sınıfa dahildi.

Saatlerce süren salakça sorulardan sonra avukatına telefon etmesine izin vermişlerdi. Speed yalnızca bir avukat tanıyor-du, utangaç birisiydi - bir aylık bonfile parası alırdı, ama hızlıydı.

Telefonda, “Beni bu Tanrının belası yerden kurtar” diye yalvardı. “Hem de çok çabuk kurtar?”

“Bir aile toplantısındayım” diye avukat öfkeyle konuştu ve Speed gibi adi, boktan bir müşterinin evinin telefon numarasını nasıl eline geçirdiğini merak etti.

“Cumhurbaşkanının koynunda olsan umrumda değil. Beni buradan bir an önce çıkar!” diye Speed avaz avaza bağırdı. “Sana iki misli - üç misli para vereceğim. Beni buradan hemen çıkar!”

**Ateş vardı
ve kadın vardı
ve sonra... bebeğim... sen vardın...**

Bobby fazla gayret göstermeden şarkıyı söylüyordu, enerjisini daha sonraki gerçek konsere saklıyordu - yalnızca bu gece için tutulan mükemmel müzisyenlerle her şeyin mükemmel olması için prova yapmak istemişti. Sara, Rafealla’nın provayı izlemek istediğini haber verince “Pekala, dinlesin” diye kabul etmişti. Günün birinde insanlarla yüzleşecekti. Ve bu gece en iyi zamandı.

Kendisini çok güçlü ve sağlıklı hissediyordu. Her şeye hazırdı.

Birinci imtihanı başarıyla atlatmıştı. Nova ile karşılaşma. Kısa ve çok tatsız olmuştu.

Sara bu konuda hiçbir şey söylememişti. Kendisini alıp gö-

türmesini söyleyince Sara hemen kolundan tutup uzaklaştırmıştı. Keşke bir şeyler söyleseydi. İğneli bir söz, uzun uzun sessizce acı çekmesinden çok daha iyiydi.

Şarkıların sözlerini söylerken bu düşünceler otomatikman aklından geçiyordu.

Kendisini dinleyenlerin arasında acaba Nova var mıydı?

Adam, onu düşünmekten vazgeç.

Marcus da burada mıydı? Orospu çocuğu dinleyenler arasında mıydı?

Bobby şarkının sözlerini kaçırdı, siyah gözlüklerine dokunup bütün dikkatini müzik üstünde toplamaya çalıştı. Etrafa göstermeye çalıştığı kadar kolay değildi.

Vicki etrafında sürüp giden gürültülere ve koşuşturmalara kendisini kaptırdı. Bugüne dek Novaroen malikanesinde hizmetçi olarak çalışmak çok sıkıcıydı. Eğer derin bir nefes alırsa özgürlüğün kokusunu duyacaktı. Yaşasın! Buradan çıkar çıkmaz ilk iş, güzel bir makyaj yapacak, en güzel giysilerini giyecek ve sonra gidip bir herifle yatacaktı.

Bobby Mondella prova yapıyordu. Ne harika sesi vardı! Ne yakışıklı erkekti! Yani onun tadına bakmayı da pek isterdi.

Kendi kendine sırtırken, uzaktan kırmızı saçlı, şişko bir karının Maxwell Sicily'nin koluna asıldığını gördü.

Ve olduğu yerde heykel gibi kalakaldı. Maxwell için içinde başka bir kadın olduğundan söz etmemiştii. Allah kahretsin! Neden kıskaçlığın sivri okları kalbine saplanıyordu?

Nova Citroen, kocasına “Giysilerimi değiştirmem gerek, konuklarımız az sonra gelmeye başlayacaklar. Sana da aynı şeyi önerebilir miyim?” diye sordu.

Marcus delici bakışlarıyla karısının yüzüne baktı. Hâlâ çok çekici bir kadın olduğuna hiç kuşku yoktu. Kırk yaşında olduğu halde o baştan çıkarıcı çekici havasını yitirmemişti. Yıllarca önce Hamburg’da aynı çekici havaya tutulmuştu.

Herkes şık Bayan Citroen’i ilk gördüğü zaman bir orospu, fahişe, yüksek ücretli ve mesleğinin erbabı çok becerekli bir metres olduğunu bir bilselerdi.

Marcus onunla ilk yatağa girdi zaman sanki kutsal bir deneyimi ilk kez tatmış gibi kendini hissetmişti. Kadınların her zaman esirgedikleri muhayyelenin ve vücudun her türlü özgürlüğünü tattırmıştı. Kendisinin bile varlığından habersiz olduğu, yapabileceğini asla düşünmediği fantazilerine büyük bir coşkuyla teslim olup, bütün hayalinden geçenleri yapması için Marcus'u cesaretlendirmişti. Ve kadının acımasız disiplininin her anından büyük bir zevk almıştı.

Ertesi gün ziyaretine geldiğinde kadın zarif bir şekilde rolleri değiştirmişti. Sanki Marcus'un aklından geçen arzuları okuyormuş gibi tam onun isteklerine yanıt vermiş, bu kez acı veren Marcus olmuştu. Ve kadın kendisine verileni hiç itirazsız kabul etmişti.

Onunla bir hafta yaşamasının yeterli olacağını düşünmüştü. Fakat Amerika'ya döndükten sonra, onu aklından çıkaramadığını fark etmişti. Hiç kimse kendisini Nova'nın tatmin ettiği gibi tatmin etmemişti.

Tabii o zamanlar ismi Nova değildi. Saçların siyahtı. Burunu bugünkü mükemmel şeklinden çok farklıydı. Ve bu günden çok daha fazla kiloluydu.

Marcus onu Paris'e getirip, gizlice bir apartmana yerleştirmiş ve sonra teker teker sahalarında büyük isim yapmış güzellik uzmanlarına göstermeye başlamıştı.

Aynı zamanda bir lisan hocası tutmuştu. Ayrıca nezâket kuralları konusunda ihtisas yapmış ağzının sıkılığıyla tanınmış orta yaşlı İngiliz kadını kiralamıştı. Resimden şaraba kadar diğer konularda uzman olan kişilerden Nova'ya ders aldirmişti.

Ona öğretemeyeceği tek ders seksti. İş Marcus'u tatmine gelince onun sezilerinin üstüne yoktu.

İlk tanışmalarından tam on sekiz ay sonra evlendiler. O zamana dek Nova bir hanımefendi olmuştu.

Marcus'un hep hayalinde yaşattığı şeydi. Salonda bir hanımefendi, yatakta bir orospu. Ve bu iki dünyanın en iyisine sahipti.

Şimdi Rafealla'yı istiyordu. Ve Marcus Citroen her istediğini elde ederdi. Hem de her zaman.

BUZZ dili dolanarak, “Vay canına, hiç bu kadar karıyı bir arada görmemiştim. İçerisi dolu. Hepsi de istiyor. Yalvarıyorlar. Dostum ne yapacağız?” diye üzüntüyle sordu. “Benim yalnız tek şeyim var.”

Kris “Evet,” diye yanıtlayıp Chicago’daki lüks otelin lüks banyosunun aynasında Buzz’ın görüntüsüne baktı. “Burnuna çektiğin o nesneden sonra hâlâ şeyini kaldırılabildiğine şaşıyorum,” dedi.

Buzz çılgın bir şeytan gibi gülüp elini hürmetle alnına koydu. “Unuttum değil mi? Tanrının belası Bay Temiz’in karşındayım. Esrarlı sigaradan bir nefes çekmeye korkar.”

Kris bıkkınlıkla, “Uyuşturuculardan zevk almıyorum” dedi. “Bunu sana kaç kez söyleyeceğim. Aklını kaçırmış bir man-yak gibi bu merete tutulmamı mı istiyorsun? Bok canına adam. Bazen tanrının belası sinirlerime dokunuyorsun. Senin bütün istediğin kafayı bulup karılarla yatmak.”

Buzz somurttu. “Bana daha iyi bir şey bildiğini söylesene?”

“Evet. Biraz prova yapmaya zaman ayır. Geçen gece Boston’da ilk gösterisine çıkmış sarsak bir çocuk gibi çaldın.”

“Saçma.”

“İyi düşün.”

“Sacma. Tanrının belası Newsweek’te hayatımızın en iyi eleştirileri çıktı. Amerikalılar biz İngilizlere bayıldılar. Süperstar olduk burada. Sen bunu istemiyor muydun ha?” Sanki Kris’in damarına basmak istermişcesine deri ceketinin cebinden küçük kokain paketini çıkartıp, birkaç sıra beyaz toz hazırladı. Sonra yüz dolarlık banknotu yuvarlayıp, aç gözlü bir zevkle tozları burnuna çekti.

Kris arkasını döndü. Buzz’a neler olduğunu biliyordu. Karşısında durup onu seyretmesine gerek yoktu.

Bütün dünyaya yayılan ün.

Amerikan şöhreti.

Başarı

Aşırı övgü.

Evet, şimdi hepsine sahip olmuşlardı. Her şey düşlerinde yaşattıkları gibiydi. Ve çok zevkliydi. Eğer bütün ömrü boyunca diğer üç kişiye göbeğinden bağlanacaksa - artı Doktor Head ve her gün biraz daha kalabalıklaşan avaneleriyle yaşamak zorundaysa çok zevkliydi.

Wild Ones

Süpergrup.

Beatles'larla - çoktan dağılmışlardı - Rolling Stones - hâlâ canları istedikçe müzik yapıyorlardı - arasında sevilen bir gruptu.

Wild Ones

Her ihtiyaca yanıt veriyordu.

Kris Phoenix. Sahnedeki sevimli canlı varlığı, vahşi boğuk sesi ve gitarının sihirli nameleriyle yakışıklı şarkıcı.

Buzz Darke. Peşinden binlerce insanı sürüklüyordu. Amerikalılar onun şeytani görünümüne ve harika gitar çalışına deli oluyorlardı.

Rasta Stanley. Zenci, komik ve seksiydi.

Ve Fingers. Gerçek pop müziği yeteğine sahip ufak tefek zorlu bir dişiydi.

Kris 'bundan daha iyisini bir araya toplayamazdık' diye düşündü. Herkesin hayalinde yaşattığını toplayıp bir grup oluşturduk.

Buzz deri ceketinin yakasını kaldırdı ve banyodan dışarıya çıktı. "Ben partiye gidiyorum. Neden sen de gelmiyorsun? Maksat eğlenmek değil mi?"

'Evet, belki,' diye Kris düşündü.

Amerika'ya ilk geldiklerinde, diğerleri gibi Kris de aklını oynatmıştı. New York'tan Los Angeles'e kadar önüne gelen her kadınla yatmıştı. Zaten kadın bulmak sorun değildi. Şarkıcıların peşinde dolaşan o kadar çok kız vardı ki. Doktor Head onlara sevgiyle süper orospular adını takmıştı. Pop yıldızlarının, süperstarın koynuna girmekten başka bir şey düşünmeyen bal gibi tatlı nefis güzel kızlardı. Yatağa girdiler mi başlardı isim saymaya.

Evet... San Francisco'da Mick ile beraberken....

En büyük Keith'tir. Bak sana söylüyorum, o herif ölene dek bu işi götürür...

David tanıdığım en zeki insandır....

Buzz ve Rasta iyice tırlatmışlardı. Hiç doymak bilmiyorlardı. Fakat bir süre sonra Kris sekse duyduğu heyecan ve zevki yitirdi, çünkü aşağı yukarı istediği her kızla yatıyordu ve o kızlardan sıkılıyordu. Kris diğer işlere bakan yardımcıları oturup bira içmekten, televizyonda spor olaylarını seyretmekten daha çok zevk alıyordu. Amerikan televizyonunu görünce aklı durmuştu. Hangi kanalı seçeceğini şaşırmıştı ve yayın yirmi dört saat aralıksız sürüyordu. Üvey babası Horace Amerikan televizyonunu görse kalp krizi geçirirdi. İngiltere'de üç kanal gece yarısından önce sona ererdi. Sakın karşı koymaya kalkışmayın dercesine aksi suratlı bir spiker televizyon yayınının sona erdiğini belirtirdi.

İyi geceler.

İyi uykular.

Haydi, defol!

Amerika'ya ilk geldiğinde birkaç kez Sharleen ile buluşmuştu. Fakat kadın anavatanında eskisi gibi değildi. Ve artık aralarındaki ilişkiye bir son vermeleri gerektiğini açıkca söylemişti. Kris için hava hoştu. Bir sigara yakıp, mermer lavaboya yaslandı. Partiye katılmanın zamanı gelmişti - ama hiç canı çekmiyordu.

Yürüyüşe çıksa daha iyi olacaktı.

Ama yürüyüşe de çıkamazdı. Çünkü kaldıkları her otelde kızlar kapılarda bekliyorlardı. Hülyalı bakışları, titreyen dudakları ve doymak bilmeyen iştahlarıyla üstlerine atılmayı bekliyorlardı. Başarılı grupların yıldızlarından birinin yanına yaklaşabilmek için her şeyi yapabilirlerdi ve hiç çekinmeden de yapıyorlardı. Sadece sahnenin arkasına geçebilmek için - genç kızların seve seve neler yapmaya razı olduklarını, fedailer, alet taşıyıcılar ve sahne düzenleyiciler kaba saba şakalarla anlıyorlardı.

Buzz ve Rasta dinleyiciler arasında hoşlarına giden kızları

ele geçirmek için şeytani bir sistem geliştirmişlerdi. Sahnede gösteri sırasında, sahnenin bir köşesinde duran sahne düzenleyicilerden bir tanesine çeşitli el hareketleriyle, dinleyiciler arasından seçtikleri kızları işaret ediyorlardı. Bu adam da, dinleyiciler arasında oturan diğer sahne düzenleyicisiyle bağlantı kurup, hangi kızın istendiğini işaret ediyordu. Ve gösteri sona erdiğinde seçilmiş kızlar bir odaya toplanıp, yıldızların gelip kendilerini alıp götürmelerini bekliyorlardı. Geriye kalanlar da ekip arasında paylaşılıyordu. Ve bütün kızlar mutlu görünüyorlardı. Sonunda birisinin ilgisini çekebildiklerine seviniyorlardı.

Kris'in bu ruhsuz eylemlere devam etmeye hiç niyeti yoktu. Rasgele seks eski heyecanını yitirmişti. Bir değişiklik yapıp sürekli ilişkiye girmek nasıl olurdu? Kris Phoenix'i bir süper star olduğu içinde değil de - bir insan olarak sevip sayan birisi. Bacaklarının arasında kırmızı, ateşli bir gitar ile siyah deri giysili süper ilah hayran birisini istemiyordu. Tanrım - kendisini gerçekten seven birisine ihtiyacı vardı.

Amerika.

İşte artık ona sahip olmuşlardı. Fakat olacağını bildiği şeylerin hiçbir anlamı yoktu. Kazandığı başarıdan ne doyumuna ulaşmış, ne de zevk almıştı.

Rasta kapıyı yumrukladı. "Dışarıya çıkıyor musun yoksa çıkmıyor musun? Mikki gidiyor. Bu gece için ona söz verdiğini söylüyor."

New York'lu Michelle Hanley-Bogart. Yılın eski sosyete kızı, bir dizi süperstardan arta kalan mirasyedi. Yirmi üç yaşında, olağanüstü güzel bir kızdı. Şarkıcıların peşinde koşan kızların kraliçesiydi. Mikki'ye göre on üç yaşından beri Gucci kemerinin üstünde çetele tutuyordu. Yüksek kentsoylu sesiyle "Tatlım, Mikki söyleyene dek sen yıldız sayılmazsın" demekten pek hoşlanırdı.

Kulağına gele fısıltılara göre, Michelle Hanley Bogart boşuna uğraşmamıştı. Bütün ünlülerin hepsiyle yatmış ve bir kez olsun kimseyi yanıltmamıştı. Mikki bir kez yatağa girdi mi hiç sınır tanımazdı.

Buzz onunla iş tutmak istiyordu, fakat Philadelphia'da peşlerine takıldığından beri, gözü Kris'ten başkasını görmüyordu.

Güzelliği kadar ahlâksızlığı da dillere destandı. Kris ondan uzak duruyordu. İkinci Amerika turnesinde Kris jet yorgunluğu çekmiyor, peşlerinden koşan kadınların yorgunluğunu çekiyordu.

Mikki sabırla bekliyordu. Bu arada grubun diğer üyelerine ve sahne düzenleyicilerine kendisini sevdirmişti. Çünkü en güzel kızları, en iyi restoranları, birbiri ardına dolaştıkları kentlerde en iyi eğlence yerlerini bulup çıkartmakta üstüne yoktu. Mikki harika bir turne menajeri olurdu - ve bunu biliyordu.

Kendisini seçmediği için Buzz hakarete uğradığını düşünüyordu. Sadece esrarlı sigaradan bir nefes çekiyordu. Başka bir şey kullanmıyordu. Ve üstüne düşölüp ısrar edildiği zaman sadece "Kris'i bekliyorum" demekle yetiniyordu. Bu cümle turnenin espirisi olmuştu. Kris kızın üstüne ne zaman bacağına atacaktı?

Ona bu işin Chicago'da olacağına söz vermişti. Fakat şimdi kendisini zorla nikah masasına oturtulan damat gibi hissediyordu.

Rasta "Orada ne bok yiyorsun?" diye sordu.

"Kabilenin düğün dansını yapıyorum" diye tatsızca yanıt veren Kris, tekrar gerçek dünyaya döndü.

Parti, havasını bulmuş hızla devam ediyordu. Stereopikapta Temptation'ların bir plağı avaz avaza bağıırıyordu. Şarap, bira ve şampanya su gibi akıyordu. Çiftlerden çoğu köşelere çekilmiş el peşrevine başlamışlardı. Esrarlı sigaralar şeker gibi elden ele dolaşıyordu. Buzz, iki koca memeli sarışının arasına gömülmüş gibiydi. Londra'ya kapatılan Flower uzakta ve emniyeteydi. Zaten burada olsa da durumu pek umursamazdı, çünkü grup seks en sevdiği hobisiydi.

Mikki stereonun yanında ayakta duruyordu. Sırtında turkuaz rengi mini bir elbise, bacaklarında desenli çoraplar, ayakta topuklu rügan papuçlar vardı. Düz sarı saçlarını ortadan ayırılıp, sade bir bantla geriye toplamıştı. Ona bakınca

insanın aklına ‘bakire’ kelimesi geliyordu. Mikki sanki bu işi hayatında ilk kez yapacaktı.

Kris kendi kendisine sıırttı. Kızdan hoşlanıyordu. Harika bir kişiliğe sahipti, her zaman her türlü eğlenceye açık ve hazırıdı. Ayrıca çok neşeliydi. Eğer pop müziği dünyasının bütün elemanları ile yatıp kalkmamış olsa, onunla sürekli gerçek bir ilişkiye girmek isterdi.

“Merhaba, yıldız” dedi. Bilgiç sesi saf görüntüsüyle çelişiyordu.

Gözlerini kapatıp neden İngiltere’yi düşünmüyordu? Gözlerini kapatıp yazifesini yapmak o kadar zor değildi.

RAFEALLA

1981

RAFEALLA aylardır kaçmayı düşünüyordu. Uzun zamandır burada sallanmasının sebebi Jon Jon’du. Ama şimdi dört yaşında gürbüz bir çocuktı. Hayat bir dizi tehlikelerle doluydu. Eddie’nin şiddetli, sert hırçınlıklarına ve beklenmedik hainliklerine karşı sürekli tetikte bekliyordu. Yatağının altında deri kınının içinde bir Türk kaması saklıyordu - babasından kalan birkaç tane hatıradan biriydi. Bir kez onu yatağın altından çıkartıp Eddie’yi tehdit etmişti. Dayak atmaya bir son vermeliydi. Son verdirmenin en uygun şekli de tehdit etmektir.

Eddie alayla, “Onu kullanmaya cesaret edemezsin” dedi.

Rafealla suratını asıp ciddiyetle, “Dene de gör bakalım,” diye yanıt verdi. Gözlerinden ateş fışkırıyordu.

Böylece dayak atmak sona erdi. Fakat sözlü saldırılar ve kumar oynama devam etti.

Leyd Elizabetta evin içinde olup bitenlerin besbelli farkındaydı, ama hiçbir şey söylemiyordu. Onun evinden Chelsea’deki bir servis katına taşınmışlardı. Birkaç haftada bir torununu görmeye ve eleştiri yapmaya geliyordu. Rafealla’nın an-

nesi Anna da bu evliliğin iyi yürümediğinden kuşkulanıyordu, fakat Rafealla dertlerini anlatmıyor gerçeği saklıyordu. Fazlasıyla gururluydu. Ne de olsa evlenmeyi kendisi istemişti ve kendi ailesine bile yenilgiyi itiraf etmeye çok utanıyordu.

Odile bir şeyler olduğunu tahmin ediyordu. Rafealla isteksizce “Evet, Eddie pek mükemmel bir koca değil, ama sorunlarımızı aramızda çözümlemeye çalışıyoruz” dedi.

Gerçekte Eddie Mayfair sadist, ayyaş, kumarbazın birisiydi. Rafealla sonunda bu gerçeklerin asla değişmeyeceklerini anladı. Hayatının dört yılından fazlasını ona vermişti. Ve bu yeterdi.

Onu terk etmek çok kolay olmayacaktı. Kumar alışkanlığını yürütebilmek için Lord Egerton’un parasına ihtiyacı vardı. Çalışmaya hiç heves göstermediği halde, Lord Egerton ona yanında çalışmasını teklif etmişti. Ve istediği zaman onun yanında çalışacağını bilmek Eddie’nin işine geliyordu.

Hayır, Eddie terkedilmeyi sessizce kabullenmeyecekti. Rafealla hiçbir kanıtını görmediği halde, oğluna duyduğu sevgisini ileri sürüyordu. Bebek Jon Jon’u görmemek için elinden geleni yapardı, çocuk biraz gürültü yaptı mı veya evin biraz dağıttı mı kıyametleri koparırdı.

Rafealla onun bu tutumuna aldırmıyordu. Eddie’den intikam alırcasına, çünkü çocuğun öz babası değil diye düşünüyordu. Kaderin bu cilvesine şükrediyordu.

Cinsel yaşantıları da hemen hemen yok gibiydi. Evliliklerinin ilk gününden beri bu durum değişmemişti. Yalnızca fiziksel bir boşalma arzusu hissettikleri zaman sevişiyorlardı, fakat Rafealla’ya göre bu sevişmenin de bir zevki ve anlamı yoktu. Önce onunla konuşmaya çabalayıp, ilişkilerine bir anlam vermeye uğraştı.

Eddie’nin gösterilen bu gayrete verdiği yanıt, “Sen böyle istedin” oldu. “İkimizi evliliğe zorlayan sensin, onun için hiç vızıldanma - çünkü artık çok geç,” dedi.

Haklıydı. Fakat şimdi Rafella birkaç yaş daha büyüyüp akıllanmıştı. Önünde uzun bir yaşam vardı. Ve dört yıl bir insana şans tanımak yeterdi.

Odile ve Rafealla'nın üvey ağabeyi Rupert'in Rio de Janeiro'da alelacele evlenmeleri herkesi şaşırttı. Odile telefon edip sevinçli haberi müjdeledi.

Bu işe gerçekten sevinen Rafealla "Harika!" diye bağırdı. "Niçin hiç kimseye haber vermediniz? Annem deliye dönecek, tabii senin annen de. Biliyorsun ikisi de düğünlere derneklere pek meraklıdırlar."

Odile kıkırdayarak güldü. "İşte biz de bundan kaçmak istedik. Çok mutluyum! Buraya bizi ziyarete gelmeni istiyoruz. Jon Jon'u da birlikte getir."

"Çok gelmek isterim" diye yanıt veren Rafealle, 'belki aradığım fırsat bu' diye içinden geçirdi. Rupert iki yıldır Güney Amerika'da, bir mühendislik firmasının dev projesi üstünde çalışıyordu.

Brezilya. Rupert telefonda o ülkeden pek sevgiyle söz ediyordu.

Brezilya. Evet, iyi bir kaçış yolu olurdu.

Eddie kabaca, "Ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

Ebediyen. "Üç hafta."

Yemekten sonra içtiği üçüncü konyağından bir yudum alıp "Çok uzun zaman" dedi.

Rafealla özenle yanıt verdi. "Çok uzun mesafe. Hemen gidip gelemem ki."

"Peki, sen yokken bana kim bakacak?"

"Sen idare edebilirsin."

Somurtarak, "Evet, idare edebileceğimi biliyorum. Ama neden edeyim? Birisi bana hizmet etsin diye evlendim."

"Teşekkür ederim" diye yanıt veren Rafealla onu terk edeceğine bir an bile pişman olmadı.

Eşyalarını dikkatle topladı, yalnızca en çok sevdiği eşyaları aldı. Eddie'yi kuşkulandırmak istemiyordu.

Rafealla valizini toplarken, Eddie yatak odasına gelip onu seyretti. Suçlarcasına "Üç haftalık yolculuk için yanına ama da çok eşya alıyorsun" dedi.

Nefesindeki içki kokusu Rafealla'nın yüzüne çarptı. Neredeyse boğulacaktı. İfadesiz bir sesle, "Seni terk ediyorum, Eddie. Artık asla geri dönmeyeceğim" dedi.

Bir an Eddie karısının söylediklerini ciddiye aldı, sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Rafealla'nın kendisinden ayrı yaşayamayacağına inanmıştı. Zaten bunu her fırsatta söylerdi.

Küstahça bir güvenle "İstesem de senden kurtulamam" dedi. "Hileyle beni evliliğe sürüklemen müebbet hapis cezası gibi değil mi, sevgilim?" dedi.

Öyle olmasını diliyordum. Rafealla donukça "Evet" diye yanıt verdi.

"Gel buraya."

Rafealla otomatikman geriye çekildi.

Sesi çok tehditkârdı. "Buraya... gel... dedim... sana..."

"Eddie, yorgunum..."

"Oh, şimdi Eddie yorgunum oldu değil mi? Yeterince sevişmediğimizden yakındığın günleri de biliyorum."

"O sade..."

"A, sadece neydi, sevgilim?" Rafealla'yı belinden yakaladı ve dudaklarını zorla onun dudaklarını üstüne bastırdı.

Rafealla bağırmak istedi. Onca zaman kendisine biraz ilgi göstermesinin özlemiyle yaşamıştı. Yalnız geçirdiği geceleri, ümitle başlayıp doyumsuzluk, öfke ve acımasızlığı ile biten birleşmelerini anımsadı.

Fakat şimdi çok kontrollüydü. Kendisini bilmeyecek kadar sarhoş değildi. Onun heyecanlandığını, kasığına değen sertlikten anlıyordu. Elleri de Rafealla'nın süveterinin içine süzül-müştü.

Oh, Eddie bir zamanlar sen benim düşlerimde yaşattığım sevgilimdin. Bize böyle ne oldu?

Rafealla bütün direnmesine rağmen vücudunun onun deneyimli parmaklarına yanıt verdiğini fark etti. Fiziksel gereksinimleri bulutlu geçmişi bir anda aklından sildi ve içinde biriken bütün arzu ve şehvetiyle kendisini ona teslim etti, Eddie de onunla sevişti.

Mükemmel bir zamanlama ile ikisi de aynı anda doyuma ulaştılar. Ve doyuma ulaşırlarken Rafealla'yı dudaklarından öpüp, daha önce hiç söylemediğı güzel aşk sözcüklerini büyük bir şefkatle onun kulağına mırıldandı.

Rafealla "Eddie..." diye soludu. Akklı karışmış, suçluluk duygusu altında eziliyordu. Bunca zaman sonra onun kalbini yumuşatabilmiş miydi? Bundan böyle mutlu yaşayabilir miydi?

Hayır. Kesinlikle hayır. Bu anda olup bitenlerin hepsi bir peri masalıydı. Fakat Rafealla onu terk etmenin doğru olup olmadığını düşünerek kuşklar içinde uykuya daldı.

Sabahleyin Eddie tertemiz nefesiyle onu sevgi dolu öpücüklerle uyandırdı. Rafeallayı baş döndürücü zevklerin kucağına atıp, onunla tekrar sevişti.

Rafealla merakla "Ne oluyor?" diye sordu.

Onun yüzünü öperek "Seni ne kadar özleyeceğimi fark ettim, sevgilim" dedi. "Evine çabuk dön olur mu?"

Jon Jon anneannesinde kalıyordu. Rafealla onlarla hava alanında buluşacaktı. Annesi, Rafealla'nın Güney Amerika'dan dönmeyeceğini bilmiyordu. Zaten hiç kimse bilmiyordu. Fikrini değiştirmekte henüz geç kalmamıştı....

Eddie ısrarla onu havaalanına götürmek istedi. Valizleri hamallara teslim etti, sonra Rafealla'yı VIP salonuna götürdü. Orada Jon Jon ile oynayıp, çocuğa sevinç çığlıkları attırdı.

Anna gülümsedi. Kızının böylesine mesut bir aile yuvasına sahip olduğunu bilmek onu rahatlatmıştı. Bazı kez kızının inatla istediğı bu evliliğin iyi yürümediğinden şüpheleniyordu, ama bugün aklındaki bütün kuşkları sildi.

Uçağın kalkışını anons ettikleri zaman, Eddie Rafealla'yı bir kenara çekip, "Olumlu duygularımı açıklayıp göstermeyi asla öğrenemedim" diyerek karısının gözlerinin içine baktı. "Ama senin uzaklara gitmen, her şeyi değiştirdi, bundan sonra sana daha güzel bir hayat yaşatacağıma söz veriyorum. Bana güven sevgilim. Çabuk eve dön. Seni ve küçük Jon'u daha şimdiden özledim"

Rafealla uçağına bindi kemerlerini bağlayıp uçuşa hazır beklerken üzüntüyle kıvranıyordu. Ne yapmaya karar vermişti?

Dünyanın öbür köşesine gidip neden kaçıyordu? İnlanılacak gibi değildi, fakat mucize sayılacak kadar kısa zaman içinde, Eddie gerçekten değışmiş gibi görünüyordu.

Sağduyusunun sesi, 'öyleyse üç haftalığına git ve geri dön,' dedi.

Fakat içinden başka bir ses, 'ama ben şimdi ondan ayrılmak istemiyorum' diye bağırdı.

Sağduyusu yine 'şimdi unut onu, olacakları bekle bakalım,' dedi.

Jet apronda ilerlemeye başladı.

Artık çok geç kaldın yavrum.

Aradan üç saat geçtiği halde uçak hâlâ kalkmamıştı. Teknik bir arıza yüzünden apronda bekliyordu. Yolcular sıcağtan bunalmış sabırsızlanıyorlardı. Her yarım saatte bir az sonra havalanacaklarına söz veriliyordu. Jon Jon huzursuzlanıyordu. Yorulmuştu ve heyecandan yüzü kıpkırmızıydı.

Rafealla hosteslerden birisini çağırdı. "Bana ne olduğunu söyler misiniz?" dedi.

Hostes omuzlarını silkti. "Keşke söyleyebilsem. Biz de sizden fazla bir şey bilmiyoruz."

Bir süre sonra resmi anons yapıldı. Uçak kalkmıyordu, yolculara bazı alternatifler teklif edildi. Herkes uçaktan indi.

Rafealla yardımsever bir yer hostesi bulup "Ertesi gün aynı uçakla yola çıkabilir miyim" diye sordu.

Adam "Tabii" diye yanıt verdi ve içinden 'ah keşke benim hayatıma uça' diye düşündü. Çok güzel bir kadındı.

"Valizlerimi tutun ve yarınki uçakta bana bir yer ayırın," dedikten sonra sevinçle koşan Jon Jon'a yetişmek için adımlarını açtı, o kısacık bacaklarıyla çocuk kendisinden iki misli hızla koşuyordu, bir taksi bulmaya çalıştı.

Jon Jon'u tekrar havaalanından sadece yirmi dakikalık uzakdaki annesinin evine bıraktıktan sonra, üvey babasının Aston Martin markalı arabasını ödünç alıp, Eddie ile birlikte paylaştıkları Chelsea'daki eve doğru neşeyle yola koyuldu. Eve

geldiğinde akşam olmak üzereydi, hava kararmıştı. Bütün gün yaşantısındaki son gelişmeleri düşünmüştü ve tatile çıkmadan önce bir gün daha kocasıyla baş başa kalmanın iyi olacağını hissediyordu. Evet, bir tatil yapmaya karar vermişti. Bir tatil. Kısa bir ayrılık. Ve üç hafta sonra evliliklerine yeniden başlamaya hazır olacaktı.

Anahtarı kilide sokarken içerden gelen boğuk müzik sesini duydu. Manhattan Transfer'in plağı çalıyordu - Rafealla'nın en sevdiği gruplardan birisiydi. Apartmanın kapısından içeriye girerken bu kez plak değişti ve Lou Reed'in "Take a Walk on the Wild Side" isimli şarkısı çalmaya başladı.

Garipti, Eddie hiç müzik dinlemezdi. Ayrıca mumları da asla yakmazdı ve salon, şamdanların içinde yanan siyah mumlardan ıslıl ıslıl aydınlanmıştı.

Eddie'nin eve birisini getirdiğini hemen anladı ve karnına bir kramp saplandı.

Cesaretle yatak odasına doğru yürüdü, içerdeki kadınla yüz yüze gelmeye kararlıydı.

Geri dön, çık git. Neden ısrar ediyorsun?

Neden etmeyecekmişim?

Çünkü Eddie buna değmez.

Rafealla yatak odasına girdi ve midesi bulandı.

Kadın, kadın değildi. Kadın ipek gibi açık renk saçlı, çocuksu yüzlü, çıplak vücudu tüysüz bir erkekti.

Ve bu mahluk edepsizce, "Özür dilerim. Bizi biraz rahat bırakır mısınız?" dedi.

Eddie ağzını açıp bir kelime söyleyemedi.

BOBBY MONDELLA

1981

NICHOLS Kline ile Pammy Booser'ın düğününe Bobby Mondella, altın renkli, camları kurşun geçirmez Mercedes limuzin ve peşinde üç özel badigardi ile geldi.

Hey, diye düşündü. Yıldız olunca - işin sonuna kadar git. Hayatını yaşa. Zaten hayranları da kendisinden bunu bekli-

yordu. Gerçekten bayılıyorlardı. Tabii kendisinin de çok hoşuna gidiyordu.

Sırtında köpekbalığı derisinden bir kostüm, Rus stili ipek gömlek ve omuzlarına rasgele atıverdiği yerlere kadar uzun erkek kesimli samur kürk paltosu vardı. Yanında kendisine bir seksen boyunda, şahane vücutlu, saçları denizciler gibi kısacık kesik film yıldızı Zella Raven eşlik ediyordu. Zella'nın sırtında ince lastik şeritlerden oluşan bir giysi ve ayağında kasıklarına dek çıkan çizmeler vardı.

Düğün merasimin yer aldığı Pasific Palisades'deki evin kapısında yere ayak bastıkları zaman, fotoğrafçılar ve televizyon ekibi çılgına döndü. İkisi aynı anda durup güzel poz verdiler. Ve tam sekiz saniye fotoğrafçılar çılgın gibi resim çektiler. Sonra yürümeye başladılar. Badigardları da peşlerinden gidiyordu. Yıldızları seyretmeye gelen kalabalık gırtlaklarını yırtarcasına bağırıyorlardı.

Bobby, Zella'yı yanında halkın arasına çıkarmaktan bu yüzden hoşlanıyordu. Yolu izi çok iyi biliyordu, asla yanlış bir adım atmıyordu. Ve görüntüsü çok iyiydi. Bobby ile kadını birlikte gördüğü zaman Nova gerçekten kuduracaktı. Ve pençelerini intikam almak için çıkartacaktı.

Nova Citroen. Kendisini büyüleyen kadın. Ama zamanla ondan uzaklaşıyordu. Bobby sonunda kararını vermişti, eğer Nova bir tür bağlılığa yanaşmazsa bu ilişki sona erecekti. Tanrı aşkına o bir yıldızdı. Süperstardı. Onun ilk karşılaştığı yirmi yedi yaşında, ne yapacağını bilmeyen, acemi çaylak değildi. Bunu artık anlamasının zamanı gelmişti.

Bobby Mondella. Seks sembolüydü. Otuz bir yaşında. Zengin, yakışıklı ve güçlüydü.

Evet - güçlüydü. Çünkü büyük şöhretle birlikte güç de geliyordu. Böylece tanrının belası her istediğini yapabiliirdi. 'Zıpla' dediği zaman insanlar zıplıyordu. Bir fıkra anlatsa herkes gülmekten kırılıyordu. Gece sabaha karşı saat 4'de pizza istese önüne geliyordu. Bir kadın gösterse - herhangi bir kadın - genellikle onu elde edebiliyordu.

Hey, hey hey - neyi ve kimi isterse istesin elde ediyordu. Tabii

sadece Nova'yı elde edemiyordu. Arada sırada yatağını paylaşıyordu, ama o Marcus Citroen'e aitti ve şimdiye dek ondan ayrılacağını gösteren hiçbir hareket yapmamıştı.

Bobby bunun nedeni biliyordu, çünkü ikisi de Marcus Citroen'e aitti. Nova adamla evlenmiş, Bobby ise ona kontratla bağlıydı.

Ama kontrat bozulabilirdi. Aylardır Nichols Kline'nın avukatlarıyla buluşuyor ve kontratı bozacak bir yol arıyorlardı. Ne de olsa, Nichols Hit City kendisine Blue Cadillac'taki anlaşmasından çok daha iyi bir anlaşma teklif ediyordu. Blue Cadillac kendisini sıradan bir şarkıcı iken keşfedip bir şeyler yapmıştı. Nichols Hit City ile bir geçmişi yoktu, dünyaca ünlü bir süperstardı ve önüne uzattıkları kontrat da bunu düşündüklerini gösteriyordu.

Nichols'un iş arkadaşlarından Arnie Torterelli "Dünyada bozulmayacak hiçbir kontrat yoktur" dedi. "Blue Cadillac'tan ayrılmak mı istiyorsun - ayrılacaksın. Her şeyi bizim avukatlarımıza bırak. Onlar seni kurtarırlar, bu hiç sorun değil!"

Artık gün yaklaşıyordu ve Bobby uçmaya hazırdı.

Bütün dileği Nova'nın kendisiyle birlikte uçmasıydı.

Nichols Kline ile Pammy Booser'ın düğünlerinde elektrikli bir hava vardı - banka müdürlerinden, fabrikatörlere, pop yıldızlarından, güzel figüranlara ve Hollywood'un hızlı yaşam kesimini temsil edenlere kadar karışık bir davetli grubu vardı. İki evlilik adayının da ailelerinden hiç kimse yoktu. Nichols'un sağdıçı, Miami'den eski arkadaşı Carmine Sicily adında, elli yaşlarında, uzun boylu, sıska, kıvrak saçlı, kötü, sinsî bakışlı bir adamdı. Bobby onun uzun yıllar önce Nichols ile birlikte The Chainsaw'da gördüğünü anımsıyordu. Adamın yüzünü bir gören zaten unutamazdı.

Arnie Torterelli'nin evinin bahçesinde yapılan dini nikahsız düğün töreninde nikahı kıyacak Sulh Hakiminin karşısındaki yerlerini almak üzere ilerleyen Nichols ile Carmine bakarken, Zella, "Sakın şu heriften gözlerini ayırma, Miami uyuşturucu kaçakçılarının kralıdır, yani Bay Büyük'ten söz ediyorum" diye Bobby'nin kulağına fısıldadı.

Bobby inanmadığı halde başını salladı. Zella herkes hakkında her şeyi bildiğini düşünmeyi pek severdi. Ama bazı kez yanıltırdı.

Zella'nın görüntüsü harikaydı. Ama sohbeti Bobby'nin ilgisini çekmiyordu. Bütün yaşantısı boyunca gerçekten iki kadını istemişti. Sharleen ve şimdi Nova. Ne yazık ki Sharleen ile iyi dost olmaktan öteye asla gidememişti. Nova ise sevgiliydi, ama şimdiye dek hep kaçamak oynamış, ilişkiyi kendi kurallarına göre yürütmüştü.

Bundan böyle artık bir seçim yapmak zorunda kalacaktı.

Pammy Booser, Arnie Torterelli'nin kolunda belirdi. Uzun topuklu papuçlarının üstünde sallanarak zor yürüyordu. Frederick'in hazırladığı beyaz dantel giysisi de Hollywood düşünün gerçekleşmesiydi. Gelinin nedimleri ise, kentin evde kalmış yaşları bir hayli geçkin kızlarıydı. Pammy ile Arnie'nin arkasından yürüyorlardı. Ve büyük bir fırsat yakalar mıyız diye gözlerini dört açmış etrafı inceliyorlardı.

Zella "Stil ve kalite yok" diye mırıldandı. Bazen pek isabetli görüşü vardı.

Fammy Booser ile Nichols Kline karı koca ilan edildi ve düğün töreni ilerledi.

Aşağı yukarı elli yaşında ilk kez dünya evine giren Nichols kafayı çekip şöyle dut gibi sarhoş olmak istiyordu. Konukların çoğu Arnie Torterelli'nin geniş evinin bahçesindeki üstü tenteli parti sahasına çekilmişti. Yuvarlak masalara oturmuş istakoz kokteyli ve zengin krema soslu dana eti yiyorlardı. Bobby kendisini baş masada buldu. Bir yanında Arnie'nin şişman karısı diğer yanında ise Zella vardı. Zella'nın yanında ise Arnie oturuyordu. Sonra da Pammy ve onun yanında gururla yüzü kızaran Nichols. Pammy'nin nedimesi, bakışları çektiği uyuşturuculardan donuklaşan, sarkık dudaklı, bir hayli geçgince güzel de Nichols'un sol yanını sıcak tutuyordu. Bu arada, sinsî bakışlı Carmine Sicily de pek babacan olmadığını belli eden niyetle kadının dizlerini okşuyordu. On iki kişilik yuvarlak masanın etrafında, iri memeli ve ona uygun sesiyle çok seksi bir kadın şarkıcı, menajer kocası, Nichols Hit City

plak şirketinin birinci derecedeki plak grubu Wild Ones'ın yıldızı Kris Phoenix ve yanında Mikki denilen kız vardı.

Zella, Kris Phoenix'in yanında oturmaktan çok hoşlanmıştı. Ünlü şarkıcının yanındaki kızın şarkıcı peşinde koşan kızlardan meşhur Mikki olduğunu hemen eğilip Bobby'nin kulağına fısıldadı. "Nasıl oldu da sana bir kıyak çekmedi, şaşırdım" dedi.

Bobby tatsızca "Belki bu gece şansım döner" diyerek yanından geçen garsona bardağına viski doldurmasını işaret etti.

Zella şaka yaparcasına tehdit etti. "Ancak benim ölmüş memelerimi ve popomu çiğneyerek seni elde edebilir, bebeğim!"

Yemekten sonra dans başladı. Ve iki dans arasında söylevler verildi. Arnie uzun bir konuşma yaptı. Bunu karısının konuşması izledi. Sonra Carmine Sicily kürsüye çıktı ve o davudi sesiyle nerdeyse herkesi uyuttu. Ardından Pammy ayağa kalktı ve samimiyetsizliğini en iyi şekilde sergileyerek herkese gına getirdi. Sonunda Nichols elindeki kadehini son bir kez şerefe kaldırıp, "Güzel gelinime" dedi. Gerçekten mutlu bir adamdı.

Bobby ve Kris ikisi de Pammy'nin masanın altından Carmine Sicily'i mıncıkladığını görmüşlerdi. Birbirlerine bakarken gülüşmeye başladılar.

Kris öne doğru eğilip Bobby'nin elini sıktı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, dostum. Ben hayranlarındayım."

Bobby gülümsedi. "Hey, ben de seni tanıdığıma sevindim, çünkü duygularımız aynı. Şarkılarını çok seviyorum, doğru onları ben yazmak isterdim."

Kris pohpohlanmaktan çok hoşlandı. "Öyle mi? Hangilerini?"

En sevdiğim "Skinny Little Slider." Oh, evet ve "Lonesome Morning" onların sözlerini çok seviyorum dostum. Otis Redding'in ilk şarkılarını gölgede bırakıyor."

Kris üzüntüyle "Keşke bıraksa" dedi.

"Hayır, gerçekten söylüyorum."

Kris sevincini saklayamıyordu. İşte bu tür tanınmayı gerçekten seviyordu. "Öyle mi?"

“Sende var dostum, yetenek var.”

“Bu senden geliyor.”

Zella ile Mikki tuvalete gidince Kris, kalkıp Bobby’nin yanına oturdu. Kısa süre içinde coşkuyla şarkı sözü yazmaktan, ilk etkilerden, merhum büyük Sam Cooke’ın büyüünden ve diğer efsanelerden söz etmeye başladı. Kızlar tuvaletten döndüğünde sohbeti öylesine koyulaştırmışlardı ki, kimseyi gözleri görmüyordu.

“Harika” diye içini çeken Zella ilgisini Armie’ye yöneltti. Eğer tombul karısını başından atabilirse, ebediyen Zella’ya esir olurdu.

Salonun diğer köşesinde Del Delgado’yu gören Mikki hemen o tarafa sıvıştı.

Pammy, Carmine ile dans pistine çıktı. Adamın kemikli parmakları, dar beyaz dantelin altındaki sıkılığını yitirmiş gevşek etlere gömüldü.

Nichols, Pammy’nin evde kalmış yaşları hayli geçkince arkadaşlarının hepsiyle dans etti. Sonra gelinin nedimesini dans kaldırdı. Kadın onun kulağına eğer kendisini yalnız, mutsuz hissettiği, sadece kadınla yatmak istediği anlar olursa, hemen kendisine gelmesini, çünkü bu tür hastalıkları en iyi şekilde tedavi ettiğini kulağına fısıldadı.

Etrafına bakınan Bobby eğer günün birinde evlenirsem bunu herkesten gizli tutarım diye düşündü. Sonra zaten evliliği isteyen kimdi?

Kris’e “Hiç evlendin mi?” diye sordu.

Kris sırtıttı. “Bir kez dostum. Bir kez yeter. Evliliği alıp şeyine sok. Bu Tanrının belası müessese için öyle düşünüyorum.”

Bobby güldü. “Haklısın!”

Yeni kurulan dostluğu birbirlerine fesatça göz kırparak perçinlediler.

HERKESİN büyük şaşkınlığına rağmen, Michelle Hanley-Bogart, Kris'in yaşantısının ayrılmaz bir parçası oldu. Bu olay Chicago'dan sonra başladı. New York'a geldiklerinde Michelle ve Kris birbirlerine göbeklerinden bağlı gibi hiç ayrılmıyorlardı. Wild Ones'in Madison Square Garden'da verecekleri iki konserin biletleri tamamen satılmıştı.

Buzz kıskançlıkla yakındı. "Ulu Tanrım! O karı tam bir sokak sürtüğü. Papa hariç herkesin şeyinin tadını tatmıştır. Tabii Papa şarkı söylese onu da boş bırakmazdı ya!"

Kris "Çok komik" diye yanıtladı.

"Seninkinin tadına bakmadığı için bozuldun?"

"Evet. Onunla yatağa girmek Tanrının belası bütün şarkıcı dünyası ile yatağa girmek gibi bir şey olmalı. Buyur, sana afiyet olsun dostum. O karı şarkı söyleyen kimi bulsa onun koynuna girmeye hazır!"

New York'ta Mikki, Kris'i farklı çevrelerin insanlarıyla tanıştırdı. Uluslararası şöhret sahibi, uzun boylu, eşcinsel modacıdan tutun da sabahları kahvaltıda kokain çeken örümcek kirpikli, çılgın gözlü kabare şarkıcısı, ismini pahalı kozmetiklere ödünç veren tahttan indirilmiş Avrupalı bir prenses ve en iyi arkadaşı kısa boylu, kıvrıcık kabarık saçlı, vücudu bol kıvrımlı, Greenwich Village'da dağınık bir tavan arasında yaşayan ressam China Walineska'ya kadar herkes ile tanıştırdı.

China için "Harika partiler düzenler" diye Mikki Kris'e bilgi verdi. "Eğer senden hoşlanırsa, resmini bile yapar."

Kris bıkkınlıkla, "Resmimin yapılmasını istediğimi de şimdi nereden çıkardın?" diye sordu.

Mikki "Çünkü bu bir şereftir" diye yanıt verip önemsiz bir şey söylüyormuş gibi ilave etti. "Biliyorsun, China çok ünlüdür. Ona dişi Andy Warhol derler."

Madison Square konseri hayatlarının en büyük konseriydi. Son kırkbeşlikleri "Dirty Bits" liste birincisi ve aynı isimli

albüm büyük miktarlarda dükkanlara dağıtılmak üzereydi. Nichols Hit City işini iyi biliyordu. Kris onların dağıtımlarından ve satışlarından çok memnundu. Fakat kalbinin en derinlerinde Wild Ones'ın büyük devlerle çalışmasını istiyordu. Örneğin Blue Cadillac ile çalışmalarını düşünüyordu.

Bu düşüncelerini Doktor Head'e açınca adam güldü. "Liste birincisinden başka bir şey olamazsın. Aradaki fark ne?" dedi.

Mikki lafa karıştı. "Ferrari ve Ford arasında ne fark var. İkisi de seni istediğin yere götürür, ama birisi daha görkemli götürür."

"Evet, işte öyle" diye Kris onu onayladı. "Ben de bunu anlatmak istiyordum."

Doktor Head ateş saçan bakışlarla Mikki'ye baktı. On altı yaşından beri bu karı başının belasıydı. On altı yaşında balta olmuştu. Beş ay birlikte yaşamışlar ve Michael'in ölümünden birkaç hafta önce bozuşmuşlardı.

On altısında baş belasıydı. Yirmi dördünce çekilmezdi. Sağda solda ekabir dostları olan zengin bir şarkıcı delisi kızdan daha kötü bir şey olamazdı.

Sanki Doktor Head'in aklından geçenleri okumuş gibi, "Blue Cadillac Plakları'nın başkanı Marcus Citroen'i tanıyorum, sizin için ondan bir randevu alayım mı?" dedi.

Doktor Head nefretle, "Hayır" dedi. "Randevu gerekirse ben alırım."

"Hey, dinle, eğer Marcus Citroen'i tanıyorsa," diye Kris söze başladı. "Zaten bir kez onunla ben de tanışmıştım."

Çılgın gibi yüzünü buruşturan Doktor Head "Çıkar aklından onu" dedi. "Ben de bulunduğum yere muz gemisiyle gelmedim ya? İsteddiğin zaman Marcus'u yakalayabilirim. Şimdilik Hit City'de kalıyoruz. Plaklarımız bir numarada ve biz de olduğumuz yerde kalıyoruz." Ateş saçan gözlerle Mikki'ye baktı. Kız da ona öfkeli bakışlarıyla yanıt verdi. "Bir şey daha var, çirkin yüzünü Nichols'un düğününde göstermeye söz verdiğini unutma. Yarın sabah ilk kalkan Pan Amerikan uçağında yer ayırttım."

"Mikki de geliyor mu?"

Doktor Head alay edercesine “İkiniz birbirinize göbeğinizden bağlı olduğunuza göre, başka ne yapabilirdim ki?”

“Peki, ya Buzz?”

“Gitmiyor.”

“Neden?”

“Ona sor.”

“Sen geliyor musun?”

“Yirmi dört saat sonra tekrar buraya döneceksin. Gerçekten yanında gelip elini tutmamı istiyor musun, yoksa burada kalıp işlerle mi uğraşayım?”

“Cehennemin dibine kadar yolun var.”

Uçakta Mikki vırvıra başladı. Zaten ne zamandır fırsat arıyordu.

“Neden menajerin sana ne yapacağını söylüyor?”

Kris omuzlarını silktilti. “Menajerlerin işi bu değil mi?”

“Menajerin işi senin yap dediğini yapmaktır.”

“Sadece ben değilim ki. Gruptakiler de var.”

Mikki alay edercesine burun kıvrıp, “Oh, evet, onları unuttum” dedi. “Yaptığın her şeyin dörde bölünmesi gerek. Çok akıllıca bir iş.”

“Böylesi doğru.”

“Kime? Bütün yetenek sende.”

“Biz bir grubuz.”

“Kris, kulağını aç, benim söylediklerimi dinle. Yıldız sensin. En iyi şarkıları sen yazıyorsun. Şarkıları sen söylüyorsun. Aslında Kris Phoenix ve Wild Ones olmalı.”

Kris sırtıttı. Bu hoşuna gitmişti. Ama gruptakilerin havalara çıkacaklarını biliyordu. “Tabii, Buzz’ın çok hoşuna gider doğrusu. Artık ondan işitmediğim küfür kalmaz.”

Mikki’nin vazgeçmeye niyeti yoktu. “Diana Ross’u anımsıyor musun? Aslında sadece Spreme idi. Teddy Pendergrass, Harold Melvin’in Blue Notes birisiydi. Rod Stewart, Small Face idi ve David Ruffin Temptation adlı grupta çalışıyordu.

Daha saymamı ister misin? Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

Evet, onun ne demek istediğini anlıyordu - hem de çok iyi anlıyordu. Ve doğrusu, Los Angeles’e geldikleri zaman Kris, kızın haklı olduğunu düşünmeye başladı. Kris Phoenix ve Wild Ones. Kulağa da çok hoş geliyordu. Belki Kris bunu hak etmişti. Ne de olsa işin yükünü kendisi çekiyordu, ayrıca hayranlarından da çuvallar dolusu mektuplar alıyordu. Buzz çoğu zaman kendinde bile değildi. Uyuşturucuları çekip kafayı buluyor ve hiçbir şeyi ciddiye almıyordu. Rasta ise davullarını çalıyordu, ama öylesine olağanüstü bir yeteneği yoktu. Fingers iyiydi, gerçekten mükemmeldi. Ama dinleyiciler ve hayranları Fingers için çığlıklar atıp bağırışmıyorlardı. Doğrusu Mikki haklıydı. Ve New York’a döndükleri zaman isminin Wild Ones’un önüne geçirmekte ısrar edecekti.

Mikki sinsice, “Eğer onların hoşuna gitmezse, gruptan ayrılıp solo şarkıcı olursun” diye önerdi.

Kris bunu daha önce hiç akıl etmemişti.

Nichols Kline’in düğününde Bobby Mondella Kris’i coşkuyla karşıladı. Adam harikaydı - müşterek yanları çoktu, stilleri tamamen ayrı olduğu halde, bugünlerde birlikte bir şarkı yapmayı denemek gerçekten büyük bir fırtına kopartacaktı.

Kris “Nerede üslendin?” diye sordu.

Bobby “Burada, Los Angeles’de” diye yanıt verdi. “Hancock Park’da kendime küçük bir kulübe satın aldım. Belki daha sonra sen ve bayan arkadaşın şöyle bir uğrarsınız?”

“Tabii, çok seviniriz.” diye Kris yanıt verip, kayıplar listesine karışan Mikki’yi araştırdı.

Zella, “Arkadaşın, Del Delgado ile konuşuyor” dedi. “Gidip çağırmamı ister misin?”

Del Delgado. Düşmandı. Del Delgado, bir süre önce Nightmares’i yüz üstü bırakmıştı. Şimdi solo şarkıcıların en büyüklerinden. Tanrının belası çopur yüzlü piç. Kıskançlık

Kris'i pençelerinin arasında sıktı. Willow'dan sonra kendi kendisine hiçbir kadını kıskanmamak için söz vermişti.

Çok geç kalmıştı. Mikki kendisini kısıvrak yakalamıştı. Mikki en büyük tutkusuydu.

Del Delgado Mikki'nin geçmişinde mi kalmıştı yoksa onu aklından geleceği için mi geçiriyordu, Kris bunu merak etti. Allah kahretsin!

Zella güzel vücudunu koltuktan kaldırdı. "Buradan tüydüğümüzü ona haber vereyim," dedi.

Kris telaşla "Zahmet etme" dedi. Onun peşinden koşmaya hiç niyeti yoktu. "Eğer isterse gelir."

"Evet, ama gittiğimizi bilmesi gerek," diye Zella mantıklı bir yanıt verdi.

"Gideceğimizi de bilir" diyen Kris ayağa kalktı. Tam o sırada Pammy Booser arkasından beline sarıldı.

Dili dolanarak "Kris Phoenix" diyerek sürtünmeye başladı. "Gelinle bir dans eder misin, bebeğim?"

"Sevgilim, ben bu tür dans etmem."

"Tek dans" diye ısrar etti. Kris'in kaçmasına fırsat vermedi. Dans pistine doğru onu sürüklemeye başladı. Sonra kasiğini onun bacağına dayayıp kulağına cilveyle fısıldadı.

Kris kendisini geri çekip araya mesafe koymaya çalıştı ama Pammy'nin anladığı yoktu. "Hep seni arzuladım, bunu biliyor muydun?"

Kris terslendi. "Sevgilim, kes bu zırvaları. Daha beş dakika önce evlendin. Yoksa unuttun mu?"

Ne sürtüktü! Pistte birkaç kez döndü ve onun elinden kaçtı. Gidip Nichols'a veda etti. Geri döndüğünde Mikki'nin masada oturduğunu gördü. "İyi eğleniyor musun?" diye sordu. Sonra Mikki'nin açıklama yapmasını bekledi.

Mikki koluna sarılıp "Fena değil" dedi. "Zella, Bobby'nin evine gideceğimizi söyledi."

Bir zamanlar bütün rok dünyasını elinden geçirmiş, yıllarca adı şarkıcıların peşinde dolaşan bir numaralı sürtüğe çıkan bir kıza neden takılmıştı?

Öfkeyle 'herhalde çok şanslı olduğum' için diye aklından geçirdi.

Bobby Mondella'nın evi bir cennetti. Kris çok etkilendi. Büyük köşkü dolaştıktan sonra "Yani insanlar böyle yerlerde gerçekten yaşıyorlar mı?" diye sordu.

Mikki dudaklarının ucunda gizemli bir gülümsemeyle, "Bana hatırlat da seni anne ve babamın evine asla götürmeye-yim" diye mırıldandı.

Bobby "Evet, adam" diye yanıt verdi. "Süperstar'ın düş-leri gerçek oldu. Kendine yüzme havuzlu bir ev satın alacak-sın sonra arabalar, falan filan işte. Bunların hiç birini elin-den kaçırma."

Kris suratını asıp "Ben hâlâ İngiltere'de yaşıyorum. Vergi-leri ödedikten, birkaç kuruş da aileme verdikten sonra yine beş parasızım," dedi.

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Kazandığım parayı çocuklar ve Fingers ile bölüştüğümü unutma. Tabii yol masrafları, avukatlar, eski karım, çocuğum, muhasebeciler, menajerlerimiz..." diyerek sustu. "Hayat çok zor."

Mikki, Zella ve Bobby hep bir ağızdan "Ve sonra ölüyor-sun!" diye bağırıştılar.

Gecenin geri kalan kısmını caz müziği şarkıları dinleyerek geçirdiler. Arada sırada birkaç nefes esrarlı sigaradan çekti-ler. Sam Cooke, Otis Redding, Chuck Berry, Jackie Wilson gibi eski günlerin büyük şarkıcılarını dinlediler. Kris böylesi-ne zevkli bir gece geçirdiğini anımsamıyordu.

Limuzinle otele dönerlerken Mikki, "Senin rahatladığını gördüğüme sevindim" dedi.

"Kim, ben mi?" Kris güldü. "Ben her zaman rahatım."

"Hayır, değilsin," diye Mikki usulca karşı koydu. "Bütün zamanını bir şeye endişelenerek geçiriyorsun. Ya Buzz veya oğlun, plağının listede kaçınıcı sırada olduğunu, konser tarih-lerini, geri plandaki müzisyenleri düşünüp endişe ediyorsun."

"Vay canına! Beni ruh hastası bir kaçık haline soktun."

"Eh, biraz kaçıksın."

"Hayır, değilim."

"Evet, kaçıksın."

“Mikki, sevgilim?”

“Evet, Kris?”

“Neden çeneni kapatıp, dizlerinin üstüne çöküp başını ait olduğu yere koymuyorsun?”

Mikki kıkırdarak gülmeye başladı. “Seksten başka hiçbir şey düşünmeyen erkekleri severim!”

“Dizlerinin üstüne.”

“Peki, ya şoför ne olacak?”

“Şoförün canı cehenneme. Daha sonra kendisine bir karı bulur!”

Sabahleyin New York uçağına yetişmek için saat dokuzda otelden ayrılmaları gerekti. Sonra Limuzine atlayıp Philadelphia’daki konsere ucucuna yetişeceklerdi. Tam saat dokuza on kala Mikki bombasını patlattı. Güzel burnunu kıvrıp “Ben gelmiyorum” dedi.

Kris öfkeyle, “Sen neden söz ediyorsun?” diye bağırdı.

Mikki onun gözlerinin içine bakamıyordu. Ağzının içinden “Burada yapılacak işlerim var” dedi.

“Hangi boktan iş?”

“Aile işleri filan. Vakıf, yatırımlar. Buraya gelmişken biraz onlarla ilgilenmeliyim.”

Kris ona tiksintiyle baktı. “Söylediğin bu saçmalığa inanmıyorum”

Giysinin eteklerini düzelden Mikki, “Seninle Washington’da buluşuruz” dedi.

Kris onun Del Delgardo için burada kalmak istediğini biliyordu. Bu yüzden onun ismini ağzına almamaya karar verdi. Niçin Mikki’yi sevindirecekti? Umrunda değil taktiğine dönüp “Nasıl istersen” dedi.

Kadınlar. ‘Hepsinin anasını belleyeyim’ diye içinden geçirdi. Onlarsız da yaşayabilirdi.

New York’a yalnız döndü. Philadelphia’da konser verdi. Kocaman memeli ikizlerle eğlendi, Buzz’ı eroin iğnesi yaparken yakaladı. Doktor Head’e bundan böyle grubun adının Kris Phoenix ve Wild Ones olarak tanınmasını istediğini söyledi

Amerika turnesi Washington'da sona erdi. Ama Mikki dönmedi. Kris İngiltere'ye döndü.

Çalışmalarında başka değişikliklerde olacaktı. Kris onların geldiğini hissediyordu.

RAFEALLA

1981

ALTI ay içinde sanki orada doğmuş, büyümüş gibi Rafealla Rio de Janerio'ya alışverişti. Odile'e "Bu kenti çok seviyorum, çok seviyorum, çok seviyorum! Artık buradan asla ayrılmam!" dedi.

Odile bilgece gülümsedi. İlk çocuğuna hamileydi, halinden ve yaşantısından çok mutluydu. "Asla kelimesi çok kuvvetli bir deyim. Bak, sana bir şey söyleyeceğim, eğer etrafımızı saran bu korkunç ruh karartıcı sefalet olmasa ben de bu kentten ayrılmak istemezdim."

Rafealla başını sallayıp onayladı. Doğruydum. Evet, dünyanın en güzel kentlerinden birinde yaşayan çok zengin bir kesimin etrafı, korkunç sefalet, fukaralık taşan gecekonduyla çevriliydi. Buraya teneke mahallesi deniliyordu. Çamur deriyası tepeler eteklerine dek teneke kulübelerle kaplıydı. Nesillerdir aileleri barındıran bu gecekonduların fare deliğinden farkları yoktu.

"Biliyorum, Tüyler ürperici!" diye Rafealla onayladı.

Odile içini çekti. "Ama bizim sorunumuz değil. Onun için boş yere canımızı sıkmayalım."

"Sanırım" diye yanıt veren Rafealla kendi sorunları olup olmamasından pek emin değildi. Kalbinin derinliklerinde yapabileceği bir şeyler olduğunu hissediyordu.

Rio'ya ilk geldikleri zaman Rafealla, Jon Jon ile birlikte Odile ile Rupert'in evinde konuk kalmıştı. Ama altı hafta sonra onları rahatsız ettiğini hissederek, kendisine bir apartman katı

aramaya başlamıştı. Aynı zamanda İngiltere'ye annesine telefon edip, Güney Amerika'da yaşamaya karar verdiğine ve avukatlarına talimat verip Eddie'ye boşanma davası açmalarını istemişti.

Anna bu haberi alınca çok rahatladı. Anlayışla, "Bazı şeylerin yolunda gitmediğini sezinlemiştim, sevgilim. Niçin o kadar uzaklara kaçtın? Gelip bizimle birlikte köyde yaşayamaz mıydın?" dedi.

Rafealla şimdi araya uzun mesafe sokup biraz soluk almak istediğini açıklarsa ortalığı iyice karıştıracaklarını fark etti. Hayatında ilk defa tamamen bağımsız yaşamayı istiyordu.

Para sorun değildi. Yirmi beş yaşına gelince babasının kendisine miras bıraktığı parayı vakıftan alacaktı. Şimdi yirmi bir yaşında olduğu halde İngiltere'deki avukatları için vakıftan yeterli bir miktar avans almak çocuk oyuncağı idi. Bu iş kolayca ayarlanabilirdi.

Copacabana plajının yakınında harika deniz manzaralı, aydınlık, modern bir apartman katı buldu ve Jon Jon ile otoriter İngiliz dadısı Anne'la eve taşındı.

Sonunda özgürdü! Eddie'den hiç haber yoktu, ama Rafealla buna şaşmıyordu. Ne haber verecekti? Herhalde koynunda bir erkekle yakalandıktan sonra, oturup gelecekteki müşterek yaşantıları hakkında önemli kararlar veremezlerdi.

Odile ısrarla yalvarıp Rafealla'nın ağzından laf almaya çalışıyordu. "Gerçekten ne oldu?"

Rafealla omuzlarını silkmekle yetindi. "Bilmiyorum. Umursamıyorum. Eddie ile tekrar karşılaşmak bile istemiyorum."

"Hmmmmm... ama Jon Jon'u görmesine izin vermek zorundasın"

Rafealla ona izin filan vermeyeceğini biliyordu. Esraren-giz bir sesle "Baka-lım" dedi.

Kocasının bir eşcinsel olduğunu keşfettiğini hiç kimseye açıklamaya niyeti yoktu. Eddie başına bela olmadıkça bu sırrı saklayacak ve hiç kimseye söylemeyecekti. Altı aydır Eddie'nin hiç sesi çıkmamıştı. Boşanma davası kesintisiz yürüyordu.

Rafealla Rio da yeni arkadaşlar edindi. Önceleri Odile ve

Rupert'in zengin yeni evli arkadaşlarıyla dostluk kurdu. Odi-le'in birbiri ardına ortaya çıkarttığı uygun koca adayı bekar-ların kendisine askıntı olmalarını kibarca önledi. Fakat kısa süre sonra böyle bir ortamda yaşamaktan sıkıldı. Bir resim galerisinde kendisine iş buldu - Londra'da aynı işi yapmak istemişti. Böylece daha değişik türdeki insanlarla tanışma fırsatı buldu - artistler, modacılar, resim koleksiyoncuları gibi insanlarla tanıştı. Ve bu insanları çok ilginç buldu. Hatta bir ikisiyle çıkıp gezmeye dahi gitti. Ama bir erkek sohbetten fazla şeyler istemeye başlayınca Rafealla hemen o ilişkiyi sona er-diriyordu.

Resim galerisinin sahibesi kırk yaşlarında, kocasından bo-şanmış şık bir kadındı, Rafealla'ya kendisinden daha yaşlı er-keklerle çıkmasını tavsiye etti. "Onların yanında çok daha fazla eğlenirsin, canım. Olgun erkekler kadınlara nasıl dav-ranılacağını bilir."

Rafealla isteksizce, babası yaşında Jorge Maraco adındaki yaşlı erkekle tanışmayı kabul etti. Ve onun yanında kendisini çok rahat hissetti. Gecenin sonunda Rafealla'nın üstüne sal-dırmamıştı - ki bu da çok hoş bir değişiklikti. Sohbeti ise çok ilginçti, kendine göre fazlasıyla çekici bir erkekti.

İkinci buluşmalarında adamın milyarder bir sanayici oldu-ğunu ve on sekiz yıllık karısının dört yıl önce intihar ederek öldüğünü öğrendi.

Usluca "Çok üzüldüm" dedi. "Sizin için korkunç acı ol-malı."

Tanışmalarından altı hafta sonra Jorge, Rafealla'ya evlen-me teklif etti. Ciddiyetle "Yaşantımı yeni baştan düzenleme zamanı geldi. Ve senin - Rafealla sevgilim - benim için yara-tıldığına inanıyorum" dedi.

Rafealla'nın kendisini red etmesine çok şaşırdı - her iste-diğini elde etmeye alışmıştı. Bıkıp usanmadan coşkuyla Ra-fealla'yı kovalamaya başladı, yağmur gibi pahalı armağan-lar yağdırıyordu - Rafealla bunların hepsini geri gönderiyor-du - her gün düzinelerce kırmızı güller yolluyordu, evin içi adeta bir çiçekci dükkânına dönmüştü.

Her şeyi bir an önce öğrenmek için yanıp tutuşan Odile “Neler olup bitiyor? Biliyorsun, Jorge çok önemli bir adam” dedi.

Rafealla içtenlikle “Ve çok iyi bir adam, ama benim için değil” dedi.

“Sanırım, çok yaşlı. Bizim yaşımızda bir kızı olduğunu duydum.”

“Yaşın önemi yok.”

“Tabii ki var.”

Bir hafta sonra, Odile ilk çocuğunu doğurdu. Kel kafalı, mavi gözlü, üç buçuk kiloluk bir kız çocuğuydu bu. Rafealla haberi alır almaz hastaneye koştu. Rupert’in kendisine ihtiyacı vardı. Zavallı nerdeyse sinirden bayılacaktı. Özellikle bekle annesini hastaneden alıp eve götürdüklerinde, bebeğe bakması için tutukları yerli kızın hiç deneyimi olmadığını öğrenince nerdeyse düşüp bayılacaktı.

Odile “Şimdi ne yapacağız?” diye feryat etti.

Rafealla sükunetle “Telaşlanmayın, sorun değil, Jon Jon’un dadısı gelip bebeğe bakar ben de sizin tuttuğunuz kızı alırım. Çünkü Jon Jon bütün gün akşama kadar yuvada - onun için gerçek bir dadiya ihtiyacı yok,” dedi.

Çok akıllıca bir çözüm yoluydu. Jorge’dan başka herkes mutluydu. Jorge sorup soruşturmadan Jon Jon’a bakması için eve aldığı bu yabancı kızın soyunu sopunu araştırması için Rafealla’yı sıkıştırıyordu. Çünkü kızın elinde ne tavsiye mektubu vardı, ne de herhangi bir belge. Ayrıca çok da deneyimsizdi.

Rafealla, “Korkma, bir şey olmaz” diye ısrar etti. “Kızın teyzesi, Rupert’in ortağının evinde çalışıyor.”

Jorge öfkeyle “Bu kadar bilgi yeterli değil” dedi.

Kızın ismi Juana idi. Ufak tefek, narin ve sessizdi. Ayrıca çok çalışkandı. Jon Jon’a baktığı gibi evi de bir güzel temizliyordu. Jon Jon da onu çok seviyordu. Bütün hafta evde yatıp kalkıyor, hafta sonları evine gidiyordu. Pazartesi sabahları da erkenden tekrar iş başı yapıyordu. Rafealla’ya göre çok iyi bir düzen kurmuşlardı. Hafta sonlarını oğluyla başbaşa

geçirmekten büyük zevk alıyordu. Onu plaja götürüp denize sokmak birlikte kumların üstünde oynamak çok eğlenceliydi.

Jorge Maraco da Rafealla'nın yaşantısının bir köşesine çekilmiş sabırla sevimli bir arkadaştan daha fazla bir şeyler olmayı bekliyordu. Rafealla onu kızı Christina ve diğer arkadaşlarının çoğuyla tanıştırmıştı. Bazı günler Jorge'un sıkı bir koruma altında yaşadığı büyük malikanesinde kalıyordu. Jorge'un soygunculara ve insanları rehin alan haydutlara karşı derin bir korku duyuyordu. İnsan onunla birlikteyken kendisini çok rahat ve güvencede hissediyordu. Rafealla'yı dünyadaki her türlü kötülüğe karşı koruyabilirdi. Belki de boşanma davası sona erince onunla evlenmeliydi. Evet, neden evlenmeyecekti?

Şimdiye kadar onun koynuna girmemişti. Jorge da bunun için kendisini zorlamıyordu. Hiçbir şey değilse bile, beklemeye hazır, sabırlı bir adamdı.

Odile ve Rupert ikisi de ona karşıydılar. İkisi de "Senin için çok yaşlı. Sen deli misin? Onun parasına puluna ihtiyacın yok. Onun nesini beğeniyorsun?" diye soruyorlardı.

Ha! Nesini beğeniyordu. Eddie'yi çok beğenmişti ve şimdi onu beğenmesi kendisini nerelere getirmişti.

Bir Pazartesi sabahı Juana işe gelmedi. Çarşamba günü Rafealla kızı çok merak edip endişelendi. Çünkü onu nerde arayacağını bilemiyordu - yalnızca kızın ailesinin dillere destan teneke mahallesinde yaşadığını biliyordu.

Jorge "Şansın varmış ki kendiliğinden gitti. Sana söylemiştim. Ne çalmış?" dedi.

Bu sözlere çok sinirlenen Rafealla öfkeyle "Hiçbir şey çalmamış. Hemen onun hakkında karar verme," dedi.

Jorge ukalaca, "Şekerim, sen anlamak istemiyorsun, teneke mahallesinde yaşayanlar çalma güdüsüyle doğarlar. Çalmanın onlar için hiçbir anlamı yoktur," dedi.

"Sen nerden biliyorsun?"

"Çünkü bütün hayatım boyunca bu köylülerin yanı başında yaşadım."

"Öyleyse onca paranla ve gücünle onlar için bir şey yap-

madınsa kendinden utan. Bu ülkedeki çok zenginlerle çok fakirler arasındaki çelişki ve uçurum iğrenç.”

“Oh, öyle mi genç bayan? Sen nelerden söz ettiğini biliyorsun sanırım.”

“Ben ne gördüğümü biliyorum.”

“Belki de sadece görmek istediğini görüyorsun.”

Kısa süre sonra avaz avaz bağrıışarak kavga etmeye başladılar ve sonunda Jorge öfkeyle kapıyı vurup gitti.

Rafealla Jon Jon’un yemeğini yedirdi. Banyoya sokup yıkadı. Ve çocuğu uykuya yatırdı - parlak mavi gözlü, kirpi gibi dik saçlı küçük oğlunu çok seviyordu. Çocuk onun tüm yaşamı ve geleceğiydi. Yaptığı her şey çocuğunun iyiliği içindi.

Bir an düşünceleri dört yıl önceki Londra’daki o soğuk geceye kaydı. Kris Phoenix kaba ve kibirli - dünyada kendisinden başka kimseyi düşünmeyen tipik bir rok şarkıcısıydı. Arabanın içinde şoförün kendilerini Berkeley Meydanı’nda dolaştırmasını anımsadı. Sıcak, yapışkan ayak üstü hızlı bir seks ve her şey değişmişti....

Belki de Jorge Maraco ile evlenmek öyle pek parlak bir fikir değildi. Belki önce bir süre kendi hayatını yaşamalıydı.

Sokak kapısı çalınınca, herhalde Jorge özür dilemek için geri döndü diye düşündü ve dikiz deliğinden bakmadı.

Kapıyı açınca, hayatında bugüne dek gördüğü en yakışıklı erkekle karşı karşıya geldi. Aşağı yukarı kendi yaşlarında, uzun siyah kıvrıkcık saçlı, yeşil gözlü, bir Brezilyalıydı. Rafealla uzanıp onun dudaklarını okşamak istedi. Ayağında lastik papuçlar, bacağına kot pantolon ve sırtında iş gömleği vardı. Aynı giysileri giydiklerini fark edince Rafealla sarsıldı.

Bir an sessizce ikisi de birbirlerini incelediler. Rafealla’nın çarpıldığı gibi erkeğin de onu görünce çarpıldığı belli oluyordu. Rafealla içinden gelen bir dürtüyle, ensesinde at kuyruğu yaptığı saçlarını elledi.

Sonunda erkek, “Oh... şey siz Bayan le Serre misiniz?” diye sordu.

Kendisini toparlayan Rafealla başını salladı. Bayan Mayfair ismini elinden geldiğince çabuk bırakmıştı.

Kapının önünde duran erkek gülümsedi. Dişleri çok muntazam ve bembeyazdı. Başdöndürücü bir gülüşü vardı.

Bir zamanlar Eddie'nin yakışıklı olduğunu düşünürdü. Bu adamın yakışıklılığının yanında onunki hiç kalırdı.

Aval aval adamın yüzüne bakmamaya çalışarak, "Size yardımcı olabilir miyim?" dedi.

"Ben, Juana'nın ağabeyiyim."

"Kim?"

"Juana. Sizin yanınızda çalışan kız."

Rafealla belli belirsiz "Oh, Juana" dedi.

"Belki onun bu hafta neden işe gelmediğini merak etmişsinizdir."

"Hasta mı?"

"Yiyecek zehirlenmesi."

"Çok korkunç."

"Karides yemiş. Karides yedi ve basketbol topu gibi şişti."

Kapının önünde durmuş Juana'nın hastalığı ve onun derdini konuşuyorlardı, ama bakışları karşılaştıkça gözleri gizli bir dille bambaşka şeyler konuşuyordu.

Rafealla tüm vücuduna ateş bastığını hissediyordu. Bakışları bir an adamın pantolonunun önüne takılınca, onun da kendisi kadar heyecanlandığını anladı.

Telaşla, "Soğuk bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu.

"İşe gitmeden önce belki bir bira içebilirim" diye yanıt verdi.

"Ne iş yapıyorsunuz?"

"Müzisyenim."

"Ne ilginç. Hangi müzik aletini çalışıyorsunuz?"

"Hemen hemen hepsini. Gitar, davul, flüt ayrıca şarkı söylerim."

Rafealla sırtıttı. "Çeşitli yetenekleriniz var ha?"

Erkek de sırtıttı. "Siz öyle söylüyorsanız."

Kalbinin neden böylesine hızlı çarptığını merak ederek, "Biranızı getireyim, lütfen içeriye girin," dedi.

Erkek, Rafealla'nın peşinden içeriye girdi, etrafına bakındı ve hafif bir ıslık koyuverdi. "Çok güzel."

Buzdolabına doğru giden Rafealla “Ben de seviyorum, Amerikan birası olur mu?” diye sordu.

Erkek başını salladı, salon ile mutfakı birbirinden ayıran tezgâha doğru yürüdü.

Rafealla beceriksizce bira kutusunun üstündeki yuvarlak tutacağı çekti ve ne olduğunu anlamadan, biralar köpükler saçarak döküldü. İkisi de yakında duran kâğıt mendil kutusuna bir anda ellerini uzattılar ve ateş gibi yanan elleri birbirlerine değdi. Rafealla telaşla elini çekip altın renkli sıvıyı bardağa doldurup erkeğe uzattı. Erkek yavaş yavaş birasını yudumlarken, “Bakın size bir şey söyleyeceğim, böyle olacağını tahmin etmemiştim.” dedi.

“Ne tahmin etmiştiniz?”

“Juana. Hep yanında çalıştığı İngiliz bayanın ne asil bir hanımefendi olduğunu söyler durur. Sizi daha yaşlı sanıyordum. Bir şey daha var - hiç İngilizize benzemiyorsunuz.”

“Dörtte bir İngilizim. Annem yarı İngiliz, yarı Fransız, babam da yarı Amerikalı yarı Habeşti. Ben yedi yaşındayken öldü. Paris’te ve Londra’da yaşadık.”

Niçin bu hiç tanımadığı yabancıya hayatının hikayesini anlatıyordu?

Yeşil gözleriyle şaşkın şaşkın Rafealla’nın gözlerinin içine bakıp, “Juana gelecek Pazartesi işbaşı yapacak. Sizin için uygun mu?” diye sordu.

Rafealla başını salladı ve “İngilizceniz çok iyi” dedi.

“Fena değil. Kendi kendime öğrendim.”

“Zor muydu?”

Omuzlarını silkip, “Bazı kez. Fakat hiçbir şey kolay değildir öyle değil mi?” dedi. Birasını bitirip, kapıya doğru yürüdü. “Evet, size veda ediyorum Bayan Le Serre.”

Rafealla soluk soluğa “Hoşcakalın” diye kekeledi.

Erkek kapıdan çıkıp gittikten sonra, Rafealla onun ismini bile sormadığını anımsadı.

Odile, “Tanrım!” diye heyecanla bağırdı. “Ne telaş! Niçin o komik gece kulübüne gideceğiz? Bildiğimiz yerlerden birisi değil!”

Rafealla “Burun büyüklüğü yapma. Harika bir yer olduğunu söylediler.”

Rupert sordu. “Kim söyledi? Herhalde Jorge değildir.”

Odile, “Tanrıya şükür, Jorge’u askıya aldı. Evinin içini görsen çiçekçi dükkânı sanırsın. Zavallı adam besbelli kederinden ölecek.”

Rafealla edepsizce, “Ah, şimdi de zavallı adam oldu değil mi? Kararını ver. Geçen hafta dünyada başıma gelen en kötü olayın Jorge olduğunu düşünüyordun,” dedi.

Rupert, “Güney Amerika’daki en zengin adamlardan birisi” dedi.

Rafealla kendisini savunurcasına “Zenginse zengin, ne yalım yani. İkinizden de bıktım. İstedığınız zaman bana en uygun kişi, istediğiniz zaman da en kötü kişi. Ve onun salak paralarına ihtiyacım olmadığını söyleyen de ikinizsiniz.”

Odile, “Doğru” dedi.

Rupert de karısını onayladı. “Evet, çok doğru.”

Rafealla sabırsızca “Şimdi gidebilir miyiz?” dedi.

Juana’nın ağabeyinin ismini öğrenmişti - adı Luiz Oloveria idi - ayrıca çalıştığı yeri de öğrenmişti, “Pussy Satin” adındaki bir gece kulübünde çalışıyordu. Biraz daha araştırma yapınca kulüpte çıplak dansözlerin turistlere gösteri yaptığını ve arka salonunda kumar oynatıldığını öğrenmişti. Jorge’un götürebileceği bir yer değildi - bu yüzden kendisiyle gelmeleri için Odile ile Rupert’i kandırmıştı.

Pussy Satin tam ismine göre bir yerdi. Biraz adice ve gü-rültülü, baş döndürücü bir hareketin hüküm sürdüğü arı kovanıydı. Rengârenk, parlak kısacık etekli, daracık giysili konsomatrisler salonun içine yayılmışlardı. Uzun bar çok kalabalıktı. Küçük bir sahnedeki müzisyenler de canlı samba müziği çalıyorlardı. Pistte ise kendilerini müziğin ritmine kaptıran insanlar dans ediyorlardı.

Rupert “Ulu Tanrım! Tam batakhane” dedi.

Kırmızı fırfırlar içinde başı türbanlı bir kadın cilveyle bakarak “Merhaba, tatlım” diye onları karşıladı. Güneş yanığı tombul göbeği de baştan çıkarırcasına açıktı. “Masa ister misiniz?”

Rupert ciddiyetle “Sanırım” diye yanıt verdi.

Bardan üstüne doğru eğilip çapkınca göz kırpan adamı görmemezliğe gelen Odile “Üç kişilik” diye ekledi.

Kırmızı fırfırlı kadın, onları kısa boylu, genç bir garsona aktardı. Garson üçünü önde bir masaya oturtup, yüksek bir miktar yer parası aldı. Sonra Rupert’e “Konsomatris ister misin” diye sordu.

Bu soruya çok içerleyen Rupert “Kesinlikle hayır” diye yanıt verdi.

Garson omuzlarını silkti. İyi bahşış verdikten sonra ister konsomatris istesin ister istemesin dert miydi? Otomatikman “Şampanya mı?” diye sordu.

Rupert “Hayır,” dedi.

Odile “Evet” dedi. Sevimli bir gülüşle kocasına baktı. “Artık geldik şimdi eğlenmeye bakalım. Hiç olmazsa her zaman gittiğimiz yerlerden çok değişik. Gitmek zorunda kaldığımız o ev yemeklerinden çok sıkılmıştım.”

Rupert yumuşadı. “Bize bir şişe Dom Perignon getir.”

Garson sevinçle “Yalnızca kulübün şampanyası var” dedi. Odile “Peki, ondan getir” dedi.

Rafealla pistte dans eden çiftlerin başlarının üstünden sahnedeki orkestra elemanlarını inceledi. Beş kişiydiler ama aralarında Luiz yoktu. Uğradığı acı düş kırıklığını belli etmeden Odile döndü. Neşeli olmaya çabalayarak “Sana çok değişik bir yer olduğunu söylemiştim” dedi.

Odile de coşkuyla ona yanıt verdi. “Beni ikna etmene gerek yok. Buraya bayıldım. Harika bir havası var, ayrıca müzik de çok güzel.”

“Yakışıklı, dans etmek ister misin?” Kıvrıkcık saçlı, mavi tül giysili bir konsomatris masalarına yanaştı. Gözleri parlayarak Rupert’e baktı.

Rupert dudaklarını büzüp, “Hayır, teşekkür ederim” dedi.

Odile güldü. “Haydi, kalk dans et. Biraz tehlikeli yaşa.” Rafealla da cesaret verdi. “Evet, haydi kalk dans et. Bir zamanlar ne eğlenceli adamdın. Şimdi can sıkıcı bir herif oldun!”

“Teşekkür ederim, küçük kardeşim.”

Odile ısrar etti. “Haydi git.”

Rafealla ilave etti. “Cesaretin varsa gidersin.”

“Pekala!” Rupert yerinden sıçrayarak kalktı. “Siz istediniz, iki vırcırcı karı.”

Mavi tül elbiseli kadın sıırttı. Çarpuk çurpuk dişlerinin arasından altın dişi parladı. “Gel bakalım, tatlım!” diyerek şişko kalçalarını salladı. “Haydi bakalım, çalkalayıp kurtlarımızı dökelim!”

Rupert fazla tereddüt etmeden dans pistine yürüdü. Samba ritmi onu kucaklarken İngiliz çekingenliğini üstünden atıp, rahatlamaya başladı.

Odile kıkırdayarak ayağa fırladı. “Haydi gel, başını derde sokmadan Rupert’e katılalım.”

Müziğin baştan çıkarıcı ritmine fazla karşı koyamayan Rafealla ayağa kalkıp dans etmeye başladı. Kavalyesi olmadığına aldırmıyordu, müzik kendisine yeterince eşlik ediyordu. Brezilya melodileri kısa sürede tüm benliğini sardı.

Birkaç kadeh şampanyadan sonra, üçüde çok rahatlamışlardı. Rupert metodik şekilde bir Rafealla ile bir Odile ile dans ediyor sonra adam başına beş dolar verip diğer konsomatrislerle de dans etti. Bu arada Odile ile Rafealla masalarının etrafını saran birkaç çapkın erkeğin attıkları lafları duymamalıktan geldiler. Kırmızı fırfırlı bayan kabare saatinin geldiğini ilan edince herkes isteksizce yerine oturdu.

Rupert “Yıllardır böylesine eğlenceli bir gece geçirmemiştim. Bütün arkadaşları buraya getirelim,” dedi.

Yorgunluktan iskemleye çöken Rafealla, içki menüsünü eline alıp yüzünü yelpazelemeye başladı. Başını kaldırıp sahneye baktığı zaman Luiz’i gördü. Sahnenin kenarında taburenin üstüne oturmuş gitarını akort ediyordu.

Madam Kırmızı Fırfır “Ve şimdi - bayanlar baylar, sizlere

Pussy Satin'ın baş dansözü harika Eve'i takdim etmekle gurur duyarız" diye bağırdı.

Uzun boylu, yüzü aşırı makyajlı, giysisi payetlerle işli bir kadın tavandan aşağıya sarkan bir kuş kafesinin içinden çıktı. Başının ucundan ayağının tırnağına dek gümüş rengindeydi. Başındaki kocaman kaplin şapkası ve ayağındaki çok yüksek topuklu iskarpinleri bile gümüş rengiydi.

Luiz "The Girl from Ipanema" adlı şarkının melodisini gitarla çalmaya başlayınca, Eve de ağır ağır soyunmaya başladı. Önce şapkasını çıkartıp, gümüş rengi boyalı yele gibi uzun saçlarını sallayarak omuzlarına döktü. Ve bir dakika içinde ayağındaki yüksek topuklu iskarpinler hariç kocaman memelerinin ucunda birer parlak çiçek ve bacaklarının arasında avuç içinden daha küçük bir bikiniyle kalıverdi. Rupert hayranlıkla "Aman ne harika bir parça. Memeleri bir içim su" diye soludu.

Odile, "Sus bakalım, herhalde silikonla şişirmiştir" diye onu azarladı.

Eve bir an durakladı, bacağının birisini öne doğru çıkartıp hafifçe büktü. Müşterilerin çıkarmasını bekledikleri memelerinin ucundaki çiçeklere işveyle dokundu. Ve sonra, birdenbire gösterişli bir hareketle yapıştırılmış çiçekleri çekip attı ve koyu esmer, şişmiş meme başları gözler önüne serildi.

Rupert zorlukla yutkundu. Nerdeyse bir yudum içkiyle boğulacaktı.

Odile homurdandı. "Tipik zampara!"

Eve bilgiç bilgiç bakıp hafifçe gülümsedi, gizli kopçayı açıp bacaklarının arasındaki minik bikiniyi yere düşürdü.

Birkaç saniye sahnede anadan doğma çıplak kaldı, sonra sahne ışıkları karardı.

Işıklar tekrar yandığı zaman, Eve sahneden ayrılmıştı, ama Luiz taburesinin üstünde oturmuş, kaybolan aşklardan, sıcak gecelerden söz eden bir şarkı söylüyordu. Çok güzel, boğuk bir sesi vardı.

Rafealla içini çekti. Öylesine yakışıklıydı ki, sesi de çok güzeldi, ama kimin umrundaydı? Herkes at gibi - Eve'in etki-

sinden yeni kurtuluyordu. Luiz daha iyi bir dinleyici seviyesine layıktı.

Rafealla aradan birkaç hafta geçtikten sonra Pussy Satin'e bir kez daha gitti. Herkesi zorla kolundan tutup çekiştire çekiştire oraya götürüyordu. Ama Luiz ile konuşmak fırsatını bir türlü yakalayamamıştı. Fakat erkek onun kulübe geldiğinin farkındaydı. Gözleri karşılaştıkça aralarında özel, kimse bilmediği bir ilişkinin kurulduğunun kendileri de farkındaydı. Onu görmek Rafealla'yı mutlu ediyor, üzüyor, çıldırtıyor ve sakinleştiriyordu. Hemen hemen hiç konuşmadığı bir adama adeta âşıktı. Oh, Tanrım! Asla bu işi yürütemeyeceklerdi. İkisi de bambaşka dünyalardan geliyorlardı. Ama yine de....

Jorge, Rafealla'nın hâlâ peşinden koşmaya devam ediyordu. Adam birlikte olmalarına karar vermişti, Rafealla da onun ısrarlı ilgisine karşı koymakta güçlük çekiyordu, ama şimdilik ömür boyu sürecek bir karar vermek istemiyordu.

Oğile ve Rupert yeni doğan bebeklerini büyükanne ve büyükbabalarına göstermek için İngiltere'ye gidiyorlardı. Rafealla ve Jon Jon'un da onlarla birlikte gitmeleri gerekiyordu, ama son dakikada Rafealla gitmekten vazgeçti, şiddetli tartışmaların sonunda Jon Jon'u da beraberlerinde götürmelerine izin verdi.

O gece şoförlü bir araba kiralayıp Pussy Satin'e yalnız gitti. Kalbi bir ping-pong topu gibi tıplayarak atıyordu, içinden bir ses ilk adımı Luiz'in atmayacağını - bir başkasının atmasını fısıldıyordu.

Artık gide gele kulüpte tanındığı için Rafealla'yı ön masaya oturtular. Korka korka şampanya ısmarlayıp beklemeye başladı.

Luiz sahnedeki gösterisini bitirir bitirmez, Rafealla'nın yanındaki boş iskemleye oturdu. "Burayı çok sevdiğin anlaşıyor" dedi. "Ama senin adına üzülüyorum."

Rafealla "Neden?" diye meydan okudu.

"Çünkü burası sana göre bir yer değil. Sen bu insanların arasına yakışmıyorsun."

“Tanrım! Sen de Rupert gibi züppesin değil mi? Zaten Rupert’ten yeterince çekiyorum.”

“Rupert kim?”

“Ağabeyim.”

“Akıllı adammış.”

“Saçma!”

Gözlerini Rafealla’nın gözlerinin içine dikip “Benden ne istiyorsun?” diye sordu.

“Beni eve götür konuşalım.”

“Ciddi mi?”

“Evet, istiyorsan ciddi konuşuruz.”

“İngiliz kızı, benimle oynama.”

Rafealla öfkeyle “Ben İngiliz değilim. İngilizize benziyor muyum?” dedi.

Luiz yumuşadı. “Hayır, çok güzelsin.” Pişman olmuş gibi içini çekip, “Çok güzel, çok zenginsin. Birbirimiz için ne duygular beslersek besleyelim, birlikte olmamamız gerek. Bu şeyleri bilirim.”

En ikna edici sesiyle, “Beni eve götür Luiz. Lütfen, şimdi beni eve götür” dedi.

Stereoda Antonio Carlos Jobim çalıyordu. Biraz daha şampanya içtiler. Sokak lambasının ışığı evin içini aydınlatıyordu.

Sadece öpüşmenin bu kadar zevkli olduğunu hiç bilmiyordu. Luiz’in dudakları çok serin, dili ise ateş gibi yanıyordu. Karanlık evin içinde ayakta birbirlerine sarılmış, elleriyle birbirlerini yokluyorlar, uzun uzun öpüşüyorlardı.

Luiz acele etmiyordu. Rafealla’nın da hiç acelesi yoktu. Karşılaştıkları ilk andan beri bekliyorlardı. Ve şimdi zamanı yakalamışlar ama acele etmelerine gerek yoktu.

Ellerini Rafealla’nın uzun saçlarının içinde dolaştıran Luiz, usul usul “Rafealla, ah Rafealla” diye onun ismini mırıldandı.

Ensesindeki incecik kıvrıkcık saçları cakşayan Rafealla, “Luiz,” diye fısıldadı. “Ah... Luiz.”

Yavaş yavaş elleri Rafealla’nın omuzlarına indi, baş dön-

dürücü bir yavaşlıkla giysisinin askılarıyla oynadı, onları aşağı yukarı indirdi.

Rafealla, tanrının belası giysiyi çıkartmasını istiyordu. Onun ellerini teninin üstünde hissetmek istiyordu. Yalnızca onu istiyordu.....

Ağır ağır sonunda Luiz giysisinin üstünü indirdi, memelerini okşadı, önce usul usul parmaklarının ucunu hafifçe memelerinin başlarına dokundurdu, sonunda dokunuşları sertleşti ve kısa süre sonra parmakları yerine dudaklarını dayadı.

Zevkle inleyen Rafealla uzanıp onun pantolonunun önündeki sertliği tuttu sonra pantolonunun düğmelerini açtı ve onun ismini mırıldandı.

Birlikte yere kaydılar. Sanki her yan kozmik ışınlarla aydınlanıyordu. Rafealla erkeğe nasıl zevk vereceğini biliyordu, bu arada Luiz de onun her gereksinimine yanıt veriyordu.

Birlikteydiler. Rafealla birlikte olmalarından başka hiçbir şey düşünmüyordu.

Sabahleyin Luiz gitmişti. Rafealla onun eve gelmesini veya telefon etmesini bekledi. Ama ne geldi ne de telefon etti. Pussy Satin'e gidince, artık orada çalışmadığını öğrendi. Bu arada Juana da eşyalarını toplayıp, hiçbir açıklama yapmadan, veda etmeye bile gerek duymadan çekip gitti.

Bir gecelik beraberlik ve her şey sona ermişti.

Luiz gitmişti ve Rafealla onu tekrar nerede bulabileceğini bilmiyordu.

BOBBY MONDELLA

1981

“**H**AYATININ en büyük hatasını yapıyorsun” diyen Marcus Citroen'in sesi telefonda buz gibi soğuktu, ama Bobby ondan korkmuyordu - hiçbir şey süper starı korkutamazdı. Allah kahretsin! Hiç kimse ve hiçbir şey kendisi-

ne dokunamazdı. Bobby çok büyüktü. Şimdi Marcus'un kendisini kısıktırak bağlamasına içerliyordu. Salak avukatlar kendisini işin içine karıştırmadan bütün sorunları çözümlemeleri gerekti.

Sükunetle, "Hey, yanlış yapan benim ve eğer hata yapmak istiyorsam yaparım." dedi.

"Bobby, beni düzüyorsun. Bunu iyice bilmeni isterim."

Ben senin karını düzüyorum, tıpkı yıllarca senin Sharleen'i düzdüğün gibi.

"Öyle mi, ne yapalım, hayat devam ediyor. Marcus seni mutlu edemediğime üzuldüm, fakat iş iştir."

Marcus uğursuzca söylendi. "Bobby, öğrenmek gereken iyi bir ders alacaksın. Ve inan bana, Hit City bunu sana öğretecek - hem de zorlu yoldan, o insanlarla başının belaya gireceğinden haberin yok," diyerek telefonu Bobby'nin yüzüne kapattı.

Bu herif kendini ne bok sanıyordu? Bektan bir iş adamıydı o kadar. Halbuki Bobby Mondella yıldızdı, bunu hiç kimse aklından çıkarmamalıydı.

Kendi kendisine ıslık çalarak, aynadaki görüntüsünü inceledi. Nova yola çıkmış, gelmek üzereydi. Şimdi onunla çekeceklerdi. Bobby onun karşısında çok iyi görünmek istiyordu. Daha önce Bobby'nin evine hiç gelmemişti. Aslında Bobby'nin bölgesinde buluşmayı kabul etmesi bile büyük bir aşamayı.

Bayan Citroen çaya geliyordu ve her şeyin mükemmel olması gerekti.

Viskisinden bir yudum çekti, sırtındaki beyaz giysileri değiştiren, siyahlar giymeye karar verdi. Nova siyahı seviyordu. Bobby'nin siyah giydiği zaman daha ince ve uzun boylu göründüğünü söylüyordu.

İnce uzun boyluymuş. Bok canına. İş ince ve uzun boylu görünmeye gelince hiç kimse Bobby Mondella ile aşık atamazdı. Dünyanın en ünlü süperstar caz şarkıcısıydı ve kısa süre sonraşöhreti dünyayı aşacaktı. Nichols Kline'nin birçok

planları vardı - birincisi başrolü oynayacağı bir film düşünüyordu.

Hey - Bobby Mondella film yıldızı. Evet! Bu işin de hakkından gelecekti.

Yeni anlaşıma ve Blue Cadillac'tan ayrılabilmesi çok uzun sürmüştü. Tanrıya şükür Arnie Tortorelli'nin avukatlarının eline kimse su dökemezdi, hepsi kolej eğitiminden geçmiş sokak bıçkılarıydı. Bütün sorunları yüzlerinin akıyla temizlediklerine Bobby çok seviniyordu. Nichols Hit City plaklarına geçmesi hayatında verdiği en akıllıca karardı.

Biraz daha viski içti. Boğazı dinleniyordu. Son zamanlarda gözünü açar açmaz şişeye sarılıyor ve içki bardağını elinin altından eksik etmiyordu. İçki kendisini etkilemiyordu, sadece tatlı bir şekilde sinirlerini gevşetip yumuşatıp, sakinleştiriyordu. Çünkü süperstarlığın dayanılmaz bir baskısı vardı!

Hey - uyuşturucularla işi yoktu - arada sırada gösteriye çıkmadan önce bir fırt kokain çekiyordu. Öyleyse çok ileriye götürmedikçe bir iki kadeh içkinin ne ziyanı vardı?

Siyah giysileri kendisine çok yakıştı. Kolundaki som altın Rolex saatine baktı. Nova nerdeyse gelmek üzereydi. Oyunun ne olduğunu biliyordu. Bobby ondan yanıt bekliyordu.

“Bobby yorgun görünüyorsun?”

“Öyle mi?”

“Evet, yorgun görünüyorsun.”

Bundan başka söyleyeceği bir iki tatlı sözü yok muydu? Yorgun görünüyorsun Bobby. Evin çok güzel veya haberi alınca çok sevindim ya da evet, kararımı verdim - Marcus'tan ayırıyorum dese ne olurdu.

“Sanırım çok çalışıyorum” diye yanıt verdi.

“Belki aldığın bunca alkolünde etkisi vardır.”

Şu konuşana bakın. Kovalar dolusu şampanya içerdi kendisi.

Altı haftadır görüşmemişlerdi. Her zamanki gibi çok şıktı. Bej elbise, her zamanki gibi krokodil aksesuarlar ve göz kamaştırıcı altın mücevherler. Platin sarı saçları da ensesinde şık bir topuz halinde toplanmıştı.

Bayan Citroen'in yakası ile manşetleri aynı renkte değildi - bakımlı asil iki bacağının arasında siyah gür kıllar vardı. Fazlasıyla uzun, sık ve tabii çıldırtacak kadar da seksiydi. Saçıyla bacak arasındaki çelişki müthiş heyecan yaratıyordu.

Bobby konuyu değiştirmek için "Yolculuğun nasıl geçti?" diye sordu.

Sigara paketine uzanan Nova "Uzakdoğu her zamanki gibi büyüleyici" diye yanıt verdi.

"Evet, öyleymiş."

Bobby'nin gözlerinin içine bakıp, "Biliyor musun, sen bir aptalsın" dedi.

Bobby ona doğru eğilip sigarasını yaktı. "Neden?"

"Çünkü bana sormadan Blue Cadillac'tan ayrıldın. Çok aptalca bir iş yaptın."

Sanki karşısında ufak bir çocukla konuşuyordu. Bobby hırslından nerdeyse çatlayacaktı. "Neden aptallık ettiğimi anlat bakalım."

"Marcus'u terk etmen."

Bobby dayanamadı patladı. "Sittir et Marcus'u. Onu düşünmüyorum bile, sen de düşünmemelisin. Onunla evlendiğin günden beri seni başkalarıyla aldatıyor. Seninle oynadığı oyunları, sapıklıkları bana kendin anlattın. Belki sen unutup bağışlayabilirsin, ama hanımefendi ben unutup bağışlayamam."

Sigarasından derin bir nefes alan Nova, "Ben onunla idare edip yaşıyorum." dedi.

"Evet, belki sen yaşayabilirsin. Bak sana söylediğimi tekrarlayayım - ben yaşayamam. Bunun için de bir şeyler yaptım. Onun elinden kurtuldum. Şimdi senin de benimle gelmeni istiyorum. Bunu anlamıyor musun kadın? Sana onun elinden kurtulman için bir şans veriyorum."

Nova üzüntüyle başını salladı. "Bobby, bu ilişkiye girdiğimiz zaman, sadece - bir ilişkiydi. Ama her nasılsa daha ileriye gidip bambaşka bir yöne döndü. Fakat sana asla Marcus'u terk edeceğimi söylemedim."

"Söylemene gerek yoktu. Sadece terk et. Bebeğim, senin

ihtiyacın olan her şey bende var. Birlikte şahane bir yaşam süreriz.”

“Anlamıyor musun? Marcus beni bırakmaz.”

“Bu ne biçim saçmalık? Sana güçlü bir avukat tutarım - bu işin tam adamını tanıyorum. Senin hiçbir şeyle uğraşmana gerek kalmaz.”

Bir iki nefes çektiği sigarasını söndüren Nova derin derin içini çekti. “Sen Marcus’un ne mal olduğunu hiç bilmiyorsun değil mi?” diye sordu.

“Bilinecek ne var?”

Nova ölçülü sesle, “Eğer onu terk edersem beni öldürür. Ve onu terk etmemden kim sorumluydu kıyma gibi kıyar. Bobby bu söylediklerimi aklından hiç çıkarma. Marcus Citroen ikimizi de öldürür.”

LOS ANGELES

Cumartesi, 11 Temmuz 1987

GAZETECİLERİN konuşmak istedikleri dört konu vardı. Wild Ones, Buzz, Doktor Head ve Cybil. Kris bu soruların hepsini güzelce atlattı. Bunca yıldır bu meslekte saçlarını boşuna ağartmamıştı. Bir iki şey öğrenmişti. Arsızca sırtarak, sordukları her soruyu şakayla geçiştiriyordu. Evlenmeyi düşünüyor musunuz sorusuna onlarla şakalaşarak “Cybil mi, o da kim?” diye sordu. Büyük bir beceriyle soru yanıt oyununu, soru soru oyununa çevirdi ve sonunda lafı evirip çevirip pek yakında piyasaya çıkacak olan yeni albümü Long-Legged Blodes’e (Uzun Bacaklı Sarışınlar) getirdi.

Kıvrık saçlı, çarpuk çarpuk dişli İngiliz gazeteci kadın “Albümünüze bu adı Cybil Wilde için mi taktınız?” diye sordu.

Kris, kadını tanıyordu - Cyndi Lou Planter idi adı. Her zaman eşleyip deşleyip her şeyin altında pislik arardı. - Bir

İngiliz gazetesindeki haftalık sayfası öfke kusan çirkin yazılara yeni boyutlar getirmişti.

Uysallıkla “Haydi, Cyndi, sevgilim” derken içinden moruk karının ismini hatırladığı için kendisini çok fazla sıkıştırmasın diye diliyordu. “Şen beni tanırsın - kimseyi ayırt etmem. Şarkı, hayalimde yaşattığım bütün uzun bacaklı sarışınlara it-haf edilmiştir.”

Cyndi Lou Planter bilgiçlikle, “Eh, senin dünyada hayali-ni kurduğun sarışın da pek az değildir” diye söylendi. “Artık uslanıp yuva kurmak yaşına gelemedin mi? Evliliğe ne dersin?”

Geri zekalı, inek karı. Şimdi yaştan baştan söz etmenin sı-rası mıydı?

Yine şakayla, “Eh, daha birkaç yıl idare edebilirim” diye yanıt verdi.

Cyndi Lou ısrar etti. “Kırkına merdiven dayadın. Daha ne kadar sahnede zıplayacağını sanıyorsun? Bir süperstarın yaş-lanmasından daha kötü bir şey yoktur, değil mi? Bunu otuz yaşına basmadan üç gün önce yaptığımız söyleşide sen söyle-miştin.”

Hafifçe terslendi. “Otuz sekiz yaşındayım. Bunak sayılmam. Ve her zamankinden çok daha sağlıklıyım.”

“Buzz’a ne dersin? Onu özlüyor musun?”

Kadının yüzünün ortasına bir yumruk indirmemek için ken-dini zor tuttu “Özür dilerim, gitmem gerek.” Bu geceki eğ-lence programından Jeanne Wolfe’u görünce gazetecilere te-şekkür edip, TV spotlarının önüne doğru yürüdü. Televizyon, yazılı basından çok daha iyiydi. Hiç olmazsa televizyonda in-san kendisini savunabiliyordu. Cyndi Lou Planter’ın yazısı-nın nasıl başlayacağını daha şimdiden tahmin edebiliyordu: “Yaşlanan şarkıcı Kris Phoenix, isteksizce kırk yaşında ol-duğunu itiraf etti. Ama uzun bacaklı sarışın sevgilisi Cybil Wilde ile evlenmeye niyeti yok. Yaşını başını bir hayli aldığı halde ihtiyar çapkın hâlâ çöplenmeye devam ediyor.”

Jeannie, “Kris, söyle bakalım, ‘Uzun Bacaklı Sarışınlar’ şarkısı senin aşk hayatının kısa bir özeti mi?” diye sordu.

Al sana bir tane daha! Kendi aşk hayatından kime neydi? Son zamanlarda herkes bunu öğrenmek istiyordu.

İçtenlikle, “Jeannie, benim için her şeyden önce müzik. Her zaman müzikti ve hep müzik olacak.” dedi.

Evet, şimdi gerçeği açıklamıştı işte. Evet, epeyce çapkınlık yapmıştı, ama hayatında müziğin yerini tutabilecek bir kadın olmamıştı.

Acı bir gerçektir. Bazı kez müziği ikinci plana atacak bir kadının varlığını özliyordu.

Maxwell Sicily, yakasına yapışan Chloe’yu çişe gitmek bahanesiyle atlatıp sıvıştı. Kadın sülük gibi yakasına yapışmıştı. Vakit geçiyordu, planlaması gereken birçok nokta vardı. Vicki Foxe’nin yardımıyla, Novaroen malikanesinin arka tarafının planını biliyordu. On gün önce Vicki, onun bir bitki uzmanı olduğunu söyleyerek malikaneden içeriye sokmuştu. Güvenlik görevlilerin şefi Vicki’ye sultanıyordu. Beverly Hills’den gelen bitki uzmanının bütün bahçedeki ağaçları ve çiçekleri tek tek kontrol etmesini özellikle Bayan Citroen’in istediğini söylediği zaman güvenlik şefi daha fazla soru sormamıştı.

Maxwell yolunu bulmak için tam bir saat uğraşmıştı. Tanrıya şükür hiçbir aksilikle de karşılaşmamıştı. Bu meslekte insan hiçbir şeye fazla güvenemiyordu.

Bobby’nin provasını seyrettikten sonra, Rafealla yanında, Trudie ve Blue Cadillac üst düzey yöneticilerinden iki kişi ile birlikte yürüyüşe çıktı. Adamlar Rafealla’yı gözden kaçırmaya bakıyorlardı. Herhalde Marcus böyle emir vermişti.

Bobby ile konuşmak istemişti, ama özel yardımcısı, güzel zenci kadın, kibarca fakat kesin bir dille Bobby’nin hiç kimse ile konuşmak istemediğini söylemişti.

Hiç olmazsa Bobby yaşıyordu, görünümü harikaydı ve sesi de şahaneydi. Onu bu kadar görmek bile yeterliydi.

Gazetecilerle tanışması için kendisini zorla basın toplantısına sürüklemek istiyorlardı. Şimdi hayır demek Rafealla'nın sırasıydı.

Üst düzey yöneticilerin birisi hafifçe sinirli, "Bay Citroen basın toplantısına katılmanızı söyledi," dedi.

Rafealla dik başlılıkla, "Öyleyse bana söyleseydi" diye yanıt verdi.

Yürüyüşten sonra, ses düzenini kontrol etti, sonra dinlenmek için odasına döndü.

Aşağıda ayaklar altına serilen okyanusa karşı, şahane manzaralı bir tepenin üstüne inşa edilen konuk evi, tamamen üç yıldıza ve yardımcılarına tahsis edilmişti. Ana evden ve onun etrafındaki hazırlık keşmekeşinden uzaktaydı. Eğer eğlenceye katılmak isterlerse, parlak renkli golf arabalarıyla istedikleri yere gidebileceklerdi.

Trudie heyecanla, "Buraya benzer bir yer görmedim, insanların böyle yaşadıklarına inanamıyorum" dedi.

Rafealla halkla ilişkiler görevlisi kızdan hoşlanıyordu, ama şimdi yalnız kalmak istiyordu. "Ben dinleneceğim" dedi. "Eğer konserden bir saat önce beni kaldırırsan, çok iyi olur."

Trudie, "Tabii" dedi. "Bana ihtiyacın olduğu zaman eğlence odasının zilini çal. Hep Pac-Man oynamayı hayal ederdim!" Kapıyı açıp dışarıya çıkmak üzereyken Marcus Citroen'in merdivenlerden çıktığını gördü. Hemen başını içeri çekip, "Büyük Patron geliyor. Yanında kalayım mı yoksa gideyim mi?" dedi.

"Marcus Citroen mi?"

"Evet."

Rafealla'nın yüzüne karanlık bir gölge düştü. "Kalabilir misin? Lütfen?"

"Tamam, kaldım bile."

Sabır Speed'in meziyetlerinden biri değildi. Avukatını beklerken, hücrenin içinde aşağı yukarı dolaşıyordu. Sinirden neredeyse duvarlara tırmanacaktı.

Eğer bu işi yüzüne gözüne bulaştırıp elinden kaçırırsa... Vay geldi başına! Bunu düşünmek bile istemiyordu. Bu meslekte adı çamurla sıvanırdı. Kendi işinin başına bile zamanında yetiştirmeyen şapşal bir şoförü kim kiralardı?

Tabii kimse kiralamazdı. Başarının anahtarı sözüne güvenilirlikti. Eğer bu bok sarayından bir an önce kurtulamazsa, Eşkimonun kıcı ne kadar sıcaksa Speed'e de o kadar güvenilirdi.

Sugarbush bunu duyunca keyfinden bayılacaktı. Sugarbush, eski karısı - haya buran Las Vegas çiçeği, öyle bir memeleri vardı ki, insanı cennete götürüp geri getirirdi. Speed'in başarısızlıklarını seyretmekten büyük zevk alırdı. Bu karı gerçekten bir canavardı.

Hücrenin paslı demir parmaklarını sarsıp, "Dinleyin, bir telefon etmem gerek" diye bağırdı.

Hiç kimse aldırmadı.

E, başka ne var ne yok?

Sara, "Gazetecilerle görüşmelisin" diye ısrar etti. "Hepsi burada. Ve hepsi seni tutuyor"

Bobby terslendi, "Beni tuttuklarını nereden biliyorsun?"

"Sanırım - bilmiyorum. Ölümünden kıl payı geri döndün. Ve eskisi gibi tekrar ait olduğun yere, zirveye tırmandın. Kazananı herkes sever. Haydi, şimdi şu basın toplantısına git."

"Hey, bebek, emin değilim...."

"Bobby, bana güven?"

"Güvenmemelik ettiğim sen değilsin."

"Lütfen."

"Bana kimsenin acımasını istemiyorum."

Sara "Sana acımak mı!" diye çılgılık attı. "Adam, sen deli misin? Uzun boylu, yakışıklısın, her zamankinden çok daha iyi şarkı söylüyorsun. Tatlım - zirvenin tepesinde sin."

"Pekala...."

Sara telefonu kaldırdı. "Bay St. John. Bobby Mondella

gazetecilerle basın toplantısı yapmaya hazır. Fikrini değiştir-
meden hemen yapabilir miyiz?”

“O şişko karı kimdi?”

Maxwell “Çekil yanımdan” diye çemkirdi.

“Karının kim olduğunu öğrenmeden bir adım atmam.”

“Çabuk, defol git yanımdan, birisi görebilir.”

“Hayır, onun kim olduğunu söyleyeceksin. Eğer o domuz
da bu işin içindeyse.”

“İşin mişin içinde değil.” Maxwell telaşlı gözlerle etrafını
taradı.

“Lilliane de çalışıyor.”

“Öyleyse ne istiyor?”

“Benden hoşlanıyor.”

“Onu başından savamaz mısın?”

“Savmaya çalışıyordum.”

Vicki alt dudağını ısırđı. Hizmetçi üniformasının elverdiği
kadar memelerini öne çıkardı. “Onu ben idare edeyim mi?”

Maxwell ölümcül bir fısıltıyla, “Sen yapmam gereken işi
yap ve beni rahatsız etme” dedi.

“Hizmetçinin bir garsonla konuşmasında sakınca yok ki.”

“İşi berbat etmeden defol git.”

Vicki isteksizce uzaklaştı. Maxwell ile mercimeği henüz fı-
rına vermemişlerdi, ama kendi geleceği olabilecek bir alanı,
başka bir sürtüğün işgal etmesine seyirci kalamazdı. Çünkü,
Maxwell Sicily için kendi canım tehlikeye atmıştı.

Yürürken, kırıtıp, cilve yaptığı güvenlik görevlisi Tom ile
karşılaştı.

Tom, “Senin burada ne işin var?” diye sordu.

Kırıtarak dudaklarını yalayan Vicki, hafifçe onun kolunu
okşadı. “şekerim, seni arıyordum.”

Tom’un hoşuna gitti. Yıllardır hiçbir kadın kendisine böy-
lesine ilgi göstermemişti. Sevinçle, “Pekala, buldun beni” dedi.

Vicki onu cilveyle dürtükleyip, “Daha sonra seni iyi
bulacağım” dedi.

Tom büyük bir tehlikeyi göze alıp, onun poposunu okşadı.
“Kiminle konuşuyordun?”

“Ne zaman?”

“Az önce.”

Vicki safca “Biriyle mi konuşuyordum?” diye sordu.

“Bir erkekle.”

“Oh, o mu? Bir garson bozuntusu yolu sordu.”

“Nereye gidiyormuş?”

Vicki yüksek sesle güldü. “Erkekler tuvaletine. Ben danışma bürosuna benziyor muyum?”

Gözleri yerinden uğrayan Tom, “Hayır, lezzetli bir pastaya benziyorsun. Seni yiyeceğim” dedi.

Vicki göz kırptı. “Hayal kurmaya devam et, daha sonra seni bulacağım, yakışıklı.”

“Navoroen’e hoşgeldin, şekerim” diyerek Marcus kibar bir tavırla Rafealla’nın elini öptü. Ve Trudie’den tarafa elinin tersini sallayıp soğuk bir sesle, “Siz gidebilirsiniz” dedi.

Rafealla telaşla, “Marcus, bu Trudie. Senin şirketinden çalışıyor” dedi.

Trudie elini uzatıp “Reklam bölümü” diyerek kendisini tanıstırdı - tabii tekrar - çünkü büyük patronla belki yüz kez karşılaşmışlardı, ama adam kendisini asla anımsamıyordu. “Del Delgardo’nun son turunu ben üstlenmiştim.”

“Öyle mi?” Adamın gözlerindeki ifade hiç ilgilenmediğini belirtiyordu.

“İşi beğendiğinizi duydum.”

“Evet, herhalde beğenmişimdir. Hâlâ bizim yanımızda çalışıyorsun, değil mi” dedi.

Rafealla ayağa fırlayıp, “Trudie, benim basın toplantısına gitmem gerektiğini söylüyordu. Biz de şimdi gidiyorduk” dedi.

Trudie de hemen hiç bozuntuya vermeden “Oh... evet. Biliyorum Rafealla’nın satışları çok iyi ama, reklamın kimseye zararı dokunmaz. Öyle değil mi Bay Citroen?” dedi.

Marcus büyük bir gayretle sinirlendiğini belli etmedi. “Ra-

fealla ile şimdi konuşmak istiyorum. Basınla daha sonra tanışabilir?’

“Hayır, olmaz” diye Trudie neşeyle adama karşı geldi, bir kez olsun Marcus Citroen’i arka plana atma fırsatını eline geçirmişti ve bu şansı kaçırmak istemiyordu. “Vali Highland saat beşte basın toplantısı yapacak.” Sonra saatine baktı. “Vali toplantıya başlamadan önce, yirmi dakikalık eğlencemiz var - sorulara yanıt vermeye yeterli. Rafealla soracakları sorulara belki bin kez yanıt verdin, değil mi? Ama bunları tekrarlamak gerek. İşte büyük gösteri dünyasında böyle eziyetlere katlanmak gerek.”

Rafealla da sevinçle kendisini bu oyuna kaptırdı, çantasını aldı. Aynada görüntüsüne baktı, saçını ve makyajını düzeltti.

Marcus öfkesinden kuduruyordu, ama bunu reklamcı kızın önünde belli etmek istemiyordu, çünkü arkasından yapmadığı dedikodu kalmazdı.

Sıkıntıyla, “Seninle sonra görüşürüz” dedi. “İstediğin başka bir şey var mı?”

“Teşekkür ederim Marcus, rahatım yerinde” diye yanıt verip daha fazla oyalanmadan Trudie ile birlikte odadan çıktı.

Marcus Citroen birkaç dakika daha olduğu yerde kalıp, gözlerini odanın içinde dolaştırdı. Bu kızın peşinde koşarak boşuna vakit kaybettiği için deli olmalıydı. Niye böyle davranıyordu? Marcus Citroen istediği kadını elde edebilirdi.

Ama bu kızda sanki şeytan tüyü vardı. Başını kaldırı-şında, salınarak yürüyüşünde bir şeyler vardı. Marcus ona sahip olmalıydı.

Kız gerçekten kendisini ebediyen atlatabileceğini mi düşünüyordu? Marcus’u geri zekalı bir gerzek mi sanıyordu?

Ah.... cahil gençlik. Rafealla’nın öğrenmesi gereken çok şey vardı. Marcus bunları ona öğretecekti.

Evet, zamanla öğretecekti.

İKİ yıldır grubun adı Kris Phoenix ve Wild Ones idi. İki yıldır Kris ile Buzz arasındaki savaş sürüp gidiyordu. İki yıldır grubun Kris'in liderliğinde ünü gün geçtikçe büyüyüp yükseliyordu.

Gerilim galeyana geliyor. Egolar horlanıyor. Korkunç kavgalar ve tartışmalar günlük olaylardan sayılıyordu.

Doktor Head bütün gayretiyle grubu bir arada tutmaya çalışıyordu - tabii binbir güçlükle. Herkes tek başına çalışmayı düşünüyordu, ama Doktor Head onlara sabırla Wild Ones olarak isim yaptıklarını anlatmaya çalışıyordu. Dünyadaki rok gruplarının en büyüklerinden biriydi. Ve bu grubu dağıtmak çılgınlık demekti.

Çılgınlıklarına bir çılgınlık daha ilave etmişlerdi. Buzz, son zamanlarda şöhreti dillere destan Mikki ile düşüp kalkıyordu - Michelle Hanley-Bogart - Del Delgado ile iki yıl zaman zaman kopan fırtınalı bir aşk yaşadıkten sonra birbirlerinden şimdi yine kopmuşlardı.

Kendisine karşı tutumundan dolayı Kris'in kadında kuyruk acısı vardı. Mikki'nin her an Buzz'un peşinde olması dayanılır gibi değildi.

Sonunda Flower çayıra salınmıştı. Altmışlı yılların çiçek çocuğu yaşlanmıştı. Buzz ile on beş yıl birlikte yaşadıkten sonra kapının önüne konulmak hiç hoşuna gitmemişti. Birkaç hafta içinde kendisini Wild Ones hakkında uzman ilan edip, grubun ilk günlerini anlatan bir kitap yazmaya başladı. Kitap sona erince içinden bazı bölümler, bir İngiliz magazin gazetesinde dört sayfalık bir özet halinde yayınlanıverdi. Flower hepsine çamur atmıştı. Özellikle Kris ve Buzz'ı ayyaş, uyuşturucudan gözleri dönmüş seks manyakları olarak tanıtmış, peşlerinde dolaşan kızlarla grup seksler yapmaktan uyuşturucu çekmekten başka düşünceleri olmayan serseriler olarak niteleyip, hepsini yerden yere çalmıştı.

Kris yazılanları okudukça öfkeden kuduruyordu. Buzz hakkında yazdıkları doğrudu ama kendisini bu çamura nasıl buluşturmuştu? Birincisi, uyuşturuculara hemen hemen elini dahi sürmezdi. Peşlerinde dolaşan kızlarla yatmazdı. Hayatında bir kez grup sekse katılmıştı - bu da Flower'ın daveti üzerineydi - ve hoşlanmamış, nefret etmiş ve hemen oradan ayrılmıştı.

Hayır. Flower'ın kendisini tarif ettiği gibi çılgın bir egomanyak değildi. Tek tutkusu müzikti. Ciddi bir müzisyendi. Ve bu konuda ne konuştuğunu bilenler gün geçtikçe, müziğini daha ilerlettiğini söylüyorlardı. Gitar çalışmaları Eric Clapton ile genç ve çok yetenekli Eddie Van Halen ile aynı seviyede tutuluyordu. Çünkü yavaş yavaş bir gitar efsanesi oluyordu. Buzz bu işe pek bozuluyordu. Çünkü harika bir müzisyendi, ama çapaçuldu, çalışmaları hep sallantıdaydı. Fakat bazı zamanlar - sık sık olmazdı - coşunca, solo çalmaya başlar ve öylesine çılgın, öylesine mükemmel çalardı ki, kimse onunla aşık atamazdı.

Ne yazık ki yeteneğini kullanmıyordu. Hayatına eroin kumanda ediyordu. Herkesin onu öldürücü uyuşturucudan uzaklaştırmaya çalışmasına rağmen, Buzz yaşantısını böyle sürdürmekten hoşlanıyordu.

Mikki'nin ise ona hiç yardımı dokunmuyordu. Del Delgardo ile olan ilişkisi, onu da bir uyuşturucu tutkunu yapmıştı. Yirmi beşindeydi, ama daha yaşlı görünüyordu. Aşırı makyajıyla feleğin çemberinden geçmiş bir kadına benziyor. Buzz ile ilişkiye girişmeden önce son bir kez daha Kris'e yanaştı. Fakat Kris onun yanından öylesine hızla savuştu ki, Concorde uçağı onun yanında yavaş kalırdı. Kızın çocukca bir tutumla kendisini sinirlendirmek için Buzz ile ilişki kurduğunu sezinliyordu. Evet, sinirleniyordu, ama Mikki'nin düşündüğü şeye sinirlenmiyordu. Bir zamanlar ona delicesine tutkunduydu, ama bu tutkunluk çok kısa sürmüştü. Kendisini yüz üstü bırakıp Del Delgardo ile kaçınca, Kris de onu unutuvermişti.

Kris çeşitli kızlarla gezip tozuordu - genellikle de modelleri, aktrisleri seçiyordu, çünkü hepsi güzel kızlardı, reklam-

dan hoşlanıyorlardı ve kendisi gibi “mesleklerini” düşündüklerinden, öyle ciddi ilişkilere girmek istemiyorlardı. Arada sırada gezip tozmaktan daha fazlasını isteyenler de çıkıyordu. O zaman Kris işi şipşak kısa kesip hemen başka bir dala konuyordu.

Kris, son zamanlarda etrafta kol gezen herpes adındaki zührevi hastalığa yakalanma korkusuyla hafifçe paranoyaklaşıyordu. Gruptaki arkadaşlarının aksine, şimdiye dek hiçbir zührevi hastalığa yakalanmamıştı ve bundan sonra da yakalanmaya hiç niyeti yoktu. Seçtiği kadınları hemen bir doktor muayenesinden geçirtiveriyordu. Çoğu onun bu isteğini kabul ediyordu. Etmeyenlerle de boşuna vakit yitirmiyordu.

Stüdyoda toplandıkları bir gün Fingers birdenbire “Sen boktan şövenist domuzun tekisin” dedi.

Kris şaşkınlık numarası yapıp “Peki, herkes değil mi?” diye sordu.

Rasta gülerek, “Beni sayabilirsin” dedi.

Fingers her zamanki patavatsızlığıyla, “Sen - senin elinden yalnızca uçanla kaçan kurtuluyor” dedi.

Buzz lafa karıştı. “Kadınların başka işe yaradıklarını bilmiyordum” dedi.

Fingers onun yüzüne bir bardak bira serpti.

Stüdyoda normal bir gün daha geçmişti. Sürekli birbirleriyle didişmek bir yaşam şekliydi.

Amerika’da kazandıkları büyük başarıya rağmen Wild Ones hâlâ Avrupa’da yaşıyorlardı. Hepsinin firma adına kayıtlı evleri vardı. Hepsi vergiden kaçmak için sürgünde olduklarından yılda ancak birkaç ay İngiltere’de yaşamaya hakları vardı. Kris, Grosvenor Meydanı’nda büyük bir apartman katı satın almıştı. Annesi evi ilk gördüğü gün az kaldı bayılıyordu. Kendisine gelir gelmez, ilk söylediği laf, “Çok güzel oğlum, diğerleri ne zaman gelip görebilirler?” oldu.

Diğerleri dediği Horace, iki kızkardeşi ve saygıdeğer kocaları, artı kardeşi Brian ve şürekası. Aile hiç küçülmüyordu, sürekli büyüyordu.

“Bir gün ayarlarım” dedi ama, sülalesini eve davet etmeye hiç niyeti yoktu.

Avis mutlu olduğu sürece, diğerlerine özel bir ilgi duymuyordu. Annesine armağanlar yağıdırıyordu - renkli televizyonlar, çamaşır makinesi, bulaşık makinesi, hatta bir araba bile almıştı. Kentin dışında ona bir ev almayı bile önermişti, ama annesi, “Ben küçük apartman katında oturmayı seviyorum. Bütün arkadaşlarım aynı mahallede. Burada yaşamaktan pek memnunum oğlum” diyerek teklifini reddetmişti.

Hiç olmazsa onu artık çalışmamaya ikna edebilmişti. Her ay annesine para yolluyordu, ama bu paranın çoğunun Brian’a gittiğinden şüpheleniyordu.

Ne yapalım? Kris’in parası vardı. Brian hâlâ dünyanın en kötü serserisiydi - mızımız ve dünyaya küskün bir adamdı. Hiç kimse için ağzından iyi bir laf çıkmazdı. Küçük erkek kardeşiyle iftihar edeceğine, patalojik bir kıskançlık içinde yaşıyordu. Her fırsatta Kris’i ve mesleğini aşağılardı. Sonunda durum öylesine kötü bir hal aldı ki, Kris, Avis’e Brian’ı kendisinden uzak tutmasını söyledi.

Annesi bu duruma çok üzüldü, ama oğlunun isteğini yerine getirdi. On sekiz aydır ağabeyinin yüzünü görme zevkinde mahrum kalmıştı. Aman ne büyük zevkti!

Grosvenor Meydanı’ndaki kattan başka, Fransa’nın güneyinde St. Tropez’in hemen dışında küçük bir çiftlik evi vardı. Her şeyden kaçıp saklanabileceği, rahatsız edilmeden şarkılarını yazabileceği güzel bir evdi. Fakat şöhreti arttıkça, sosyal yaşantıdan kaçması her an biraz daha güçleşiyordu.

Londra’nın dışında büyük bir evde, annesi ve üvey babası - çenesiz dâhi bir borsa tellalıydı - ile birlikte yaşayan oğlu Bo’yu haftada bir kez alıp gezmeye götürüyordu. İngiltere’de kısıtlı bir zaman içinde yaşadığından, bu pek ideal bir durum değildi. Bo ile haftalık gezintileri süreksizdi, birbirlerini çok az görebiliyorlardı. Willow da gerçek bir kaltak gibi davranıp, Kris’i ilgisiz bir baba olarak vasıflandırıyor. Halbuki vergi sorunu yüzünden Kris’in elinin kolunun bağlı olduğunu pekala biliyordu. Aslında erkek kardeşi Brian’a göre bir

kadındı - iki mıymıntı, sefil birbirlerine çok iyi uyum sağlardı.

Bo mutlu bir çocuk değildi. Pısırik bir ana kuzusuydu. Sekiz yaşında olduğu halde her şeyden korkuyordu. Durmadan ağlıyor ve obur gibi yiyiyordu. Çocuk küçük bir baş belasıydı. Kris bu konu hakkında Willow ile konuşmaya çalıştığında eski karısı yüzüne güldü. “Hah! İlgili baba. Çocuk büyürken sen nerelerdeydin? Sokak orospularıyla düşüp kalkıp, para kazanıyordun.” Kris bunun üzerine yeni albümü için “Para Kazanmak” ve “Annen Gebe Olduğunu Biliyor muydu?” adlı iki yeni şarkı yazdı. İkisini de gizlice Willow’a ithaf etti. Çocuğu birkaç haftalık tatil için Fransa’ya bile yollamıyordu, Kris’in avukatı da mahkemeden izin koparmaya çabalıyordu. Ama Flower’ın gazetelere yaptığı açıklamalarından sonra, Kris oğluyla birlikte tatil yapabileceğini pek ümit etmiyordu.

Wild Ones’lar Paris’te video filmi çekimi yapıyorlardı. Otel’in bir katını tamamen kapatmışlardı. Doktor Head grubu bir arada tutup kavgaya etmemelerini sağlayabilmek için saçını başını yoluyordu.

Buzz yanında Mikki ile birlikte ayrı bir basın toplantısı yaptı. İkisi birlikte, sırtlarında tozlu siyah giysileriyle gazetecilerin önünde salınarak gelecekteki planlarını açıkladılar. Elinin tersiyle sürekli burun çekmesini durdurmaya çabalayan Buzz, “Artık bu grupla daha fazla birlikte olamayacağım” diye açıkladı.

Bu açıklama büyük bir heyecan yarattı. Özellikle haber diğer grup elemanlarının kulağına gidince yer yerinden oynadı. Kris ve Buzz her zamanki gibi atışmaya başladılar. Mikki savunucu gibi Buzz’ın yanından ayrılmıyordu. Doktor Head ise arabuluculuk görevini yüklenmişti.

Kris, “Eğer gruptan ayrılmak istiyorsan, niçin anasını sattığım dünyaya ilan etmeden bana söylemedin?” diye bağırdı.

Mikki onun yüzüne öfkeyle bakarak, “İşte şimdi söylüyor” dedi.

Gözleri kan çanağına dönmüş, kafası dumanlı, dar kalçalı, kirli siyah saçlarını ensesinde at kuyruğu gibi toplayan Buzz, “Evet işte şimdi söylüyorum” dedi.

Kris alayla, “Çok teşekkür ederim” diye yanıt verdi. “On dört yıl sonra Wild Ones dağılıyor ve sen bana şimdi aklına estiği için haber veriyorsun. Çok güzel.”

Hâlâ arayı düzeltmeye çabalayan Doktor Head, “Buzz isterse başka projelerini Wild Ones’i dağıtmadan da gerçekleştirebilir” dedi.

Kris tiksintiyle, “Ay, bok canına, sen karışma. Bu iş burada bitti. Bu grubu Buzz ile birlikte kurduk, eğer ayrılmak istiyorsa gider, kimseyi zorla tutamam.” dedi. Ve başını sallayıp ilave etti. “Zaten onunla uğraşmaktan bıktım. Mikki be-beğim, al o senin olsun.”

Doktor Head telaşla araya girdi. “Bir dakika, Yeni Albüm birkaç hafta sonra piyasaya çıkıyor. Gelecek ay Avustralya’da dört sahne konserimiz var. Ayrıca bu video filmini de bitirmemiz gerek. Oh, evet, Nichols Hit City ile bir başka albüm anlaşmamız daha var. Buzz böyle elini kolunu sallayarak gruptan ayırlamaz.”

Mikki kurumla, “İstediğini yapar” dedi. “Del Delgado, Nightmare’lerden ayrıldıktan sonra her istediğini yaptı.”

Birdenbire tepesi atan Doktor Head, “Del Delgado’nun bok canına. Buzz bazı anlaşmalar yaptı, eğer sözünde durmazsa, herkes onu dava eder ve canına okur. Bunu mu yapmak istiyor?” diye bağırdı.

Buzz “Tanrının belası video filmini bitiririm. Ayrıca Avustralya konserlerini tamamlarım, ama hepsi bu kadar. Avustralya’dan sonra ben yokum. Albümde başka birini kullanın. Umrumda bile değil,” diye mırıldandı.

Ondan sonra Kris ile Buzz karşılaşmamaya çalıştılar. Yıllardır Kris arkadaşının kendini uçuruma yuvarlamamasına çalışıyordu. Ama gayretleri hiçbir işe yaramamıştı. Buzz uçuruma giden yolda ilerliyordu. Ve şimdi kendine bu yolda arkadaşlık edecek mükemmel bir eş bulmuştu.

Bir akşamüstü Doktor Head yanında Danimarkalı bir kızla

otele geldi. Adı Astrid olan kızı Kris'e tanıştırdı. "Dünyanın en rahat ve güzel deri pantolonlarını Astrid diker" dedi. "Onun pantolonlarına bayılacaksın, özellikle sahnede zıplarken. Yandaki odaya gidiyorum. Az sonra dönerim" diyerek çıkıp gitti. Kris erkek terzilere alıştı. Ayrıca Astrid ne yaptığını bilmeyecek kadar genç ve acemi görünümlüydü. Yattığı divandan Kris, "Şekerim, pantolona ihtiyacım yok. Ama burada kal, seninle akşam yemeğine çıkarız" dedi.

Kız hafif aksanlı bir İngilizceyle "Hayır, teşekkür ederim, başka bir yere sözüm var" dedi.

Kris pek şaşırıldı. "Hayır, teşekkür ederim" sözlerini duymaya alışık değildi. Kızla dalga geçerek, "Verdiğin sözü boz" dedi.

Astrid gülümsedi. "Bozamam. Nişanlımla çıkacağım. Onu atlatmamı hoş karşılamaz."

Reddediliyordu! Gerçekten reddediliyordu! Çok ilginçti.

Yattığı yerden tembelce, "Belki birkaç pantolon sipariş etmeliyim. Ne önerirsin?" diye sordu.

Olabildiğince güzel Kuzey Avrupalı bir kızdı. Pürüzsüz teninin üstü hafif çilliydi, gözleri iri, gri maviydi. Hokka gibi küçük bir burnu vardı. Saçları ise dümdüz uzun ve sarıydı.

Kızın sırtındaki açık mavi eşofmanın altında hatırı sayılır büyüklükte güzel memeleri olduğunu fark etti. Ayrıca beli de çok ince, bacakları ise çok uzundu. Fena değildi. Hiç fena değildi.

Divanın arkasına gelen Astrid "Deri sever misiniz?" diye sordu.

Kalpleri hoplatan ünlü Phoenix bakışlarıyla koyu mavi gözlerini kızın gözlerinin içine dikip, "Eğer çok çok yumuşak olursa, canım. Ne demek istediğimi anladın mı?" dedi.

Astrid onun ne demek istediğini pekala anlamıştı, ama onun imalı sözlerini anlamazlıktan geldi. Kocaman çantasını açıp, içinden çeşitli renkleri gösteren deri katoloğunu çıkardı. "Açık bej güzel. Bu özel derinin giyimi de çok rahattır."

Parmağıyla deriyi yoklayan Kris, 'acaba hemen bir doktor muayenesinden geçmeye razı olur mu?' diye aklından geçirdi.

Astrid “Belki portakal rengi daha güzel. Yoksa sizin için fazla mı sıcak?”

“Benim için hiçbir şey fazla sıcak değildir, sevgilim” diyerek kıza saldırıp divanın üstüne çekti. Kuzey Avrupalı dudakların ateşli dudaklar olduğunu dünya alem bilirdi. Kızın memesini avuçlayıp onu öpmeye çalıştı.

Kız onu öfkeyle itip ayağa fırladı ve “Ne yapıyorsun?” diye bağırdı. “Bu ne cüret! Ben senin peşinde dolaşan şarkıcı delisi kızlardan değilim,” diyerek çantasını kapıldığı gibi hırs-tan yüzü kıpkırmızı, hızlı adımlarla yürüyüp, kapıyı çarpıp çıktı.

Kris kendisini aptal gibi hissetti. Doktor Head geri döndüğü zaman, “O kız neyin nesiydi?” diye sordu.

Doktor Head “Kim?” dedi.

“Şu Danimarkalı.”

“Oh, Astrid. Harikadır. Yaptıklarına bayılacaksınız.”

“Ne yaptığına?”

“Senin için diyeceği pantolonlara. Michael Hollywood hayattayken bütün pantolonlarını ona diktirirdi. Onun hazırladığı giysilerden başkasını giymezdi.”

“Yani kız gerçekten terzi mi?”

“Evet.” Doktor Head gülmeye başladı. “Kıza asıldın mı yoksa?”

Kris alayla, “Neden asılayım?” diye sordu. “Kızı elinden tutup buraya getirdin - güzel vücutlu, bir içim su bir sarışın - sonra ortadan kayboluyorsun. Benim ne yapmam gerekir-di. Oturup satranç mı oynamalıydım?”

“Sersem! Pantolon ısmarlayacaktın.”

İsmarladı. Astrid’in gösterdiği yumuşak derilerin her ren-ginde pantolon ısmarladı. Ayrıca Astrid’e on iki sarı gülle bir-likte aynı modeli dikmesi için eski pantolonunu yolladı.

Çıraklardan birisi üç gün sonra pantolonları getirip teslim etti. Tabii okkalı bir fatura ile birlikte. Bir düzine mükemmel deri pantolon.

Astrid hakkında bir karar veremeden Kris Londra’ya çağ-rıldı. Oğlu bir araba kazası geçirmiş, hastaneye kaldırılmıştı. Durumu çok ağırdı. Hayatından ümit kesilmişti.

EDDIE Mayfair'den boşanınca, Rafealla Jorge ile hemen evlenmeye yanaşmadı. Fakat onun evine taşındı. Büyük bir kentte, genç, güzel ve küçük bir çocuğa bakmak zorunda kalan dul bir kadın olma baskısına yenildi. Jorge'un parasına ihtiyacı yoktu, ama onun himayesine ihtiyacı vardı. Ayrıca, bu durum Rafealla'nın işine geliyordu. Luiz'den sonra gelecekte hiç kimseyle ilişki kurmamaya karar vermişti. En acı yanı da ondan hiç haber alamamasıydı. İki yıldır ondan haber almamıştı. Neden erkeklerle uyum sağlayamıyordu? Onlara çok mu itici geliyordu ki, hepsi kendisiyle bir kez yattıktan sonra tekrar görüşmek istemiyorlardı?

Jorge böyle düşünmüyordu. Ama Jorge istediğini yeterince alamıyordu.

Odile arkadaşının yaşantısını onaylamıyordu. "Zaten onunla yatıyorsun, peki neden evlenmiyorsun?" diye soruyordu.

Rafealla "Çünkü tekrar bir erkeğe bağlanmak istemiyorum" diye açıkladı. "Özgür olmak istiyorum."

"Neden?"

Rafealla omuzlarını silkti. "Kim bilir? Kimse beni durdurmadan gökkuşağının üstünde uçmak istiyorum."

Odile başını salladı. "Sen delisin."

Rafealla halinden memnundu. "Biliyorum" diye yanıt verdi.

Tekrar şarkı söylemeye başlamıştı. Ve şarkı söylemekten büyük zevk alıyordu. Haftada iki kez, iri yarı Viyanalı bir kadın olan şan hocası, Jorge'un köşküne gelip Rafealla'ya şan dersleri veriyordu. Kadının kendisini soktuğu disipline hayrandı. Çok keyif alıyordu. Şarkı söylemek en büyük sevinç kaynağıydı. Sanat Galerisi'ndeki işinden ayrıldığından beri, alış veriş, denize gitmek, Odile ile öğle yemeğine çıkarak, altı yaşında, güçlü kuvvetli, inaçtı oğlu Jon Jon ile oynayarak günlerini geçiriyordu. Akşamları Jorge ile birlikte sayısız partilere davetlere gidiyorlardı. Jorge evinde misafir ağırlamaktan çok hoşlanan nazik bir ev sahibiydi.

Jorge'un akşam yemeği partilerinin birinin sonunda, Odile "Sen daha yirmi üç yaşındasın, neden bu yaşı insanların arasında ömrünü tüketiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü onlarla birlikte olmaktan hoşlanıyorum. Biliyorsun, yaşı olmak bir suç değıl. Onlardan çok şey öğreniyorum."

"Ne gibi?"

Rafealla usança içini çekti. "Odile - sen kendi hayatına bak, beni rahat bırak" dedi.

Başladığı noktaya dönmeye kararlı olan Odile "Ben yakında hayatımı İngiltere'de sürdüreceğim. Senin için endişe ediyorum. Kendini kaptırmış gidiyorsun. Jon Jon'u alıp bizimle İngiltere'ye dönmelisin. Burası birkaç yıl için harika ama insan Avrupa'yı özleyor."

Evet, Londra'yı, Paris'i, Fransa'nın güney sahillerini, anesini, üveybabasını köyde yaşadıkları büyük malikaneyi, binmeyi çok sevdiği atları, hepsini özlemişti. Ama Rio'dan nasıl ayrılabilirdi? Eğer buradan ayrılacak olursa Luiz'i görme şansını yitirirdi. Burada kaldığı sürece onu görme şansı vardı...

Şubat ayındaki karnaval bütün kenti çılgına çevirirdi. Birkaç gün önce başlayan karnaval hazırlıkları sırasında yer yerinden oynardı. Aylarca önce başlayan hazırlıklar sonunda Rio'da Karnaval zamanı her şey zirvede olurdu. Çiçek yatakları gibi donatılmış düz tekerlekli araba resmigeçitinin sonu gelmezdi. Akla hayale gelmeyen kostümler, birbirini kovalayan partilerle sonu gelmez bir eğlence dünyasıydı Karnaval. Çünkü yılda bir kez olsun fakirler kendilerini zengin, zenginler de daha çok zengin olduklarını hissederlerdi. Sokaklar yarı çıplak karyokalar, yakışıklı genç erkekler, şişko mamalar, görkemli parlak giysili kadın kılığına girmiş erkekler, orospular, pezevenkler, üçkağıtçılar, dolandırıcılar, turistler ve daha bir sürü garip tiplerin oluşturduğu insanlarla dolardı. Sokaklardan samba müziğı ve mis gibi çiçek kokularından geçilmezdi. Yollarda iki yana sallanarak şarkı söyleyen, dans eden insanlarla doluydu.

Partiler günlük olaylardandı. Erken saatte başlayan parti-

ler bütün gün, hatta bütün gece devam ederdi. Odile ve Rupert de büyük resmigeçitten bir gün önce evlerinde bir kıyafet partisi düzenlediler. İki hafta sonra tekrar İngiltere'ye dönüyorlardı. Rafealla onların gideceklerini düşündükçe üzülüyordu. Çünkü Odile ve Rupert onun ailesiydiler. Onları çok özleyeceğini biliyordu. Ama elinden başka bir şey gelmezdi - bundan böyle onlarsız yaşamayı öğrenmeliydi.

Rafealla partide Mısır kraliçesi Nefertiti kılığına girdi. Bir süre uğraştıktan sonra Jorge'u da Romalı general kılığına girmeye ikna etti. Küçük Jon Jon'u da Yankee takımı beyzbol oyuncusu kılığına soktular. Çocuk öylesine eğlendi ki, eve dönmeyi istemedi. Sonunda onu binbir güçlkle ikna edip Mercedes arabaya bindirdiler ve kucaklarında uyuya kaldı.

Rafealla birdenbire 'bu benim ailem' diye düşündü. Daha fazla ne bekleyecekti? Jorge ile evlenip, Jon Jon'a gerçek bir baba verecekti.

"Tebrikler, sevgilim!"

"Harika bir haber!"

"Beklemekle çok akıllık ettin. Şimdi gerçekten eminsin."

"Düğün ne zaman?"

Jorge hiç vakit kaybetmeden Rafealla'nın parmağına fin-dık büyüklüğünde harika bir pırlanta yüzük taktı. Rafealla onunla evlenmeyi kabul ettiği anda, yüzüğü kasadan çıkartıp parmağına takarken, kendisiyle aynı evde yaşamaya geldiği gün bu yüzüğü satın aldığını iftiharla söyledi. Rafealla şimdi nişan yüzüğünü büyük resmigeçide giderken takmıştı. Jorge'un arkadaşları, geceki eğlenceleri izemek için başka kentlerden uçakla gelen iş yaptığı insanlarla birlikte yola bakan özel locada oturuyordu. Özel localar geçit törenlerini izlemek için kurulmuştu. Böylece zenginler festival eğlencelerinin içine katılmadan hem töreni seyrediyorlar hem de kendilerini seyrettiriyorlardı.

Etrafına bakman Rafealla, Amerikalı plak kodamanı Marcus Citroen ile şık ve soğuk karısı Nova'yı görünce şaşırdı. Rafealla Londra'da Annabels'de gördüğü o uğursuz geceden sonra onunla karşılaşmamıştı. Jorge'un arkadaşlarından bi-

risi onları tekrar tanıştırdı. Herhalde adam kendisini anımsamamıştı. Çünkü bakışlarında tanıdığını belli eden bir ifade yoktu.

Rafealla, 'ikinci kez beni tanımadı' diye düşündü ve yıllarca önce onunla Odile'nin babasının Güney Fransa'daki evinin bahçesindeki yüzme havuzunda ilk karşılaşmalarını anımsadı. Yüzme havuzunda kendisine saldırmıştı. O zaman iğrenç bir herifti, şimdi de hiçbir şey değişmemişti.

Birbirlerine tanıştırılırken düşük göz kapaklarının altından iğrenç çapkın bakışlarıyla Rafealla'nın sırtındaki çingene kıyafetini soymuş ve vücudunun her noktasını ayrı ayrı incelemişti.

Odile geldiği zaman adamla tanıştırmayı beklemeden "Bay Citroen" diye bağırıp, Rafealla'dan yana muzipçe göz kırpıp, "Beni tanımadığınıza bahse girerim." dedi.

Başını çevirip, Odile'nin sarışın güzelliğini inceleyip, üstün-körü başını sallayıp, "Şekerim, belleğine yardım etmelisin" dedi.

"Ben Isabella ve Claudio Franconi'nin kızı Odile'im. Bir yaz Fransa'da bizim şatomuzda kalmıştınız. Ama hatırlayamadınızsa üzölmeyin, çünkü aradan çok uzun yıllar geçti."

"Tabii, şimdi anımsadım. Sizi tekrar gördüğüme sevindim. Söyleyin bakalım, anne ve babanız nasıllar?"

"Çok iyiler." Kıkırdayarak güölmemek için kendisini zor tutarak, ilave etti. "Tabii, en yakın arkadaşım Rafealla'yı tanıdınız mı? Sizinle aynı zamanda bizim konuğumuzdu."

Rafealla, sırttan yengesini tekmeleyebilirdi.

Tanrıya şükör tam o sırada Jorge yanına gelip, kolunu Rafealla'nın omuzuna doladı. "Evet, Marcus demek yakında karım olacak nişanlımla tanıştın. Rio'nun en güzel kadınıdır," dedi.

Gözlerinde seni daha önce bir yerde görmüştüm ifadesi ile Rafealla'nın yüzüne bakan Marcus, ağzının içinden "Çocuk gelin" diye mırıldandı.

Rafealla huzursuzca kıkırdandı. Marcus Citroen'in havasında kendisini ürküten bir şey vardı.

Gecenin neşesi ve çılgınlığı herkesi heyecanlandırdı. İnsanın bu eğlence ve neşeye kendini kaptırmaması olanaksızdı. Bağışmalar, çağrışmalar, çiçek kokuları ve müzik sesleri ile Karnaval humması herkesi etkiliyordu. Ne tarafa bakılsa titreyen vücutlar, yorgun yüzler görünüyordu. Rio bütün dünyayı unutmuş Karnavala teslim olmuştu. Havayı ağır cinsel duygular kaplamıştı.

Odile de kendisini bu heyecanlı havaya kaptıranlardandı. Zaten birkaç kadeh şampanya içince her zaman biraz çılgınlardı. Gecenin baş döndürücü havası, daha önce kocası Rupert ile ettiği kavga, pek yakında Rio'dan ayrılacağı gerçeği, onu yasaklanını yapmaya zorluyordu.

Yasaklanan da zenginlerin Karnavalın içine girmeden seyrettikleri locanın sıkıcı havasından kurtulup sokaklara dökülmekti.

“Niçin usullacık buradan kaçmıyoruz?” diye fısıldadı. “Buraya tıklılıp kaldık.”

Rafealla “Olmaz” diye fısıldadı. “Jorge sokağa çıkmanın çok tehlikeli olduğunu söyledi.”

“Lütfen! Şimdi sen de onun gibi konuşmaya başladın. Özgür kalmak istediğini söyleyen kıza ne oldu? Bugün bayram - festival. Haydi, gidip hiç olmazsa on dakika eğlenelim. Kimse yokluğumuzun farkına varmaz. Tuvalet gittiğimizi zannederler.”

Sokaklarda dans etmek karşı konulmaz bir istekti. Yollar da dans edenleri seyretmek başka, aralarına katılmak başkaydı. Niçin yolda dans edenlerin arasına katılmayacaklardı?

Usullacık locadan kaçıp yaramaz iki okul öğrencisi gibi kendilerini sokağa attılar ve geçit töreninde yılan gibi kıvrıla kıvrıla dans eden yarı çıplak vücutların arasına katıldılar. İki de kıkır kıkır gülerek büyük bir neşe içinde enerjiyle dans etmeye başladılar.

Odile, “Birkaç blok gittikten sonra hemen geri döneriz” diye söz verdi.

“Tabii” diye yanıt veren Rafealla’yı yüzü maskeli bir yabancı kolundan tutup döndürmeye başladı.

Kalabalık çok yoğun ve düzensizdi. İki arkadaş birkaç dakika içinde birbirlerini gözden kaybedip uzaklaştılar, fakat ikisinin de umrunda değildi - çok eğleniyorlardı. Gürültüyle çalan müzik çok şehvetliydi. İnsanın kanını kaynatıyordu. Gü-lüp dans eden kalabalığın arasına katılınca bütün çekingenliklerini unutuverdiler.

Rafealla yorulup soluk soluğa kalınca artık geri dönmele-rinin gerektiğini fark etti. Etrafına bakıp Odile'i araştırınc-a onu göremedi.

“Allah kahretsin!” diye mırıldandı. Odile'i bulmadan dö-nemeyeceğini biliyordu. Yoksa Rupert kıyametleri koparırdı.

Artık samba müziğinin ritmini duymuyordu bile. Sallana-rak dans eden kalabalık gürhunun arasında Odile'i aramaya başladı. Ama başarması olanaksız bir işti. Geri mi dönme-liydi? Yoksa ileriye doğru aramaya devam mı etmeliydi?

Oh, Tanrım! Şimdi ne yapacaktı?

Arkasından kabarık eteklerini sürükleyen portakal rengi sa-ten bikinili, abartılmış makyajlı bir yaratık üstüne zıpladı. Ko-caman memeleri olduğu halde, “Sevgilim” diye erkek sesiyle çığlık attı. “Sevgilim! Sevgilim! Sevgilim!”

Yaratığın elinden kaçan Rafealla nerdeyse yere düşüyordu. Yaratık peşinden koşuyordu.

“Defol git” diye bağırdı.

“Gü... ze.... lim! Gü...ze...lim.”

Rafealla kendisini çok çirkin hissediyordu. Ayrıca korku-yordu. Birdenbire Jorge'un uyarıları kulağında çınlamağa baş-lamıştı.

Karnaval tehlikelidir....

Katiller....

Saldırıları....

Her yerde yankesiciler.....

Hırsızlar bütün yıl bu günü beklerler....

Ve de en korkuncu: Karnaval sırasında cüzzamlılar sokağa dökülür....

Birdenbire benliğini saran korkuyla ürperen Rafealla par-

mağındaki kocaman pırlanta yüzüğü ters çevirip avucunun içine sakladı. Böylece pırıltısı görünmüyordu.

Peşine takılan yaratık neşeyle el sallayıp dans ederek uzaklaştı. Rafealla paranoyaklaşıyor muydu? Etrafında bunca insan varken kim kendisine kötülük yapabilirdi? İsteksizce yola devam etti. Gözden kaybettiği Odile'e içinden küfürler savuruyordu. Ve onun sözüne kanıp yollara çıktığı için kendi kendisine de içerliyordu.

Bir saat sonra Rafealla artık nerede olduğunu bilmiyordu. Bütün yapabildiği uyurgezer gibi kalabalık sokaklarda dolaşmaktı. Sıcaktan terlemiş, yorulmuş ve ümitsizdi. Eğer bir taksi bulabilse hemen ona atlayıp eve dönecekti. Herhalde Odile saatler önce locaya dönmüş olmalıydı. Ve Jorge da hiç şüphesiz badigardlarını kente salmış Rafealla'yı aratıyordu. Kendisini aptal gibi hissediyordu. Yoldaki dans, şamata, eğlence sürüp gidiyordu. Gürültü her an biraz daha yükseliyor, çığırlaşıyor ve kontrolden çıkıyordu.

Erkekler Rafealla'yı sıkıştırıyorlardı. Kimisi iğrenç tekliflerde bulunuyor, kimisi kulağına aşk sözcükleri fısıldıyor, kimisi alenen asılıyordu.

Koşar adımlarla uzaklaşırken, eller uzanıp vücuduna dokunuyordu.

Kendi kendine sakın ol, paniğe kapılma diyordu.

İki adam Rafealla'ya çarptı. Ve onu duvara doğru iteklediler, iki kaba el bütün vücudunu sıvazladı.

“Beni rahat bırakın” diye bağırıp, dizini yukarıya kaldırdı ve bütün gücüyle kendisini duvara yaslayan adama vurdu.

Tam hedefe isabet ettirmişti. Adamlardan birisi acıyla uludu, diğeri boyundaki altın boncukları kopardı. Kulağındaki halka altın küpeleri çekip aldı.

Rafealla'nın tekmelediği adam birdenbire deliye döndü. Çirkin yüzü öfkeyle kasıldı. “Amerikan pislği” diye kükreyerek, yüzüklü elini yumruk yapıp Rafealla'nın suratına indirdi.

Rafealla baygın yere yuvarlandı.

“**M**ERHABA Bobby.”
“Hey, Sharleen bebeğim, harikası!”

Bu sözler tamamen otomatikman ağzından çıkmıştı. Sharleen berbat haldeydi. Fil gibi şişmanlamıştı. Yüzünün hatları da kartlaşmıştı.

Saçlarına dokunan Sharleen acı acı güldü. “Sakin yalan-
cıya yalan söyleme. Ben neye benzediğimi çok iyi biliyorum
- Diana Ross değilim. Bir iki kilo vermem gerek.”

Sharleen’in gönlünü almaya çalışan Bobby “Hey - Diana
Ross sıska bir kadın, o kadar. Ben kadının biraz etlisinden
butlusundan hoşlanırım.” dedi.

“Ben senin sadece kadınlardan hoşlandığını sanıyorum -
nokta.”

“Bebeğim, benim yaşantım kadınlar.”

“Ayrıca, bu kadınlardan özellikle bir tanesinden çok hoş-
lanıyormuşsun diye duydum. Buraya sana o kadınla ilişkinin
sağlığına pek iyi gelmeyeceğini söylemeye geldim.”

New York’ta Helmsley Palace’da Bobby’nin dairesinde kar-
şılıklı konuşuyorlardı. Sharleen telefon edip Bobby’i görmek
istediğini söylemişti. Bobby onu iki yıldır görmemişti, eski
bir dost olduğu için hemen gelmesini söylemişti. Genellikle
Bobby Mondella ile görüşmek pek kolay değildi.

Yanından hiç ayırmadığı dostu viski şişesini kucaklayıp,
“Şampanyaya ne dersin?” diye sordu.

Sharleen sırtından kürk paltosunu çıkartıp “Neden olma-
sın?” dedi.

Bobby, geniş salonun bir köşesinde dikilen badigardların-
dan birisine eliyle işaret etti.

“Sharleen’e şampanya getirin.”

Adam sessizce başını salladı.

“Bana da bir viski daha.”

Sharleen “Bobby, Bobby, Bobby” diye şakıdı. “Gerçekten
istediğini elde ettin, değil mi?”

“Oh, o artık eski bir hikaye.” Eski yoksulluk günlerinin anımsatılmasından nefret ediyordu. Nichols da aynı boku yemeye kalkışmıştı. Fakat bir gün Bobby’nin canına yetmiş, eğer Chainsaw’da erkekler tuvaletinin kapısının önünde bekçilik yaptığından bir kez daha söz edecek olursa, gerçekten plak şirketini değiştireceğini söylemişti.

Sharleen, şişko vücudunu saran giysisini sıvazlayarak “Eski günlerden söz edilmesini istemiyor musun?” diye sordu.

“Hoşlanmıyorum, sen hoşlanıyor musun?”

“Evet, çok hüzünlü olduğum zamanlar eski günleri anımsayıp neşelenmeye çalışıyorum. Yani bazı şeyleri değiştirip başka şeyleri yapsaydım daha başka olurdu diye düşünüyorum.”

Sharleen badigardin uzattığı şampanya kadehini aldı ve soğuk içkiyi yudumlayama başladı. Bobby onun elinin titrediğini fark etti - çok hafifçe titriyordu, ama titriyordu. Evliliğinin sona erdiğini ve hâlâ uyuşturucu kullandığını duymuştu.

Çok komikti. Bir zamanlar Sharleen, Bobby için dünyadaki en önemli insandı. Onun için yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Şimdi ise sadece geçmişindeki yüzlerden birisiydi ve geçmişindeki yüzleri hatırlamak isteyen kimdi?

Kadının çok fazla kalmasını dileyerek, “Anlat bakalım... senin için ne yapabilirim, güzel bayan?” dedi.

Salonun köşesinde dikilen iki badigarda kaçamak bir göz atan Sharleen “Başbaşa... konuşabilir miyiz?” diye sordu.

Bobby adamlara el etti. “On dakika sonra gelin.”

İri yarı iki adam salondan dışarıya çıktılar.

Sharleen acı acı alay etti. “Vay canına, on dakika. Benim için ne büyük şeref?”

Sharleen’in iğnelemesine aldırmadan “Los Angeles’e dönmenden önce yapacak bir sürü işim var.”

Sharleen etrafına bakınıp lüks daireyi inceledi. “Çok lüks yolculuk yapıyorsun.” dedi.

“Evet, Blue Cadillac’da olduğumdan çok daha iyi.”

“Bugünkü yerine Blue Cadillac sayesinde ulaştın. Seni onlar yıldız yaptı.”

Bobby “Onlarsız da yıldız olabilirdim” diye yanıtladı.

“Öyle mi sanıyorsun ha? Soul on Soul’da onca yıl gösterdiğin çaba sonunda hâlâ sıradan zenci bir şarkıcıydın. Bugünkü olduğun yere seni Marcus Citroen oturttu. Seni yaratan odur. Bunu itiraf etmen gerekir, değil mi?”

Bobby huzursuzca, “Ne demek istiyorsun? Beni tekrar Blue Cadillac’a mı geçirtmek istiyorsun?” diye sordu.

“Hayır, tatlım, Marcus’un karısına yaslanmaktan vazgeçmeni söylüyorum. Herifin hoşuna gitmiyor. Ve Bobby seni uyarıyorum, bu ilişkiye bir son ver, yoksa başın belaya girecek.”

Sharleen ciddi miydi? Karşısına geçip bu sözleri nasıl söyleyebilirdi? “Hâlâ moruk herifin yatağını ısıtıyor musun ha?” diye sorup acı acı güldü. “İki yıldır vurucu plak yapmadın, herifin seni başından attığını sanıyordum. Fakat sanırım, pis işlerinde hâlâ seni kullanıp senden yararlanıyor, öyle mi?”

Sharleen elindeki şampanya kadehini özenle masanın üstüne koydu ve kürk mantosunu uzanıp aldı. “İnatçılık edip beni dinlemeyeceğini biliyordum” dedi.

Bobby öfkeyle, “Dostun Bay C’ye söyle, uyarılarını alsın kışına soksun. O anasını bellediğim arkadaşına da söyle yakında cenazesini kaldıracağım. Ne söylerse söylesin umrumda değil. Bugünlerde Nova onu terk edecek. Ve terk ettiği gün bana gelecek. Dünyanın tehdidini yağırsa bu gerçeği değiştiremez. Haydi, kadın, kışını kaldır git buradan, adamının mesajını da hiç bana söyleme. Tehdit edilmekten hoşlanmam. Özellikle senin beni tehdit etmenden hiç hoşlanmam.”

Sharleen’in kahverengi gözleri ateş saçıyordu. “Teşekkür ederim, Bobby. Çok nazıksın! Yalnız bir şey var - beni buraya Marcus göndermedi, kendiliğimden geldim, çünkü bir zamanlar - çok çok eskiden - dost idik ve sana karşı borçlu olduğumu hissettim. Ama, tatlım, sen çok değişmişsin ve gördüğümünden hiç hoşlanmadım.”

Bobby hırsla, “Burnuna biraz daha kokain çek de daha başka nelerden hoşlanmadığını anlat bana” dedi.

“Hey, adam, dün gece söylediğini sevgilinin şeyine soktum. Ve onu yalarken Marcus da bizi dikizliyordu. Ya buna ne dersin, hoşuna gitti mi?”

“Yalan söylüyorsun kaltak!”

“Hayır, söylemiyorum. Belki uyuşturucu müptelasıyım ama asla yalan söylemem. Nova insanlarla oyun oynar. Bundan zevk alır. Sen de onun için ne anlama geldiğini hiç unutma - başka bir zevk. Kontrolü altında tutabildiği iri yarı zenci bir aygır. Onun için seni çok sevdiğini filan zannetme - çünkü bebeğim - sen yanlış yoldasın. Marcus’u asla terk etmez, buna bahse girerim. Ben buraya sana - herifin bozulduğunu söylemeye geldim. Seni uyardım, bundan başka bir şey yapamam.”

Dairenin kapısını öfkeyle vurup çıkıp gitti.

Allah kahretsin! Niçin bu iğrenç yalanlarını gelip anlatmıştı?

Belki Marcus onu buraya zorla yollamıştı. Evet. Kesinlikle öyleydi. Marcus, Bobby’nin gözünde, Nova’yı küçük düşürmek istemişti. Ve bundan daha iyi bir yol bulamazdı. Sharleen ile Nova’nın yatakta alt alta üst üste yuvarlanıp sevişmelerini söylemekten daha iyi bir yalan bulamazdı.

Bobby öfkeyle telefonu kapıp, Nova’nın özel numarasını çevirdi.

Nova telefonu açtı, çekinerek “Alo” dedi.

“Benim”.

Nova telaşla “Şimdi konuşamam, yanımda terzim var” dedi.

“Bir soru.”

Kuşkuyla “Evet?”

“Dün gece ne yaptın?”

“Sana söyledim ya. Le Cirque’de bir iş yemeğine gittik.”

“Kiminle?”

“Birkaç kişiyle.”

“Aralarında Sharleen var mıydı?”

Duraksama. “Galiba.”

“Galiba mı. Ya vardı ya yoktu?”

“Evet, vardı. Neden?” diye Nova merakla sordu.

Marcus sizi dikizlerden siz de sevişiyor muydunuz? Bobby buna inanamıyordu. Bir an için bile inanmamıştı.

“Hey - önemli değil. Her zamanki yerimizde seni bekliyorum.”

“Saat beş iyi mi?”

“Tamam.”

Telefonu kapatan Bobby ondan nasıl şüphe ettiğine şaşıtı. Tabii Sharleen o yemekte onlarla birlikteydi. Neden olmasın? Biraz yaldızı dökülmüş olsa bile hâlâ Blue Cadillac’ın yıldızıydı.

Bir pundunu bulur bulmaz Nova, Marcus’u terk edeceğine söz vermişti. “Beni bir köşeye sıkıştırma. Bu işi benim planıma göre yapmalıyız” demişti.

Doğru, Nova’ya ültimatому vereli iki yıl olduğu halde, hâlâ onun kocasını terk etmesini bekliyordu. Ama ondan vazgeçmekten başka seçim şansı var mıydı? Nova’dan asla vazgeçmezdi.

Ellerinden geldiğince sık sık buluşuyorlardı. Los Angeles’de gizli bir plaj evinde buluşuyorlardı. New York’ta ise Bobby’nin başka bir isim altında tuttuğu Madison Caddesi’nin yukarısında göze batmayan bir apartman katında birlikte oluyorlardı.

Bobby beşe on kala Nova’dan önce apartmana geldi. Kendisine bir içki hazırlayıp pikaba bir plak koyacak kadar vakit vardı. Bugün Teddy Pendergrass’ı dinlemek istiyordu.

Nova saat tam beşte geldi. Sırtında belden kuşaklı mink kürk palto, gözünde kara gözlükler ve başında bir eşarp vardı.

Kapıdan içeriye girerken, “Bana eve telefon etmemeliydin” dedi. “Hizmetkârlar dedikodu yapıyorlar, biliyorsun. Kimseye güvenemiyorum.”

Altı haftadır birbirlerini görmüyorlardı. Buluşmaları daha sıcak olabilirdi.

Yatak odasına yürüyen Nova, kürk paltosunun kemerini cözüp, sırtından çıkararak yatağın üstüne attı. Sonra giysisinin fermuarını açmaya başladı.

Aralarındaki ilişki çok cinseldi. Ama hepsi bu muydu - sadece seks miydi?

“Hey - dur biraz”

Nova terslenerek “Sadece bir saatlik vaktim var” dedi.

Sharleen’in sözleri kulaklarında çınladı: Sen onun için - sa-

dece bir eğlencesin. Kontrol edebileceği iri yarı zenci bir aygır. “Harekete geçtin mi?” diye sordu.

Sırtından giysisini çıkartan Nova “Ne hareketi?” diye sordu.

Bobby sıkıntıyla, “Marcus’un yaşantısından çıkıp, benim hayatıma girme hareketi” dedi.

“Çalışıyorum.”

“Bebeğim, sen hep onun üstünde çalışıyorsun. Yalnız benim anlamadığım bir şey var. Çalışman neden bu kadar uzun sürüyor? Çocukları filan düşünüyorum diyemezsin, çünkü çocuğunuz yok.”

“Ah, ama mallarımız var, kendi hakkıma düşeni almadan onu terk etmek istemiyorum.”

“Ben sana ihtiyacın olan her şeyi veririm. Bunu sana kaç kez söyleyeceğim?”

Nova ellerini uzatıp, Bobby’nin kemerini çözmeye çalıştı. Yumuşak bir sesle “Haydi yatağa girelim Bobby, seni çok özledim” dedi.

Bobby geri çekildi. “Havamda değilim.”

Nova hayretler içinde güldü. Kulaklarına inanamıyordu. “Sen her zaman havandasın.”

Nasıl oluyor da kendisinden böylesine emin konuşabiliyordu? Bobby o kadar kolay bir adam mıydı? “Öyle miyim?” diye buz gibi bir sesle sordu.

Nova’dan iyice uzaklaşarak, “Bugün yalnızca konuşmak istiyorum” dedi.

Tam karşı koymak üzereyken Nova fikrini değiştirdi, yatağın kenarına oturdu, jartiyerle tutturduğu siyah çoraplı bacaklarını üst üste attı ve bıkkınlık ifade eden bir sesle “Haydi başla” dedi.

“Sanırım” - Bobby ağzından çıkacak sözleri tarttı - “sen beni oyalıyorsun.”

Kırmızı ojeli uzun tırnaklarını yatağın kenarına vurdu. “Öyle mi?”

“Evet, öyle. Çünkü Marcus’tan ayrılman neden bu kadar uzun sürüyor anlayamıyorum.”

“Hmmmmmm...”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Şu anlama geliyor..” Bir süre sustu, “Onu terk edebildiğim zaman ayrılacağım.”

Onu hazırlıksız yakalamak için birdenbire konuyu değiştirdi. “Dün gece Sharleen ile birlikte aynı yatakta sevişirken, Marcus ikinizi dikizledi mi?”

Nova’nın yüzünde beliren şaşkınlık dolu suçlu ifade Bobby’e öğrenmek istediği her şeyi açıkladı.

Usançla, “Ay, bok canına,” dedi. “Marcus’u terk etmeye hiç niyetin yok değil mi?”

Tekrar soğukkanlılığına bürünen Nova, “Marcus ile yaptığım şeylerin hiç anlamı yok. Dün gece de onlardan birisi” dedi ve durakladı. “Ama seninle her şey bambaşka.”

Bobby acı acı. “Eminim,” dedi.

“Sana daha önce de söyledim ama beni dinlemedin. Eğer Marcus’u terk edersem ikimizi de öldürür. Biliyorsun, bunu yapar. O her şeyi yapabilir.”

Artık iyice sabrını taşıyordu. “Nova, kalk giyin ve evine git. Senden bıktım artık.”

Hayatında bir kez zayıflık gösterdi. Kibirle yüksekten bakmayı bıraktı. “Bobby, sadece ikimizi de korumaya çalışıyorum” dedi.

“Evet, bahse girerim.”

“Belki bir gün gelir anlarsın.”

“Elveda bebek, elveda.”

KRIS PHOENIX

1983

OĞLU komada yatarken Kris tam üç hafta hastanede dua etti. Willow ile aralarındaki çekişmeyi unutup, gece gündüz birlikte çocuğun yatağının baş ucunda beklediler ve bir öğleden sonra - büyük bir mucize eseri - Bo’nun göz kapakları titreşti, sonra gözlerini açıp, “Merhaba baba” dedi.

Willow ağlamaya başladı. Kris onu kollarının arasına alıp büyük bir şefkatle sarıldı ve çaktığı üzüntüleri unutturmaya

çalıştı. İncir çekirdeğini doldurmayan ufak tefek konuları sorun yapıp birbirleriyle çekişip kavga etmenin ne kadar boş olduğunu, en önemli şeyin çocuklarının iyiliği ve selameti olduğunu anlamaları için başlarına büyük bir felaketin gelmesi gerekmişti.

Willow, “Onu alıp Fransa’ya götürebilirsin” diye teklif etti. “Eğer istersen yılda iki kere onu alabilirsin. Tabii tatillerini seninle birlikte geçireceğini duyunca çok sevinecektir.”

Kris de “Onu daha sık göreceğime söz veriyorum” dedi.

Willow “Seni görünce çok seviniyor” diye itiraf etti. “Ünlü babasıyla gurur duyuyor.”

İkisi birlikte şimdi çok iyi anlaşıyorlardı. Ama aileleri yine gereksiz nasihatlerle başlarının etlerini yiyorlardı. Kaza sırasında çocuk anneannesinin yanında olduğu için Avis hâlâ kazaya sebep Willow’un annesini gösterip onu suçluyordu.

Avis’in kendisini suçladığını duyan Bayan Wigh “O korkunç kadın ne cesaretle beni itham eder” diye avaz avaz bağırdı.

Avis de edepsizce, “Bana korkunç karı diyen o yaşlı cadı da kim oluyor?” dedi.

Ve büyükanneler savaşı başladı.

Kris oturup onların kavgasını seyredemezdi. Avustralya konserleri başlamadan önce Bo hastaneden çıktı - Bu Wild Onesların birlikteki son konserleriydi. Buzz topluluktan ayrılmaya kararlıydı, Kris bir bakıma onun ayrılacağına seviniyordu. Onunla birlikte çalışmak her an patlamaya hazır bir düdüklü tencereyle birlikte yaşamaya benziyordu.

Doktor Head hep birlikte verecekleri son konser için rekor derecede iyi bir anlaşma yapmıştı. On dört yıllık bir çılgınlığa yakışan bir sondu.

Melbourne’daki açılış konserinde neredeyse halk ayaklanması çıkacaktı. Hayranlarının hepsi sokaklara dökülmüş, yolları kapatmış, konser verecekleri Fetival Hall’in etrafını kuşatmışlardı. Belki binlerce pankart havada sallanıyordu.

**KRIS, SENİ SEVİYORUZ!
EBEDİYEN WILD ONES
BUZZ, BUZZ, BUZZ!**

Rockman Regency Otelindeki dairelerine çekildikten sonra basın toplantısı yapıp yerel sosyete grubunun verdiği partiye katıldılar.

Buzz ve Mikki hiçbir davete iştirak etmediler. Onun yerine mahallenin uyuşturucu satıcısını arayıp buldular ve adamın getirdiği malları çekip uyur gezer gibi dolaştılar.

Sahne Kris, Buzz'ın yaptığı farsoları düzeltmeye çalışıp durdu. Birlikte çalışmayacaklarına adeta seviniyordu.

İki gün Melbourne'da konser verdikten sonra Sydney'e gittiler. Ve yine aynı havayla karşılaştılar.

Kris öfkeyle yakındı. "Dünyanın bir ucundan kalkıp Avustralya'ya geldim ve otel odalarından başka bir şey görmedim."

Doktor Head kılık değiştirip sokağa çıkmasını önerdi. Böylece bazı turistik yerleri görmeye fırsat bulabilirdi.

Avustralya turunu düzenleyen organizatörün kızının da yardımıyla, Kris'i başına uzun sarı bir peruk, büyükanne gözlükleri ve uzun bir eteklik giydirip kadın kılığına soktular.

Kahkahalarla gülen Doktor Head nerdeyse boğulacaktı. "Gördüğüm en çirkin karısın. Senin yerinde olsam saçlarımı uzatırdım."

"Defol başından. Kıskaçlığından çatlıyorsun" diyerek Kris dudaklarına bolca kıpkırmızı bir ruj sürdü.

"Evet, özellikle o kıllı bacaklarını kıskanıyorum. Ama pek güzel oldun."

Kılık değiştirmek işine yaradı. Kris, Sydney'in görülecek yerlerini dolaştı - çok güzel bir kentti. Sabahleyin bir tekneye binip limanı ve çevresini dolaştılar. Bembeyaz Opera Binası'nın modern mimarisine hayran kaldı. Sonra tekne onları Watsons Koyu'nda bıraktı. Suyun üstüne kurulan Doyle adındaki sıcak havalı, açık hava lokantısında deniz mahsullerinden oluşan harika bir öğle yemeği yediler.

Bir değişiklik eseri özgürlüğünün tadını çıkartan Kris, arkasına yaslanıp "İşte hayat diye buna derler" dedi.

Doktor Head, “Sevgilim, bana bir öpücük ver. Her saniye daha güzelleşiyorsun” diye ona takıldı.”

O gece Horden Pavyonu’nda verdikleri konserde yine yer yerinden oynadı. Konser sona erince Kris kulise giderken, güzel fakat biraz geçkince eski bir Fransız film yıldızı kadın onun peşine takıldı. Kadın bütün dünyayı dolaşıp fotoğraflarla ilginç bir kitap hazırlıyordu. Sırtında altın pullu, yakası bir hayli açık bir giysi vardı. Nikon marka fotoğraf makinesini de dolgun göğüslerinin üstüne asmıştı. Kris’in menajerinin onayını aldıktan sonra “Senin fotoğraflarını çekeceğim, olur mu?” diye kadın sordu.

“Tabii. Ama burada olmaz, sevgilim. Otele de gelmelisin. Orada bir parti veriyoruz.”

Zaten hep parti veriyorlardı. Hayat bir eğlenceydi. İçki, kadın, uyuşturucu, yiyecek, müzik, hepsi bundan ibaretti. Bir şeyi istemek yeterliydi. Yıldızlar istediklerini elde etmek için fazla zahmete katlanmazlardı.

Eski Fransız film yıldızı birkaç poz resim çekti. Bir zamanlar çok güzeldi - bütün dünyanın seks sembolüydü. Kris çocukken onun filmlerini izlediğini anımsıyordu. On üç yaşındayken o koca memeler için az mı düş kurmuştu. Kadın annesinin yaşında olduğu halde o memeleri Kris hâlâ çekici buluyordu.

Bir süre sonra kadın, “biraz daha - nasıl söylüyorsunuz? bir yere çekilelim mi?”

“Başbaşa kalalım mı?” diye Kris düzeltti.

“Olmaz mı?”

“Pekala, olur.”

Kris’in dairesine gittiler. Kris divana uzandı, kadın bir ru-lo film harcadı. Sonra gömleğini çıkartmasını istedi.

Kris’i tahrik etmeğe başlamıştı. Kris onun eskiden oynadığı filmlerden birisinde canlandırdığı köle kız rolünü anımsadı. Göbek deliğine bir inci tanesi oturtmuştu. Oh, bok canına.... işte pantolonun altındaki kukla ayağa kalkmış “Sen bana seninkini göster ben de sana benimkini göstereyim” oyununa hazır bekliyordu.

Kadın da pantolonun önünde neler olduğunu fark etmeyecek kadar salak değildi. Fotoğraf makinesini elinden bırakıp, kalçalarını kıvıra kıvıra Kris'e yaklaştı. Kollarını onun boynuna doladı ve Kris'in hazır bekleyen dudaklarının üstüne bugüne dek hiç tatmadığı en büyük, en ıslak öpücüğü kondu.

Bir süre şehvetle öpüştüler. Sonra Kris yeterince öpüştüklerine karar verdi. Ve elini uzatıp, sarı pullu giysinin yakasını aşağıya çekti ve sımsıkı korsenin elverdiği kadar kadının memesinin bir kısmını dışarıya çıkardı.

Kris hayatında o kadar büyük meme başı görmemişti. Kocaman, dolgun bir kiraza benziyordu. Ne yapacağına karar veremedi - pantolonunun fermuarını indirip kendisini mi rahatlatırdı, yoksa kadını sımsıkı korsenin içinden nasıl soyacağını mı düşünseydi, ya da o tatlı kirazları hemen ağzına mı almalıydı.

Kris kararını verene dek her şey olup bitti. Pantolonunun içinde o aşına titreşimi hissetti. Ve duyduğu mahcubiyeti hayatının sonuna dek unutmayacaktı. Kris Phoenix, süperstar, pantolonunun içine boşalmıştı. "Tan...rım!" diye heyecanla bağırdı. "İnanamıyorum!"

Eski Fransız film yıldızı, sanki aynı talihsizlik her gün başına geliyormuş gibi anlayışla gülümsedi - belki de her gün başına geliyordu. "Şimdi usulünce yaparız" dedi ve ellerini arkasına atıp, altın renkli giysiyi neler tutuyorsa kopça mı, düğme mi her neyse onları açmaya başladı. "Yatak odasına gidelim mi?"

Kris kendisini on dört yaşında gibi hissediyordu. "Evet" diye mırıldandı. Ne şanssızlıktı! Adına layık olduğunu kanıtlamalıydı, yoksa şöhreti sıfıra inerdi.

"Hemen geliyorum sevgilim. Sakın kaçıp gitme" diyerek banyoya daldı. Giysilerini çıkardı ve kendisini düşün altına attı.

Yeni yetmelik çağında çıplak kadın dergilerinin birisinde bir krem ilanı görmüş ve istetmişti. "Sert Tutan" isminde bir kremdi. Tarifnamesine göre sevişmeye başlamadan cinsel organına biraz sürmek yeterliydi. Ve zevk süresini saatlerce uzat-

tığı yazıyordu. Kris de kız arkadaşının evine gitmişti. Kızın annesi ve babası evde yoktu. Kızla bir süre oynamışlardı. Sonra zamanın geldiğini düşünen Kris soluğu banyoda almış, hemen cebinden “Sert Tutan” kremi çıkartıp cinsel organına sürmüş ve iki dakika sonra banyoda yere boşalmıştı. Harika!

İşte bu geceki olay da bir bakıma kendisine o gün banyoda başına gelenleri anımsatmıştı.

Kris yatak odasına döndüğü zaman eski film yıldızını dağınık yatağın içinde memelerini özenle çarşafı örtmüş sanki çıplak poz verme seansına hazırlanıyormuş gibi buldu. Göğüsleri kapalıydı ama bacağına birisi tatlı bir pozla çarşafın ucundan dışarıya çıkmıştı.

Kris çırılçıplaktı. Her şeyi ortadaydı, neden olmayacaktı? - yiğidin malı meydanda gerekti.

Kadın hayranlıkla “Büyüüüük” deyince, Kris biraz daha irileştiğini hissetti.

Daha fazla oyalanmadan Kris onun üstüne atladı, çarşafı çekip attı ve eski Fransız film yıldızını gözler önüne serdi.

Üstündeki altın pulları soyunmuştu. Tatlı yuvarlakça bir vücudu vardı. Kris’in şimdiye dek yatağını paylaştığı, uzun bacaklı, sarışın zayıf kızlara benzemiyordu - genellikle hep memeleri büyük kadınlardan hoşlanırdı.

Dolgun vücutlu eski film yıldızıyla sevişmek müthiş heyecan verici bir zevkti. Buzz’ın annesi Daphne Darke’dan sonra Kris ikinci kez kendisinden yaşca büyük bir kadınla yatıyordu. Ve halinden hiç şikayetçi değildi. Sanki kocaman, çok tatlı bir dondurma tabağından otlanıyormuş gibi kendini hissediyordu. İnsan her zaman bu kadar kocaman bir tabak dondurma yemek istemezdi ama ikram edilen dondurma çok güzel ve lezzetliydi!

New York’a dönüp yeni albümün bir haftalık tanıtma turuna çıkmadan her şeyin boku çıktı. Üstünde eroin bulunan Buzz’ı havaalanında tutukladılar. Fingers sevicisi olduğunu bü-

tün dünyaya ilan etti. Ve Rasta hakkında iki babalık davası açıldı - davayı açan kızların ikisi de beyazdı.

İşte Wild Ones'ların sonu böyle bitti. Bir devir kapanmıştı. Kris, grubun dağılmasına hiç üzülmeydi.

RAFEALLA

1983

YAVAŞ yavaş ayılan Rafealla etrafındaki sesleri hayal meyal duyabiliyordu. Sanki başka bir dünyadan gelen seslerdi. Göz kapakları titredi ve isteksizce gözlerini açmaya çalıştı. Hayır, açamıyordu. Zaten neden açacaktı ki?

“Neden açacağım?” diye mırıldandı. Sonra acıyla inledi, sol yanağında dayanılmaz bir sancı hissetti. İç güdüyle elini kaldırıp dokununca sargıların ıslaklığını hissetti. Ve büyük bir gayretle gözlerini açtı.

Beyaz giysili bir kadın eğilmiş yüzüne bakıyordu.

Rafealla hiçbir şey anımsamıyordu. Neredeydi? Ne olmuştu? Neden evindeki yatağında yatmıyordu?

Ağır ağır, “Trafik kazası mı geçirdim?” diye sordu. Dudakları kupkuruydu, sesi de çatlak zurna gibi çıkıyordu.

“Sizi soydular ve dövdüler!” diye bir erkek sesi yanıt verdi. Çok yakından tanıdığı bir erkek sesiydi.

Luiz! Yoksa Luiz miydi? Telaşla yatağın içinde doğrulup oturmak istedi, ama oda sanki fırlıdak gibi döndü, gözlerinin önünde rengarenk yıldızlar uçtu. Tekrar sırt üstü kendisini yatağa bıraktı. “Neredeyim?” diye sordu.

“Bardasınız. Barın arkasındaki küçük odada. Birileri sizi buraya taşıdı.”

Yine kendinden geçiyordu. “Luiz? Sen misin?” diye fısıldadı. “Luiz..”

Rafealla ikinci kez gözlerini hastanede açtı. Her taraf bembeyazdı. Havada antiseptik kokusu vardı. Bir kez daha neredede olduğunun farkında değildi. Yattığı yerde gözlerini iri iri açmış neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Jorge üstüne eğildi. “Tanrıya şükür iyisin sevgilim” dedi. “Korkunç bir karabasandı.” Rafealla’nın elini avuçlarının arasına aldı. “Endişeden deliye döndük.”

Yavaş yavaş anımsamaya başladı. Karnaval. Karnaval. Karnaval. Ah.... Odile ile birlikte sokakta dans edip, gülüşüyorlardı.

Endişeyle “Odile,” diye mırıldandı. “Odile ne oldu?”

Jorge güvence verdi. “Odile çok iyi. Tabii çok üzüldü, ama seni bulduktan sonra rahatladı.”

“Bulmak mı? Ben neredeydim?”

“O hayvanların seni bıraktığı sokakta.”

“Sokakta....” diye tekrarladı. Yüzünün bir tarafında dayanılmaz bir sancı vardı. Başı çatlayacak gibi zonkluyordu. Otomatikman elini kaldırıp yanağının üstündeki sargılara dokundu. “Bir barda olduğumu sanıyordum.”

“Bar mı? Sen neden söz ediyorsun?”

“Beni bir bara taşıdılar... güvenlik için.”

Jorge eğilip onu öptü. “Sevgilim, hâlâ kendini toplayamadın - toplayamadığın anlaşıyor. Birkaç Amerikalı turist seni yolda bulmuşlar. Ve hemen alıp hastaneye getirmişler.”

Rafealla gözlerini kapatıp Luiz’i düşündü. Peki, Luiz neredeydi? Yoksa düş mü görmüştü? Onun sesini duyduğunu hayal etmişti?

Jorge hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam etti. “Fena halde hırpalanmıştın. Yüzünde kocaman bir yara vardı - önemli bir şey değil, zamanı gelince plastik ameliyatla düzeltilecek. Benim özel doktorum daha sonra gelip seni muayene edecek. Bu arada, buradaki doktorlar birkaç gün hastanede yatmanı istiyorlar. Seni bir süre daha kontrol altında tutmak istiyorlar.”

Rafealla başını sallamak istedi, ama beceremedi, sonra yine derin bir uykuya daldı.

Kar gibi beyaz üniformalı bir hemşire, “Günaydın Bayan Le Serre, bütün gece rahat uydunuz. Eminim bu sabah kendizi çok daha iyi hissediyorsunuz” dedi.

Evet, o emin olabilirdi, ama Rafealla kendisini dünyanın en kötü ayyaşı gibi akşamdan kalma hissediyordu. Ama gözlerini açar açmaz, etrafını daha iyi görebildiğini fark etti. Eh, büyük bir ilerleme sayılırdı.

Uyku sersemi, “Eve gitmek istiyorum” dedi.

İşgüzarca basını sallayan hemşire “Bakalım” diye yanıt verdi.

Bir saat sonra Rafealla’nın isteği yerine geldi. Jorge ve Odile birlikte gelip onu alıp eve götürdüler. Kendi yatağına yerleşip, Jon Jon da ayaklarının dibinde oynamaya başlayınca Rafealla kendisini çok daha iyi hissetmeye başladı.

Jorge odasını düzinelerle pembe gülle donattıktan sonra yazıhanesine gitti. Odile de arkadaşı Rafealla’nın yanında kaldı.

Odile kısık sesle. “Özür dilerim” dedi.

“Saçmalama. Bütün suç bende. Sokaklarda eğlenmek istiyordum. Sen zorlamadın ki?”

“Yüzün nasıl?”

“Korkma, yaşayacağım - sadece çizilmiş. Herhalde üstüme saldıran serserinin serçeparmağındaki yüzüğün taşı yanağımı yırtmış. Jorge plastik ameliyattan söz ediyor, ama yanağımda küçük bir izin kalması hoşuma gidecek. Çok esrareniz bir hava verir, değil mi?”

“Hayır. O tatsız anıyı taşımayı kim ister? Ölebilirdin.”

“Ne için? Bir çift küpe ve gerdanlık için mi? Biliyor musun aslında, birkaç tane acemi çaylaktı - parmaklarıma dahi bakmadılar.” Rafealla elini uzatıp, Jorge’un taktığı kocaman tek taş nişan yüzüğünü gösterdi. “Bak, tek taşım yerinde duruyor.”

“Çok iyi.”

“Zaten ne önemi var değil mi? Jorge bin tane daha yüzük alacak kadar zengin.”

“Çok şanslısın. Hiç olmazsa Eddie Mayfair’in ailenin pa-

rasını tırtıklayıp kumarda yemesinden daha iyi bir durumdasın.”

“Sanırım.”

Odile yatağın ayak ucuna oturup, bacaklarına kollarını doladı. “Evet, yakında gidiyoruz. Fakat Rupert söz verdi. Senin düğününe geleceğiz. Düğün tarihini tespit ettin mi?”

Rafealla başını salladı. “Jorge ile konuşacağız. Tabii karar verdiğimiz zaman ilk kez size haber vereceğim. Hep böyle olmaz mı?”

Odile gülümsedi. “İnşallah. Düğünü kaçırmak istemez.”

İki hafta sonra Karnavalda meydana gelen tatsız olay unutuldu. Yalnızca yanağındaki küçük iz Rafealla’ya bir anlık şiddet sırasında hayatının sona erebileceğini anımsatıyordu. Başından geçen tatsız olayı anımsadıkça, Rafealla gelecekte ne yapmak istediğini iyice düşünüp karar vermesi gerektiğini hissediyordu. Bugüne dek en büyük marifeti Jon Jon’u doğurmak olmuştu. Ama büyük bir iş değildi, her gün milyonlarca kadın çocuk doğuruyordu. Zengin bir adamla evlenip, bütün ömrü boyunca güven ve lüks içinde mi yaşamak istiyordu? Çünkü Jorge artık düğün tarihini tespit etmek için kendisini sıkıştırıyordu. Rafealla da ona daha bir süre bekleme-leri gerektiğini söylüyordu.

Hayır. Tekrar evlenmeden önce kendi başına bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu.

Her sabah yepyeni bir canlılık ve kararlılık duygusuyla uyanıyordu, sonra günün birinde aklına geldi: En iyi ne yapabilirdi? Gerçekten sevip hoşlandığı şey neydi?

Usullacık “Jorge” dedi. “Bir süre şarkıcılığı meslek olarak seçmeye karar verdim” dedi.

Jorge henüz uyku sersemliğini üstünden atmamıştı. “Afedersin anlayamadım?”

Ağır ağır “Şarkıcı, sahne şarkıcısı olmak istiyorum” dedi.

Jorge yatağın içinde doğrulmaya çalıştı. “Kendini iyi hissediyor musun?”

“Çok iyiyim.”

Onun suyuna gitmeye karar veren Jorge, “Sevgilim, eğer hoşuna gidiyorsa, her istediğini yapabilirsin” dedi.

Rafealla kaşlarını çatı. “Ben senden izin istemiyorum.”

“Farkındayım. Sana sadece hakkında hayırlı olması için dua ediyorum.”

Bazı kez Jorge gerçekten çok anlayışlı bir insan olurdu. Her zaman böyle değildi - yıllar geçtikçe yumuşamıştı.

Bu olayı izleyen aylar heyecan içinde geçti. Artık ne yapacağına karar vermişti. Hiçbir şekilde oyalanarak vaktini boş harcamayacaktı. Şarkıcılığı meslek olarak seçmesi harikaydı. Bir bakıma kendisini babasına daha yakın hissediyordu. Babası dünyanın en iyi opera tenorlarından birisiydi. Belki onun yeteneğinden bir parça kendisine de bulaşmıştı, ama opera pek Rafealla'nın stili değildi - daha fazla yumuşak, hafif samba ve biraz da caza karşı eğilim duyuyordu.

Babası, caz ve soul şarkıların plaklarını toplardı. En sevdiği şarkıcılar da Billie Holiday, Dinah Washington ve Sarah Vaughan'dı. Rafealla ondan kalan plakları saklamıştı ve sık sık o melankolik şarkıları dinlemekten büyük haz duyardı. Bugünün modası, heavy metal, rok veya punk müziğinden pek hoşlanmıyordu. Rahatlatıcı caz müziği ile duygulu şarkıları Brezilya müziği ile karıştıracaktı. Bu tür müzik kendisine daha çok uyuyordu. Ayrıca hafif boğuk sesiyle de iyi uyum sağlıyordu.

Jorge yardım etmek istedi ama Rafealla hemen karşı koydu ve onun yardımını istemediğini belirtti. Eğer bir şey elde etmek istiyorsa bunu kendi gayretiyle yapmalıydı. Veya hiç yapmamalıydı. Böylece Jorge isteksizce arka planda kalmayı yeğledi.

Yirmi üç yaşında Rafealla iş hayatına atıldı. Başarıya ulaşmaya kararlıydı.

NICHOLS Kline'nin Century City'deki teras katındaki yazıhanesinde oturuyorlardı. Bobby içki şişesine uzanıp bardağına viski doldurdu.

Nichols kabaca, "Çok içiyorsun" dedi. Bobby ile bu şekilde konuşmaya ondan başka kimse cesaret edemezdi. Herkes onun kışını yalardı.

Bobby alay edercesine, "Vay canına, beni mahkemeye ver" dedi.

Nichols ısrar etti. "Aynada kendine bir bak. Gözlerin kan çanağı gibi, ayrıca gözlerinin altından sarkan torbaların içinde izciler nerdeyse kamp kuracaklar."

"Aman ne komik adamsın."

"Göbeklenmeye başladın."

"Bok canına. Mükemmel olmam gerekmez."

Nichols ısmarlama yaptırdığı deri koltuğuna yaslandı. "Leibovitz foto seansı için mükemmel olman gerekir. Rolling Stone dergisinin kapağında resmin çıkması hâlâ çok önemli."

"Aman ne büyük iş. Bunların hiç birine gerek yok" diye Bobby güvenle karşı koydu.

"Bobby Mondella reklamını kendi başına yapacağına inanmış" diye Nichols içinden geçirdi. "Rolling Stone dergisinin kapak resmine her zaman ihtiyacın var, bunu hiç aklından çıkarma."

Bobby meydan okudu. "Evet, hangi kitapta yazıyor bu?"

"Küçük harflerle kışında."

"Nichols, yakında ünlü bir komedyen olacaksın."

"Sen de baş belası bir budala olacaksın."

Bobby hiç kimsenin kendisine böyle hakaret edemeyeceğini düşündü - hiç kimse asla kendisine hakaret edemezdi. Zaten Nova yeterince kendisini parmağının ucunda oynatıyordu. Şimdi de neden Nichols'un böyle küstahçasına konuşmasına göz yumacaktı?

Tehdit edercesine “Hey - eğer Hit City’den ayrılmamı istiyorsan - beni iğnelemeye devam et, adam. Warners’a, Motown’a veya istediğim herhangi bir plak şirketine geçebilirim. Beni listelerine almak için Tanrının belası dizlerinin üstüne çöküp yalvarırlar,” dedi.

Nichols sinsice “Öyle mi?” diye yanıt verdi.

“Evet, bana inansen iyi olur.”

Sesinin tonunu sertleştiren Nichols, “Bobby, bizi yüz üstü bırakıp gidemezsin. Sen Hit City’e aitsin. Hiçbir yere gidemezsin,” dedi. Sustu ve Bobby’nin bu sözleri iyice içine sindirmesini bekledi. “Sahi, şimdi hatırladım - Carmine isim babalığı yaptığı kızın yirmi birinci yaş gününü kutlamak için kente geliyor. Partide senin şarkı söylemeni rica etti.”

Bobby kaşlarını çatı. “Sen neden söz ediyorsun?”

“Şarkı söylemekten, eğlendirmekten. Onun dostlarına iyi davranmaktan.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun? Yıllardır düğünlerde, sünnetlerde şarkı söylemiyorum.”

“Bu bir rica. Carmine’nin çok kişisel bir ricası. Biliyorsun, bu şirketin hemen hemen yarısından fazlasına sahip. Bu konuyu ciddiyetle düşünmeni öneririm.”

Bobby pencerenin yanına gidip dışardaki manzarayı seyre koyuldu. Eskiden yaşadığı apartmanı buradan görebiliyordu - Nova ile ilk kez o evde buluşmuşlardı. Nichols’un ne yanıt vereceğini umursamadan, “Neden öneriyorsun?” diye sordu. Çünkü hiç kimsenin yirmi birinci doğum günü partisinde şarkı söylemeye niyeti yoktu.

Nichols parmaklarının uçlarını birleştirdi. “İmzaladığın kontratı hiç dikkatle inceledin mi? Yani altındaki maddeyi okudun mu? Hit City seni Blue Cadillac’tan satın alınca, yeni bir anlaşma imzaladın, değil mi?”

Bobby başını salladı.

“Her istediğini kabul eden dinamit gibi bir anlaşma değil mi?”

“Bu ne, her şeyi tekrarlıyorsun?”

“Hayır. Sana hatırlatmak istedim. Hit City’nin sahibi Ar-

nie Torterelli, Carmine Sicily ve Yatırım Sendikası. Tabii, benim de bir parça hissem var.”

“Nichols, lafı nereye getirmek istiyorsun? Utanma söyle. Hadi, baklayı çıkar ağzından.”

“Anlaşmayı incele. Eğer Carmine ve Arnie seni on yıl çalıştırmak istemezlerse, hiçbir bok yiyemezsin. Çünkü kontrat on yıl geçerli. Biz istemedikçe kontratı bozamazsın.” Yine anlamlı bir suskunluk. “Eğer ben senin yerinde olsaydım, Carmine’i kızdırmazdım. Onunla dalaşma, suyuna git, ne demek istediğimi anladın mı Bobby?”

Bobby yanıt vermedi. Masasının arkasında çok mühim bir adammış gibi kurumla oturan Nichols’u inceledi. Ve serseri herifin kendisini tehdit edip etmediğini anlamaya çalıştı.

Hayır. Hiç kimse kendisini tehdit edemezdi. Bobby hiç kimsenin ulaşamayacağı kadar yüksekteydi.

Nichols usulca, “Parti gelecek Cumartesi, buna ne dersin?” diye sordu.

Her şey yirmi birinci yaş günü partisi ile başladı. Bir rica. Carmine Sicily’nin hatırı için. Bobby ricayı yerine getirmişti. Neden getirmeyecekti? Hiç olmazsa itilip kakılmaktan iyiydi.

Sonra Florida’da Arnie Torterelli’nin anasının babasının evlilik yıldönümleri kutlandı. Bobby’i sıkıntıya sokmadılar. Yolculuğu özel uçakla yaptı.

Las Vegas’ta bir hafta Mirage Otel’de sahneye çıkmamak için Bobby çok direndi. “Ben Vegas şarkıcısı değilim” diye ısrar etti. “Benim yerime Lionel Richie veya Jefferson Lionarce’ı angaje edin.”

Nichols ısrarla, “Seni istiyorlar” dedi. “Kaç para istersen vermeye hazırlar.” Sonra yine o uğursuz laf. “Carmine’nin hatırı için. Sahneye çıkacağına söz vermiş. Şimdi adamı ortada bırakamazsın.”

Bobby çifte yaşantı sürdürdüğüne inanmaya başladı. Bir yandan büyük bir süperstardı, diğer yandan - her an karşısına

‘hatır’ lafı dikiliyordu. Ve Bobby hemen boynunu eğip istenileni yerine getiriyordu.

Nichols Kline haklıydı. Anlaşmayı hiçbir şekilde bızamazdı. Profesyonel yaşantısı tamamen Kline’nin elindeydi. Bobby çok güçlü, bağımsız bir avukata anlaşmasını inceletip akıl danıştı. Adam “Bu kontratı ancak bir şekilde iptal edebilirsin” dedi. “İntihar et.”

Çok komikti.

Böylesine büyük bir sersemlik yaptığı için kendisine çok kızıyordu. Para ve artistik kontrol sayesinde hayatının en büyük tuzağına düşmüştü. Hatır tuzağına. Patronlarının, düğünlere, doğumgünlerine, evlilik yıldönümlerine taşıdığı en sevgili süperstarıydı.

Aylardır Nova’yı gördüğü yoktu, onu çok özlemişti. Tabii Nova’nın umrunda değildi. Eğer kendisini özlese arardı. Son buluşmalarında ona veda edip artık buluşmayacaklarını söylediğine inanmıştı demek. Nova’nın yokluğunu gidermek için Zella Raven ile birlikte yaşamaya başlamıştı. Zella, amazon gibi bir kadındı. Her gece değişik bir kızla yatmaktan daha iyiydi. Yalnız kalmaktan daha iyiydi.

Hey - kendisi ünlü bir yıldızdı - hiçbir şeyi dert etmeye değmezdi değil mi? Etrafa saçacak avuçlar dolusu parası olduğu sürece, peşinde bir dediğini iki etmeyen insanlar olduğu sürece, bol bol içki, arada sırada birkaç fırt kokain - daha ne istiyordu ki?

Bobby Mondela süperstardı. İşte en önemli şey buydu. Bundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Cumartesi, 11 Temmuz 1987

CYBİL, “Seninle basın toplantısına neden gelemeyeceğimi anlayamıyorum. Biliyor musun Kris, bazı kez sanki benden utanıyormuşsun gibi davranıyorsun” diye yakındı.

“Saçmalama.”

“Doğru. Senin için önemli olan hiçbir olaya beni dahil etmiyorsun.”

“Tabii ediyorum.”

Cybil şirretçe “Ne gibi?” diye sordu.

“Yiyecek gösterisinde şarkı söylediğim zaman seni götürdüm.”

“Aman ne önemli. Bütün dünya oradaydı.”

“Çok özel bir seanstı.”

“Biliyorum. Öylesine özeldi ki, beni tamamen dışladın. Beden oralarda şey gibi,” kelimeyi söyleyemiyordu, yutkundu, “şarkıcıların hayranları gibi dolaşıp durdum.”

“Haydi, sevgilim.” Kris onun saçlarını okşadı. “Hiç kimse senin şarkıcı hayranı olduğunu düşünemez.”

Kris’i sinirlendireceğini bildiği için asıl haberi sona saklıyordu. “Evet, ama Del Delgado öyle zannetti.”

“Ne yaptı?”

“Beni şarkıcıların peşinde dolanan kızlardan sandı. Öylesine utandım ki.”

Kris’in ilgisini çekmişti. “Ne zaman?”

“Yiyecek gösterisi seansında.”

“Hergele ne yaptı?”

“Üstüme geldi... biliyorsun.”

Kris’i tahrik etmeye çalışıyordu. Neden onun tuzağına düşüyordu? Cybil’in suçlamalarına aldırmayarak “Herhalde sen öyle zannetmişsindir” dedi.

Cybil gücenmişti. “Kris, birisinin bana asıldığını anlayabilirim” diye yanıtladı. “Birlikte evine parti yapmaya gitmemizi önerdi. Sanki ben onun ilgisini çekmeye çabalayan adi bir sokak kızımıymışım gibi. Seninle birlikte geldiğimi söyleyince, alay eder gibi güldü.”

“Güldü, öyle mi?”

“Aldırmıyorsun?”

“Şimdi düşünmem gereken daha önemli konular var.”

“Ne gibi?”

“Şu Tanrının belası gösteriyi bir an önce bitirip buradan toz olmak gibi.”

Muhteşem davet saati yaklaştıkça işler kızışıyordu. Aşçılar yemekten önce ikram edilmek üzere birbirinden güzel ve iştah açıcı yüzlerce kanape hazırlıyorlardı ve önlerine gelen her garsona avaz avaza bağırlıyorlardı. Masalara uçuk pembe örtüler serilmişti. Gümüş takımlar ve onlara uygun kesme kristal bardaklar dizilmişti. Garsonlar ve komiler masaların ortasına içinde ince eflatun mumlar dikili olan çiçek aranjmanlarını yerleştiriyorlardı.

Az sonra konuklar gelmeye başlayacaklardı. Sonra tenis kortundan toplanıp içkilerini yudumlayıp, birbirinden güzel ve iştah açıcı kanapeleri atıştıracaklardı. Daha sonra da masalara oturacaklardı.

“Sen,” aşçılardan birisi parmaklarını şıklatıp Maxwell’i çağırdı. “Al bu tepsiyi konuk evine Bobby Mondella’ya götür. Haydi çabuk. Sallanma.”

Nerede olduğunu pekala bildiği halde, Maxwell salak salak bakıp “Konuk evi nerede?” diye sordu.

Aşçı “Başkasına sor öğren” diye avaz avaza bağırdı. “Meşgul olduğumu görmüyor musun?”

Maxwell tepsiyi aldı. Tepsinin içindeki üstü kapaklı sahanda sade omlet ve nar gibi kızarmış patatesler vardı. Maxwell tepsiyi çek elinin üstünde dengeleyip yanlış yöne doğru gitti. Üniformalı bir nöbetçi onun yolunu kesti. “Nereye gidiyorsun?”

“Bobby Mondella’nın siparişini götürüyorum.”

Nöbetçi, “Bir dakika” dedi. Ve elindeki haritaya baktı. “Büyük konuk evi. Şuradaki golf arabalarından birisine bin. Anayolu takip et, yüzme havuzunu geç, evi göreceksin.”

“Teşekkür ederim.” Maxwell golf arabasını eline geçirdiğine seviniyordu. İlerde bu çok işine yarayacaktı. Tepsiyi boş koltuğa yerleştirdi ve direksiyonun başına geçti. Bu, herhalde müşterilere yaptığı son servis olacaktı.

Trudie meraktan çatlıyordu. Rafealla’ya anlaşılmayı sormak istiyordu, ama cesaret edemiyordu. İki yakın kız arkadaş falan değillerdi ki. Rafealla yıldız, Trudie de yalnızca onun müş-

teri temsilcisiydi. Bir noktada birleşiyorlardı - ama Marcus Citroen'e oynayacakları oyun bu noktaya dahil değildi.

Trudie gerçek öyküyü öğrenmek için neler feda etmezdi. Beş yıldır Blue Cadillac Plakları'nda çalışıyordu. Ve patronu hakkında inanılmaz hikâyeler duymuştu. Belki Rafealla bu konuda kendisini aydınlatabilirdi.

Denemeye değermi doğrusu. Basın toplantısından dönerlerken yolda “Şey... Marcus Citroen'i ne zamandan beri tanıyor sun?” diye sordu.

Rafealla onun sorduğu soruya aldırmadı. Boş boş baktı, yanıt vereceği yerde, “Basın toplantısından memnun musun?” diye sordu.

Trudie, “Hiç hazırlanmadığını düşünürsek, harikaydın” diye yanıtladı. “Özellikle, o İngiliz kaltağı, Cyndi Lou, adı neyi, onu çok iyi idare ettin.”

“Teşekkür ederim, onu daha önce de görmüştüm. Sorularına yanıt vermeye gerek yoktu, çünkü kadın yazacaklarına önceden karar vermişti.”

“İçerdeki adamlardan birisi bana, onun Kris Phoenix'i kötü sıkıştırdığını söyledi. Kris'i tanıyor musun?”

Yeterince sıradan bir soruydu. Onu tanıyor muydu? Hayır, hiç tanımıyordu. Ama oğlunun babasıydı. Tanırım! Ne büyük bir sır taşıyordu. Bu sırrı kendisinden başka bilen yoktu. Çünkü hiçbir Allahın kuluna söylememişti.

Bu gece Kris ile yüz yüze gelecek miyim diye düşünüp ürperdi. “Acıktım” dedi. “Yiyecek bir şeyler bulabilir miyiz?”

Rafealla'nın direkt sorulan sorulara yanıt vermeme gibi kötü bir huyu vardı. Trudie artık buna alışmıştı. “Burada yemek bulunmaz mı? Benimle dalga mı geçiyorsun? Canımızın istediği her şeyi bulabiliriz.”

Yüzünün sol tarafı sinirden tik gibi seyiriyordu. Speed “Ne cehennemde kaldın?” diye sordu.

Avukat buz gibi bakışlarla yüzüne baktı. Bunun gibi müş-

teri olmaz olsundu. Ondan çok fazla ücret almaya kararlıydı. Kesin yüksek ücret alacaktı.

“Duyar duymaz hemen geldim.”

“Oynama benimle, saatlerdir burada bekliyorum.”

“Ben geldim. Sen serbestsin. Bu yeterince iyi değil mi?”

İkisi birlikte polis karakolundan çıkarılarken Speed ağzının içinden “Tanrının belası avukatlar” diye mırıldandı.

Prova yaptı. Basın toplantısına katıldı, şimdi sahneye çıkmadan biraz dinlenmek istiyordu.

“Sara, bebeğim” dedi. “Biraz yalnız kalmak istiyorum. Beni yalnız bırakır mısın?”

Sara neşeyle, “Bırakırım” dedi. Ama tabii onu yalnız bırakmak istemiyordu. Böyle kendi içine kapandığı zaman Sara çok üzülüyordu. Yirmi dört saat onun yanında yaşamaktan mutluydu. Niçin Bobby de aynı duyguları hissetmiyordu?

“Bir saat sonra geleyim mi?” diye sordu.

“Evet, iyi olur.”

“Omletin gelene kadar beklesem?”

“Ben idare edebilirim.”

“Kapının yanında küçük bir masa var. Üstündeki bir çiçek vazosu duruyor. Eğer oraya doğru yürürsen, dikkatli...”

Kadının gösterdiği titizliğe sinirlendi. “Sana idare edebilirim dedim!” diye öfkeyle bağırdı.

“Biliyorum, biliyorum.”

“Öyleyse çabuk çık git.” Şaka yapar gibi konuşuyordu, ama Sara onu iyi tanıyordu hemen odadan çıktı.

Bobby onun gittiğini odaya çöken sessizlikten anladı. Oda-
nın içindeki insanların varlığını anlamak için onlarla konuş-
masına gerek yoktu. Nefes alışlarından varlıklarını anlıyordu.

Ayağa kalktı, ellerinin yardımıyla odanın içinde bir tur at-
tı. Sara bir kez beyaz baston kullanmasını önerince hırsla “As-
la!” diye yanıt vermişti. Ayrıca Kör Adam köpeklerinden de
nefret ediyordu - tabii hayvanları seviyordu, ama kendi gü-
venliğinden kendisi sorumluydu. Profesyonellere ihtiyacı yok-
tu.

Kapı vurulunca ismarladığı yemeğin geldiğini sandı.

El yordamıyla divana oturup, “Girin” dedi.

Önce onun kullandığı parfümün kokusunu aldı, zengin, şehvet taşıyan Nova Citroen’in kokusunu nerde duysa tanırdı.

Usluca “Merhaba, Nova” dedi.

“Şekerim, senin ismin ne?”

Birdenbire Novaroen malikanesini istila eden genç, güçlü erkekler ateşli Vicki’nin arayıp da bulamadığı bir fırsattı. Haftalardır yalnızca Meksikalı bahçevanlar, birkaç eşcinsel uşak, ayrıca Tom ve bir dizi güvenlik görevlisinden başka erkek gör­düğü yoktu. Halbuki şimdi malikanenin içi, işsiz güçsüz aktörler, erkek modeller ve onlara benzer bir sürü erkekle kay­nıyordu. Bu adamların hepsi ek görev olarak garsonluk yapıp para kazanıyorlardı. Hepsi de birbirinden yakışıklı idiler. Barmenler de fena değildi hani.

Vicki ‘Ah, çalışmasaydım çok tatlı vakit geçirirdim’ diye düşündü.

Kendisine asılan garsona civelek bir bakış atıp, arsızca “Benim adımdan sana ne denizci” dedi. Önünde sarı bir önlük vardı. Ama vücudu maşallah kütük gibiydi. “Haydi işine bak.”

“İşine bak dedin de...” Baştan çıkarırcasına bir göz kırptı.

Vicki kısaca “Unut” dedi.

“Denediğim için beni suçlayamazsın.”

Belki de Vicki düşündüğü kadar kötü görünmüyordu. Tom’a göre Marilyn Monroe’nun bir kopyasıydı.

Hemen geri dönüp, canavar vekilharç Bayan Ivors’un sabırsızca beklediği, ana eve doğru yürüdü.

Bayan Ivors, “Konuk evine git ve ikinci bir emre kadar orada bekle. Eğer yıldızlardan birisi bir şey isteyecek olursa hemen yap. Bak seni şimdiden uyarıyorum, bu gece görevini layıkıyla yerine getirmeyeni Bayan Citroen kovacak. Bu resmi bildiridir. Anlaşıldı mı?” dedi.

Vicki başını salladı. “Evet, efendim. İşimi layıkıyla yerine getireceğimden emin olabilirsiniz!”

Marcus Citroen istediği zaman dünyanın en sevimli erkeği olurdu. Tatlı dilli, kültürlü, zevkli ve zengin bir adamdı. Geleneksel anlamda yakışıklı değildi, ama kadınların çoğu onu çok çekici bulurlardı. Yumurta gibi sivri kel kafası, koyu esmer teni, düşük göz kapaklarıyla Ortadoğulu bir hükümdara benzerdi.

Esas çekiciliği gücünden geliyordu. Her yanından yansıyan güç, mıknatıs gibi insanları çekiyordu - özellikle kadınları. Ve Marcus isteklerini yerine getirsinler diye kadınları el altında tutmaya alışmıştı. Sharleen gibi mesleğini onun ellerine teslim edenler vardı. İlk karşılaştıkları gün Sharleen oyununu hemen anlamıştı. Marcus onu yıldız yapmıştı. İstese onu kullanıp sözünü de yerine getirmeyebilirdi.

Rafealla ise bambaşkaydı. Kızın kendisine meydan okumasını ve direncini kırmak Marcus'un heyecanla beklediği bir tutkuydu.

Nova da oyunun kurallarını ilk günden anlamıştı - hem de herkesten çok daha iyi. Garipti ama bir bakıma, Nova da kendisinin dişi karşıtıydı - işte sebepten hem cinsel hem de diğer bakımlardan birbirlerine çözülmecek kadar sıkı bağlanmışlardı.

Marcus'a göre bütün kadınlar kullanıldıktan bir süre sonra işe yaramazlardı. Rollerini başarıyla oynadıkları sürece onları yanında tutardı. Ama rollerini başaramadıkları zaman, hiç düşünmeden onları başından atıverirdi.

Yıllardır Nova bu tehlikeli çizgiye çok yaklaşmıştı. Fakat ne zaman geri çekileceğini iyi bilirdi.

Bu gece onu deneyecekti. Bakalım dersini iyi öğrenmiş miydi.

Bundan kesinlikle emin olması gerekti.

NOVAROEN malikanesinin bahçesinde ilk solo albümü olan EROTIC'in üçüncü video filmini çekiyorlardı.

Kris heyecanla "Vay canına! Amma esaslı yer!" diye bağırdı. Doktor Head onu onaylarcasına başını salladı.

Kris "Yani burayı bana verseler istememezlik etmem" diye şaka yaptı.

"Bir teklif yap bakalım."

"Ha ha!"

Avuç içi kadar bikiniler giymiş üç kız salınarak yanlarından geçti. Arka plandaki görüntü için tutulmuş figüranlardı. Bir zamanlar Kris bunların üçünü de elden geçirirdi, ama artık yaşını başını almıştı, üstelik AIDS denilen bela etrafı kırıp geçiriyordu.

Arkasında ismi yazılı koltuğuna oturup kızlara sadece bakmakla yetindi.

Kızlardan birisi sevimlice elini sallayıp, pişkinlikle "Merhaba Kris" diye seslendi.

"Merhaba, sevgilim" diye yanıt veren Kris kızı tanımıyordu bile.

Doktor Head ağzının içinden "Dikkatli ol, evin hanımı geliyor. Ona iyi davran, bu şovu o yönetiyor" diye mırıldandı.

Kris ayağa kalktı. Güzel Bayan Citroen hakkında çok şey duymuştu, onunla tanışmak ilginç olacaktı.

Hızlı adımlarla onlara doğru yürüdü. Keten pantolon, ipek gömlek giymişti. Koyu güneş yanığı teniyle platin sarı saçları göz kamaştırıcı çelişki yaratıyordu.

Kibarca "Bay Phoenix" dedi. "Sizinle tanışmak ne büyük bir zevk. Geç de olsa Blue Cadillac Plakları'na katılmanızı tebrik ederim. Avrupa'dan yeni döndüm. Artık buradayım, sizin şerefimize bir akşam yemeği vermek isterim."

"Fevkalade."

"Sah uygun mu?"

"Benim için uygun."

Doktor Head de ayağa kalktı. Kıpırmızı kabarık gür saçları ve uzun sakalıyla görünümü korkunçtu. Kibarca “Madam” dedi. “Ben Doktor Head, menajerim..”

Kadın hafifçe kaşını havaya kaldırdı, “Doktor... Head mi?”

“Biliyorum garip bir isim. Ama bana bu ismi yıllarca önce takmışlar. Ama emini olun ki, tipime çok uygun”

Kris, Doktor Head’in böyle yaltaklandığını asla görmemişti. Gülmemek için kendisini zor tutuyordu.

Nova adamı hiç de eğlenceli bulmamıştı. Onu başının bir hareketiyle yanından savdıktan sonra, tekrar Kris’e döndü. “Nerede kalıyorsunuz?”

“Westwood Marquis’de.”

“Salı günü saat yedi buçukta size arabayı yollarım. Olduğunuz gibi gelin. Beraberinizde getirmek istediğiniz bir bayan arkadaşınız var mı, yoksa size birilerini ayarlayayım mı?”

Sanki bir kutu çikolâtadan söz eder gibi konuşuyordu! Kris “Hayır, yalnız geleceğim” diye yanıt verdi.

Nova gülümsedi. “O halde ilginç bir grup ayarlayacağım. Saat yedi buçukta. Unutmayın. Oh, lütfen bugün keyfinize bakın - eğer istediğiniz bir şey varsa - ne isterseniz, lütfen çekinmeyin.”

Sonra yanlarından ayrılıp, yönetmen ile konuşmaya gitti. Yönetmen müthiş başarılı filmler yapan ve boş kaldıkça video çekimleri hazırlayan çok genç ve peşinden koşulan biriydi.

Yüzünü gözünü seyirtip birkaç kez üstüste göz kırpan Doktor Head “Peki, ben neyim Allah aşkına? Kıyılmış karaciğer miyim?” diye sordu. “Niçin beni de davet etmesini söylemedin?”

“Çünkü bu tip davetlerden hoşlandığını bilmiyordum.”

“Ah, sanırım sen çok hoşlanıyorsun değil mi?”

“Bir akşam yemeğine tek başıma gidebilirim, yanımda gelip elimden tutmana gerek yok değil mi? Zaten bütün güruhu düşünmek yeterince kötü.”

İkinci yardımcı telaşla yanlarına geldi. “Bay Phoenix, şimdi sizin çekimlerinize hazırız.”

Bir yıl içinde tek başına yükselmişti. Tanrıya şükür, yıllar-

ca önce Mikki'in sözünü dinleyip, Wild Ones'ların önüne kendi ismini koymuştu. Grup dağıldığı zaman herkes onun kim olduğunu biliyordu - kişilik krizine kapılmamıştı. Ama diğer üçü kendisi kadar şanslı değillerdi. Buzz Amerika'dan sınır dışı edilmişti. Fırtına gibi tekrar İngiltere'ye dönmüş, tabii Mikki de onun peşine takılmıştı. Şimdi Mania adında yeni bir grup kurmuştu. Fakat grup altı ay sonra dağılmıştı. Buzz şimdi arada sırada tek başına gösteriler yapıyordu.

Rasta'nın ise sesi sedası çıkmıyordu. Bu arada adına açılan iki babalık davası ile boğuşuyordu.

Fingers ise bir tür yeraltı mezhebinin üyesi olmuştu.

Asıl sorun başarılı bir grubun dağılmasından sonra ortaya çıkan yasal konuları çözümlemektir. Kris, Doktor Head'in tavsiyesini dinleyip çıkarlarını korumak için en iyi avukatları tutmuştu. Bu arada, oğlu Bo ve ev işlerine bakan bir kızla birlikte Fransa'daki evine gitmişti.

Rahat bir geçiş dönemi değildi. Ne de olsa hiç tatil yapmadan on iki yıldır durup dinlenmeden koşturmuştu. O zamanlar Wild Ones halkın malı haline gelmişti ve yaşıantıları da bunu yansıtıyordu. Hiçbir şeye bağlı olmamak en büyük mutluluktur.

Bo yanındayken, birlikte denize girip yüzmüşler, satın aldığı Riva ile gezilere çıkmışlar, sukayağı ve deniz gibi avcılığı yapmışlardı. Baba oğul bu sporları birlikte öğrenmişlerdi. Üçüncü haftanın sonunda Kris oğluna daha yakınlaştığını hissetmişti. Ve bundan dolayı vicdanı da huzurluydu. Sonra büyük bir şapşallıkla annesini davet edip kurduğu rahat düzeni bozdu.

Annesi, "Brian ve ailesini de getirebilir miyim?" diye yalvardı. Bo'nun geçirdiği kazadan beri iki kardeş tekrar barışmışlardı.

"Niçin?"

"Senin için sorun değil. Her şeyin var, Brian'ın yok. Brian işinde çok sıkıldı. Bir tatile ihtiyacı var."

Tatil demeye bin şahit isterdi. Brian her zamankinden daha ukalaydı. Jennifer de ondan aşağı kalmıyordu - zaten tipik dırdırcı bir kadın olmuştu - iki tane de her şeye zırlayan

çocukları vardı. Brian hiç vakit kaybetmeden hemen konuya girdi. “Bildiğin gibi bankadaki işimden ayrıldım” diye yüksekten bakarak konuştu. “Ve düşünüyorum da şimdi sen de tek başınasın, iyi bir idareciye ihtiyacın var.”

“Doktor Head’den ayrılmıyorum?”

“Hayır, hayır. Yeni bir temsilcin olmalı. Sana yardım etmeye karar verdim.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Brian yüksekte atarak, “Ben senin menajerin olacağım” dedi.

Kris gülmekten iki büklüm oldu. Kahkahalarla “Sen mi?” diye patladı. “S.....ler beni!”

Kardeşinin karşı çıkmasına aldırmadan, “Benim yönümden büyük bir fedakârlık. Ama et tırnaktan ayrılmaz diye düşündüm. İşlerini benden iyi kim yürütebilir?” dedi.

“Ulu Tanrım! Sen gerçekten kafayı üşütmüşsün, değil mi?”

“Tabii, müzik işi hakkında bir iki şey öğrenmem gerek. Ama dokuz yıldır bankada çalıştığım için insanlara nasıl davranılacağını öğrendim.”

“Bırak arkadaş. Devam edersen gülmekten kasıklarım çatlayacak.”

Yaptığı teklife Kris atlamadığı için Brian bozuldu. Ve Avis’e yakındı. Avis de gelip küçük oğlunun başının etini yedi. “Eğer kendi öz kardeşine yanında bir iş bulamazsan sana söyleyecek sözüm yok,” diye homurdandı.

Kris’in konukseverliğinden iki hafta yararlandılar, sonra İngiltere’ye döndüler. Kris’e göre misafirliği gereğinden fazla uzatmışlardı. Daha sonra kızkardeşlerinden birisi, Kris’ten birlikte çalışma teklifi aldığı için bankadaki görevinden ayrıldığını, ama sonra Kris’in kendisini yüz üstü ortada bıraktığından yakındığını söyledi. Şimdi de ailenin kötü kişisi olmuştu. Doğrusu çok güzeldi!

Sonunda, Bo dahil, herkes gidip Kris evde yalnız kaldıktan sonra, şarkılarını yazıp, beste yapmaya başladı. Birkaç şarkının sözlerini ve müziğini hâzırladı.

İşler öylesine iyi gidiyordu ki, bunları birisiyle paylaşmak

istiyordu. Günün birinde aklına Astrid geldi. Onun izini buldu ve Paris'e telefon etti. "Hâlâ nişanlı mısın?" diye sordu.

Kız "Evet" diye yanıtladı.

"Birkaç pantolona ihtiyacım var."

"Postayla yollarım. Ne renk?"

"Hayır, olmaz. Birkaç kilo aldım. Ölçü alıp prova yapmalısın."

"Öyle mi?"

"Dalga geçmeyi bırak. Güney Fransa'dayım. Uçağa atlayıp buraya gelebilir misin?"

Uzun ve düşünceli bir duraklama oldu. "Pekala."

"Sana biletini yollarım. Bikinini getir."

"Kalamam, hemen dönmem gerek."

"Sen bikinini getir. Denize girmek için fırsat bulursun değil mi?"

Astrid bir günlüğüne diye gelip bütün yazı Kris'in evinde geçirdi. Ve o günden beri ilişkileri devam ediyordu. Şimdilik Londra'da Grosvenor Meydanı'ndaki katı sıcak tutuyor ve Kris'in köyde satın aldığı evin onarım işlerine göz kulak oluyordu.

Astrid'in yatıştırıcı bir etkisi vardı. Düşüncelerini birisiyle konuşup, paylaşmak çok güzeldi. Ayrıca yatakta da doymak bilmeyen küçük bir azgındı. Kris en sonunda onu yatağa atabilmişti.

Wild Ones grubunun dağılması bütün dünya gazetelerine manşet oldu. Yığınlarla hayranlarının kalpleri kırıldı. Kris bu konu hakkında hiç kimse ile konuşmak istemiyordu. Bir alay gazeteci Fransa'nın güneyindeki evin kapısından eli boş geriye döndüler.

Bir hafta sonu Doktor Head, Blue Cadillac Plak şirketiyle solo bir albüm anlaşması üstünde görüştükleri haberiyle çıkageldi.

Kris onu uyardı. "Uzun süreli bir işe kendimi kaptırmak istemiyorum. Sadece bir albümlük bir anlaşma yap, memnun kalırsam ilerde birlikte tekrar çalışmayı düşünüyoruz."

Memnun kalmıştı. EROTIC Blue Cadillac ile yaptığı ilk al-

bümüydü ve bir anda liste başına fırlamıştı - yalnızca ticari başarı kazanmakla kalmamış, ayrıca kritiklerin de beğenisi- ni almıştı.

Evet, Kris Phoenix gerçekten çok mutluydu.

Nova Citroen akşam yemeği davetini Bel Air'deki şahane manzaralı, muhteşem köşkünde verdi. On altı konuğun her isteğini yerine getiren büyük bir hizmetkâr ordusu onlara hizmet ediyordu. Marcus evde yoktu.

Kris geldiği zaman "Marcus Londra'da, her zamanki gibi yine iş yolculuğu" diye açıkladı.

İki film yıldızı, bir yazar, birkaç tane önemli yapımcı, Hawkins Lamont adındaki özel menajer ve birkaç tane bekar oldukları anlaşılan şahane sarışından oluşan grupla Kris'i tanıştırdı.

Kısacık mini, deri giysili sarışınlardan birisi, hemen Kris'e yanaşıp, hoşgeldin dercesine gülüp, "Merhaba, geçen hafta Allan Carr'larda tanışmadık mı?" diye sordu.

Kadının dik memelerinin gerçek mi yoksa silikonlu mu olduğunu merak eden Kris, "Geçen hafta ben Londra'daydım" diye yanıt verdi.

"Yazık! Halbuki ne büyük eğlenceyi kaçırmışız!"

Deri giysi çok çekiciydi, ama Kris'in hoşuna gitmedi. Kendisini Londra'da sabırsızlıkla bekleyen Astrid'i anımsadı. Orada burada kaçamaklar yapmamaya birbirlerine söz vermişlerdi. Ayrıca korkunç hastalık ortada kol gezerken, her önüne çıkanla düşüp kalkmak aptallıktı. Tabii Nova'nın konuklarının hastalıklı görünüşleri yoktu. Ama bütün sorun da buydu - AIDS varlığını hiç belli etmiyordu. Bu günlerde yabancılarla seks, Rus Ruleti oynamaya benziyordu.

İki yakışıklı garson içki ikram ederken, Nova da konukları arasında dolaşıyordu. Kris, çocukluğunda beyazperdede filmlerini seyrederek büyüdüğü bir adamla sohbetে daldı. Adam bir zamanlar beyazperdenin kralıydı, şimdi dişleri sararmış, saçları kırışmış ve göbek salmıştı. Ama yeterince hoş

sohbetti - özellikle Kris'in müziğinden çok hoşlandığını ve böyle devam etmesini söylediği zaman Kris pek sevindi.

Çok komikti, yaşlıların kendi müziğinden hoşlanacakları Kris'in aklına hiç gelmemiştir.

İçinden bir ses 'ağır ol bakalım' dedi. 'Yaşlı ne demek? Sen de otuz altısındasın.'

Tanrım! Otuz altı. Boyuna yükseliyordu. Sinir bozucu bir düşünceydi. Aklından hep kırk yaşına geldiği zaman müziği bırakacağını geçirirdi. Fakat kırk yaş her gün usul usul biraz daha yaklaşıyordu. Kris'in de müziği bırakmaya hiç niyeti yoktu. Mick Jagger'a bak - kırkı geçmişti ama hâlâ yeni yetme gibi sahnede koşuyordu. Ve Rod Stewart - korku salan dört sıfırın etrafında dolanıyordu, Paul McCartney ve Pete Townshend'e ne demeliydi. Tabii daha bir sürü yaşlanmak üzere olan süperstarlar.

Yanından geçen garsonun tepsisinden bir kadeh yakalayıp, "Sanırım bir içki daha içeceğim" dedi.

Yemek salonuna geçmeden önce, Nova usulca Kris'i bir kenara çekip "Hawkins Lamont'u sağına oturttum - harika bir insandır, tabii sizin için de kesinlikle en iyi menajer. Ne yazık ki şimdilik yeni müşteriler almıyor. Ama onunla tanışmanız gerektiğini hissettim. Söyleyin bakalım, sol tarafınızda kimin oturmasını istersiniz?" diye sordu.

Kris de hiç düşünmeden, "Sizi" diye yanıt verdi.

Kadının dudaklarında gülümsemenin gölgesi belirdi. "Bunu söylemenizi bekliyordum."

RAFEALLA

1984

Çok kolay âşık oluyorum

Çok çabuk âşık oluyorum

Çok çok zor âşık oluyorum

Hiç sona ermeyecek bir aşk arıyorum.....

RAFEALLA, ikinci evim dediği, çok az kişinin devam ettiği süper kulüp Julio'da Sammy Cahn ve Jule Styne'nin bu dokunaklı şarkısını söylerken, herkes mest olmuş onu

dinliyordu. Aslında haftada bir gece için anlaşmışlardı, ama şimdi haftanın her gecesi popöler klasik Amerikan şarkılarını kendisine özgü caz/samba karışımı bir stilde söylüyordu.

Dümdüz beyaz sade giysisi, egzotik güzel yüzünü çevreleyen uzun saçlarıyla, tarif edilmez özelemleri, baş döndürücü, sarhoş edici ihtirasları dile getiriyordu. Kekremsi bir cinsellik taşıyan sesi, hafifçe boğuktu.

Bir yıllık profesyonel çalışmasından sonra, Rafealla liste başlarına çıkmıştı. Brezilya’da öğrendiği Portekizce veya İngilizce şarkılar söylesin, insanları kalbinden vurmasını biliyordu. Brezilyalılar ona hayrandı.

Son günlerde bir plak kontratı ve televizyonun en sevilen şovunda sürekli şarkı söyleme teklifi almıştı. Rafealla başına konan talih kuşuna inanamıyordu. Her şey öylesine çabuk gelişmişti ki.

Jorge işi şakaya vurup mutsuz numarası yapmıştı. Güya yakında karısı olacak kadını, mesleği uğruna terk etmek zorundaydı. Çünkü bir şarkıcının kocası olmak haysiyetine dokunacaktı. Rafealla bir ay önce Jon Jon’u alıp onun malikanesinden taşınmıştı. Jorge kahramanca “Bekleyebilirim, nasıl olsa geri döneceksin” demişti.

Rafealla olumsuzca başını sallayıp üzüntüyle onu öpüp veda etmişti. “Ben sana uygun değilim. Seni benden daha çok sevecek birisini nasıl olsa bulursun.”

Rafealla, kocaman elmas yüzüğünü, Jorge’un yağmur gibi yağdırdığı diğer pahalı armağanların hiç birisini almamıştı. Ve bir kez daha hayatta Jon Jon ile tek başına kalmıştı. Çocuk o koca malikanededen taşınmayı karşi koymadan kabul etmişti. şimdi yedi yaşındaydı. Anne ve babasının en iyi taraflarını almıştı. Yaşına göre boyu uzundu. Teni Rafealla gibi koyu esmerdi. Elmacık kemikleri de çıkıktı, koyu mavi gözleri ve kirpi dikeni gibi dik saçları ise Kris Phoenix’in modeliydi.

Her gün oğluna sıkı sıkı sarılıp, “Sen çok güzel bir çocuksun, ah, ben ne kadar şanslıyım?” diyordu.

Oğlu da, “Çünkü bana sahipsin, bana, bana bana!” diye sevinçle bağırıyordu.

Evet, Jon Jon’a sahipti. Ve bir mesleği vardı. Hem ajanı hem de menajeri Tinto Reuben, kendisine çok iyi bakıyordu. Hayat gerçekten güzeldi.

Haftada bir annesi İngiltere’den telefon ediyordu. “Şekerim, bizi ziyarete ne zaman geleceksin?” diye soruyordu.

Rafealla da “Pek yakında” yanıtıyla görevini yerine getiriyordu.

Her telefon edişinde aynı şeyleri konuşuyorlardı. Rafealla eve dönmek istemiyordu. İngiltere’ye dönmek ona Eddie Mayfair’i anımsatacaktı. Allah korusun, Jon Jon’u da görmek isteyecekti. Doğrusu şimdiye dek böyle bir istekte bulunmamıştı. Bir gece Odile ona Annabel’de rastlamıştı, ama anlaşıldığı kadarıyla ne Jon Jon’u ne de kendisini sormuştu. Doğrusu harikaydı! Rafealla bundan daha fazla sevinemezdi. Onunla hayatının sonuna dek asla karşılaşmamayı diliyordu.

Gösterisi bittiği zaman menajerinin kendisini bekler buldu. Tinto Reuben kısa boylu, elli yaşlarında, neşeli, tombul yanaklı, sincap gibi gülen bir adamdı. Onu şan hocası tavsiye etmişti. Ve birbirleriyle karşılaştıkları anda anlaşmışlardı. Tinto evli ve yedi çocuk babasıydı. Bir zamanlar kendisi de şarkıcıydı, bunun için işin girdisini çıktısını çok iyi biliyordu. Öyle çok ünlü büyük bir menajer değildi. Sayılan ve sevilen, orta halli sanatçıları temsil eden bir ajandı. Ama Rafealla’yı görünce pek yakında büyük şöhret olacağını anladı. Kendisini temsil etmesini istediği zaman, bu güzel kız deneyimden başka her şeye sahipti. Şimdi bir yıl sonra, artık hazır durumdaydı.

Bir sigara yakıp yerine otururken “Ne var Tinto?” diye sordu.

Adam “Çok sigara içiyorsun” diye onu azarladı.

“Eh, insanın kötü bir alışkanlığı olmalı” diyerek güldü. “Öğrencilik günlerimden kalma bir alışkanlık. O zamanlar en yozlaşmışlar sigara içerlerdi.”

Tinto gülümsedi. İyi haberleri vardı. “Gelecek hafta, Sao

Paulo’da çok özel bir festival var. Orada sahneye çıkmak için seni davet ettiler.”

Rafealla’nın sevinçle yüzü ışıldadı. “Beni mi?”

“Evet, senin için büyük bir şereftir.”

“Neden beni?”

“Çünkü, şekerim çok popüler olmaya başladın.”

“Ah bayılıyorum!”

“Dur bakalım. Bu daha bir başlangıç.”

Sao Paulo güzel bir kentti. Öğle uçağına binen Rafealla uçağın penceresinden aşağıdaki panoramik manzarayı seyrediyordu.

Tinto “Daha önce Sao Paulo’ya gittin mi?” diye sordu.

“Hep gitmek isterdim.”

“Karım burada doğmuş. Bizimle birlikte gelmek istedi. Ama bakması gereken yedi çocuk olunca yolculuğa çıkmak pek kolay değil, değil mi?”

“Tabii, bir de benimkini ilave et.”

“Jon Jon’un bizde kalmasına çok seviniyor. Maria doğuştan anadır,” diyerek adam mutlu mutlu gülümsedi.

Otele yerleştikten sonra, konser salonuna gidip Rafealla’ya eşlik edecek müzisyenlerle tanışacaklardı. Rafealla çok az yardım yeğliyordu - bir gitar ve org, arada sırada vurmalı çalgılar. Aslında her zaman birlikte çalıştığı müzisyenleri yanında getirmek istemişti, ama bir gecelik konser için onları uçakla Sao Paulo’ya getirmenin çok masraflı olacağını Tinto söylemişti.

Hava boğucu sıcaktı. Uzun saçını tek bir örgü yapıp, bol poplın pantolon ve kendisine iki beden büyük gelen bir tişört giydi. Tinto ise her zamanki gibi uçuk pembe kostümleri içindeydi - aynı renk kostümden birkaç tane vardı - ve şişman göbeğinin üstünde düğmeleri gerilen kahverengi gömlek giymişti.

Prova salonuna girerlerken “Bak sana ne söyleyeceğim” dedi. “Sen perhiz yapmaya başla ben de sigarayı bırakayım.”

“Anlaştık!”

“Ne zaman?”

“Ne, ne zaman?”

“Perhiz yapmaya ne zaman başlayacaksın?”

“Noelden sonra.”

“Yani sekiz ay sonra!”

Tinto büyük bir masumiyetle, “Sahi mi?” dedi.

Başını sallayan Rafealla kendisini tutamayıp güldü.

Tinto onu festivali düzenleyenlerden birkaç kişiye tanıştırdı. Rafealla kibarca havadan sudan konuşurken kırmızı giysili dal gibi ince bir kadın “Ah, işte size eşlik edecek müzisyenler geliyor - piyanoda Carlos Pinafida ve gitarda Luiz Oliveira. Luiz çok yetenekli bir müzisyendir. Harika bir stili var. Daha sonra konserde kendi bestesi olan - English Girl adlı parçasını seslendirecek. Yerel halk onu çok sever.” dedi.

Ve böylece Rafealla bir kez daha Luiz ile yüz yüze geldi. Son görüşmelerinden tam üç yıl sonra.

Soluğunu tutup, onun gözlerinin içine baktı.

Luiz de ona baktı.

Ve hava elektriklendi.

BOBBY MONDELLA

1984

BAŞARI yolculuğu. Dağın zirvesine tırmanmıştı, derin bir nefes alınca havanın leş gibi koktuğunu fark etti. Neden hava serin, temiz ve hoş değildi? Neden her şey bomboktu?

Bobby Mondella, Rolling Stone dergisinin kapağındaki resmine bakıp neden sevinemediğini merak etti. Elini içki kadehine uzatıp, kendi kendisine soğukkanlılıkla ‘orospu çocuğu, yakışıklısın’ dedi.

Zella Raven uçarcasına odadan içeriye girdi -Leopardenli deri giysileriyle zenci süperkadındı. Zella lüks hayattan zevk alıyordu. Sabahları kahvaltıda bir fırt kokain çeker ve günü bir tutam yapay uyuşturucu ile sona erdirirdi.

Bobby aklının bir köşesinden ondan kurtulmayı düşünüyordu. Çünkü Zella kendisini de uçurumdan aşağıya doğru çekiyordu. Bir zamanlar, yıllarca önce Bobby uyuşturuculara karşıydı. Herkesten çok kendisi, uyuşturucuların insanları nasıl yok ettiklerine tanık olmuştu.

Şimdi ise etrafında herkes uyuşturucu çekiyordu ve Bobby onlara karşı çıkmıyor, zaman zaman onlara iştirak ediyordu. Çünkü uyuşturucular kendisine daha fazla kudret ve güç veriyorlardı. Bok canına - kafayı buldu mu bütün dünya avuçlarının içindeydi ve hiçbir şey ve hiç kimse o dünyayı elinden alamazdı. Nova bile alamazdı.

Ah.... Nova. Tek tutkusuydu. İsteddiği her şeye sahipti. Ve bunlarla yetinemiyordu, çünkü sahip olduğu o şeyleri elde edemeyeceği bir kadın için seve seve feda edebilir miydi? Buna bir anlam veremiyordu.

Sarhoş olduğu veya kafayı bulduğu zamanlar ise hiçbir şeye aldırmıyordu.

Bir şeyi biliyordu: Rolling Stone dergisinde artık şarkı beslemediğini yazmışlardı. Doğruydı. Bir gün birdenbire artık şarkı yazamaz olmuştu - öyle birdenbire.

Ne ilham geliyordu. Ne de içinden bir arzu. Gelmiyor muydu? Bok canına.

Hey - Rolling Stone dergisi Bobby Mondella'nın yeteneğini yitirdiğini yazıyordu. Umrunda mıydı? Zirveye tırmanmıştı. Uzun süre aşağıya düşmezdi.

Zella eğlenmeyi severdi. Her gece yeni bir kulübe veya restorana gidiyorlardı. Sık sık sahneye çıktığı Las Vegas adeta kendilerine aitti - Carmine'nin hatırı için, en iyi can dostu Carmine - yoksa Arnie miydi? - ah, şeker dost Arnie.

Zella kırk katlı pasta gibi kafasına oturttuğu çılgın afro peruğu kabartarak, “Neden öyle suda boğulmuş gibi oturuyorsun? Daha giyinmemişsin bile” dedi.

“Niçin giyinecekmişim? Bir yere gitmiyoruz ki?”

“Tabii, gidiyoruz tatlım. Unuttun mu? Arnie'nin büyük plaj partisine.”

Al sana bir parti daha. Yine sıkıntıdan patlayacaktı. Ve her-

halde partiye katılan davetlilerin hepsi de Rolling Stone dergisinin hakkında yazdığı iç kapatıcı yazıyı okumuşlardı. Ama Bobby'nin o yazıya kıymet verdiği yoktu, değil mi? Bok canına! Neden kıymet verecekti? Herkes derginin kapağında gördüğü resmini anımsayacaktı. Bir dergi kapağı daha. Biraz daha şöhet. Ve orospu çocuğu yakışıklıydı....

Evet, Bay Soul şarkıcısı süperstar yakışıklı bir orospu çocuğuydu....

Onun için neden umursuyordu?

Kadınlar hep ayağına gelmişlerdi. Bu bir gerçektir. Hepsi gülümseyip, normal davranmaya çalışmışlardı, ama Zella gerçeği şu sözlerle yakalamıştı. "Tatlım, sana ne anlatırlarsa anlatsınlar, aslında hepsinin minicik dantel donlarının ağı ıslanıyor"

Seks sembolü.

Zenci seks sembolü.

Çifte vuruş.

Parmağında fındık kadar elmas yüzüklü güzel bir kadın "Fırtınalar her şeyi yıkıp harap ediyor" dedi. "Onun için satamıyoruz."

Ayağının üstünde sallanan Bobby "Satamıyorsunuz ha?" dedi.

Kadın kendisine asılıyor muydu? İçin için kaynıyor muydu?

Oh, evet bir bakışta anlaşılıyordu.

İçine sığmayan stüdyo başkanının karısı Poppy Soloman selam veriyordu. "Bobby, sevgilim! Seni tekrar gördüğüme sevindim. Teşekkür ederim, yardım sevenler yemeğine katıldığın için çok teşekkür ederim. Herkes zevkten dört köşe oldu."

Kendisini arzuluyor muydu? Koynuna girmeye hazır mıydı? Basit bir evet işi bitirecekti.

Salonun diğer köşesindeki Zella'ya baktı. Rambo tipi bir filmde acımasız kadın rolünü canlandırdığından beri Bayan

Film Yıldızıydı. Sahnede veya sahne dışında aynı rolü canlandırmaya bayılıyordu.

Hiç olmazsa birisi mutluydu.

“Hey, arkadaş - uzun zamandır görüşmedik, n’aber?”

Bobby başını çevirince eski dostu Rocket ile yüz yüze geldi. Uzun yağlı saçları, hırpani giysileriyle Rocket yine eskisi gibi pasaklıydı. Ve aynı Rocket geçen yıl, politikadaki kokuşmuşlukları canlandıran rolüyle Oscar’a aday gösterilmişti. Gerçek iki dost gibi birbirlerine sarıldılar.

Elmas yüzüklü güzel kadın ve stüdyo başkanının karısı sosyal ilişkilerden pek hoşlanmayan bu sinirli aktöre takdim edilmeyi heyecanla bekliyorlardı. Bobby ikisinin de isimlerini anımsayamadığı için onları takdim etme zahmetine katlanmadı. Kadınların yanından ayrılıp bir kadeh içki alıp Rocket ile birlikte yüzme havuzunun bulunduğu sahaya çıktılar.

Rocket kollarını iki yana açıp sıkıntıyla, “Şu ne biçim iştir baksana?” dedi. “Koskoca okyanus ayaklarının altındayken yüzme havuzuna ne gerek var?”

Bobby omuzlarını silktilti. “Hey, dostum. Sahne dünyası eğer varsa - göstereceksin.”

Rocket yüzünü tiksintiyle buruşturdu. “Aman ne boktan felsefe. Neden büyük paralarını biraz da ait olan yerlere - insanlara harcamıyorlar?” Cebinden yamru yumru esrarlı bir sigara çıkartıp, yaktı.

Bobby, “Los Angeles’de ne işin var?” diye sordu. “Buradan nefret ettiğini sanıyordum.”

“Yeni bir film çeviriyorum. Hollywood’da kokain çekerek hayatını söndüren bir çılgının gerçek yaşam öyküsü. Bu herif dünyayı hayalarından yakalamış, sonra her şeyi berbat etmiş. Gerçek, güçlü bir konu.”

“Bu tip rollerden hoşlanıyorsun değil mi?”

“Bu filmi gören çok kimse oynadığım rolü kendisiyle özdeşleştirecek.” Esrarlı sigarasından derin bir nefes çekip Bobby’ye uzattı. Öbürü istemedi. “Böyle şeylerden hoşlanmadığımı unuttum, hoşlanmıyorsun değil mi?”

“Eğer varsa bir fırt çıkarım.”

Rocket kuşkuyla kaşını kaldırdı. “Bana milyonlarca para versen o zehire elimi bile sürmem.”

Neden Rocket’in yanında kendisini işe yaramaz gibi hisse-derdi? Aktör arkadaşından çok daha şöhretliydi. Acaba şöh-retli miydi?

“Rolling Stone dergisinin kapağındaki resmimi gördün mü?” diye dayanamayıp sordu.

Duyduğu nefreti sesine yansıtan Rocket “Neden öyle bok-tan şeylerle uğraşıyorsun? Kıçını hâvaya dikmiş, düzölmek için yalvarıyorsun. Kendini böyle alçaltmanın bir anlamı yok. Sen de benim taktiğimi uygula. Hiçbir şey yapmamalısın. Basına hiç yüz vermemelisin. O boktan işlere karışmamalısın. Yok arkadaş.”

Bobby’nin kendisini savunmasına fırsat kalmadan, Zella üst-lerine geldi. Pırıl pırıl parlayan zehirli bir yılan gibi Rocket’in üstüne atıldı.

Bobby onları başbaşa bıraktı. Rocket’ten ve üstünlük id-dialarından usanmıştı. Serseri, kendisini bir bok mu sanıyor-du?

Banyoda kokain çeken bir grup buldu ve onlara katıldı.

Mesele yapmaya değmezdi. Mesele yapmaya gerçekten değ-mezdi. Yıldız olmak kimseye hesap vermemek demekti.

KRIS PHOENIX

1985

BAYAN Citroen’in koynuna girmek dünyanın en bulun-maz düşüncesi değildi. - bir kéz onunla yatmıştı - artık bunun dönüşü yoktu.

Kris bu olayı düşündükçe - ki sık sık düşünmezdi - kadınla yatağa girmesinin sorumlusu kendisi değildi. Zaten, yeni pat-ronunun karısı çıtırçıplak, sadece ayağında sivri topuklu pa-puçlar ve yüzünde buz gibi bir gülümsemeyle insanın karşısı-na dikilirse ne yapması gerekiyordu? “Özür dilerim, hayır, teşekkür ederim” demek kabalıktı. Özellikle kadın az önce

sizin şerefine bir yemek daveti düzenleyip, yanınıza da müzik dünyasının en aranan ve ünlü özel menajerlerinden birisini oturtursa, onu hayır sizinle sevişmem diye reddetmek ayıp olmaz mıydı?

Ama teşekkür ederim, bir kez yatmak yeterliydi. Kris bakar bakmaz bir kadının ne mal olduğunu anlardı.

Bayan Citroen. Kris'e asılmaktan kolay kolay vazgeçmeyecekti. Sürekli telefon ediyor, Rolls Royce arabasının şoförüyle armağanlar yolluyordu. Kris'i kandırmaya çabalıyordu.

Ama Kris tutumunu değiştirmeyecekti. Hiç yolu yoktu. Aslında, gelecekte karşılaşacağını tahmin ettiği bazı sorunları ortadan kaldırmak için, İngiltere'ye döner dönmez başından geçen macerayı Astrid'e anlatmıştı. Astrid de olayı pek soğukkanlı kabul etmişti - birkaç parça eşya kırmış ve Kris'in bir dişini çatlatmıştı, ama temelde olayı hoş karşılamıştı.

Bu olay geçen yıl meydana gelmişti. Zaten geçen yıl birçok olaylar meydana gelmişti. En büyük haber Doktor Head'i başından defetmesiydi. Ondan kurtulmuştu. Bu adamı isteyecek atmamıştı, ama Doktor Head tekrar içkiye başlayınca onu başından defetmesi kaçınılmaz hale gelmişti - çünkü içkiye başlayınca Doktor kontrolünü yitirip manyaklaşıyordu. Kris de böyle şeylerden hoşlanmıyordu. Mesleği söz konusu olduğu zaman, katil gibi gözü dönüyordu. Mesleğini ve adını kimse berbat etmesine göz yumamazdı. Doktor'a çeşitli kez şans tanımıştı ve sonunda onu kovmuştu. Tanrıya şükür aralarında yazılı bir anlaşma yoktu. İşe el sıkışarak başlamışlardı - akılsızlıktı, ama o zaman ikisi de böyle istemişti.

Doktor'u kovduktan iki gün sonra, Kris Hawkins Lamont'u telefonla aradı. "Beni daha yükseklere çıkartacak birisine ihtiyacım var."

Buluştular. Konuştular. İkisinin de amaçları birdi. Kris Phoenix'i dünyanın en ünlü süperstarı yapmak.

Aralarında anlaştılar.

Hawk, "Amerika'ya taşınmalısın" dedi. "Eğer seni uluslararası bir süperstar yapmak istiyorsak Amerika'da üslenmelisin."

“Astrid Amerika’dan nefret eder.”

“Onu getirme. İngiltere’de bırak. Herhangi bir kadınla bağlantının, takınağın olmaması sana daha cazip bir görünüm verir.”

Harika bir çözümdü. Astrid İngiltere’deki köy yaşamına bayılıyordu. Orada ufak tefek işlerle meşguliyet ona mutluluk verecekti. Oğlu Bo’yu ziyaret etmek maksadıyla sık sık İngiltere’ye gelecekti.

“Oldu!” dedi.

Altı hafta sonra yine “Oldu!” diyerek Bel Air’de koskocaman bir malikane satın aldı.

Hawk sözünün eri çıktı. Kollarını sıvayıp Kris Phoenix’i süperstarlığa yükseltmeye başladı. Doktor Head’in Blue Cadillac ile yaptığı anlaşmayı tekrar gözden geçirdi. Kris’i Batı Sahilleri’nin en saygın, en ünlü Halkla İlişkiler firmasının elerine teslim etti. Yeni albümünün konusunu önerdi. Ve Amerika’nın en önemli on beş kentinde özel bir tur planladı.

“Wild Ones’ların varlığını unutup, yepyeni bir başlangıç yapacağız” diyerek savaşa giden generalin coşkusuyla düşüncelerini açıkladı. “Bundan böyle yalnızca Kris Phoenix var. Şimdi eve git, masanın başına geç ve bugüne kadar bestelediğin en güzel şarkıları yaz. Konu aile. Unutma aile, kökler ve ilişkiler.”

Kris İngiltere’ye döndü. Köydeki malikanesine çekildi. Telefonları kapattı ve çalışmaya koyuldu. Yedi hafta sonra Hawk’ın istediği her şeyden söz eden, gerçekleri dile getiren birbirinden güzel on iki şarkı yarattı.

Yeni albümün ismi GETTIN DOWN olacaktı. Turneye ise sadece KRIS PHOENIX 85 adı verilecekti. Her ikisi de bugüne dek görülmemiş rekor kırdı.

Hawk verdiği sözü yerine getirmişti. Ve bir yıl içinde Kris Phoenix, rok dünyasında Bruce Springsteen’den bu yana en büyük şöhreti kazanan süperstardı.

BAZI anlar Rafealla Luiz'e dokunmadan yaşayamıyordu. Tanrıya şükür Luiz de aynı duygular içindeydi. Bir rastlantı eseri onunla tekrar karşılaştıktan sonra, ondan asla ayrılmamaya kararlıydı. Aradan bir yıl geçmiş ve Rafealla istediğine kavuşmuştu.

İlk önce birbirlerinin karşısında rahatsız olmuşlardı. Ani şokun etkisinden kurtulduktan sonra, birbirlerine karşı kasıtlı, nazik fakat mesafeliydiler.

Luiz, "Senin şarkı söylediğini bilmiyordum" dedi.

Rafealla da onu suçlarcasına, "Ben de senin Sao Paulo'da yaşadığını bilmiyordum" diye öfkeyle yanıt verdi. Aslında "Neden ortadan yok oldun? Neden bana haber vermedin? Bana karşı böyle davranmaya nasıl cüret edersin" demek istiyordu.

Yırtıcı bir Doberman ile şüpheli bir siyam kedisi gibi karşılıklı birbirlerini kollayarak tatsız bir prova yaptılar.

Tinto, "Rafealla, neyin var?" diye sordu. "İkiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Rafealla "Evet" diye terslenirken, Luiz de aynı anda "Hayır" diye yanıt verdi.

Tinto bilgece içini çekip "Ah..." dedi. Neler olup bittiğini anlamıştı.

Sonunda, müzik ikisini bir araya getirmişti. Luiz'in gitarından çıkan okşayıcı nağmelerle, Rafealla'nın boğuk duygusal sesi mükemmel uyum sağlamıştı. Konser bittikten sonra hâlâ dost sayılmazlardı ama aralarında bir ahenk doğmuştu.

Ertesi sabah, Tinto ve Rafealla otelden ayrılıp havaalanına gitmek üzereyken, Luiz çıka geldi.

"Konuşmamız gerek," dedi.

Rafealla, "Biraz geç kaldın" diye yanıt verdi.

Tinto gözlerini yuvalarında döndürüp, Rafealla'nın bileti- ni eline tutuşturdu. Rafealla çalışmaktan, eğlenceye vakit bu-

lamıyordu. Bu doğru değildi. Başını anıyaşılla sallayıp, “Evet, konuş” diyerek ona cesaret verdi. “Bir sonraki uçakla gelirsin.”

Bir sonraki uçakla gelmesini söylemişti; ama iki hafta sonra çıkagel dememişti. Her neyse bu işler hep böyleydi. Rio’ya döndüğü zaman Rafealla pırıl pırıl ışıldıyordu. Ancak âşık olan bir kadın böylesine mutlu ve neşeli olabilirdi. Luiz’in çok derin ve karmaşık bir erkek olduğunu keşfetmişti. Ortadan kaybolmasının sebebi Rafealla’dan hoşlanmaması değil, aksine ondan çok hoşlanmasıydı. “Sana verebilecek bir şeyim yoktu” diye açıkladı. “Mutlu olamazdık.”

Rafealla “Pekala olurduk” diye karşı koydu.

Luiz ısrar etti. “Hayır. Kenti terk etmem gerekti. Yoksa duyduğum arzu beni baştan çıkaracaktı.”

Böylece Luiz’in kendisinden kaçış sebebini öğrenmişti: Gurur ve ona benzer duygular. Sao Paolo’da mesleğini ilerletmişti, tekrar karşılaştıkları zaman aralarındaki ilişkiye meydan okumaya hazırdı.

Rafealla’nın Rio’ya dönüşünden birkaç hafta sonra Luiz onun peşinden geldi. Ve Tinto onlara, ikili bir iş bulmaya söz verdi. Ve sözünü tuttu. İkisinin arasındaki büyülü havaya halk bayılıyordu. Luiz yazgısına ayak uydururcasına Rafealla’nın evine yerleşti. Ve birbirlerinden ayrılmaz oldular. Kısa süre sonra, birlikte paylaştıkları başarının sonucu Luiz kendine bir ev tutacak kadar para kazanmaya başladı. Ve Rafealla bir kez daha bağımsızlığına son verip, Jon Jon ile birlikte Luiz’in evine taşındı.

Çok güzel bir üçlü oluşturunurlardı - Rafealla ve Luiz, ikisi de koyu esmerdi. Saçları kömür gibi siyah, gözleri ise yeşildi, Jon Jon da güneş yanığı teni, sarı saçları ve masum mavi gözleriyle çok güzel bir çocuktur.

Şimdi Rafealla hayatında ilk kez gerçek mutluluğu tadıyordu. Sevdiği bir mesleği, çılgıncasına âşık olduğu bir erkeği ve dünya tatlısı oğlu Jon Jon vardı.

Odile sık sık telefon ediyordu. “Fazla uzatmadan bizi ziyarete gel” diye ısrar etti. “Yoksa annen gerçekten kurdeşen dökecek!”

Rafealla da ‘‘Evet, yakında geleceğim’’ dedi ama hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu. Birincisi, bundan böyle Luiz’i bir an olsun gözünün önünden ayırmaya niyeti yoktu. İkincisi ailesiyle buluşup görüşmek hevesinde değildi. Kendilerini beğenmiş insanlar değillerdi - tam aksiydiler. Ama Luiz teneke mahallesinde doğup büyümüştü. Rafealla’nın muhitini yadırgayabilirdi. Üvey babasının o uçsuz bucaksız muhteşem malikanesini görünce ürkebilirdi. Bu arada Rafealla, annesine yaptığı plakları ve gazetelerde hakkında çıkan yazıları kesip yolluyordu. Tabii Luiz’le birlikte yaşadığını açıklayan yazıları göndermiyordu. Şimdi yirmi beşinde olduğu halde, annesinin bir erkekle yaşadığını duyarsa özellikle Jon Jon adına şok geçireceğini biliyordu.

Tembel bir uyum içinde yaşıyorlardı. Birlikte çalışıyorlar, plajın beyaz kumlarının üstünde oynuyorlar, kendilerine ait boş zamanları ve çalışma saatlerinin keyfini birlikte çıkartıyorlardı. Luiz, Jon Jon’a harika davranıyordu - tıpkı hiçbir zaman olmayacak öz babasından farkı yoktu.

Birlikte şarkı söylemelerinin ödülleri topluyorlardı. Sadece birlikte sevdikleri bir şeyi yapmakla kalmıyor ayrıca bunun karşılığında para kazanıyorlardı, hem de yüklü bir para kazanıyorlardı. Latin Amerika’da şöhretleri hızla artıyordu. Birçok plakları liste başıydı.

Tinto da geri planda gururlu bir baba gibi onların mesleklerinin ilerlemesinde yardımcı oluyordu. Rafealla’yı müşteri olarak aldığıında onu ikili olarak sahneye çıkaracağını hiç düşünmemişti. Fakat Luiz ile Rafealla birlikte mükemmeldiler. Yaptıkları her şeyde birbirlerine duydukları sevginin ışıkları yansıyor.

Günün birinde Rafealla, ‘‘Evlenmemiz gerek diye düşünüyorum. Ama sakın Luiz’e bir şey söyleme, ne düşündüğümü ona söylemedim’’ diye Tinto’ya açıkladı.

‘‘Dudaklarımı kilitledim.’’

‘‘İyi. Sakın kiliti açma.’’

Luiz’in son bestesi liste birincisi olunca - Rafealla ile birlikte plak yaptıkları şarkı ve birbiri ardına üçüncü bestesi lis-

te birincisi oluyordu - Tinto şerefine bir parti verdi. Rafealla geri plana çekilip, sahne ışıklarının tadını çıkartma keyfini Luiz'e bıraktı. Öylesine yakışıklı ve coşku doluydu ki, bu başarıya layıktı.

Rafealla onun gazetecilerin ve konukların arasında dolaşp herkesin gönlünü fethetmesini gururla izledi. Luiz evlenmekten hiç söz etmiyordu, ama son zamanlarda çoğu kez Rafealla düşünüyordu. Oh, tabii onunla birlikte yaşamaktan mutluydu, ama evlilik daha sürekli bir bağımlılıktı. Ve bundan böyle Luiz'den hiç ayrılmayı düşünmediği için evlilik fikrine kendisini iyice alıştırmıştı. Bu konuyu kendisi açmamaya kararlıydı. Teklifin Luiz'den gelmesini önlemle diliyordu. Fakat Luiz'den ses çıkmıyordu. Herhalde sürdükleri yaşantıdan mutluydu.

Başka kadınlar kendilerini Luiz'in kollarına atmaya hazır bekleşiyorlardı. Parti süresinde Rafealla bir sürü kadının ona açıkça asıldığını fark etti. Luiz de onların kalblerini kırmandan askıntı olanların yanında kaçırıyordu. Aşırı nazik ve terbiyeliydi. Tabii bu huyları onu daha ilginç kılıyordu. Bir erkeği elde etmeye çalışmak kadınları çok tahrik ederdi. Özellikle bu erkek yetenekliyse, gençse ve olağanüstü yakışıklıysa.

Rafealla kendisini tutamadı. Eve dönerlerken arabada Luiz'e sevgiyle sarıldı ve "Harika bir fikrim var" dedi.

"Ne?"

"Olağanüstü, harika bir fikir."

Luiz gülümsedi - beyaz düzgün dişler, zümrüt yeşili gözler dayanılacak gibi değildi. Elini Rafealla'nın dizine koyup, "Söyle, sevgilim" dedi.

"Evlenelim."

Bir sessizlik oldu. Çok uzun bir sessizlik. Tehlikeli bir sessizlik.

Luiz konuşmaya başlamadan önce Rafealla bir terslik olduğunu anladı.

Luiz bir süre tereddüt etti, sonra kekeleyerek, "Sana söylemem gereken bir şey var" dedi.

Rafealla soluk almaya korkuyordu. “Evet?”

“Şey... Oh... nasıl söylesem ki?” Tekrar duraksadı ve sonra ağır ağır, “Rafealla, seni sevdiğimi biliyorsun mesele şu - şey, ben zaten evliyim” dedi.

BOBBY MONDELLA

1985

RIO Havaalanı’nda Bobby Mondella’yı mahşeri bir kalabalık karşıladı. Güvenlik polisleri ve birkaç özel badi-gardı onu binbir zorlukla sağ salım havaalanından dışarıya çıkartabildiler. Bobby kendisini kente götürecek Rolls Royce’a binince rahat bir soluk alıp sevinçle arkasına yaslandı. “Gördünüz ya, beni hâlâ seviyorlar” dedi.

Bir an mahşeri kalabalıktan ve avaz avaza bağırان hayran-lardan ürken Nichols Kline, “Tabii, burası yabancı bir ülke. Her şeyi bir yıl geriden izliyorlar” dedi.

Bobby öfkeyle, “İnsanın neşesine kibrit suyu sıkın gerçek bir orospu çocuğusun” diye öfkeyle yanıt verdi. “Bir plak bir numaraya çıkmadı mı senin kitabına göre benim işim bitik demek.”

Boyalı sarı saçlarını başıyla geriye iten Pammy, “Son üç kırbeşliğin” diye düzeltti.

Bobby bu uyduruk kariya sinir oluyordu. Nichols ona nasıl dayanıyordu? Kocasının bütün arkadaşlarının koynuna girip çıkmıştı ve kocasına çok kötü davranıyordu. Fakat Nichols ona sıırıslıkam âşıktı. Yılın en budala kaltağıyla değil de gerçek bir İngiliz prensesiyle evlendiğini sanıyordu.

Bobby onun söylediklerine kulak asmadı. Onu yok farzet-mekte uzmanlaşmıştı. Tanrım! İçkiye ihtiyacı vardı. Kabaca, “Otel çok uzakta mı?” diye sordu.

Nichols “Ben senin sittirci turist rehberin miyim?” diye ters-lendi. “Şoföre sorsana.”

Los Angeles’den geliyordu. Uzun yolculuk hepsini yormuş-tu. Hey - Bobby’nin umrunda değildi - Nichols’a gelmesini

için yalvarmamıştı, özellikle kuyruğuna taktığı Bayan Uyum-suzla gelmesini hiç istememişti. Nichols bu yolculuğa birlikte çıkmak için ısrar etmişti. Brezilyalı konser düzenleyicisi Carlos Baptista, bir yıldır ziyaretine gelmesi için yalvarıyordu. Bobby'nin Maracana Stadyumu'nda vereceği üç konseri fırsat bilmişti. Tabii Pammy de biraz ısrar etmişti.

Bobby, 'keşke Zella yanımda olsaydı' diye içinden geçirdi - hiç olmazsa yanında güvenebileceği birisi olurdu. Sonra, Zella'nın kendiyle birlikte gelmediğine sevindi: Zella çılgın bir karıydı - kesinlikle çılgındı. Son çevirdiği filmin setinde iyice tırlatmış, yatıştırılincaya dek korkudan donakalan iki mak-yaj uzmanını bir temiz pataklamış ve sonra tedavi edilip sakinleşmesi için bir süre Betty Ford Sağlık Merkezi'ne yatırılmıştı.

Zella iyi haber değildi. Bobby eğer ayağını denk almazsa onunla birlikte çukura yuvarlanacaktı. Aslında onu suçlamanın da bir anlamı yoktu, kadın bela çıkartmadıkça yaşayamı-yordu.

Bobby yolculuğa çıkmadan önce gidip onu klinikte ziyaret etmişti. Kadın buruk bir gülümsemeyle, "Hey - süperstar - belki sen de burada benimle kalmak isterdin değil mi?" diye sormuştu.

Neden o deliğe tıklılacaktı? Evet - içiyordu. Tabii - biraz kokain çekmişti. Ama bu zevklerini kontrol edebilirdi. Bobby ne yaptığını biliyordu. İçkiyi ve kokaini istediği zaman bırakabilirdi, sorun değildi.

Kalbinin derinliklerinde gerçekten ne yapmak istediğini biliyordu - Nichols Hit City plaklarından ayrılıp tekrar kendi köküne dönmek istiyordu. Dokuz ay önce Grammy Ödül töreninde Amerika Allen'le karşılaşmıştı. Kadın yıllardır işini iyi yürütüyordu. Soul on Soul zenci şarkıcıların kaymak tabakasını teşkileden Motown'dan sonra sırada ikinci geliyordu.

Bobby, birkaç kez, kazandığı en iyi vokal şarkıcı ödülüne aday gösterilmişti. Ama bu kez Amerika Allen'nin yıldızı ödülü kazanmıştı - uzun saçlı, tavşan dişli, coşkulu ve havalı genç bir çocuktı.

Bobby diğerk izleyicilerle birlikte onu candan alkışlamıştı. 1977'den beri ilk kez ödölü bir başkasına kaptırmak içine oturmuştu.

Eve dönerken, yolda şoförüne Sunset'deki Tower plaklarının önünde durup, ödöl kazanan çocuğun plağını aldirtmıştı. Eve gelince de onu hemen dinlemişti. Afrika tamtamları ve garip titreşimlerden oluşan korkunç bir müzikti. Hemen tutulacağı anlaşılan yepyeni bir ritimdi.

Bobby sonra kendi son plağını çaldı. Hep aynı şey. İnsanın içini ezen duygusal caz müziğiydi. Belki artık bu tür müziğin modası geçiyordu.

Bobby çalışmalarını kendi istediğı şekilde yürütemiyordu. Arnie Torterelli adında bir yapımcıya sırtına yüklemişlerdi. Yine bir dostun ricası üzerine yapıyordu bu iyiliğı. Evet, bazı değışikliklerin zamanı gelmişti.

Kendisine yepyeni bir yapımcı verilmesi için ısrar etti. Sebep olarak da "Çok değışik bir tür deniyorum" dedi.

Denediğı değışiklik tutmamıştı. Pammy de bunu nezaketle açıklamıştı. Yaptığı üç kırkbeşlik liste başına çıkamamıştı. Ama son derlemeden oluşan albüm hatırı sayılır bir satış yapmıştı.

'Hatırı sayılır' satış pek işe yaramamıştı. Nerde o eski satışlar? Nerede o milyonlarca satılan albümler? Tanrı aşkına o bir süperstardı, oturduğu zirveden aşağıya düşemezdi.

Bobby Mondella aşağıya doğru inişe geçmişti ve bu durum hiç hoşuna gitmiyordu. Özellikle bu gerçeğı Nichols'un şapşal karısının ağzından duymaktan hiç hoşlanmıyordu.

Bobby problemin sebebini biliyordu - kendisini çok zorluyordu. Orada burada konserlere çıkıyor, içeriğini dikkatle incelemekten rastgele plaklar yapıyordu. Bobby Mondella fazlasıyla ortaya düşmüştü. Biraz geri plana çekilip kendisini gerçekten üşünen kişilerle işbirliğı yapmalıydı. Nichols Hit City'nin tek ilgilendiğı olay paraydı - ve parayı kazanmak için de sanatkârlarını zorlayıp duruyordu. Bu bakımdan Blue Cadillac Plakları'ndan daha kötüydüler.

Halbuki Soul on Soul plaklarında kalite, stil ve şarkıcının desteklenmesi ön planda gelirdi.

Amerika ile birlikte çalışmak büyük zevkti. Kadın bir ilham kaynağıydı. Ama Bobby onu yüzüstü bırakmıştı. Halbuki, Amerika kendisine ne kadar büyük destek olmuştu. Karşılaştıkları zaman içtenlikle davranması da gerçekten çok büyük bir nezaketti.

Bobby kararını vermişti. Bu Rio yolculuğunda Nichols'a artık birlikte çalışmak istemediğini söyleyecekti. Gelecekte Hit City adına zaman zaman dışardan plak yapmayı teklif ederse kendisini bırakacaklarına inanıyordu. Düşünlerde şarkı söylemek, Vegas'ta şova çıkmak, onun bunun için iyilik yapmak canına yetmişti. İsteddiği müziği yapıp, şarkıları yazıp, bestelemek kendisini toparlamak için zamana ihtiyacı vardı. Zella da ayağının altında çekildiğine göre artık istediklerini gerçekleştirebilirdi.

Copacabana Palace, okyanusa bakan Copacabana sahillerinin ünlü beyaz kumu kenarında inşa edilmiş büyük görkemli bir oteldi. Bobby'i de en üst katta şahane bir daireye yerleştirdiler. Buz kovaşında bir şişe şampanya, kocaman bir meyve sepeti, yatak odasında ve salonda üstlerinden kartlar sallanan birkaç görkemli çiçek sepeti bulunan bir daireydi.

Bobby önce bir kadeh içki içti, sonra kartlara baktı. CARLOS VE CHARA BAPTISTA'DAN RIO'YA HOŞ GELDİNİZ..... CARLOS BAPTISTA VE YANINDA ÇALIŞANLARDAN SAYGIYLA.... Ve böyle devam edip gidiyordu.

O gece konseri düzenleyen kişiyle tanışma yemeği planlanmıştı. Nichols'un ve Pammy'nin öfkeden burunlarından solumalarına rağmen Bobby bu yemeğe katılmayacağını söyleyip, oda servisinden getirttiği bir tabak kızarmış tavuk, bir şişe viskiyi yanına alıp yatağa yerleşti ve televizyon seyretti. Yeni kuralı, herkesin isteklerini yerine getirmekten usanmıştı. Bundan böyle kimseye hatır için iş yapmak yoktu. Gelecekte sadece canının istediklerini yapacaktı, eğer bundan hoşlanmayacak olursa canı cehennemeydi.

Belki bir süre içkiden ve uyuşturuculardan da uzak dursa

iyi olacaktı. Tabii istediği anda onları bırakabilirdi... Ne zaman istese bırakabilirdi.

Carlos Baptista telefon etti. Adam nazik ve ilgiliydi. Nichols gibi bozulmamıştı. “Sizin şerefimize verdiğimiz yemeğe gelemediğinize çok üzüldük. İstedığınız bir şey var mı?” diye soruyordu.

Bobby “Sanırım çok yorgunum” diye açıkladı. “Uçak yolculuğu filan beni çok yordu.”

Carlos çok iyi anlıyordu. Belki genç bir bayan bu yorgunluğu masajla giderirdi...

“Hayır, ben ısmarlama seksten hoşlanmam.”

“Size hakaret etmek istemedim.”

“Hey, adam. Hakaret filan diyen olmadı. Bozulma.”

Televizyonun kanallarını rastgele değiştirdi. Ve birlikte şarkı söyleyen genç çifti izledi. Yepyeni bir stilleri vardı. İkisi de çok gençti. Kız çok güzeldi. Delikanlı ise esmer ve yakışıklıydı. Brezilya sambası ile caz karışımı müzikleri çok diriltirici, aynı zamanda duygusal ve tahrik ediciydi.

Bobby birdenbire ilgilendi. Yatağın içinde doğrulup dinlenmeye başladı. Yoksa aradığı ilham kaynağı bu olabilir miydi? Samba, caz ve duygusal şarkıları birbirine karıştırabilir miydi? Çünkü artık kendi söylediği şarkıların modası geçmiş miydi?

Birdenbire çok heyecanlandı. Evet, aradığını bulmuştu. Uzun süredir bu stili aradığının farkında bile değildi.

Programın sonunda ekranda yazan isimlerin arasında onların adlarını aradı.

Rafealla ve Luiz. Hemen bir kağıt kalem alıp o isimleri not etti.

‘Rafealla ve Luiz, beni tam on ikiden vurdunuz’ diye düşündü. Oh, evet bebeğim, oh evet!

Rio, Bobby’nin kurtuluşuydu. Arkadaş canlısı harika insanları ve zengin, fakir havasıyla harika bir yerdi Rio. Maracana Stadyumu’nda verdiği üç konser büyük bir sükse yap-

mişti. Bobby sevinçten havalara uçuyordu. Güney Amerikalılar, Bobby Mondella'yı gerçekten sevmişlerdi.

Uzun süre düşündükten sonra, Nichols'un geçirdiği büyük şaşkınlığa rağmen, bir süre daha Rio'da kalmaya karar verdiğini açıkladı.

Nichols öfkeyle "Bunu yapamazsın" diye karşı koydu. "Yerine getirmemiz gereken birçok anlaşmalarımız var."

"Onları iptal et."

"Sen aklını mı kaçırdın?"

"Burası hoşuma gitti. Benim için çok iyi bir yer. Artık içmiyorum. Dinleniyorum. Ve oh, evet - burada kalıyorum."

Nichols öfkeden kuduruyordu. Kendisini kontrol etmeye çalıştıkça yanağındaki kaslar seyiriyordu. "Ne kadar süre kalacaksın?"

"Canım ne kadar isterse."

"Bak, sana söylüyorum - hayır bunu yapamazsın Bobby. Kontratın var."

"Kontratın da bok canına, senin de bok canına. Ne zaman soluk almaya çalışsam birisi beni kendi isteğine göre yönlendiriyor. Biliyor musun? On iki yaşımdan beri hep başkaları için çalıştım ve şimdi artık kafamı toparlayana dek hiçbir şey yapmamaya karar verdim. Anlaşmamız mı var, peki, öyleyse gelecekte yapacağım parçalardan bir kısmını sana veririm, ama şimdi hiçbir şey yapmak istemiyorum. Anladın mı?"

Birdenbire söze karışan Pammy "Bu yaptıklarına pişman olacaksın" diye şirret şirret bağırdı.

Öfkesini ondan çıkartan Nichols, "Sen kapa çeneni, aptal karı" dedi.

Sonuçta, öfkeden kuduran Nichols ve yüzünden düşen bir parça olan karısı Pammy tek başlarına Los Angeles'e dönmek zorunda kaldılar. Bobby onlarla birlikte gitmedi.

Aradan altı ay geçti. Nichols'un sayısız tehditlerine ve öfke dolu telefonlarına rağmen Bobby mutluydu. İşlerini yöneten menajerine Hancock Park'taki köşkünü ve diğer mallarını sattırmıştı. Aralarındaki ilişkinin sona erdiğini söylediği

zaman Zella hiç şaşırmadı. Ve Bobby taptaze, yepyeni bir hayata başladı.

Bir süre şöhretin büyüüne kapılıp başı dönmüş ve kontrolünü yitirmişti. Şimdi yine iki ayağının üstüne sağlam basıyordu. Copacabana Palace'ın yanındaki Chopin Binası'nda güzel bir kata taşınmıştı, çeşitli kız arkadaşları vardı ama özel birisi yoktu. Ve en önemlisi artık uyuşturuculardan kurulmuş, ağzına bir damla içki koymuyordu.

Aceleyle getirilmeden yaşamının çok hoş bir şey olduğunu keşfetmişti. Yazmak zorunda olmadığı için, şarkı sözleri sel gibi akmaya başlamıştı. Yaratıcı yeteneği dolup dolup taşıyordu.

Rafealla ve Luiz'i televizyonda gördükten hemen sonra onlarla buluşmuştu. Ve aradan geçen aylar zarfında üçü çok yakın dost olmuşlardı. Aynı zamanda müzikte de işbirliği yapıyorlardı. Nichols Hit City ile aralarındaki çekişmeden dolayı birlikte plak yapamıyorlardı, ama sık sık sadece kendi zevkleri için orada burada hep birlikte sahneye çıkıyorlardı.

Bobby, yaşantısının düzgün bir raya oturduğunu düşündüğü sırada, Nova tekrar sahnede belirdi. İki yıllık sessizlikten sonra, günün birinde, sanki onca yıldır birbirlerinden hiç ayrılmamış gibi Bobby'i özel hattından aramıştı. Telaşla "Havaalanındayım ve seni görmem gerek" dedi.

Bobby de heyecanlanmadan, "Buraya gel" diye yanıt verdi. Ama kalbi kendisine başka seçenek tanımıyordu.

Tıpkı eski günlerde olduğu gibi Nova yaşantısına giriverdi. Soğukkanlı, asil Nova Citroen. Onu tanımayanların BUZ KRALİÇESİ diye isim taktıkları Nova Citroen. Hayatının aşkı.

Tekrar sahnelenen bir oyundaki gibi, Bobby kapıyı açtığı zaman karşısındaki kadını tanıyamadı. Nova nerdeyse ayaklarının dibine düşecekti. Yıllarca önce dayak yemekten canı çıkmış Sharleen gibi - şimdi Nova da aynı durumdaydı. Yüzü şişmiş ve çürümüşü. Kara gözlükler gözlerinin altındaki

ürükleri saklıyordu. Sırtındaki mink paltoya sarılmış titriyordu.

Bobby ‘‘Aman Tanrım!’’ diye heyecanla bağırdı. ‘‘Sana ne oldu?’’

Sanki Marcus Citroen’in ne mal olduğunu bilmiyordu.

‘‘Bobby..’’ kadının sesi titriyordu. ‘‘Oh, Bobby bir uaa atlayıp doğru sana geldim. Başka nereye gideceğimi bilemiyordum?’’

‘‘Uzun süren bir ilişkileri olmuştu. Ve birlikte oldukları onca yıl Nova bir kez olsun zayıflık göstermemişti. Nova daima her şeyin üstünde kalmasını bilmişti.

Bobby kollarını açıp kadına sarıldı. ‘‘Gel bebeğim’’ diye onu teselli etti. ‘‘Üzölme. Ben yanımdayım. Her şey yoluna girecek.’’ Sanki birbirlerinden hiç ayrılmamış gibiydiler.

Nova hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Uzun zamandır içinde tuttuğu acıları boşaltıp haykırır haykırır ağladı. ‘‘Seni bulabileceğimi hiç ummuyordum. Çok zor buldum. Tanrım, Bobby.... ondan nefret ediyorum, ondan hep nefret ettim..’’

Bobby kadını içeriye aldı, sırtından paltosunu çıkarttı ve onu divana yerleştirdi. Sonra büyük bir kadeh konyak doldurdu.

Sakinleştirmek istercesine, ‘‘Sakin ol bebeğim, sakın ol ve bana her şeyi anlat’’ dedi.

Nova yavaş yavaş eski haline döndü. Gözündeki kara gözlükleri çıkardı. Şişkinlikten çizgi haline gelen gözlerinin altında siyah ve mavi çürükler vardı.

Bobby öfkeyle, ‘‘Orospu çocuğu, sadist hergele!’’ diye bağırdı.

‘‘Onu terk ettim.’’ Nova fısıltıyla konuşuyordu. ‘‘Ve şimdi beni perişan etmeye çalışacak.’’

‘‘Perişan mı edecek? Sen deli misin? Baş belada olan birisi varsa o da Marcus. Tanrı aşkına aynada haline bir baksana. Sana yaptıklarına bak.’’

Ümitsizlik içinde çırpınan Nova, ‘‘Anlamıyorsun, beni perişan eder. Marcus’u iyi tanıyorum. Beni perişan edecektir,’’ dedi.

Bobby onu neşelendirmeye çalıştı. “Peki, bunu nasıl yapacak?”

“Bütün dünyaya benim ne mal olduğumu açıklayacak.”

“Peki, bu gerçek nedir?”

Nova bakışlarını yere indirdi ve “Beni bulduğu zaman bir sokak orospusuydum” dedi.

Bobby kulaklarına inanamıyordu. Şaşkınlıkla kadına baktı. “Haydi canım!...”

“Gerçek.” Nova buruk bir sesle, “Herkesin bildiği Bayan Citroen - şık Bayan Marcus Citroen - bir zamanlar Almanya’da büyük paralar karşılığında erkeklerin koynuna giren bir hayli yetenekli orospuydu. Marcus.... beni keşfetti. O... beni değiştirdi. Beni arzu ettiği kadının şekline getirdi ve tam onun istediği gibi eğitildikten sonra benimle evlendi.”

Bobby’nin boğazı kurumuştur. Aylardır ilk kez bir yudum içkiye gerek duyuyordu. “Nova, bu anlattıklarına asla inanmam.”

Sevgiyle Bobby’nin yüzüne bakan Nova, “Neden inanmıyorsun?” diye sordu. “Gerçek bu. Seni tiksindirmiyor mu? Aramızda bir ilişki olduğunu pişman mısın?”

Bobby başını salladı - neler hissettiğini bilemiyordu. Yıllarca Nova’ya Marcus’u terk etmesi için yalvarmıştı ve şimdi bu durumla karşılaşmıştı.

Nova anlatmaya devam etti. “Dahası var. Sana her şeyi açıklamak zorundayım Bobby, çünkü hakkımdaki her şeyi bilmen gerektiğini hissediyorum.” Bir süre sözlerine ara verip sustu. Acı acı güldü. “Bana sadece gerçeği söylemeni istiyorum.”

Derin bir nefes alan Bobby, “Bebeğim, söylemek istediğin her neyse bana biraz abartıyorsun gibi geliyor” dedi.

Kendisini savunurcasına erkeğin yüzüne dik dik bakıp “Hayır, abartmıyorum” diye bağırdı. “Bobby benim damarlarımda zenci kanı var.”

“Ne?”

Nova, platin sarı saçlarına dokundu. “Oh, tabii bunu asla tahmin edemezdin değil mi? Zaten hiç kimse de tahmin ede-

mez. İsteddiği şekle girmem için Marcus beni Paris'e yolladığı zaman saçlarımı boyarlarken tenimi de ağarttılar. Zaten benim öyle göze batacak kadar esmer değildi. Annem beyazdı. Babamsa zenci bir'ermiş. Burnunun ucunu görmeyecek kadar sarhoş olduğu bir gece, babamla yaşadığı bir gecelik macera sonunda beni peydahlamış. Ne yazık ki, gebe olduğunu iş işten geçtikten sonra fark etmiş. Kürtaj olamamış ve neticede beni doğurmuş."

"Tan - rım!"

Nova yeknesak bir sesle konuşmaya devam etti. "Gördün mü, ben senin tahmin ettiğin gibi bir kadın değilim. Damarlarında zenci kanı dolaşan Almanyalı bir orospuyum. Kentteki en güzel partileri düzenleyen, Women's Wear Daily dergisinin kapağında resimleri çıkan o gözleri kamaştıran şık hanımefendi değilim. Bobby, ben bir sahtekârım ve onu terk ettiğim için Marcus benim ne mal olduğumu açıklayacak."

Bobby bütün anlaşmalarını iptal etti. Bir doktor çağırıp Nova'yı muayene ettirdi. Adam suçlarcasına Bobby'nin yüzüne baktı. Onun için neler düşündüğü yüzünden okunuyordu.

Bobby telaşla "Onu bu hale ben sokmadım" dedi. "Kocasından kaçıyor."

Uyku hapları için reçete yazan doktor "Kadının ismi ne?" diye sordu.

Bobby, "Marget" diye yalan söyledi. "Marget Smith."

"Dinlenmesi gerek. İç kanama filan yok. Gözlerine soğuk kompres yapın. Ve bol bol su içsin." Bir an durakladı. "Aslında bu olayı rapor etmem gerek. Çünkü bu kadın çok kötü dayak yemiştir."

"Aman yapma doktor, zavallı zaten yeterince sarıldı."

Doktor tekrar suçlarcasına Bobby'nin yüzüne baktı. "Pe-kala."

Bobby Nova'nın ağzından öyküsünü parça parça dinleyip zamanla her şeyi öğrendi. Bu kez Marcus'lar Paris'e bir dost ziyaretine gitmişler. Karı koca birlikte bir kerhaneye girmiş-

ler. Marcus karısının orospularla sevişmesini seyretmekten zevk almış. Bu da aralarındaki anlaşmanın bir parçasıymış. Daha sonra Marcus kızlardan ikisini evlerine davet etmiş. Nova ilk kez bu davete karşı koymuş. Fakat Marcus ısrar etmiş. Kızlar sokak sürtükleriymiş, giysilerini ve mücevherlerini çalıp kaçmışlar. Nova artık böyle iğrenç oyunların canına yettiğini söylemiş. Marcus ona ne isterse yaptıracığını söylemiş. Ve kavgaya başlamışlar. Bunun üstüne Marcus karısını golf sopasıyla dövmüş, sonra öfkeyle evden çıkıp gitmiş. O gider gitmez Nova birkaç parça eşyasını kaptığı gibi, bir taksiye atlayıp dosdoğru havaalanına gelmiş ve Rio'ya kalkan ilk uçağa atlamış. Marcus karısının nereye kaçtığını bilmiyormuş.

“Sonunda nasıl oldu da ondan ayrılabilirdin?” diye sordu. Nova sadece “Zamanı gelmişti” diye yanıt verdi.

Şimdi Nova gelmiş evine yerleşmişti. Bobby artık onun için neler hissettiğini bir türlü anlayamıyordu. Gerçek duygularını anlayana dek bir süre zamana ihtiyacı vardı. Allah kahretsin! Hiçbir şey değişmemiş gibi elini kolunu sallayarak tekrar yaşantısına giremezdi değil mi?

Üstüne üstlük, Carmine Sicily'nin de kendisini telefonla araması büyük sürprizdi. Carmine telefonda tatlılıkla, “Bobby tekrar gelip bizimle çalışmanı istiyoruz” demişti. “Bu hafta uçağa atlayıp Los Angeles'e dönmelisin. Bu hafta dedim. Yoksa bundan böyle hiçbir yolculuğa çıkamazsın. Birbirimizi anlıyoruz değil mi?”

“Carmine, geri dönmüyorum. Lütfen beni sıkboğaz etme. Avukatlarımla konuş.”

“Canınız cehenneme, oyununu yanlış insanlarla oynuyorsun” diye Carmine usulca söylendi. “Gelecek Salı, kızkardeşimin doğum günü. Partisinde senin şarkı söylemeni istiyor. Ayrıca senin çok yakışıklı olduğunu düşünüyor. Aklını kullan ve orada ol.”

Bobby bu telefon konuşmasından Nova'ya söz etmedi. Carmine Sicily ve tehditlerinin de cehenneme kadar yolu vardı. Hiç kimse kendisine dokunamazdı. Hepsisi boş tehditler savuruyorlardı.

Nova günlerce Bobby'nin yatağında yatıp televizyon seyretti. Yüzündeki ve vücudundaki çürükler solmaya başlamıştı. Bobby ona çorba ve omlet pişirdi, oyalanması için dergiler aldı. Yapamadığı tek şey onunla sevişmektir. Bunun için zamana ihtiyacı vardı.

Nova da sabırla bekliyordu. Hiçbir şey söylemiyordu. Bobby onun kendisini denediğini biliyordu.

Halbuki ona, Nova, bebeğim demek istiyordu - senin geçmişin benim umrumda değil. Beni üzen, aklımı karıştıran şey Marcus'un bunca yıldır seni avucunun içine alıp istediği gibi kullanması. Sana iki yıl önce bu fırsatı verdiğim halde neden onu terk etmedin? Yapman için zorladığı şeylere neden boyun eğdin?

“Neden bebeğim?”

“Neden?”

Neden, aralarında aşılması güç bir duvar gibi duruyordu.

Aradan birkaç gün geçtikten sonra, Bobby evden çıkıp, bir süre sokaklarda yürüyüp, bir yerlerde bir bardak bira içmek istedi.

Endişeyle “Hey, yalnız kalabilir misin?” diye sordu. “Bir saat sonra dönerim.”

Nova başını salladı.

Bobby evden çıkınca dosdoğru Luiz ile Rafealla'nın oturdukları eve gitti. Genç çift onu görünce çok sevindiler.

Rafealla, “Seni özledik” dedi. “Nerelerdeydin?”

Bobby omuzlarını silkti. “Hiçbir yerde. Amerika'dan bir arkadaşım geldi bende kalıyor.”

Rafealla şakayla “Bir hanım arkadaş mı?” diye sordu.

“Evet.”

“Ciddi bir ilişki mi?”

İşi şakaya vuran Bobby “Şöyle söyleyeyim - evlenmiyorum.”

Bobby pek fazla kalmadı. Çok huzursuz bir hali vardı. Nova'nın yatağında yatıp, onu desteklediğini gösteren ilk adımı atmasını beklediğini düşündükçe huzursuzlanıyordu.

Bir zamanlar orospu olmasının gerçekten önemi var mıydı? Hayır. Ama Marcus'la yaptıklarının önemi vardı.

Konuşmaları gerekti. Buna karar verince evin yolunu tuttu. İçeriye girdiği zaman ev karanlıktı. Yalnızca yatak odasındaki televizyonun ışığı görölüyordu. Televizyonun sesi de çok çok yüksekti. Adeta bağırıyordu.

Bir terslik olduğunu anlamıştı ama biraz geç kalmıştı. Tehlikeyi sezdiği anda birisi arkasından kendisini kısıkıvrak yakalayıp kollarını büktü. Ve aralarında bir mücadele başladı. Bobby güçlüydü. Boyu bir seksen beşti. Kasları da çok kuvvetliydi. Fakat arkasında bir kişiden fazlaydılar. İki veya üç kişi daha vardı. Onların homurtularını ve leş gibi kokan nefeslerini duyuyordu.

Düşünceler aklından şimşek gibi hızla geçmeye başladı. Noha. Acaba ona bir şey olmuş muydu? Bok canına! Eğer ona bir zarar vermişlerse, hepsini teker teker öldürecekti.

Kendisini ileriye doğru iteklemeye çalışıyorlardı - tekmeleyerek, iterek kakarak itekliyorlardı. Ağır bir cisimle başına vuruldu, sanki kafatası parçalanmıştı. Gözlerinin önünde yıldızlar uçtu. Demek doğruydu - insan beynine bir şey yiyince, gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu.

Tanrım, yüzünden aşağıya kanlar akıyordu. Başka bir şey daha akıyordu. İçki kokusu duyuyordu. Bu herifler kendisinden ne bok istiyorlardı? Şimdi kendisini kalın tüylü halının üstünde adeta sürükleyerek balkona doğru götürüyorlardı.

Tüm benliğini isimsiz bir korku ve dehşet kapladı.

Tanrının belası balkondan kendisini aşağıya atacaklardı. Kendisini öldüreceklerdi.

Tanrım!

Tanrım!

Bobby bir çığlık attı, ama çok geç kalmıştı. Düşüyordu... havadan yere düşüyordu... düşüyordu.....

Her şey bir anda olup bitti.

LOS ANGELES

Cumartesi, 11 Temmuz 1987

CITROEN'lerin deniz kıyısındaki malikanelerine doğru yol alan dizi dizi Rolls Royce'lar, Mercedesler ve diğer pahalı arabalar görülmeye değerdi doğrusu. Her araba giriş noktasında duruyor ve içindekilerin kimlikleri konuk listesinden kontrol ediliyordu. Sonra arabanın yağmur sileceklerine bir numara takılıyor ve bundan sonra şoförler konukları ana köşke götürüp bırakıyorlardı. Partiden ayrılmak isteyen konuk arabasını numarası ile çağıracaktı.

Birkaç tane park görevlisi bu işi, trafik karışıklığına yol açmadan ustalıkla idare ediyorlardı.

Konuklar ana köşkün kabul salonuna girmeden önce bir kez daha güvenlik kontrolünden geçiyorlardı. Başka bir listeden isimleri ikinci defa kontrol ediliyor, sonra partinin başladığı üstü tenteli tenis kortları sahasına buyur ediliyorlardı.

Hong Kong'da gece davetleri için özel diktirdiği beyaz ipek şık ceketiyse Hawkins Lamont konukların arasında dolaşıyordu. Yanında dolaştırdığı Cybil Wilde'in giysileri böylesine görkemli bir partiye uygun değildi, ama Cybil'in güzelliği öylesine göz kamaştırıcıydı ki, çuval giyse kimse fark etmezdi. Koktely süresince onu yanında taşımaya Hawkins'in bir itirazı yoktu. Çünkü kız herkesin ilgisini üstüne çekiyordu.

Kris "Tanrı aşkına, al şunu götür, sinirlerime dokunuyor" diye mırıldanmıştı.

Hawkins de süperstarın istediğini yerine getirmek zorunda kalmıştı. Yoksa özel menajerlerin görevi neydi? Sevgilileri oyalamak dahil, süperstarın yapmak istemediği işleri yerine getirmektir.

Kendi kendisine acı acı gülen Hawkins, 'acaba Kris onunla sevişmemi de ister miydi' diye düşündü. İşte bu görevi yerine getiremezdi. Hawkins güzel kızlar ve kadınlarla görünmekten hoşlanırdı. Hatta kızların birbirleriyle sevişmelerini seyretmekten de hoşlanırdı, ama onlarla yatmak istemezdi.

Çalışmayı keşfedince, sekse duyduğu ilgiyi yitirmişti. En büyük zevk ve doyum, paraydı.

Cybil coşkuyla “Ah, harika!” diye söylendi. “Burada kim var biliyor musun? Sanırım en sevdiğim İtalyan film yıldızını gördüm.”

Hawkins “Evet, pek etkileyici konuklar var. Bu işi Nova’ya bırak, jet sosyete tam kuvvet bir araya gelir.”

Cybil hayretle soluğunu tutup, “Gerçekten bu insanlar iki kişilik davetiye için yüzer bin dolar mı ödediler?”

Hawkins “Ödedikleri sadece para” dedi. “Hepsinin buna yetecek kadar parası var. Ayrıca, günün birinde eğer Vali Beyaz Saray’a taşınacak olursa, yemek sofrasında hepsine bir yer ayırmak zorunda kalacak.”

“Vay canına! Onunla tanışmak isterim. Böylece sofrasında bana da bir yer ayırmak zorunda kalır!”

“Vali Highland seninle tanışmaktan zevk duyacaktır” diye Hawkins yanıt verdi. Valinin California’lı bu şahane güzelle tanışmaktan zevk alacağını Hawkins çok iyi biliyordu - tam onun tipi idi. “Gel” dedi. Ve kolunu uzattı. “Gidip Vali beyi bulalım.”

Sonunda yalnız kalan Kris, ablak yüzlü İngiliz gazeteci Cyndi Lou Planter’in sersemce sorularını oturup düşündü. Neden gazeteciler kendisini rahat bırakmıyorlardı? Neden böyle olumsuz suallerle zaman kaybedip canını sıkıyordu?

Kris Phoenix zirvedeydi. Tabii ki, herkes kendisini oradan indirmek isteyecekti. İnsan doğası böyleydi.....

Maxwell Sicily, elinde füme solomonlu, altın havyarlı dört köşe kesilmiş küçük pizzaları - Los Angeles kanepeleriyle dolu tepsiyle şık konukları arasında dolaşıyordu. Mücevherli parmaklar kanepelere saldırıyordu. On bin dolarlık saatli kılı bilekler, kemikli parmaklar da tepsiye doğru uzanıyordu.

Daha yarı yolda tepsinin içindeki kanepeler tükenmişti. Kararlı adımlarla Maxwell bara doğru yürüyüp dolu bir ordövr tepsisi aldı. Bu kez sosa batırılan minik yengeç kekleri ikram ediyordu.

İki tane kanepeyi birden alan pembe saten tuvaletli şişman bir kadın “Aman ne kadar lezzetli!” diye bağırdı. Kanepe-lerden birisini ağzına tıktı, ikincisini de kırmızı acı biberli sosa daldırdı. Kadının yengeçli kanepeyi bir lokmada yutarken sos-ları da şişman göğsüne akıttığını Maxwell gördü. Çok yazık.

Kopuk kopuk konuşmaları dinleyerek, konukların taktık-ları mücevherleri inceleyerek salonda dolaştı. Neden partideki konuklar garsonları yokmuş gibi farzederlerdi? Eller uzanıp yiyeceklere saldırır, bakışlar hiç karşılaşmaz, bir teşekkür bi-le etmek zahmetine katlanmazlardı. Tanrının belası zengin asa-laklar.

Tanrıya şükür yaşamak için onlar gibi yapmak zorunda de-ğildi. Bu partideki bütün insanlardan çok daha akıllıydı. Ve gece sona ermeden onların hepsinden daha zengin olacaktı.

Marcus Citroen’in telefondaki sesi emir veriyordu. “Rafe-alla?”

“Evet, Marcus.”

“Seni konserden sonra görmek istiyorum.”

“Konuklarıyla meşgul olmayacak mısın?”

“Kris Phoenix senden sonra sahneye çıkacak. Sonra ko-nuşmalar ve müzayede başlayacak. Zamanımız bol. Sahne-den inince, odana döneceksin. Etrafında dolaşan o reklamcı kızı filan yanından uzaklaştı. Sonra seninle görüşeceğiz. Yal-nız, anlıyor musun?”

Rafealla korkuya kapıldı. Fakat ödemesi gereken bir fatu-ra vardı ve bunu ödemeye söz vermişti. “Peki, Marcus.”

San Vincente’den sahile doğru son hızla yol alan Speed, arabanın saatine bir göz attı. Geç kalıyordu. Vay canına! Kör talih yine yakasına yapışmıştı.

Gazı kökledi, uzun limuzin öne doğru fırladı, bir sarışının kullandığı Porsche’u geçti, Speed arabanın hızını kesip dikiz, aynasından sarışını inceledi.

Kadın yakıyordu! Possche'un direksiyonunda bir sarışın! Tam kendisine göre bir bebekti!

Speed tekrar arabayı gazlayınca, büyük limuzin karayoluna fırladı.

Arabayı kullandığım gibi karıları da kullanabilsem diye Speed hayal kurdu. Hepsi kendilerini seks cennetine düşüklerini sanırtar! Örneğin eski karısı Sugarbush'ı ele alalım. Canavar karı insanın hayalarını koparmakla kalmıyor, onları blenderde ezip, kahvaltıda meyve suyu yerine içiyordu!

Sugarbush. Bomba gibi memeleri, kırmızı saçlarıyla - orasındaki kıllar da kırmızıydı, çünkü orasını da boyuyordu - ne tatlı karıydı. Orasını gören her erkek - ki herşes görürdü - onunla hemen yatağa koşmak isterdi.

İşin kötüsü Sugarbush erkeklere metelik vermezdi. Hepsini aldatırdı. Speed de rutubetli sıcak bir gece Vegas'da kumardan on bin papeli cebine indirince, iki koluna birer sarışın takıp onu terketmişti.

Ne yazık ki, paralar kısa sürede suyunu çekmişti, tabii sarışınlar da toz olmuşlardı.

Eski karısını düşündükçe içi gıcıklanır, kalbi çarpmaya başlar, tansiyonu çıkardı. Sugarbush bambaşka bir kadındı - orospular onun yanında hiç kalırdı.

Gazı iyice kökleyip, şimşek gibi fırladı.

Yandaki yoldan çıkan polis arabası, peşine takılıp, ışıklarını yakıp söndürmeye başladı.

Bok canına! Bu başına gelende neydi? Bu kent polis cenneti miydi? Allah kahretsin, her taraf polis kaynıyordu.

İsteksizce arabayı kenara çekti.

Bobby Mondella odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolanıyordu. Baş ağrıyordu, şakaklarının çatlayacakmış gibi zonk-lamasına dayanamıyordu. Tanrı Nova Citroen'i kahretsin. Allah belasını versin! Sanki hiçbir şey olmamış gibi, rahatlıkla tekrar yaşantısına gireceğini sanıyordu. Sanki Rio'daki olaylar onların başından geçmemiştir.

Evet, ama yanıliyordu. Artık Bayan Nova'nın özel seks makinesi değildi. Ömrünün sonuna dek onunla bir çift söz etmeden, adını bile duymadan yaşayabilirdi.

Vicki, üç ünlü yıldızı odalarına yerleştirdi. Aman ne büyük işti. Ünlülerin de sıradan insanlardan hiç farkları yoktu. Onlar da tuvalete gidip işlerini yapıyorlardı değil mi? Tıpkı bütün insanların yaptığı gibi.

Vicki onların hiç birine hayran değildi. Zamanında birkaç ünlüyü elinden geçirmişti. Tabii pek öyle dünyaca meşhur kimseler değillerdi ama - daha ziyade şöhretleri Los Angeles'de yayılmıştı. Lastik fetişisti, poposu sivilceli bir disk-jokeyle bir süre yatıp kalkmıştı. Ayrıca herkesi çok yakından tanıdığını iddia eden, Hollywood'lu bir emlakçi. Oh, evet, bir kez de Doğudan gelip Holly Inn'de kalan senatörle yatmıştı. Yani adam senatör olduğunu söylemişti. Vicki'yi önce dizlerinin üstüne çökertip, ülkenin bayrağına sadakat yemini ettirmiş, sonra da, bayraktan çok daha önemli olduğuna inandırdığı cinsel organına sadakat yemini etmesini istemişti.

Erkekler! Ne garip mahluklardı! Ama onlardan çok hoşlandığını itiraf etmeliydi - Tanrının belalarını kolayca parmaklarının uçunda oynatabiliyordu! Tom bunun en güzel örneğiydi. Bir bakışıyla adamın hayalarını avuçlarının içine alıvermişti.

Etrafını dikkatle kontrol etti, kendisini bir gören olmadığına emin olunca boş konuk odasına süzüldü. Dolabın kapağını açıp her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etti - bir gün önce sakladığı boş Vuitton çanta ve Maxwell'in küçük alet torbası çekmecenin dibinde duruyordu. Her şey yerli yerindeydi.

Telaşla aynaya bakıp, kendi görüntüsünde bazı düzeltmeler yaptı. Altı uzun haftadır giymek zorunda kaldığı iğrenç hizmetçi üniformasından bir an önce kurtulsa çok mutlu olacaktı!

Hızla üstten birkaç düğmesini açtı, eteklerini biraz daha

yukarıya çekti, saçlarını kabarttı, sıvışkan rujundan bolca sürdü.

Kendi kendisine “Şimdi daha iyi oldu, küçük kuş” diye mırıldandı.

Gösteri başlıyordu, profesyoneller yerlerini almışlardı, Vicki heyecandan yerinde duramıyordu.

Marcus Citroen konuklarının arasında kibarca dolaşan karısıyla göz göze geldi. Nova Citroen çok büyüleyici bir kadındı. Şıktı, kendisinden emindi, mükemmel bir eştı. Onunla evlenmekle iyi bir seçim yapmıştı. Ama zamanında büyük bir tehlikeyi göze almıştı, çok iyi hesap yapması gerekmişti, yoksa silah geri tepebilirdi - hem de çok kötü tepebilirdi.

Evlilik yaşantıları süresince, sadece bir kez tehlike çanları çalmıştı, Marcus o günleri unutmayı yeğliyordu. Ama o tehlikeyi de hayatındaki diğer işleri gibi başından atmıştı. Hem de çok çabuk, tereyağından kıl çekercesine tehlikeyi başından savmıştı.

Marcus Citroen ne zaman acımasız olacağını bilirdi. Hiç kimse kendisine kazık atamazdı. Kimse üçkâğıt çevirmeye cesaret edemezdi. Hatta Nova bile.

KRIS PHOENIX

1986

TELEVİZYON reklamındaki kızın iri mavi gözleri, inci gibi beyaz dişlerini tamamlayan kocaman bir gülüşü, kalık burnu, kat kat gür bal rengi sarı saçları ve harika bir vücudu vardı.

Kris Phoenix, “Onunla tanışmak istiyorum. Kim olduğunu araştırın” dedi.

Fazla araştırmaya gerek kalmadı. Kızın ismi Cybil Wilde idi - Christine Brinkley/Cheryl Tiegs gibi geleceği parlak en gözde yeni fotomodeldi.

Cybil, New York'ta, Kris ise Los Angeles'deydi.

Kris, "Onu buraya getirin" dedi.

Cybil daveti 'teşekkür ederim, fakat hayır, teşekkür ederim' diye reddetti.

Kris adamlarına, "Onu yeni albümün kapak resmi olarak istiyorum" dedi. Adamlar da onun çok pahalı bir fotomodel olduğunu söylediler. Sıradan bir modelin alacağı paranın tam üç katını vermek zorunda kalacaklardı.

"Bok canına. Kıza bastırın parayı."

Fotoğraf çekimi ayarlandı, Cybil Wilde Los Angeles'e geldi. Kris havaalanında kızı karşılayacak limuzinin içini beyaz güllerle donattı. Ayrıca kısa bir not yazıp Cybil'i akşam yemeğine davet etti. Bütün masrafları da plak şirketine yükledi.

Gece annesinin telefonla kendisini arayacağını bahane edip Kris'in yemek davetini kabul etmedi. Annesi arayacakmış! Sonunda California'da doğup büyüdüğü ve sonra New York'a göç ettiği, anasının babasının da Encino'da rahat bir yaşam sürdükleri meydana çıktı.

Kris onunla karşılaşmadan onu arzuladığını anladı. Sevgilisini İngiltere'deki malikanesine yerleştirmişti. Astrid, eğlence panayırı adını taktığı Amerika'dan nefret ediyordu. Astrid ile olan ilişkisinden Kris çok memnundu, ama Amerika'da bir kadına ihtiyacı vardı. Cybil'i televizyon reklamında görünce - tesadüfen bir yoğurt reklamıydı - onun kendisi için yaratılmış olduğuna karar verdi.

Yanında çalışanlardan birisi kızın hakkında bir dosya hazırladı. Fotoğraf çekiminden bir gece önce Kris oturup elindeki dosyayı inceledi.

Cybil Wilde dosyası:

YAŞ: 18

BOYU: 1.75

ÖLÇÜLER: 80, 55-80

SAÇ RENGİ: Bal sarısı

KİLO: 50

GÖZ RENGİ: ÇİNİ MAVİSİ

Mahallenin lisesine devam etmiş, komşunun oğluya uzun bir süre flört etmiş, iki köpeği ile bir atı varmış ve okulda çok çalışkan bir öğrenciymiş. Cybil on altı yaşındayken, erkek arkadaşı, onun fotoğrafını çekip bir derginin tertiplelediği “yılın modeli” yarışmasına yollamıştı. Cybil New York’a bir gezi ve kentin en iyi model ajanslarından birisine tanıştırılma ödülünü kazanmıştı. Bir yıl orada eğitim görmüştü. Bu sürede işin girdisini çıktısını öğrenmişti. Sonra piyasaya çıkmıştı. Mesleğinde ilerlerken, erkek arkadaşı ile bozuşmuş, bir dizi erkekle gezmişti. Ama bunların hiç birisi ciddi ilişkiler değildi.

Kris, kızın ilk ciddi ilişki kuracağı erkek olmaya karar verdi.

Antonio çok ünlü bir fotoğrafçıydı. İtalya’da doğmuş sonra Amerikalı olmaya karar vermişti. Sanatını mükemmel bir stilde geliştirmişti. Son günlerde çalışmalarını bir kitap halinde yayınlamıştı - portrelerden oluşan Antonio - Yüzler adını taşıyan kalın bir kitaptı. Kitabın kapağının üstünde, ünlü televizyon yıldızı Silver Anderson’un dramatik bir pozu vardı. Kitap soyunma odasında rastgele bir yere bıkırılmış incelenmeyi bekliyordu.

Stüdyoya önce Cybil geldi. Tertemiz yıkanmış, pırıl pırıl parlıyordu. Onu gören yeni yetme bir amigo sanacaktı.

Ellerini beline dayamış, boncuk gibi gözlerinde eleştiren bakışlarla Antonio onu dikkatle inceledi. “Hm... Antonio belki ham malzemenin daha iyi olacağını düşünüyor.”

Cybil’in gözleri ıslık ıslık yandı. Ufak tefek fotoğrafçının ne huysuz ve sinirli olduğunu daha önce söylemişlerdi. Tatlılıkla “sadece belki mi?” diye sordu.

“Fernando!” Antonio parmaklarını şaklatıp berberi çağırdı. “Jose!” tekrar parmaklarını şaklatıp makyaj uzmanını çağırdı. “Paulette!” Stilist koşarak geldi. “Bu küçük sade vartığı ne yapacağız?” Üç yardımcı bu soruya Antonio’nun kendisinin yanıt vermesini beklediler. Tabii Antonio yanıt verdi. “Onu güzelleştireceğiz, hayır mı?”

Hepsi bir ağızdan ‘Evet’ diye şakıldılar.

Antonio, keyifle ellerini şaklatıp, “İyi, iyi” dedi. “Haydi iş başına. Bu çocuğu şahane yapın. Çabuk!”

Kris birkaç saat sonra stüdyoya geldiğinde, Cybil, Fernando, Jose ve Paulette ile bir odaya kapanmış güzelleşiyordu.

Kris bir anı bir anına uymayan kaprisli fotoğrafçının omuzuna kolunu dolayıp, “Dostum, nasılsın?” diye sordu.

Antonio kırıtmaya başlayıp, cilveyle “Kriiiiis. Ne kadar seksisin. Senin küçük popona bayılıyorum” dedi.

Antonio, Kris’in son iki albüm kapağının resimlerini çekmişti. İkisi aralarında dostca şakalaşırlardı.

Ünlü Phoenix sırtışıyla, “Evet, ama onu sana vermeye hiç niyetim yok” dedi.

Antonio dudaklarını sarkıtıp somurttu. “Sevgili çocuk, neler kaçırdığını ne yazık ki, bilmiyorsun.”

“Dostum, iş orada kalsın.”

“Nasıl istersen.” Antonio çapkın bakışlarıyla karşısındaki kot pantolonlu, önünde GOLD’S GYM yazıları parlayan siyah kolsuz tişörtü ile duran sevgili süperstarını süzdü. “Çok.... hmmmm.... nasıl söyleyeyim?” diyerek anlamlı bir şekilde sustu. “Güçlüsün.”

“Öyle, uzun süredir çalışıyorum, değil mi? Yeni alışkanlığım. Yaşlı kaslarıma iyi gelir?” Azgın fotoğrafçıyı tahrik etmek için pazularını şişirdi.

Antonio hayranlıkla “Çok güzel!” diye bağırdı. “Çoook atletik.”

Kris, “Eğer bana parmağının uçunla dokunacak olursan seni bir güzel dövmek için pazularımı geliştiriyorum” diye ona takıldı. “Tabii, dokunmazsın ya.” Yanında duran meyve tabağından bir elma alıp dişlemeye başladı. “Kız geldi mi?”

Antonio içini çekti. “Onu bir şeye benzetmeye çalışıyoruz.”

Her önemli fotoğraf seansına getirtilen Kris’in İngiliz berberi Spud, peşinde Fernando, Jose ve Paulette ile birlikte soyunma odasından çıkan Cybil’i görünce uzun bir ıslık koyuverdi.

Sarı tek parça mayonun içinde Cybil bir içim suydı. Saçları vahşi bir yele şeklinde düzenlenmişti. Yüzündeki makyaj

baş döndürücüydü. Salona girince herkese gülümsedi.

Dümdüz, inci gibi bembeyaz dişleri gören Kris yıldırımla vurulmuşa döndü. O dişler insanı çıtır çıtır yerd!

“Merhaba sevgilim” dedi. “Los Angeles’e taşınmaya ne dersin?”

Cybil aceleye getirilecek tiplerden değildi. Kris’in onu alıştırmaması gerekti. Onun başını döndürmeliydi. Hatta onun peşinden kalkıp New York’a bile gitti.

Cybil, “Rok yıldızlarından hoşlanmıyorum” diye düşüncesini açıkladı.

“Bu ne aptalca bir düşünce? Keşke polisleri, çocukları veya ne bileyim herhangi bir grubu sevmiyorum deseydim. Rok yıldızı dediğin nedir?”

“Göz kırpınca her istediğini elde eden adam demektir.”

“Sana göz kırptım. Elde edebildim mi?”

Zamanla Cybil’in kalbini kazandı. Bel Air malikanesinde düşlerinde yaşattığı hayatı süreceğine ikna etmek için bir kaç hafta uğraştı.

Şahane saçlı, şahane dişli, şahane vücutlu harika Cybil malikaneye yerleşti. Onunla birlikte yaşamak pek hoştu. Coşkulu, neşeli ve gerçekten matrak bir kızdı.

İngiltere’deki malikanesine kapattığı güzel Astrid ve Bel Air’deki köşkünün hanımı güzel Cybil ile Kris kendisini pek şanslı hissediyordu. Sıfırdan başlayan ve amele gibi çalışan bir oğlan için hiç de fena yere gelmiş sayılmazdı.

Kris Phoenix. Süperstar.

Üç buçuk yıldır tek başına çalışıyordu. Üç yıl içinde üç büyük solo albüm yapmış ve her biri bir önceki plaktan daha çok satarak satış rekorları kırmıştı. İlk çıkışını 1984’de Erotica ile yapmıştı. Bunu 1985’de GETTIN DOWN ve daha sonra aynı yıl içinde BUSTED izlemişti. Ve gerçekten satış rekorları kırıp Kris’i zirveye çıkartan plaktı. Şimdi POOR LITTLE BITCH GIRL adlı albümün son rötuşları üstünde çalışıyordu. Son rotuşlardan birisi de albümün kapağında şahane Cybil Wilde’in resmini kullanmaktı. Kızın iyi bir mal olduğuna hiç kuşku yoktu.

Kris ona âşık değildi.

Astrid'e de âşık değildi.

Otuz yedi yaşındaydı, yakında otuz sekizine basacaktı ve aşkın ne derrek olduğunu bilmiyordu. Oh, birçok kez çılgıncasına arzu duymuştu, ama aşk - hayır - bütün yaşantısını tek kadına bağlayacak, o çılgın, karşı konulmaz arzuyu asla hissetmemişti.

Ama böyle bir duygunun var olduğunu biliyordu. Onun hakkında sayfalar dolusu yazılar yazabilir, saatlerce düşünebilirdi. Herhalde bu duyguyu tatmak kendisine hiç nasip olmayacaktı. Müziği, gitarı ve yaratıcılığı vardı. Bu yeterdi. Yoksa yetmez miydi? Bazı kez geceleri yatağa uzanıp bugüne dek elde ettiği şeyleri düşünüyordu ve işte o zamanlar elde ettiklerini gerçekten paylaşabileceği birisinin özlemini çekiyordu. Sık sık daha fazla çocuk sahibi olmayı düşlerdi. Willow'un ve borsa bankeri kocasının sayesinde, Bo'nun üvey kızkardeşi vardı. Eğer Willow'u kendisini aldatırken yakalamasaydı şimdi yaşantısı nasıl olurdu?

Hayır - o evlilik fazla yürümezdi.

Kalbinin ta derinliklerinde Buzz'ı gerçekten özlediğini itiraf etmeliydi. Onunla birlikte büyümüşlerdi, birbirlerinin yaşantısını paylaşmışlardı, hatta aylarca ve aylarca o korkunç Volkswagen'in arkasında yaşamışlardı. Buzz kendisine erkek kardeşinden çok daha yakındı. Birlikte çok iyi vakit geçirmişlerdi. Kris'in en çok sevdiği eski anılarından birisi de, eski tozlu garajda, kendilerine Otis Reading ve Buddy Holly'nin plaklarının eşlik ettiği müzik çalışmalarıydı. Avrupa'yı karış karış dolaştıkları, önlerine gelen her kızla seviştikleri - veya birkaç tanesiyle başarısız kaldıklarını büyük bir özlemle anımsıyordu.

Sonunda başarıya ve başarının getirdiği her şeye ulaşmışlardı. Bundan sonra, her şey değişmeye başlamıştı.

Buzz'ı sadece en iyi arkadaşı olduğu için özlemiyor, ayrıca sahnede onunla birlikte çalışmayı özlüyordu. Tanrım! Birlikte gezip tozdukları, şarkılar yazdıkları, hiçbir şey yapmadan birlikte oturdukları günleri özlüyordu.

Şimdi hepsi sona ermişti. Birlikte geçirdikleri günler sona

ermişti. Son zamanlarda Buzz yeni bir grup kurmuştu - ayrıldıklarından beri bu kurduğu dördüncü gruptu. Wild Ones grubu dağılmıştı - Rolling Stone dergisinin Buzz ile yaptığı söyleşide “Kris Phoenix aç gözlüdür” demişti. “Para ve şöhretten başka bir şey düşünmez. şimdiki haline bakın, büyük malikaneler, Hollywood stili yaşam. O başarı delisidir. Bana göre yaptığı müzik de hava civadır. Bektan bir şeydir. Aç gözlü, kendisini sattı.”

Kris bu satırları okuduğu zaman önce çok kızmış, sonra kalbi kırılmıştı. Hawk okuduklarına aldırmmamasını önermişti. “Buzz Darke’in artık ölmek üzere olan, pili bitmiş bir eroinman olduğunu herkes biliyor. Sakın onun söylediklerine aldırma. Senin başarına duyduğu kıskançlığı, yorum yaparak yüceltme.”

Böylece Kris onun söylediklerine aldırmmamıştı. Ama kalbi hâlâ kırıkta.

Arada sırada Rasta’yı görüyordu - eskisi gibi hâlâ iyi huy-lu ve matraktı. Rasta güzel bir Alman aktristi ile evlenip, kendisini yeterince uğraştıran şarkı sözü basan bir yayınevi satın alarak kötü şöhretinin üstüne bir sünger çekmişti. Kris sık sık ona, “Sahneye çıkmayı özlemiyor musun?” diye soruyordu.

Rasta da her zaman dağarcığında sakladığı aynı yanıtı veriyordu: “En iyisi varken, neden kötüsünü alacaksın?”

Rasta haklıydı. Kris ikinci kez zirveye çıkmasının büyük bir şans olduğunun farkındaydı. Buzz’ın böylesine buruk olmasına şaşmamak gerekti. Kurduğu her grup bir süre sonra dağılıveriyordu, bunun başlıca sebebi de Buzz’ın çoğu kez kendisini bilmeyecek kadar uyurşturucu kullanmasıydı. Ve bu yüzden ne yaptığını bilmiyordu. Ayrıca üstünde uyurşturucu ile yakalandığından beri Amerika’ya girmesi de yasaklanmıştı. Hâlâ suç ortağı Mikki ile birlikte yaşaması çok garipti. Kris onların zaman zaman çıkardıkları rêzaletleri okudukça ikisi için de üzülyordu. İkisi de hayatta başarıya ulaşmamışlardı.

Cybil ile birlikte yaşamaya başladıktan kısa süre sonra eski karısı Willow’un gönlünü yapıp, oğlu Bo’nun ilk kez Ame-

rika'ya yolculuk yapmasını sağlamıştı. Eski karısı bu teklife önce karşı koymuştu. Oğullarının geçirdiği kazayı altı ay sonra unutup, yine eski kötü kalpli kişiliğine bürünmüştü. Fakat bu kez Kris diretmişti. Oğlan on iki yaşındaydı, artık çocuk sayılmazdı.

Bo abartmalı aksanı, temiz pak üstü başı ile terbiyeli tipik bir İngiliz öğrencisi gibi geldi. Willow, çocuğun sahip olduğu kişiliği sıkarak onu bambaşka birisi yapmaya uğraşıyordu. Kris kendisinin o yaşlarda olduğu günleri anımsadı - süperstar olma düşleri kuran gitar delisi yaramaz bir çocuktü.

Kendisini garip şekilde huzursuz hissederek, "Evet evlat, anlat bakalım nasıl gidiyor?" dedi.

Bo kasılarak, "Teşekkür ederim, iyiyim efendim" diye yanıt verdi.

Efendim! Bu ne bok yemekti? Üç yıl önce Fransa'nın güneyindeki evinde birlikte çok güzel vakit geçirmişlerdi. Yüzmüşler, deniz dibi avcılığı yapmışlar, kısacası aralarında iyi bir baba oğul ilişkisi gelişmişti. Sonra Willow, çocuğu katı kuralları olan denizcilik akademisine yollamakta ısrar etmişti - şimdi şu küçük serserinin haline bakın.

Kris "Bana efendim deme, hiç kimseye efendim deme" diye terslendi.

"Evet, efe... şey... baba."

Çocuğun ziyareti pek başarılı geçmemişti. Bo rahatsız ve huzursuzdu, özellikle Cybil'in yanında. Cybil yanlarında olduğu zamanlar çocuk tamamen içine kapanıyordu. Kris ona bir türlü yaklaşamıyordu. Ne yapsa etse bir türlü aralarındaki duvarı yıkamıyordu. Sonunda Bo İngiltere'ye dönünce, aralarında iletişim kuramadıkları için kendi kendisini suçladı.

Cybil "Endişe etme" diye onu teselli etti. "On üç yaşındayken ben de ailemle konuşmazdım. Onları düşman gibi gö-rürdüm biliyor musun?"

"Evet, ama hiç olmazsa annen baban ayrı değillerdi. Bo'yu asla göremiyorum. Willow böyle istiyor. Onunla yalnızca çocuğun Tanrının belası masraflarını ödeyerek temas kurmamı istiyor."

“Zavallı bebeğim!” On dokuz yaşındaki Cybil sarılınca, Kris kendisini biraz daha iyi hissetti. Cybil işinin ehliydi. Astrid de ondan aşağı kalmazdı.

İki sarışınları... Tanrıya şükür ikisinin de birbirlerinin varlığından haberleri yoktu, ama bir süre sonra öğreneceklerini biliyordu.

Günün birinde ikisinin arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktı.

RAFEALLA

1986

“**A**NNECİĞİM! Çok güzelsin. Oh, Noel ağacı ve diğer süslemelerle ev de çok neşeli - bu süslemelerin hepsini tek tek anımsıyorum!”

Güzel kızı evin içinde koşarak dolaşırken, Anna Le Serre gülümsüyordu. Torunu Jon Jon da annesinin peşinden koşuyordu. Dokuz yaşındaydı ama Anna onun kadar yakışıklı güzel bir çocuk gördüğünü anımsamıyordu. “Noel’de buraya gelmenize yazık oldu” diye onları azarlardı. “İşlerini niye ayarlayamadığını bir türlü anlayamıyorum.”

Rafealla sabırla, “Anneciğim sana yüz kez söyledim, çalışıyorduk. Yılbaşı gecesi anlaşması yapmıştık, onu iptal etmemize olanak yoktu,” diye açıkladı.

“Evet canım, ama...”

Rafealla nazikçe fakat kesin bir dille onun sözünü kesti. “Şimdi Ocak ayının dördü. Ve biz geldik. Noel’e neden gelemediğimizi tartışmaya artık gerek yok. Noelimizi şimdi kutlarız olmaz mı?” Koşup, uçakta yanında taşıdığı büyük deri çantayı aldı. İçinden hediye paketlerini çıkartıp, “Bak,” dedi. “Sana barış teklif ediyorum!”

“Evet, evet! Armağanlar, büyükanne” diye Jon Jon bağırdı. “Armağanları açalım mı büyükanne?”

Rafealla çocuğunun kirpi gibi dik saçlarını karıştırıp kaşlarını çatarak “Bu paketlerden birisinin sana ait olduğunu kim söyledi?” dedi.

Çocuk onun elinin altından kaçıp sırtarak, “Ay, hadi anne” dedi.

“Çabuk gözümün önünden toz ol, minik fare. Armağanları daha sonra açacağız. Tabii eğer sana varsa ki, bundan kuşkuluyum.”

Anna, “Jon Jon, bahçeye çıkmak ister misin?” diye sordu. “Atlarımız ve köpeklerimiz..”

Jon Jon umutla “Vahşi köpekler mi?” diye sordu.

“Pek vahşi sayılmazlar” diye yanıt verdikten sonra torununun yüzündeki düş kırıklığını görüp, “Tabii hırsızları öldürürler. Onu öldürene dek paralarlar” diye ilave etti.

Rafealla güldü. “Anneciğim! Ne biçim konuşuyorsun?”

“Küçük bir çocukla konuşuyorum, şekerim.”

Ahırdaki çocuklardan birisini çağırdılar ve heyecandan yerinde duramayan Jon Jon’u dolaşmaya yolladılar.

Rafealla annesine sarıldı. İçini çekip “Eve dönmek çok hoş” dedi. “Ne kadar hoş olduğunu asla bilemezsin.”

Anna “Gerçekten bilirim” diye yanıt verdi. “Beş yıldır bu anı bekliyordum. Seni ne kadar uzun zamandır görmediğimi hiç düşündün mü?”

“Biliyorum. Beni bağışlamanı diliyorum.”

“Peki, canım. Ne gibi geçerli bir mazeret gösterebilirsin?”

“Senin mazeretin ne? Biliyorsun, sen gelip bizi ziyaret edebilirdin.”

Anna gözlerini yere indirdi. “Yüz yüze gelenedek söylemeyi yeğledim seni üzmemek istemedim.”

Rafealla paniğe kapıldı. “Ne?” diye ısrar etti. “Hasta falan değilsin değil mi? Söyle bana.”

“Evet, bana fırsat verirsen anlatacağım. Sen gittikten kısa süre sonra Cyrus hafif bir felç geçirdi. Ciddi bir şey değil. Fakat doktorlar onun uzun yolculuklara çıkmamasını söylediler.”

Rafealla, “Rupert neden bana haber vermedi?” diye sordu.

Anna sabırla, “Çünkü Odile ve Rupert geri döndükleri zaman, sana haber vermemeleri için onlardan söz aldım,” diye yanıtladı.

“Oh, Tanrım, anne, neden?”

“Şimdi iyi. Gerçekten iyi,” diye Anna kızına güvence verdi. “Kendin de göreceksin.”

Üvey babası Cyrus, Anna’nın Rafealla’nın inanmasını istediği kadar iyi değildi. Yürürken topallıyordu. Konuşmakta güçlük çekiyordu ve aşağı yukarı yirmi yaş kadar ihtiyarlamıştı.

Rafealla önce büyük bir suçluluk duydu sonra öfkelen-di. Kendisine haber vermeleri gerekirdi. Cyrus, öz babası Lucien’in kalbindeki yerini asla alamazdı, ama düşünceli, müşfik, mükemmel bir üvey baba olmuştu, Rafealla onu çok severdi.

Tanrıya şükür sonunda evine dönmüştü. Dört hafta kalacaktı ama hiç gelmemekten iyiydi.

Luiz bu yolculuğa iştirak etmemişti. Aylarca bu konuyu tartışmışlar ve sonunda birlikte onun Rio’da kalmasına karar vermişlerdi. Böylece ikinci albümlerinin son detaylarıyla da yakından ilgilenecekti. Bazı karıştırmalar yapmak istiyor ve onların da mükemmel olmalarına çalışıyordu.

Zorlu bir yıl geçirmişlerdi. Luiz evli olduğunu açıklayınca, Rafealla güvence içindeki yeni dünyasının yıkıldığını hissetmişti. Sevip güvendiği yegane insan onca zamandır kendisine yalan söylemişti.

Luiz hırsla, “Yalan söylemedim” dedi.

“Tabii yalan söyledin. Yaşantımızı bir yalan üstüne kurmuşuz.”

“Hayır Rafealla.” Ve Brezilyalılar gibi omuz silkti. “Sen bana evli olup olmadığımı hiç sormadın ki.”

Rafealla öfkeyle patladı. “Tanrı seni yok etsin, hergele. Bunun ne olduğunu sanıyorsun? Oyun mu? Şaka mı? Belki senin için şaka olabilir ama ben hiç komik bulmuyorum.”

Alelacele iki valizini toplayıp, Jon Jon’u da kapıldığı gibi

Tinto, Maria ve yedi çocuklarının yaşadığı evin kapısına dayandı.

Tinto filozofça, “Ona kiminle evli olduğunu sordun mu? Ne zaman evlendiğini araştırdın mı? Kadını seviyormuymuş? Eğer seviyorsa, neden seninle yaşıyor?” diye dedi.

Soruların hepsi iyiydi. Bunları bilmek Rafealla’nın hakkıydı. Tekrar fırtına gibi eve dönüp Luiz ile yüzleşti.

Luiz sükunetle her şeyi anlattı. Teneke mahallesinde doğunca gelecek için fazla ümit yoktu. Ağabeylerine, ablalarına baktıkça Luiz bir kapana sıkıştığını hissediyordu ve kapandan kurtulmanın hiç yolu yoktu. On dört yaşında diğer akranlarıyla birlikte sokakları arşınlayıp, arada sırada zengin turistleri soyarak veya büyük otellerden bir şeyler çalarak yaşıyorlardı. On altı yaşında turistlerle yatıp kalkmaya başlamıştı - çünkü bu iş onları soymaktan daha zevkliydi.

“Günün birinde bir kadınla karşılaştım,” umursamazlıkla omuzlarını silkti. “Yaşlı bir kadındı. Ve bana kaçış yolunu teklif etti.”

“Sen de kabul ettin?”

“Evet, kabul ettim.” Luiz’in yakışıklı yüzü karardı. “Eğer benimki gibi bir yaşantın olsaydı sen de kabul ederdin. Ben on sekiz yaşındaydım. Kadın ise elli yedi. Brezilyalı bir kadındı. Ne zengin ne de fakirdi. Beni teneke mahallesinden kurtardı. Bana giysiler aldı, müzik derslerimin parasını ödedi ve İngilizce öğrenmemi sağladı.”

Rafealla midesinin bulandığını hissetti. “Şimdi o kadın nerede?”

“Bir bakım evinde. Yıllardır orada. Şimdi ona bakmak sırası bende. Onu boşayamam, buna layık değil. Rafealla, yakında ölecek. Öldüğü zaman özgür kalacağım. O zaman kadar...”

Rafealla’nın yapacağı hiçbir şey yoktu. Ancak ona anlayış gösterebilirdi ve istemeden onun sadakatine hayran kaldı. Jon Jon’u alıp tekrar Luiz’in yanına taşındı. Buna en çok Tinto sevindi. Çünkü ikili olarak müzik dünyasında gün geçtikçe şöhretleri artıyordu.

Amerikalı süperstar Soul şarkıcısı Bobby Mondella kente gelince Rafealla ve Luiz'le tanışmak istemişti. Tinto sevinçten havalara uçuyordu. Özellikle üçü kaynaşıp dost olunca çok sevindi. Tinto hemen gelecekte Amerika'da parlayacaklarını düşünüp hayaller kurmaya başladı.

Rafealla, Bobby'yi çok seviyordu. Ona bir ağabey gözüyle bakıyordu - su katılmamış bir İngiliz olan Rupert nasıl beyaz kanına hitap ediyorsa, Bobby'de damarlarındaki zenci kanına hitap ediyordu. Onun, Hollywood, New York ve hızlı yaşam hakkında anlattığı öyküleri saatlerce, hiç bıkmadan dinleyebilirdi. Bobby'nin bazı iç huzursuzlukları olduğunu ve yavaş yavaş onlardan kurtulduğunu sezinliyordu. Yaptığı müzik harikaydı. Luiz ve kendisiyle birlikte sahneye çıkması Rafealla'ya sonsuz bir zevk vermişti.

Kazayı duyduğu zaman Rafealla da herkes gibi şok geçirmişti. Luiz'le birlikte hemen hastaneye koşmuşlardı ama onu görmelerine izin vermemişlerdi - hiç kimseyi yanına sokmuyorlardı. Hastanedeki odasının kapısında silahlı nöbetçiler bekliyordu ve bir gece gizlice onu Amerika'ya götürmüşlerdi.

Haber gazetelerin baş sayfalarında yer almıştı:

Sarhoş süperstar düştü!
Bobby Mondella - sarhoş kör!

Rafealla anlayamıyordu. Bobby artık ağzına pek içki koymuyordu, kendisinde yükseklik fobisi olduğunu iddia edip, terasa çok nadir çıkardı. Bir kadınla birlikte yaşadığını söylemişti. Rafealla o kadını da çok merak ediyordu. Olay sırasında kadın neredeydi?

Gazeteleri satır satır tarayan Rafealla, kadın hakkında tek bir söz yazılmadığını fark etti. Bütün gazetelerde hemen hemen aynı şeyi yazıyorlardı. Kaza sırasında Bobby'nin yalnız ve kendisini bilmeyecek kadar sarhoş olduğunu iddia ediyorlardı.

Birkaç kez Luiz ve Rafealla Amerika'yı arayıp onunla konuşmak istemişlerdi. Fakat sonunda kısa resmi bir mektup

almışlardı: “Bobby Mondella iyi dileklerinize teşekkür ediyor” falan filan gibi.

Zamanla onunla bağlantı kurmaya çabalamaktan vazgeçtiler.

Muhteşem bir hindi ziyafetinden sonra tıpkı eski günlerde olduğu gibi Rafealla’nın odasına çekilmişlerdi.

İki kız Rafealla’nın yatağının üstünde oturmuş konuşuyorlardı. Odile, “Eddie Mayfair’in seni hiç aramaması biraz garip değil mi?” diye sordu.

Rafealla kendisini savunurcasına, “Neden arasın? Biliyorsun, biz boşandık” diye yanıt verdi.

Odile yüzünü buruşturdu. “Gerçekten mi? Hiç bilmiyordum.”

“Sus be!”

“Hayır, sen sus, yıldız hanım.”

Rafealla kıkırdadı. “Benim ünlü olduğumu fark ettiğine sevindim.”

“Tabii. Tanrının belası Güney Amerika’da ünlüsün. Burada senin ismini duyan yok. Onun için havalara girme.”

Rafealla güvenle, “Duyacaklar” dedi.

“Evet, Eddie Mayfair’in o zaman koşarak sana geleceğine kalıbımı basarım. Belki de yaşam öyküsünü Dünya Haberler Gazetesine satar - “Rafealla ile geçirdiğim Günler. Ne büyük vurgun!”

“Sen aklını Eddie ile bozmuşsun.”

“Sadece merak ediyorum. Seni iyi tanırım, Eddie Mayfair öyküsünün altında anlattıklarından daha başka şeyler yattıyor. Örneğin, neden hiç Jon Jon’u görmek istemiyor? Çocuğun babası. Bu normal değil!” Odile elini ağzına kapattı. “Bok canına! Şimdi anladım! Bunca zaman sonra jeton yeni düştü!”

Rafealla usanç içinde, “Neyi anladın?” diye sordu.

“Dünyanın en salak insanı olduğumu düşünmüştündür!”

Kupkuru bir sesle, “Sadece zaman zaman” diye yanıt ve-

ren Rafealla sigaraya uzandı. Halbuki Luiz'e sigarayı bıraka-
cağına söz vermişti.

Odile hafifçe fısıldadı. "Eddie, Jon Jon'un babası değil değil
mi?"

Rafealla yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Buz gibi
gözlerle Odile'in yüzüne baktı. "Sakın böyle bir şey söyle-
meye kalkışma."

Odile ısrar etti. "Doğru, değil mi? Doğru olduğunu bili-
yorum. Yadsımana veya itiraf etmene gerek yok, çünkü bili-
yorum. Yüzündeki ifade seni ele verdi." Hayretler içinde ba-
şını iki yana salladı. "Jon Jon da Eddie'ye hiç benzemiyor.
Bunu daha önce neden fark etmediğimi anlayamıyorum."

Rafealla öfkeyle arkadaşını uyardı. "Eğer bundan birisine
söz edecek olursan, seninle asla konuşmam."

Odile'nin mavi gözleri ilk kez ciddileşti. Arkadaşının elini
avuçlarının arasına aldı. "Biz ikimiz nerdeyse kan kardeş sa-
yılırız değil mi?" diye heyecanla sordu. "Bana her şeyini an-
latabilirsin, senin sırrın benim sırrım demektir."

Bir bakıma Odile'e içini dökmek çok rahatlatıcıydı. Bun-
ca yıldır içinde sakladığı sırlarını, anlatıp rahatladı. O sıcak,
boğucu gece, Kris Phoenix'in limuzininin arka koltuğundaki
kaçamağı, Eddie'nin yalanlarını, ondan yediği dayakları ve
sonunda eşcinsel olduğunu öğrenmesini teker teker anlattı.
Bir ölçüye kadar Luiz'in evli olduğunu bile Odile'e açıkladı.

Odile hiç sesini çıkartmadan dinledi. Sonra Rafealla'nın öy-
küsü sona erince arkadaşını kucakladı. "Bana daha önce
güvenmeliydin" dedi. "Belki sana yardımcı olamazdım, ama
hiç olmazsa Eddie denilen o hergeleyi birlikte bir güzel pa-
taklardık."

"Eddie'nin hiç suçu yoktu. Onu istemediği bir evliliğe ben
zorladım."

"Şunun söylediğine bak, her zaman başka insanların adı-
na mazeretler bulursun. Bu huyundan vazgeçip biraz katılaş-
malısın."

"Bu bir emir mi?"

“Evet, emir. Bak sana söylüyorum, sakın Luiz denilen o tipte evlenmeye acele etme.”

“Odile, Luiz’e tip diyemezsin,” diye karşı koydu. “O, sıcak ve müşfik, sevecen bir erkektir. Ayrıca ben ona aşığım.”

Odile kuşkuyla kaşını havaya kaldırdı. “Unutma, albümün üstünde onun resmini gördüm. Çok yakışıklı ve belki de çok güçlü bir erkek, ama evli. Onun için dikkat et - sakın tekrar bir tuzağa düşeyim deme.”

Rafealla güldü. “Onunla tanışman gerek.”

“Niyetim öyle. Rupert’e emir verdim. Bu yaz Güney Fran-sa’ya gitmek yok. Rio’ya geliyoruz. Seni sahnede görmeye can atıyorum!”

İki hafta ailesinin yanında kalmak Rafealla’ya yetmişti. Ha-rika insanlardı ama kendini boğuyorlardı. Annesi kendisine hâlâ yeni yetme bir genç kız gibi davranıyordu, Rupert de şa-ka ve alaylarıyla sinirine dokunuyordu.

Bağımsız yaşamaya alışmıştı. Ayrıca, Luiz’i de çok özle-mişti. İkinci haftanın sonunda Jon Jon da arkadaşlarının ya-nına dönmek istemeye başlamıştı.

Heathrow Havaalanı’nda ailesinden ayrılmak da ayrı bir azaptı. Bir kez Jon Jon ile birlikte yola koyuldular mı her şey yoluna girecekti.

Yazıhanesinde aşağı yukarı dolaşan Tinto heyecanla, “Mar-cus Citroen çok ilgilendi” dedi.

Marcus Citroen’in kim olduğunu çok iyi bilen Rafealla “Kim?” diye sordu. Onu nasıl unutabilirdi?

“Marcus Citroen Amerika’da Blue Cadillac Plakları’nın sahibi,” diyen Tinto adeta zevkten havalara uçuyordu. “Blue Cadillac en büyük balıklardan birisi.”

Rafealla ilgisizce “Ben onun otomobil markası olduğunu sanıyordum” dedi.

Luiz şaşkınlıkla ona baktı.

“Karnaval için buraya geliyor. Her yıl gelir.” diye Tinto de-vam etti.

Rafealla “Aman ne güzel” diye mırıldandı.

“Ve sizinle tanışmak istiyor.”

Luiz kesip attı. “Peki, tanışırız. Amerikan pazarını düşünmek zamanı geldi.”

Tinto boğazını temizledi, olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. “Bunu size nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, onun için lafı evirip çevirmeden hemen konuya gireceğim. Onun tanışmak istediği Rafealla. Blue Cadillac ikili şarkıcılara ilgi duymuyor.”

Rafealla hemen kararını bildirdi. “Pekala, öyleyse ben onların işine yaramam. Gidip başka kapıyı çalsınlar.”

Tinto, “Rafealla..” diye söze başladı.

Rafealla kurumla uzun saçlarını geriye itti. “Tamam, konu kapandı.”

Tinto kendisini desteklemesi için dönüp Luiz’e baktı. Luiz omuzlarını silkti.

Rafealla kısaca, “Bu günlük başka iş var mı?” diye sordu. “Eğer yoksa, yüzmeye gidiyoruz. Yazıhaneyi kapatıp sen de bizimle gelmek ister misin, Tinto?”

Düş kırıklığına uğrayan menajer başını salladı.

Luiz ile Rafealla el ele tutuşup yazıhaneden çıktılar ve yolun karşı kaldırımında duran Luiz’in kırmızı spor arabasına doğru yürüdüler. Rafealla’dan yirmi altıncı doğum günü armağanıydı.

Yoldan geçenler gözlerini kısıp onlara baktılar. Yerli yıldızları herkes tanıyordu. Yoldaki kadınlara ve erkeklere, ikisi de gençliği ve şöhreti temsil ediyorlardı.

Öğle tatilinde yemek yemeğe çıkan bir sekreter utana sıkıla içinde Luiz’in resmi bulunan bir dergiyi uzatıp onun imzasını istedi.

Luiz gülümseyip onun ismini sordu.

Rafealla kızın yüzünün kızardığını fark etti. Luiz’e sanki bir ilaha bakar gibi bakıyordu, kızın yanından uzaklaştıktan sonra Rafealla, “Kadınlar senin vücudunu istiyorlar” diye ona takıldı.

“Ama sevgilim benim vücuduma birisi el koydu.”

“Bilmiyor muyum!”

Her nedense yüzmeye gitmediler. Eve dönüp bütün günü tembel tembel yatakta geçirip seviştiler. Jon Jon evde yoktu. Hafta sonu için bir arkadaşına gitmişti. Böylece Cuma gecesi tatlı bir şekilde hiç rahatsız edilmeden Cumartesi sabahına dönüştü.

Erkenden uyanan Rafealla, güzel bir kahvaltı hazırlayıp Luiz'e sürpriz yapmak istedi. Pek iyi bir aşçı sayılmazdı, ama hiç olmazsa domatesli, domuz pastırmalı bir omlet yapabildi. Çıplak vücuduna büyük bir tişört geçirdi. Uzun saçlarını tek örgüyle ensesinde topladı ve usul usul şarkı söyleyerek mutfakta kahvaltı hazırlamaya koyuldu.

Luiz cırılçıplak uyurdu. Cırılçıplak mutfığa geldi. Siyah saçları darmadağınktı atletik vücudu da güneşten bronz gibi yanmıştı.

Onun iki bacağının arasına bakıp işaret eden Rafealla “Galiba seni seviyorum” dedi.

Bu sözlerle uygun harekete geçen Luiz ona arkadan sarıldı ve elleri tişörtün altına kayd.

Kısa süre sonra omlet tarihe karıştı. Birbirlerinin olduktan sonra yiyeceğe kimin ihtiyacı vardı?

BOBBY MONDELLA

1986

“**B**AY Mondella?”

Çok uzaklardan bir ses geliyordu.

“Bay Mondella, beni dinliyor musunuz?”

Bu ne salakça sözdü? Dinlemekten başka hiçbir şey yapamazdı. Hastane yatağında başından ayak parmaklarının ucuna dek sargılar içinde yatıyordu. Tıpkı fırında kızartılmak üzere paketlenmiş tavuğa benziyordu. Gözleri bile bağlıydı. Morfin iğnesi yapmışlardı, ama hiç dinmeyen o korkunç zonklamayı hâlâ hissediyordu.

Doktor ciddi bir sesle, “Bay Mondella, beni görebiliyor musunuz?” diye sordu.

“Gözümün üstündeki Tanrının belası sargıları çözünce göreceğim” diye mırıldandı.

Doktor, “Sargılar çözüldü” dedi. “Beni göremiyorsunuz değil mi? Görüyor musunuz.. görüyor musunuz.... görüyor musunuz....?”

Bobby birdenbire yatağın içinde doğrulup oturdu. Bütün vücudu ter içinde kalmıştı. Bir numaralı karabasan başlamıştı. Ulu Tanrım! Bir yıl önceki o uğursuz gecede meydana gelen korkunç olayı tekrar yaşamadan gözüne uyku bile girmiyordu.

Ümitsizce ‘ben körüm’ diye düşündü. Tanrının belası bir körüm. Ve hiç kimse kör olduğuma aldırıyor.

Titreyen elini uzatıp baş ucundaki viski şişesini araştırdı. Havaya uçan gece lambası, yere düşünce boğuk bir gürültü çıktı.

Hırsından çatlayacak hale gelen Bobby yüksek sesle “Bok canına!” diye bağırdı.

Bir hafta önce tuttuğu kız koşarak odasına geldi. Tatlı sesi, Sara isminde bir kızcağızdı. Yanında çalıştırdıklarının en iyisiydi. Bir dizi özel yardımcı tutmuştu. Ama hiç biri yanında uzun süre kalmamışlardı. Ayrıca hepsi de kendisini deli etmişlerdi. Sara’dan önce kendisine bir erkek bakıcı tutmuştu. Bütün giysilerini çalıp çırpıp kendisini dımdızlak bırakan, gece yarısı eve kadınlar getirip, sevişirlerken gürültüler çıkartan “İyi bir kardeşti.” Orosu çocuğu.

Sara endişeyle “İyi misiniz, Bay Mondella?” diye sordu.

“Evet, çok iyiyim.”

Hayır, bebeğim, hiç iyi değilim. Yaşantım baştan sona berbat oldu ve artık bu sittirici oyuna bir son vermek istiyorum. Çünkü, hey - artık bu yaşantıya daha fazla dayanamayacağım.

Kıza kabaca, “Git yat” dedi.

“Sorun değil. Zaten uyanıktım,” diye kız teskin edici bir sesle yanıt verdi. “Durun, kırılıp dökülenleri toplayayım.”

Onun kokusunu duyuyordu. Hafif bir parfümle karışmış dişi kokusuydu. En son yanında çalışan yardımcısı eski hemşire bozuntusu, dezenfektan ve horgörü kokuyordu.

“Yerdeki öplere boş ver, bana yeni bir şişe getir.”

Kız, “Gecenin bu saatinde mi, Bay Mondella” diye hayretle sordu.

Bobby’nin öfkesi iyice kabarıp taştı. “Ne olmuş yani? Benim için fark eder mi sanıyorsun?”

Sara yerinden kıpırdamadı. “Eminim ki etmez. Fakat sizin ihtiyacınız iyi bir uyku.”

Tanrım! Şimdi de karşısına bir iyilik meleği çıkmıştı. Bu da kendisini içkiden uzak tutup, tekrar eski yaşantısına döndürmeye çabalayacaktı. Hayır efendim, çok teşekkür ederim.

Kızın neye benzediğini merak etti. Şöyle iştah açıcı, sulu, olgun bir şeye benziyordu. Odanın içinde dolaşmasından anlıyordu. Gençti. İşe alırken yirmi beş yaşında olduğunu söylemişti.

Dayanılmayacak kadar kadın arzuluyordu. Uzun zamandır böyle bir şey hissetmemişti. Şimdiki durumu görmelerine izin verdiği kadınların hepsi, gece yarısı şoförünün alıp eve getirdiği parayla iş tutan tele kızlardı.

İçinden bir ses, ‘kızı rahat bırak’ diye uyardı. İyi bir şeyi berbat etme. O senin yanında çalışan birisi.

Zıyanı yok. Zaten hiçbir şeyin zıyanı yoktu.

Sesine sıcak bir ifade vererek, “Sara” dedi.

Kız usança, “Evet, Bay Mondella?” diye yanıt verdi.

“Hey, bebeğim, bana Bobby diyebilirsin, benden utanma. Resmi işlerden hiç hoşlanmam.”

“Pekala.”

“Sara?”

“Evet.”

“Gel yatağın kenarına otur. Konuş benimle. Bana kendini anlat.”

Kız ciddiyetle yanıt verdi. “Giyinik değilim.”

Bobby acı acı güldü. “Bebeğim, ben senin yarı çıplak halini görmem değil mi?”

“Bay Mondella, vakit çok geç.”

“Bana Bobby de,” diye terslendi.

Kız onu yatıştırmak istercesine “Pekala” dedi.

Emir verircesine, “Gel otur” dedi.

“Yapamam.”

Bobby patladı. “Yani sen ne demek istiyorsun?”

Sara derin bir nefes alıp konuşmaya başladı. “Bay Mondella, size yeni bir şişe viski getireyim. Yanınızda size yardımcı etmek için çalışıyorum. Lütfen bunu unutmayın.”

Kızın odadan çıktığını duydu. Kaltak! Bir zamanlar Bobby Mondella gibi bir yıldızın koynuna girebilmek için yerlere diz çöküp yalvarırdı. Evet, canı cehenneme. Kendisini ne sanıyordu? Yarın sabah onu işten kovacaktı.

Sara telaşla Bobby’nin yatak odasından çıkıp, salondaki bara doğru seyirtip arkasına baktı. Üstüne ateş basmış, kesik kesik soluyordu. Kasa kasa viski şişeleri depo edilmişti. Adam kendisinden geçinceyedek kafayı çekiyordu ve buna kimse aldırmıyordu. Eve, yalnızca doktorunun, şoförünün ve işlerini yöneten menajerinin girmesine izin vardı. Sara o insanların hiç birine güvenmiyordu. Doktoru neden onun içki içmesine mani olmuyordu? Şoförü nasıl oluyordu da çeklere imza atıyordu. Herhalde adamcağızı soyup soğana çeviriyordu? İşlerini yöneten menajeri de neden ona doğru dürüst önerilerde bulunmuyordu? Bütün parası çeşitli yatırımlara bağlanmıştı, Bobby de bu yatırımları avukatı ile kontrol bile ettirmemişti. İlk önce, bu saray yavrusu malikaneden çıkıp, küçük bir ev kiralamalıydı. Her hafta avuç dolusu para akıyor fakat bunun karşılığında pek fazla bir şey gelmiyordu. Arada sırada şarkılarının telif haklarından birkaç kuruş geliyordu.

Sara gözünün önünde gelişen olayları hayretle seyrediyordu. Burada çalışmaya başlayalı bir hafta olduğu halde, dönen pisliklerin kokusunu bir kilometre uzaktan duyuyordu.

Sara Johnston zeki bir kızdı. Philadelphia’da doğup büyümüştü. On sekiz yaşında liseden mezun olur olmaz hemen iş idaresi kurslarına devam etmişti. Ondan sonra özellikle gösteri dünyasından müşterileri bulunan babasının muhasebe şirketinde çalışmaya başlamıştı. Caz şarkıları söyleyen bir kadın sanatçı, iki menajeri ve şarkıcı bir trio’nun hesaplarını tutuyordu. Gösteri dünyasının girdileri, çıktıkları Sara’nın bü-

yük ilgisini çekiyordu ve özellikle müzik dalına büyük ilgi duyduğunu fark etti. Sara da meslek olarak şarkıcılığı seçmek isterdi. Ama ne yazık ki, sesi hiç güzel değildi. Ayrıca model olmayı da düşünmüştü, ama boyu fazla kısa ve hatları yuvarlaklı.

Babasının yanında çalışmak, yalnızca daha heyecanlı işlere atılabileceği ilk basamaktı. İş bağlantıları sayesinde, Bobby Mondella'nın özel bir yardımcı aradığı haberini alınca, hemen ertesi günü California'ya uçup iş görüşmesi yaptı. Önce Bobby'nin işlerini yöneten menajeri, Nils Holmer ile görüştü. Gözleri felfecir okuyan zenciye benzer beyaz bir adamdı. Sonra Bobby'yi gördü. Onunla karşılaşınca şok geçirdi. Pencerenin yanındaki bir koltukta oturuyordu. Fil gibi kilo almış ve ayrıca traş bile olmamıştı. Saçları da fazlasıyla uzun. Genelde çok bakımsız bir haldeydi. Yanları kalın kara göz-lükler; bütün yüzünü çevreliyordu.

Bobby Mondella'yı yakından ilk gördüğü günü anımsadı. 1979 yılından Philadelphia'da sahnede görmüştü. Sara on sekiz yaşındaydı ve o günedek gördüğü en yakışıklı erkek olduğunu düşünmüştü. Şimdi bu pencerenin yanında oturan hayata küsmüş erkeği görünce, içinde büyük bir nefret dalgası kabardı.

Bobby kabaca, "Kız, bu işi neden istiyorsun?" diye sordu. "Çünkü paraya ihtiyacım var" diye yalan söyledi.

"Bok canına, kör bir adamın yanında ömür geçirmek için yeterli bir sebep. Onu işe al Nils."

Sara on gün sonra işe başladı, onun yanında bir hafta çalıştıktan sonra, Sara Johnston kendi kendisine yemin etti, bu insan çöküntüsünü tekrar hayata döndürecek.

"Neye benziyorsun?"

"Affedersiniz, anlayamadım?"

"Kız, sen İngilizce konuşuyorsun. Sorduğum sual yeterince anlaşılıyor."

Aradan bir hafta daha geçti. Sara hâlâ onun yanında çalış-

şıyordu. O gece kendisine asılmasına rağmen işinden ayrılmamıştı.

“Oh, omuzlarımadek uzanan siyah saçlarım var.”

“Gel onlara dokunayım.”

“Sizinle bir pazarlık yapalım.”

Bobby bıkkınlıkla, “Ne istiyorsun, bebeğim?” diye sordu.

“Eve bir berber getirip saçlarınızı kestirmeme izin verin, böylece saçlara dokunmuş olursunuz.”

Bobby kinayeyle güldü. “Çok hoş.”

“Anlaştık mı?”

“Neden benim saçlarımı kestirmek istiyorsun ha? Kimse beni görmüyor ki?”

“Bütün gün ben görüyorum ya.”

“Bunun karşılığında para alıyorsun.”

Sara sesinde hafif bir alayla, “Evet, alıyorum” dedi.

Bu kıza çok bozuluyordu. Açık sözlüydü, işini kaybetmekten de korkmuyordu. Tatlı sesli Sara, kaya gibi sert küçük bir kızdı.

“Pekala, anlaştık. Gel buraya.”

Sara ona doğru ilerleyip, koltuğunun yanında durdu. Bobby elini kaldırıp, onun gür kıvrıkcık saçlarına dokundu. Derin derin nefes alarak, kızın hafif güzel kokusunu içine çekti ve oh, hayır - işte yine o eski aşına duyguyu hissediyordu. Bu kız cinsel güdülerini uyarıyordu. Onda ne vardı?

Sara’nın ne olduğunu anlamasına fırsat kalmadan, Bobby ellerini indirip onun göğüslerini avuçladı ve bir sürprizle karşılaştı. Bu kızın malı mülkü de yerindeydi. Fazlasıyla yerindeydi, bu kız bir içim suyd.

Sara öfkeyle geri çekildi. “Yapma!”

Bobby “Buraya gel!” diye buyurdu.

“Olmaz.”

Bobby kabaca “Hey bebeğim, sen bu işte çalışmak istiyor musun yoksa istemiyor musun?” diye sordu.

“Bay Mondella, cinsel saldırı cezası diye bir şey duydunuz mu?”

“Ay bok canına, defol. Şoförümü yolla.”

Şoförü, uzun kıvrıkcık saçlı, yüzünde devamlı alaycı bir ifade

olan sinir bir adamdı. Onu işten kovmak Sara'ya büyük bir zevk verecekti.

Şoför, Bobby'nin odasında beş dakika kaldı ve yarım saat sonra yanında koca memeleri daracık giysisinden dışarıya fırlayacakmış gibi duran çirkin zenci bir kadınla geri döndü.

Şoför çapkınca bir arsızlıkla, "Orospu saati, ayrıca güzel olmalarına da gerek yok" dedi.

Bobby'nin bir orospuyla yattığını düşünmek Sara için dayanılmaz bir işkenceydi. Bu iğrenç, uyuz şoförü öldürmek istiyordu, fakat bin bir zorlukla soğukkanlılığını korudu. Havadan sudan konuşmuş gibi, "Onları ne kadar sık buraya getirtir?" diye sordu.

Bir kibrit çöpüyle dişlerini karıştıran şoför "Pek sık getirtmez. Herif artık şeyini kaldıramıyor," diyerek göz kırptı. "Bizler, yani normal damızlıklar gibi yapamıyor artık."

Yatak odasında. Bobby duyguları ve cinsel yeteneksizliğiyle mücadele ediyordu. Şoförü haklıydı. Bobby Mondella artık o işi yapamıyordu. Uğraşmasına ne gerek vardı? Zaten başka şeylerle de uğraşması gereksizdi. Bir zamanlar zirvedeydi, şimdi ise salya sümük üstüne atlayan ucuz bir orospuyla yerin dibindeydi.

Bobby Mondella. Gözden düşen yıldız. Kelimenin tam anlamıyla, düşmemişti, Rio'da balkondan aşağıya atmışlardı. Başından aşağıya içki duşu yaptırmışlar ve apartmanın onuncu katından aşağıya atmışlardı. Ulu Tanrım! Kendisini öldürmek istemişlerdi, ama o başından geçenlerin öyküsünü anlatabilmek için ölümden kıl payı kurtulmuştu - tabii hiç kimse anlattığı öyküye inanmamıştı. Polis dahil herkes "Sen sarhoştun. Tek başınaydın ve düştün" diye ağız birliği etmişlerdi.

Kendisinin bütün direnmeleri, tartışmaları olayın başka türlü olduğunu anlatmasında hiçbir işe yaramamıştı.

Hepsinin canı cehenneme. Bobby başına gelenlerin kaza olmadığını biliyordu. Eğer güneş tentesine takılmasaydı şimdi öbür dünyayı boylamış olacaktı. Birisi kendisini öldürtmek istemişti. Fakat bu işi ayarlayan kişiye bir isim veremiyordu.

Verse de ne yazardı? Zaten bitmişti. Adamlar istediklerini elde etmişlerdi.

Polis olay yerine gelmeden çok önce, Nova'nın hiçbir iz bırakmadan kaçtığı anlaşıyordu. Kaltak karı. Sürtük. Sanki hiçbir şey olmamış gibi tekrar Marcus'a döndüğünü duymuştu. Tabii Bobby'i de aramaya zahmet etmemişti. Vücuduncaki her kemik lime lime kırık hastanede yatarken bile aramamıştı.

Kırılan kemikler iyileşmişti. Ama gözleri görmüyordu. Kör olmuştu ve hiç kimse bunun nedenini açıklayamıyordu. Klinik değil, psikolojik bir olay adını veriyorlardı.

Psikolojikmiş. Ha! O modern aletli doktorlar ne bok biliyorlar ki? Eğer görebilse görürdü. İşte bu kadar basitti.

Her şeyin üstesinden Nichols Kline gelmişti. Gazetecileri hastaneye yaklaştırmamak için nöbetçiler tutmuştu. Özel bir uçakla, Los Angeles'e dönmüşlerdi. Nichols bir ev kiralayıp, ilk altı ay, özel hemşireler ve güvenlik görevlileri tutmuştu. Ve parasını yönetmesi için Nils Holmer'e umumi vekaletname vermesini ayarlamıştı.

Para anlaşması pek ahım şahım değildi. Bütün paralar, harcanmış, harcanmış, harcanmıştı, gelir diye bir şey yoktu. Ezel-den beri mali işlerden pek anlamazdı. Para konusunu hep muhasebecilerine ve işlerini idare edenlere bırakmıştı. Şimdi Nils hiç paraları kalmadığını söyleyip başının etini yiyiyordu. Nichols da hiçbir iz bırakmadan yaşantısından çıkıp gitmişti.

Nils bir sürü kötü haberle gelince, Bobby "Anlamıyorum" dedi. "Tanrının belası ülkede en çok para kazanan yıldızlardan birisi olduğumu bilmen gerek. Bütün bu paralar hangi cehenneme gitti?"

"Vergiler, masraflar, faturalar, kötü yatırımlar. Ayrıca çok mürşif bir yaşantın vardı."

"Ulu Tanrım! Senin görevin yatırımlara bakmaktı. Ne oldu?"

Nils alınmış gibi göründü. "Ben yatırımları yaparım. Ama onları garanti edemem ki. Bobby, mali havayı benim kontrol etmeme olanak yok."

“Yani şimdi bana her şeyimi yitirdiğimi mi söylemek istiyorsun?”

Nils omuzlarını silkti. “Yaşantını sürdürecekt kadar paran var. Bu evden çık ve daha küçük bir yere taşın. Ben bir süre ülkeden ayrılacağım. Senin işlerini yönetecek birisini bulurum.”

Bobby, oyuna getirildiğini biliyordu. Ama ne önemi vardı? Artık gidecek hiçbir yeri yoktu. Bitmişti. Bu acıyı uzatmaya ne gerek vardı?

O gece komaya girdi. Eline geçen Tanrının belası her türlü hapyı yuttu.

Sara, onu gece saat üçte buldu. Banyoda baygın yerde yatıyordu, ilaç şişleri ve yere dökülen haplar da etrafına saçılmışlardı.

O andan itibaren Sara dizginleri ele aldı. Sara Johnston kararlı genç bir bayandı ve Bobby Mondella’yı tekrar ait olduğu zirveye oturtacağından hiç kuşkusuydu.

KRIS PHOENIX

1987

“**M**ARCUS Citroen, Temmuz ayında karısının Vali Jack Highland için düzenleyeceği yardım toplama partisinde konser vermeni istiyor.”

Mükemmel George Hamilton gibi güneş yanığı teni ve tenis beyazı giysiler içindeki Hawkins Lamont konuşuyordu. İkisi karşılıklı, Polo Lounge’un bahçeli salonunda oturmuş öğle yemeği yiyorlardı.

Ağzındaki ekmek lokmasını çiğneyen Kris, “Marcus Citroen’in Tanrı belasını versin” dedi.

Hawk kaşını hafifçe havaya kaldırdı. “Bu ne anlama geliyor?”

Kris menajerine baktı. “Şu demek ki, Kris Phoenix her verilen emri koş koş yerine getirmez.”

Hawk salondaki bir tanıdığına el salladı. Taze sıkılmış greyfurt suyunu yudumladı ve “Marcus benim bilmemem gereken bir şeyi mi yaptı?” diye sordu.

Kris öfkeyle, “Tanrının belası bütün plak endüstrisi biliyor” diye yanıtladı.

Hawk soğukkanlılıkla, “Bu durumda belki beni aydınlatman gerekecek” dedi.

Kris kabaca, “Haydi oradan, sen de” dedi. “Bana olup bitenlerden haberim yoktu bokunu yutturmaya kalkma.”

“Ne olup bitiyor?”

“Sharleen.”

Hawk üzüntüyle başını salladı. “Ah, çok tatsız bir olay.”

Kris heyecanla “Ulu Tanrım!” diye bağırdı. “Siz insanlara inanmıyorum. Bir kadın kendisini öldürüyor. Tanrının belası kendisini öldürüyor ve siz buna üzücü olay diyorsunuz.”

Hawk, “Senin Sharleen’i tanıdığını bilmiyordum” dedi.

“Evet, onu tanıyordum. Çok uzun yıllar önceydi. Ama arada sırada buluşup konuşurduk.”

“Uyuşturucu müptelasıydı.”

“Zavallı bir kadındı. Plak endüstrisinin, özellikle dostun Marcus Citroen’in kazık attığı zavallı bir kadındı.”

“Benim dostum - senin patronun.”

Garson kız, Hawkins’in önüne Neil McCarthy salatası, Kris’in önünde sulu bir hamburger koydu.

Kris konuşmaya başlamadan önce garson kızın yanlarından uzaklaşmasını bekledi. “Benim patronum yok. Ben kendi adıma çalışıyorum ve plak şirketim de benim sırtımdan zengin oluyor - tıpkı senin gibi, Hawk?”

Hawk soğuk sesle, “Birlikte zengin oluyoruz” diye anımsattı. Süperstarlar, nankör, cahil, kıymet bilmez ego-manyaklar diye içinden geçirdi.

Kris yeknesak bir sesle, “Her neyse” dedi. “Sharleen’in Marcus’un yüzünden intihar ettiğini bilmeyen yok. Bu büyük bir sır da değil ayrıca.”

“Bir tahmin.”

“Ne?”

“Bunlar hep etrafta dolaşan asılsız söylentiler. Benim bildiğim kadarıyla, Marcus her zaman Sharleen’e karşı çok bonkör davranmıştır. Listé başı plaklar yapmaya son verdiği zaman bile onunla yaptığı kontratı bozmamıştır.”

“Kadının kanını emdi. Sonra kupkuru kalınca, onu dımdızlak ortada bıraktı.”

“Saçma.”

“Evet, pekala. Sen kendi fikirlerine, ben de kendiminkilere inanıyorum. Ve bu yüzden yardım kampanyasında filan şarkı söylemem. Hiç yolu yok söylemem.” Cybil altın saçlı başını yaptığı işten kaldırıp “Beni seviyor musun?” diye sordu.

Kris keşke bu soruyu sormasa diye içinden geçirdi. Şimdi ne demeliydi? Evet - şeyim kalkınca seni ölesiye seviyorum. Kalkmadığı zamanlar - şey işte - bu güzel bir eğlence mi demeliydi?

Belki de kimseyi sevebilme yeteneği yoktu. Belki de yıllar önce Willow’u, o Alman domuzunun yatağında yakaladığı günden beri, kadınlara karşı duyguları değişmişti. Tabii bu arada on bin tane şarkıcı hayranlarından söz etmeye gerek yoktu.

Kris bir şey biliyordu. Kadınlar - onlara güvenilmezdi.

Cybil’in şahane yele gibi gür saçlı başını yerine iterek “Haydi, bebeğim, durma” dedi.

Bir.

İki

Üç

ATEŞ!

Daha sonra Trader Vic’den getirdikleri yemekle karınlarını doyururlarken televizyondaki Amerikan Futbol maçını izlediler. Cybil de sırtında kendisine bol gelen bir erkek gömleğini sırtına geçirip, yatağın üstünde bağdaş kurup, bir elinde pirzola kemiğini zarif şekilde kemirirken bir yandan da futbol maçını izledi.

Gece yarısı telefon açıcı acı çaldı. Genellikle Kris gece telefonlarını, yanıt verme servisine bırakırdı. Fakat bu kez kendisi açtı. İlk önce şehirlerarası telefon bağlantısının çıtırtısı-

nı duydu, sonra ümitsizce bir yalvarış. “Kris, Kris, sen misin? Şey... ben Mikki, beni hatırladın mı? Bak, seni rahatsız etmek istemem, gerçekten istemem. Fakat... Kris... Buzz’a yardım etmen gerek. Ona yardım etmelisin. Lütfen, çok ümitsiz durumdayız.”

İngiliz Havayolları’nın akşam üstü saat altıda kalkan uçağı, ertesi gün öğleye doğru Heathrow Havaalanı’na indi. İngiliz Havayolları’ndan Mike Baverstok, havaalanında Kris’i karşılayıp hiç sorun çıkartmadan pasaport ve gümrük kontrolünden geçirdi. Bir zamanlar gümrükte saatlerce alıkoyulup uyuşturucu araştırması yaparlardı. O eski tatsız günler artık geçmişte kalmıştı. O zamanlar WILD ONES’lar yeri yerinden oynatıyorlardı. Kris de böylesine saygın, akli başında bir süperstar sayılmıyordu.

Beklenmedik gelişinden, Astrid’e haber vermemişti. Kadını heyecanda tutmak için arada sırada sürpriz yapmak iyiymi.

Şoförün kullandığı Rolls Royce, Kris’i köydeki malikanesine götürdü. Astrid köpekleri dolaştırmaya çıkmıştı. Kris el çantasını boşalttı, birkaç yere telefon etti. Mikki o akşam Buzz’ı eve getireceğine söz vermişti. Kris onun gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. İnşallah gelir diye düşündü.

Astrid kapıdan içeriye girer girmez. “Akşam yemeğini dört kişilik hazırlat, sevgilim. Güzel bir kuzu kızartması.”

İki Alman çoban köpeğı sevgiyle üstüne saldırdılar. Astrid de “Kris! Burada ne işin var? Tanrım! Korkunç bir haldeyim” diye bağırdı.

Astrid’in korkunç hali kot pantolon, bol kazak, makyajsız yüzü ve at kuyruğı topladığı saçlarıydı. Kris’e göre çok güzeldi ve ayrıca taptaze sağlıklı bir görünümü vardı.

“Ben de bu evde yaşıyorum, unuttun mu?”

Kollarını erkeğın boynuna saran Astrid “Nasıl unutabilirim? Evine hoş geldin” dedi.

Bütün öğleden sonrayı yatakta geçirdiler. Kris kendisini her limanda bir karısı olan denizcilere benzetiyordu. Tanrıya şü-

kür, birlikte olduğu kadınlar karısı değillerdi, ayrıca yalnızca iki limana uğruyordu.

Astrid, Buzz ile hiç karşılaşmamıştı. Vakit yaklaştıkça korkmaya başladı.

Kris, “Sakın soğukkanlılığını yitirme” diye uyardı. “Herhalde sana ve bana hakaretler yağdıracaktır. Bu onun adettir. Ben onun söylediklerine aldırmam - onu tekrar iki ayağı üstünde durduğunu görmek istiyorum. Anladın mı?”

Astrid dillere destan Buzz Darke hakkında birçok şey okumuştur. Korkudan titreyerek, “Yemek odamızı filan kırıp dökmeyiz, değil mi?” diye sordu.

“Endişe etme. Yemekten sonra bir bahane ile Mikki’yi al bir yerlere götür. Onunla yalnız kalmak istiyorum.”

“Mikki nasıl bir şey?”

“Dinle, ikisini de dört yıldır görmüyorum. Şarkıcıların peşinden ayrılamayan zengin kızlardan birisiydi. Şimdi onu gözlerinin önünde canlandırabildin mi?”

Astrid başını salladı. Doğrusu önünde uzanan geceyi dört gözle beklemiyordu.

Kris, “Dua edelim de onu buraya getirebilsin” dedi. “Telefonda çok ümitsiz olduğu anlaşılıyordu. Ona yolda karşılaştığımızı ve akşam yemeğe gelmeleri için çok ısrar ettiğimi söylemesini tembih ettim.”

Astrid, “Yani böylece onca yoldan buraya eski bir arkadaşına yardım etmek için mi geldin ve onun daveti kabul edip etmeyeceğini dahi bilmiyorsun” dedi.

“Ortada fol yok yumurta yokken sorun çıkartma. Bunu ona borçluyum. Biz iki eski dostuz - hiç olmazsa bir zamanlar dosttuk.”

Astrid başını salladı. “İnanılmaz bir adamsın.”

“Dinle, beni canım. Onun yerinde ben de olabilirdim. Şansımız varmış olmadım. Eğer durum aksi olsaydı, bugün onun da bana yardım elini uzatacağından hiç şüphem yok.”

Buzz ve Mikki iki buçuk saat geç geldiler. Astrid artık onların geleceğinden ümidini kesmişti. Taksiyle gelmişlerdi ve

ceplerinde beş kuruş paraları yoktu. İkisi de sokak serserilerinden farksızdılar. Kris taksinin parasını ödedi.

Buzz evin içinde dolaştı. “Orospu çocuğu, lüks içinde yüyüyorsun değil mi?” diye alayla söylendi ve hakaret dolu bir edayla “Bari bana da birkaç kuruş ayırabilir misin?” diye sordu.

Görünümü korkunçtu. Grimsi beyaz teni sanki yüz kemiklerinin üstüne gerilmişti. Donuk bakışları ölü gözü gibi çukura kaçmıştı. Kötü boyalı siyah saçları, ensesinden yakası aşınmış eski püskü deri cekete sarkıyordu. Kot pantolonunun sarmaladığı ince uzun bacakları kemik yığınının benziyordu. Ayağında ise iyice aşınmış yilanderisi çizmeler kıyafetini tamamliyordu. Dudaklarının arasındaki esrarlı sigara sanki sürekli oraya yapışmış kalmıştı. Ellerini kullanmadan sürekli sigaranın dumanını içine çekiyordu.

Mikki de tombul, paşaklı, sarımsı kıvrırcık saçlı bir kadın olmuştu. Daha otuz yaşında bile yoktu, fakat yüzü kırış kırıştı, yorgun bakışları kendisini olduğundan on yaş daha ihtiyar gösteriyordu. Sırtında yeşil lekeli bir süeter ile bacağında haki renkli çuval gibi bir pantolon vardı.

Kris bir zamanlar tanıdığı o güzel Mikki’yi anımsadı ve o canım kızın nereye gittiğini merak etti.

Mikki ve Buzz hemen içkilerin yanına gittiler. Buzz sek votka içiyordu, Mikki ise kırmızı şaraba yumuldu. Ve birkaç yudumunu süveterine döktü. İçkinin döküldüğüne aldırımıyordu.

Kadehine Old Kentucky viskisi dolduran Kris “Evet, ikinizi bir arada görmek çok hoş” dedi.

Bir koltuğa çöken Buzz, “Bizi tebrik et, sabah evlendik” dedi. “Tanrının belası karı yalnızca şişman değil. Biliyor musun, inek karı gebe kalmış.”

“Şaka söylüyorsun?”

Mikki başını salladı. “Doğru, Kris. İhtiyar yaşımızda birdenbire saygın kişiler olduk.”

“Vay canına! Haydi bir şişe şampanya açıp kutlayalım.”

“Vay canına!” diye Buzz arkadaşının taklidini yaptı. “Sanki şampanya almaya parası yetmiyormuş gibi.”

Gece, Buzz'un birbiri ardına yağırdığı hakaretler ve kendisini sattığını, plak saçmalığına tutulup, her şeyi ticari amaçla yaptığını ima eden konuşmalarla geçti. Yemeğin ortasında sofradan kalkıp tuvalete gitti ve yirmi dakika sonra çıkageldi.

Buzz masadan kalktığı sırada Mikki, "Kris ona bir iş bulmalısın" diye yalvardı. "Onun ne kadar iyi olduğunu sen biliyorsun. Harikadır. Bütün yapabildiği arada sırada geri planda kötü yerlerde seanslar. Korkunç bir cinayet. Bir şey yapacağından korkuyorum..." Kan çanağına dönmüş gözlerini yere indirip, "Sharleen gibi bir şey yapacağından korkuyorum" diye fısıldadı.

"Tanrım, Mikki bu haldeyken ona iş bulamam."

Mikki kadehindeki şarabı bir yudumda içti ve hızla konuşmaya başladı. Sanki içinde bastırıldığı umutsuzluğu bir anda boşaltmak istiyordu. "Uyuşturucu artık kullanmıyor. Gerçekten kullanmıyor. Bütün ihtiyacı ona bir fırsat daha tanınması."

Kris, Blue Cadillac'ların yeni grubu. Orange Dragon'lardan söz edildiğini duymuştu. Gelecek ay İngiltere'de altı konser vereceklerdi ve bir açılış gösterisi aranıyordu. Buzz'ı iyi bir org çalgıcısı ve iyi bir geri grupla bir araya getirirse - eğer pek fazla olmazsa bile böyle numara için biçilmiş kaftandı.

"Ne yapabileceğimi bir düşüneyim bakayım. Bana onun asla uyuşturucu kullanmayacağına söz vermelisin."

"Oh, evet Kris. Sana söz veriyorum. Doğrusunu istersen bana güvenilebilirsin."

"Blue Cadillac Plaklarından birisi size haber verecek. Sana şimdi bir çek vereceğim - onu götürüp bir kliniğe yatır ve tedavi olsun, sakın bu işte benim parmağım olduğunu ona söyleme, anlaşıldı mı?"

Daha sonra uluslararası telefon konuşmasında: "Hawk, benim için bir şey ayarlamayı istiyorum" dedi.

Hawk'a istediğini açık açık anlattı.

Bir saat sonra Kris'i telefonla aradılar. "İstediklerin yerine getirilecek."

"Harika. Çok sevindim."

"Kris, bir şey var."

“Söyle neymiş?”

“Marcus Citroen’in yardım toplama partisi. Sana güvenebilir değil mi?”

RAFEALLA

1987

RAFEALLA buz gibi bakışlarla oymalı antika masanın arkasında oturan adama baktı. Marcus Citroen. Geleceği ve kurtuluşu bu adamın elindeydi. Ne garipti, kader yıllardır yaşamlarını birbirine dolamıştı.

Marcus büyük bir zafer kazanmışcasına, “Evet, şekerim” dedi. “Sana yapabileceğimi söylemiştim ve şimdi kırk beşlik plağın “Perfume Night”’in altı değişik ülkede - tabii bunların içinde yalnızca İngiltere ve Amerika önemli, bir numara-ya çıkacağını haber vermekten zevk duyuyorum.”

Ayağa kalkan Rafealla, pencereye doğru yürüyüp, dışarıya baktı. Marcus Citroen’in Londra’daki ofisi Hyde Park’a bakıyordu. Şubat ayında soğuk rüzgarlı bir gündü. Paltolarının ve eşarplarının içinde büzülmüş insanlar hızlı adımlarla adeta koşuyorlardı.

Bazı kez böylesine soğuk günlerde Rafealla Rio’yu gerçekten özlüyordu. Gerçekten neden vazgeçmişti?

Hiçbir şeyden... hiçbir şeyden...

Karnaval gelip geçti. Marcus Citroen gelip gitti. Tinto’nun bütün yalvarıp yakarmalarına rağmen, Rafealla onunla görüşmemekte ısrar etti. Tinto “Sen aptalsın” diye Rafealla’yı azarladı. “Seni uluslararası büyük bir yıldız yapabilir.” Rafealla da öfkeyle “Peki, Luiz ne olacak?” diye sordu. “Biz ikimiz bir takımız. Ya birlikte plak yaparsınız veya konu burada kapanır.”

“Ah, Rafealla, kendi geleceğini düşünsen iyi olur.”

Rafealla inatla kararından vazgeçmedi. “Benim geleceğim Luiz.”

Tinto omuzlarını silkti. “Belki, belki de değildir.” Tinto ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu, Rafealla İngiltere’deyken, Luiz’in zengin Vivienne Riccardo ile veya hayranları tarafından “sabun köpüğü televizyon dizilerinin kraliçesi” diye adlandırılan kadınla sık sık görüldüğünü söylemeye dili varmıyordu.

Rafealla neşeyle, “Olumsuzluğu bırak ve düğün hazırlıklarına başla” dedi.

Tinto şaşkınlığını gizleyemedi. “Ne zaman?”

“Pek yakında.”

“Ne kadar yakında?”

“İlk öğrenen sen olacaksın.”

Rafealla İngiltere’den döndüğünden beri Luiz biraz durgundu. Rafealla yeni albümün bittiğini sanıyordu, ama Luiz çoğu gece stüdyodan dışarıya çıkmıyordu. Rafealla “Ben de seninle gelirim” dedi.

“Çok sıkılırsın” diye yanıt verdi. “Çünkü hep teknik detaylar.”

Rafealla hafifçe karşı koydu. “Ama evde yalnız oturmaktan da sıkılıyorum.”

Luiz onu şakayla öptü. “Ah, benim şımarık küçük İngiliz sevgilim sıkılmış. Biraz sabırlı ol sevgilim. Luiz ikimiz i’in çalışıyor.”

“Ben İngiliz değilim. Ayrıca şımarık da değilim. Haydi, elini çabuk tutup şu işleri bir an önce bitir.”

Bu albümün Liz için çok önem taşıdığını biliyordu. Plajın yapımcılığını üstlenmiş ve içindeki dört şarkıyı da kendisi bestelemişti. Bütün detaylarla uğraşması çok doğaldı. Plak piyasaya çıkınca rahatlayacaktı.

Rafealla, ona huzurevinde bir yerlerde ölmekte olan yaşlı karısını sormak için can atıyordu. Ama bunun çok acımasızca bir şey olduğunu düşünüp, sesini çıkartamıyordu. Bu konuyu Luiz’in açmasını bekliyordu. Onun için yeterince üzü-

cü bir olaydı - onun sırtındaki yüke neden bir yenisini daha ekleyecekti?

Bir gece Luiz eve hiç dönmedi. Rafealla uyanıp, onu yanında görmeyince, “Luiz?” diye seslendi. Yataktan fırlayıp, evin içinde dolaştı. Jon Jon okula gitmişti, gündelik hizmetçileri Constanza da mutfağın yerlerini siliyordu.

Asık yüzlü Constanza “Beyefendi burada yok” dedi.

Rafealla “Herhalde bu gece stüdyoda yatmıştır” diye yanıt verdikten sonra hizmetçiye mazeretler söyleyerek, neden bir açıklama yapmak zorunluluğunu duyduğunu düşündü.

Stüdyoya telefon edince yanıt alamadı. Kendisini aptal gibi hissediyordu, Tinto’nun evine telefon etti. Yarı şaka, yarı ciddi “Luiz kayboldu, nerede olabileceğini biliyor musun?” diye sordu.

Tinto’nun dilinin ucuna kadar “Vivienne Riccardo’nun saten çarşaflarının arasına bak” demek geldi. Bütün kent Luiz’in kendisinden bir hayli yaşlı göz kamaştırıcı parlak yıldızla kırıştırdığını biliyordu, ama Rafealla’ya söylemeye kimse cesaret edemiyordu - hatta Tinto bile. Yine tereddüt etti. “Şey... bilmiyorum” diye söze başladı.

Karısı Maria “Telefonu bana ver bakayım” diye emir verdi. Ve kocasının elinden telefonu kapıp, “Rafealla, şekerim. Bugün öğle yemeğinde buluşalım. Seninle konuşacaklarım var. Bilmen gereken bazı şeylerden söz edeceğiz.”

Tinto inledi.

Fakat iki kadın buluşup konuşmadan önce, haber bütün yayın organlarına yayıldı. Luiz Oliveria ile Vivienne Riccardo bu sabah gizlice evlenmişlerdi.

Rafealla “Londra’yı çok seviyorum” diye mırıldandı.

Marcus masasından kalkıp onun yanına gelip durdu. “Bütün söyleyeceğin bu kadar mı? Az önce plağının bütün dünyada bir numara olduğunu müjdeledim. Bunun anlamını kavrayamıyor musun?”

Dönüp erkeğin yüzüne baktı. “Yani şimdi bir yıldız mı oldum?”

“Evet.”

“Ünlü müyüm?”

“Evet.”

“Zengin miyim?”

“Zamanla olacaksın. Ben senin elinden tutup yükselteceğim.”

Ben senin elinden tutup yükselteceğim. Bunu ilk kez söylemiyordu. İlk kez söylemiyordu.....

“Tinto. Marcus Citroen ile buluşmak istiyorum.”

“Çok geç kaldın. Adam Amerika’ya döndü bile.”

“Ona telefon et.”

“Raffi, doğrusunu istersen, belki adam sana gösterdiği ilgiyi anımsamaz bile.”

Rafealla alayla kaşını kaldırdı. “Ne ajan! Bu ne coşku!”

“Bir kez denerim.”

“Dene bakalım.”

Marcus Citroen Rafealla’yı unutmamıştı. Onun New York’a gelip hemen bir gösteri plağı yapmasını istemişti. Tinto zevkten dört köşeydi, yerinde duramıyordu.

Rafealla bunları duyunca “Unut” dedi. “Onu buraya çağır.”

“Saçmalama” diye Tinto tartıştı. “Açıkça görüyorum ki, sen bu adamın ne kadar önemli olduğunu anlamıyorsun.”

“Evet, onun önemli birisi olduğunu biliyorum. Ama buraya çağır.” İçinden bir ses Marcus Citroen’in her istediğini yapacağını fısıldıyordu.

Bir hafta ondan haber almadılar. Sonra Phoebe, Bay Citroen’in özel sekreteri telefon edip Tinto’ya, Bay Citroen’in Rio’da bazı önemli işleri olduğunu ve on gün sonra oraya geleceğini haber verdi.

Sevinçten havalara uçan Tinto bu haberi verince Rafealla sadece başını sallamakla yetindi. Tinto bir sürü planlar yapı-

yordu. Büyük adama nasıl yaklaşacağını ve en iyi anlaşmayı koparmak için ne gibi stratejiler kullanacağını anlatıyordu.

Rafealla sadece, “Hayır” dedi. “Onunla yalnız görüşmek istiyorum.”

Tinto şaşkınlıkla başını salladı. Rafealla çok garip ama harika bir kızdı - onu bir türlü anlayamıyordu. Luiz, Vivienne Riccardo ile evlenince, kendisi, Maria ve herkes onun çok üzü- lüp yıkılacağını sanmışlardı - patlayıp, sinir krizleri geçirece- ğini düşünmüşlerdi - bir şeyler yapacağından korkmuşlardı. Ama hayır. Rafealla düşündüklerinin hiç birini yapmamıştı. Olabildiğince sakindi. Yalnızca omuzlarını silkip, filozofça “Luiz yapmaması gerekeni yaptı” demişti. Ve konu kapan- mıştı.

Tinto’ya bundan böyle artık Luiz’le birlikte asla çalışma- yacağını, yaptığı tüm anlaşmaları iptal etmesini söylemişti.

Tinto endişeyle, “Peki, yeni albüm ne olacak?” diye sor- muştı. “Tabii ki tanıtma ve reklam kampanyalarına katıla- caksın değil mi?”

Dümdüz bir “Hayır” çıkmıştı ağzından. Ve sonra Marcus Citroen ile buluşmak istemişti.

Şimdi her şey ayarlanmıştı. Ve bu görüşmede Tinto’yu ya- nında istemediğini söylüyordu. Garip kızdı. Tinto onunla tar- tışmadı. Rafealla her şeyi kendi bildiği gibi yapıyordu.

Marcus Citroen ve Rafealla Le Serre, Citroen’in Copaca- bana Palace’daki dairesinde buluştular. Kız, Citroen’in anım- sadığından çok daha egzotik bir güzelliğe sahipti. Marcus ise düşük göz kapakları ve yüzündeki şehvet düşkünü sefiş ifa- desiyle Rafealla’nın düşündüğünden daha iğrençti.

“Evet, şekerim, yollarımız yine karşılaştı. Her zaman bi- raz daha güzelleşiyorsun”

Parlak yeşil gözleriyle meydan okurcasına dik dik erkeğin gözlerinin içine baktı. Marcus Citroen’den ne istediğini çok iyi biliyordu. Ayrıca Marcus Citroen’in de kendisinden ne is- tediğini çok iyi biliyordu.

Bir an Luiz’i düşündü. Fakat sonra ‘cehennemin dibine dek

yolu var, umrumda değil' diye aklından geçirdi. Duygularını kırıp inciten hayatındaki son erkekti.

Sevgili, tatlı, harika Luiz. Piç. Hergele. Bok! Daha ilk günden berî Rafealla'ya yalan söylemişti. Her şeyi bilmek istediği için özel bir dedektif tutup, öğrenmişti.

Luiz Oliveria. Gerçek adı bile değildi. Lupe Veria idi. Tenekte mahallesinde doğmuştu - tek söylediği doğru şey buydu. İddia ettiği gibi yirmi altı yaşında değil otuz iki yaşındaydı.

Luiz Oliveira veya Lupe Veira. Hırsızlıktan hüküm giymiş, bir erkek örospuydu. Talihli Vivienne Riccardo ile evlenmeden önce başından iki evlilik daha geçmişti. İlk kez, Rafealla'nın yanında çalışan ve kardeşi olduğunu iddia ettiği Juana ile evlenmişti. İkincisi Sao Paulo'da yaşlı bir kadınla dünya evine girmiş ve evlendikten altı hafta sonra kadıncağız bütün servetini ona bırakıp öbür dünyaya göçmüştü. Kadının yetişkin çocukları hemen harekete geçip vasiyetnameye itiraz etmişler ve birkaç ay süren yasal çatışmalardan sonra Luiz bir tür rüşvet gibi bir miktar parayı kabul edip haklarından vazgeçmiş ve bu olaydan bir ay sonra Rafealla'nın hayatına tekrar girmişti.

Rastlantı mıydı? Yoksa planlamış mıydı?

Rafealla bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu. Erkekler kadınları kullanıyorlardı. Şimdi Rafealla da onların kulübüne üye olacaktı.

Buz gibi sesle "Marcus" dedi - "Sana Marcus diyebilirim değil mi?"

Başparmağı ile işaretparmağını birbirine sürterek, Rafealla'yı arzuyla süzdü. "Tabii, şekerim."

"Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Ne?" Kel kafasında ter tanecikleri belirmişti. Aradığı her şey bu kızda vardı. Güçlü, zevk düşkününü cinselliği ile dünyadan soyutlanmış hali ve o harika esmer teni. Bir bakıma, Nova'yı ilk kez gördüğü günü anımsatıyordu. Onun da böyle egzotik, baş döndürücü havasını beğenmişti.

Tabii bu kız başkaydı - zaten çok iyi terbiye görmüş ve üstün bir sınıfa mensuptu. Ayrıca yetenekliydi

Rafealla adamın gözlerinin içine bakıyordu. “Marcus, oyun oynamayalım. Seninle çok açık konuşacağım.”

“Evet?”

Rafealla yine kısacık bir an Luiz’i ve Eddie Mayfair’i tekrar düşündü. Hayatının iki büyük aşkı. İki sahtekâr. İki iğrenç orospu çocuğu.

Kararlı bir sesle, “Marcus” dedi. “Ben senin gücünü istiyorum, sen de benim vücudumu. Böylece neden bir anlaşmaya varmayalım?”

“Böylece” Marcus yavaşca kolunu onun omuzlarına doladı. “Pazarlığımızda ben verdiğim sözü tuttum. Şimdi, şekerim, sanırım sıra sana geldi.”

Rafealla usulca erkeğin kollarının arasından sıyrıldı. “Daha hazır değilim, Marcus. Sonuna dek beklemeliyim. Bakalım işler nasıl yürüyecek.”

“Verdiğin sözden dönmeye kalkışmayacaksın, değil mi?”

“Hayır.”

Rafealla onunla oynuyordu. Belki de bütün oyunların en büyük uzmanı ile oyun oynadığının farkında dahi değildi. Marcus, sapıkça bir zevkle kızın bağımsız tutumundan çok hoşlanıyordu. Beklemesini isteyen bir kadınla karşılaşmak büyük bir değişiklikti. Gerçek bir eğlenceydi. Besbelli Marcus’un gerçek gücünün farkında değildi. Ona gerçek gücün ne olduğunu öğretecekti ve bu dersi vereceği günü iple çekiyordu.

“Temmuz ayında, karımın vereceği yardım sevenler partisinde şarkı söyleyeceksin” dedi ve hafifçe gülümsedi. “O zaman aramızdaki verdiğimiz sözü yerine getiririz. Ve şekerim, eminim ki bu ilişkinin çok doyurucu ve zevkli olduğunu anlayacaksın.” Bir an sustu ve sonra kelimeleri vurguluyarak “İkimiz için de” dedi.

İLK kez seviştiklerinde, Sara Johnston'un yaşantısındaki en heyecanlı gündü. Bobby Mondella'nın yanında çalışmaya, onun koynuna girmek maksadıyla gelmemiştir - ama böyle bir fırsat karşısına çıkınca, o kim oluyordu ki hayır desin? Adam belki kördü, ama Sara'nın defterinde onun daha az erkek olduğu yazmıyordu. Sara onu uçurumun eşiğinden tekrar hayata döndürmüştü. Ona bakmış, onu sevmişti. Onu artık masraflarını karşılayamadığı büyük pahalı malikaneden çıkartıp, Nichols Canyon'da sevimli küçük bir eve taşımıştı. İşlerini yürüten menajerini de kovmuştu - biraz geç kalmıştı, çünkü herif Bobby'nin parasının büyük kısmını cebine indirmişti ve büyük bir zevkle şoförünü de kovup, doktorunu da değiştirmişti.

Onu tekrar şekle şemale sokmaya hazırlanırken Bobby, "Sen çok despot bir kadınsın" diye homurdandı. "Böyle davranmayı nereden öğrendin?"

Sara'da kupkuru bir sesle, "Cennette" diye yanıt verdi. "Veya Cehennemde. Olaya bakış yönünü bağli."

Vücudunu tekrar kullanmasını öğrenmesi için onu yüzmeğe ve jimnastik yapmaya zorladığı zaman Bobby "Sen cehennemden geliyorsun!" diye yakınıyordu.

İlk kez seviştiklerinde, her şeyin, kazadan önce eskisi gibi çalıştığını anlayınca, "Sen cennetten geliyorsun" diye şakı-mıştı.

Ne mükemmel bir erkekti! Birlikte yatakta geçirdikleri saatleri düşündükçe Sara'nın eli ayağı tutmuyordu.

Bobby Mondella. Fiziksel bakımdan onu sağlığına kavuşturunca, Sara bu kez de beynini yıkamaya başladı. "Bütün hayatın boyunca böyle hiçbir iş yapmadan oturmayı mı planlıyorsun?" diye meydan okudu.

Bobby kendisini savunurcasına "Evet" diye yanıt verdi.

"Hiç yolu yok, adam."

"İnsanları iteklemekten hoşlanıyorsun küçük kız."

“Sen de iteklenmeye bayılıyorsun. Çünkü seni yine itekli-yerek zirveye çıkartacağım - ister oraya çıkmak iste, ister iste-me.”

“Defol git, kadın.”

“Adam, bana böyle bağırma.”

Kazadan beri hiç kimseyle görüşmüyordu. Fakat günün bi-rinde Sara eskiden birlikte çalıştığı müzisyenlerden birkaç ta-nesini eve davet etti. İlk önce Bobby bu işe çok kızdı. Sonra vakit ilerledikçe rahatladı, hiç kimsenin kendisini yargılama-dığını veya acınacak bir mahluk gibi davranmadıklarını gö-rünce kabullendi. Sonunda çok eğlendi. Ve o gece yatakta Sa-ra’ya olan minnetini gösterdi.

Ertesi sabah piyanonun başına geçip şarkılar söyleyip bes-te yapmaya başladı.

Sara için bu sihirli bir andı. Onu bu noktaya getirmek için aylardır uğraşmıştı. “Bir albüm yapacaksın. Ona “Mondel-la Yaşıyor” ismini vereceğiz ve bugüne dek yaptığın en güzel plak olacak” dedi.

Bobby bu sözlerle karşı koymadı. Yeni şarkılar yazıp onları aranje etmeye başladı. Her sabah gözünü açar açmaz yepyeni ve çok güzel güçlü bir şarkı yaratıyordu.

Yeterince ham malzemeyi bir araya getirdikten sonra, Sara onları alıp büyük plak şirketlerini dolaşmaya başladı. İlk önce Soul On Soul’un kapısını çaldı. Ama Amerika Allen büyük bir nezaketle ilgilenmediklerini belirtti. Ondan sonraki tep-kiler de pek dostane değildi. Bütün kapılar Sara’nın yüzüne kapandı.

“Bobby Mondella mı? Hiç yolu yok. Onun zamanı geçti artık.”

“Bobby Mondella mı? Onun öldüğünü sanıyordum.”

“O sarhoş serseri mi? Herhalde bizimle dalga geçiyorsun!”

Günün birinde, Blue Cadillac Plakları’nın başkanı Mar-cus Citroen telefonla Sara’yı aradı. “Elinde yeni Bobby Mon-della-malzemeleri varmış, iyi bir şeyler mi bari?” diye sordu.

Sara biraz tereddüt etti. Bobby kendisine ne olursa olsun hiçbir şekilde Blue Cadillac Plaklarına gitmemesini söylemişti.

Ama ne yazardı - bu tek şanslarıydı. Sahip olabildiği bütün çöşkuyu sesine yansıtarak "Sadece iyi değil Bay Marcus, harika" dedi.

"Dinlemek isterim."

Altı hafta içinde Bobby elinde yepyeni bir kontratla plak stüdyosuna girdi.

Marcus Citroen tekrar şöhrete tırmanması için ona bir şans daha tanıdı.

Uzman doktor büyük bir ciddiyetle, "Çok üzgünüm" dedi. "Size söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Bay Mondella'nın görme duyusunu yitirmesinin sebebi bilinmiyor. Bunun fiziksel bir sebebi yok. Optik sinirlerde bir bozulma veya harabiyet de yok. Kornea ve retina mükemmel durumda." Doktor ümitsizce omuzlarını salladı. "Bu durum günün birinde çözümleneceğimizi umduğumuz tıbbın gizemlerinden birisi."

Sara başını salladı. Aynı sözleri defalarca duymuşlardı. Bobby'nin kolundan tuttu. Muayenehaneden çıktılar. Gittikleri birçok doktora ve göz mütehassıslarına göre Bobby'nin görme yeteneğini yitirmesinin sebebi travmatik bir olaya bağlıydı, bu yüzden tedavisi olanaksızdı. Onun körlüğünün sebebinin hiç kimse açıklayamıyordu. Bu körlüğe "psikosomatik"ten tutun da her türlü isim takıldı ve belki bir ruh doktoruna görünmekte yarar var diye önerdiler.

Sara'nın elini sıkan Bobby, "Artık görmeden yaşamaya alıştım, sen üzülme" dedi. "Hey, anacığım, tekrar çalışıyorum. Kendimi çok iyi hissediyorum. İşler o kadar kötü değil."

Bundan böyle asla hiçbir şeyi görememenin kendisini içten ne kadar yıktığını Sara'ya belli etmiyordu. Bu acı kendisine aitti. Ve ona sessizce katlanmalıydı. Ama zaman zaman gece yarısı uyanıp saatlerce bazı şeyleri düşünüyordu. Neden? Neden bu olay başına gelmişti? Kör olmasının sorumlusu kimdi?

Marcus Citroen tekrar yıldızının parlaması için bir şans daha vermişti. Acaba bunu suçluluk duyduğu için mi yapıyordu?

Yok canım, o canavarda vicdan denilen şeyden eser yoktu. Belki Nichols ve iş avanesinin kör olmasından sorumluydular.

Bok canına. Bunları düşünmemeliydi, çünkü gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

MONDELLA YAŞIYOR adlı albüm piyasaya çıktığı hafta, Sharleen intihar etti. New York'daki apartmanında bileklerini kesip intihar etti.

Bobby gece gündüz yas tuttu. Bir zamanlar o kadını sevmiştii, son kez New York'ta ziyaretine geldiği zaman keşke ona daha yumuşak davransaydım diye düşündü.

Ama artık çok geç kalmıştı. Başından geçen trajik olaydan sonra, Bobby'e tatlı bir not yazıp kendisini gelip görmek istemişti. Fakat Bobby bu nota asla yanıt vermemiştii, çünkü kadının kendisini zavallı bir kurban olarak görmesini hiç istememiştii.

Şimdi bu dünyadan göçüp gitmişti. Zavallı, güzel Sharleen.

O gün daha sonra Rocket Fabrizi'yi aradı - uzun süredir görüşmek istemediği diğer bir dost. Rocket, Los Angeles'de film çeviriyordu. Ziyaretlerine geldi ve bütün geceyi, eski iyi anıları tazeleyip konuşarak geçirdiler.

Rocket giderken sevinçle, "Tekrar eski haline döndüğünü görünce çok sevindim" dedi. "Birbirimizi arayalım. Sen ve ben - Sharleen'i hep o eski günlerdeki gibi anacağız."

Piyasaya çıkan yeni albüm hakkında gelen ilk raporlar harikaydı. Arkadaşına iyilik yapmak için Rocket reklam video filmlerini yönetti ve plağın satmasına yardımcı oldu. Sara da bir an olsun Bobby'nin yanından ayrılmıyor, sürekli ona cesaret veriyordu.

Marcus Citroen, telefon edip de Bobby Mondella'nın karısının yardım toplama yemeğinde konser vermesini isteyince, Sara'nın ilk tepkisi kısa ve kesin bir hayır demek oldu. Nova ile Bobby'nin arasındaki ilişkiden bazı şeyler kulağına çalın-

mıştı - Bobby de kıyısından bucağından bu ilişkiden söz etmişti, ama bütün öyküyü asla anlatmamıştı.

Marcus Citroen'in isteğini haber verince, Bobby bir an te reddüt etti sonra, "Peki, olur" diye kabul ederek Sara'yı şaşırttı.

Tek başına kaldığı zaman geçmişindeki hayaletleri artık gömmenin zamanı geldiğini düşündü. Ve belki - sadece belki - o uğursuz gece Rio'da olup bitenlerin gerçek nedenini öğrenebilirdi.

Sara kulaklarına inanamıyormuş gibi ona baktı. "Gerçekten mi?"

Bobby kararlı bir şekilde başını salladı. "Tabii. Marcus Citroen'e konsere çıkacağını söyleyebilirsin."

AKŞAM YEMEĞİ

Cumartesi, 11 Temmuz 1987

VALİ Highland alçak sesle "Sizi görebilir miyim?" diye sordu.

Cybil mavi gözlerini şaşkınlıkla iri iri açtı. "Oh, işte beni görüyorsunuz ya."

Kıza biraz daha sokulan Vali "Ne demek istediğimi anladınız" diye mırıldandı.

Cybil bir an Hawkins'in dediklerini düşündü - günün birinde bu adam Beyaz Saray'a yerleşecek. Çok heyecanlı bir tahmindir. Sonra Kris'i düşündü Londra'da Danimarkalı bir kariyla kendisini aldatıyordu.

"Öğle yemeğinde mi?" diye sordu.

Vali "Akşam yemeği" diye düzeltti.

"Pekala." Heyecanla ürperdi. "Nerede ve ne zaman?"

Vali Highland gülümsedi. Düzgün sivri dişleri vardı. Cybil kıkırdarak gülmek için kendisini zor tutarak, saldırgan köpek dişleri diye aklından geçirdi.

Vali büyük bir açık kalplilikle “Biliyorsunuz, ben evliyim” dedi. “Onun için çok dikkatli ve gizli davranmam gerek.”

Cybil “Ziyan yok” diye yanıt verdi. “Ben de birisiyle birlikte yaşıyorum. Sizin kadar dikkatli olmam gerek.”

Kızın eline usullacık bir kibrit kutusu tutuşturarak Vali, “Telefon numaranızı yazın, yaverim sizinle irtibat kurar” dedi.

Ne yazık ki erkek yanlış kelimeleri seçmişti. Cybil’in hemen aklı başına geldi - Vali Highland herhalde herkese aynı numarayı çekiyordu. Politikacıların azgın oldukları bilinen bir gerçektir, özellikle de evli olanlar çok çapkındılar. Kris’in dediği gibi tehlikeye atılmaya değmezdi.

Cybil telaşla yanlış bir numara yazıverdi.

Vali Highland kibrit kutusunu cebine atarken, gerçek politikacı gülüşüyle saldırgan köpek dişlerini gösterip sırıttı.

“Yemek servisi başladı.” Birkaç şef garsonun çağrısıyla, pahalı giysili, kıymetli mücevherli konuklar yemek servisi yapılan yere doğru yürümeye başladılar. Masalara doğru uzanan yollara kırmızı kalın tüylü halılar serilmişti.

Masalara doğru ilerleyen zenginlere bakan Maxwell Sicily cebinden tahta bir kürdan çıkartıp, dişlerinin arasına soktu. Bu insanların arasında neden babası yoktu? Büyük Carmine Sicily. Büyük domuz. Carmine yüksek sosyeteye girmek için çok çalışmıştı. Çeşitli ünlü firmaların hisse senetlerinden büyük ölçüde satın almıştı, hatta bazı bankaların kontrolünü bile eline geçirmişti. Ama Maxwell bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu - moruk babasından çok daha akıllıydı - büyük adamlar yardım istemek için Carmine’e başvururlardı, ama onu aralarına alıp birlikte eğlenmeyi, gezip tozmayı kesinlikle düşünmezlerdi. Onlar için babası zengin bir gangsterden başka bir şey değildi.

Maxwell kendi yaşantısını değiştirecekti. Güney Amerika’da kendisini yepyeni bir kişilik bekliyordu. Hem parası olacak hem de saygı görecekti.

Babasına benzemeyecekti. Maxwell her şeyi elde edecekti.

Nova Citroen kontrolünü yitirmeden kendinden emin konuklarının arasında dolaşıyordu. Marcus'un kendisini gözlediğini biliyordu. Allah onu kahretsin. Bırak, baksın bakalım. Kendisine bundan daha fazla kötülük yapamazdı. Nova'yı elinden tutıp yerlerin dibine batırmış, sonra yine zirveye çıkarmıştı.

Aynı şeyi Bobby Mondella'ya da yapmıştı.

Ah... Bobby. Bir an eski sevgilisine karşı dayanılmaz bir özlem duydu. Tanrıya şükür yaşıyordu. Halbuki öbür dünyaya göçebilirdi de.

Nova parmağındaki kocaman tek taş pırlanta yüzüğü çevirdi. Sevgili kocasından kan davası armağanıydı - ve Nova da bu armağanı kabul edip sırrını içine gömmüştü. Ne de olsa, orospu her zaman orospuydu.

Rio anıları bir an gözlerinin önünde canlandı... o korkunç kabusu bir an tekrar yaşadı.

Şahane elmas gerdanlığına dokunup, sağında oturan, Vali Highland ile tatlı tatlı konuşmaya başladı. "Umarım eğleniyorsunuzdur?"

"Nova, şekerim, bir erkek senin yanındayken dünyanın en mutlu kişisidir. Doğrusunu istersen çok kibar bir ev sahibesisin. Mary ile ben bu gece için sana nasıl teşekkür edeceğimizi bilemiyoruz."

Nova tevazu içinde "Bir şey değil Jack" dedi. "Konuklarımı ağırlamayı çok seviyorum. Sana yardım edebilmek benim için her zaman büyük zevk."

Kadının gözlerinin içine bakan Vali büyük bir içtenlikle "Teşekkür ederim, Nova çok çok teşekkür ederim. Bize yaptığın desteğe asla pişman olmayacaksın" dedi.

Kendisine ayrılan konuk dairesinde huzursuzca dolaşan Rafealla, bir süre sonra Marcus Citroen ile yüz yüze geleceğini düşündükçe korkudan titriyordu. Gidip Bobby ile konuşmaya karar verdi. Çünkü bu gece eline mükemmel bir fırsat geçmişti, Bobby'nin kendisini hayatından atmasına neden göz

yumacaktı? Bir zamanlar çok yakın dost idiler. Onun başından tatsız bir kaza geçtiği için bu dostluğun sona ermesi mi gerekliydi?

“Trudie, ben Bobby Mondella’yı görmeye gidiyorum” dedi.

Trudie çekinerek, “Şimdi mi?” diye sordu. “Evet, eğer giyimli ve hazır olsaydın gidip sahnenin kenarından onu izleyebilirdik.”

“Sahnenin kenarından onu izlemek istediğimi söylemedim. Onu şimdi gidip görmek istiyorum.”

Rafealla’nın neden bu kadar ısrar ettiğini merak eden Trudie kesin bir dille, “Ama bu hiç de iyi bir fikir değil” dedi. “İlk önce sahneye Bobby çıkacak, sanırım şimdi hazırlanmaya başlamıştır.”

“Hangi odada kalıyor?”

“Oh... doğrusu Rafealla. Konuklar yemek yemeye başladılar. Sen de giyinsen iyi olur, Bobby herhalde oraya gitmiştir bile.”

Rafealla inat etti. “Hangi odada kalıyor?”

Trudie başını salladı. “Bilmiyorum. Burası otel değil ki, kapıların üstünde numaraları yok. Üç aileyi barındırmaya yeterli kapı var burada!”

“Neyse, endişe etme. Hemen geri dönerim.”

Trudie “Rafealla” diye ağlamaklı bir sesle bağırdı.

“Söz veriyorum, beş dakikadan fazla kalmam.”

Rafealla hole çıkınca etrafına bakındı. Birçok kapı vardı, bunlardan her biri de kendisinininki gibi konuk dairelerine açılıyordu. Önüne ilk gelen kapıya vurdu içerden bir erkek sesi “Girin” diye seslendi.

Rafealla çekinerek kapıyı açtı.

Kris Phoenix divana uzanmış elindeki uzaktan kumanda aletiyle televizyonun kanallarını değiştiriyordu.

Sessizlik içinde bir an gözleri birleşti. Oh, hayır! Rafealla onu lumuzinin arka koltuğunda seviştikleri gecedan beri, on yıldır görmüyordu. Oh, hayır! Bir an nerdeyse paniğe kapılıyordu.

Salak bir hayran gibi “Merhaba” diye mırıldandı.

“Merhaba, şekerim.” Kris onu daha önce tanıdığını dahi anımsamadı. “Gelip merhaba demen çok hoş. Müziğini seviyorum. Kızımı, iyi yoldasın, hep böyle devam et.”

Güvenlik odasına giren Vicki “Ooooh, Tom. Seni asla bulamayacağımı sandım” diye usulca şakıyıp, erkeğe yaklaştı. “Burada olduğunu tahmin etmeliydim.”

Tom ukalaca bir kurumla etrafındaki boş televizyon göstergelerini işaret edip “Başka nerede olabilirim? Bu koltuktan olup biten her şeyi gözetlemem gerek” dedi.

Vicki hayranlık dolu bir sesle, “Böylece görüyorsun. Ne akıllıca bir sistem. Bunu sen mi kurdun?” diye sordu.

“Benim önerilerim üstüne kuruldu” diye övünürken yan gözle de üst düğmeleri açık üniformasının içindeki memelere bakıyordu. Bir süredir kadın peşinden ayrılmıyor, kendisine yaltaklanıp duruyordu, belli ki kendisini pek beğeniyordu.

Pantolonunun içinden organının dikleştiğini hissetti. Yirmi iki yıllık karısı Mavis, balaylarında olan Bay Sert adını takmıştı. Ne yazık ki, aradan yıllar geçtikçe, ismi gibi sertleşmez olmuştu. Ama ateşli, koca memeli kadını görünce yine eskisi gibi adına layık oluvermişti.

“Sen çok akıllı bir erkeksin” diye içini çekersen, Vicki ‘acaba rolümü biraz abartıyor muyum’ diye düşündü.

“Öyle mi?”

“Oooh, şekerim, tabii öyle.”

Tam ayağa kalkıp kadına sarılmak üzereyken kapı açıldı ve nöbetçilerden birisi içeriye girdi.

Suç üstü yakalandığını düşünen Tom, “Ne var Sturgon?” diye terslendi.

Nöbetçi şapşal değildi. Köşede ayakta duran Vicki’ye bir göz attı, sonra iş tutmak üzere yüzü pancar gibi kızaran Tom’a bakıp, telaşla “Bir şey yok patron. Hiçbir sorun yok. Herkes görevinin başında” dedi.

Tom “İyi, iyi” diye kekeledi. “Birinci kontrol noktasına git ve orada kal.”

“Ekranları sizinle birlikte kontrol etmemi istemez misiniz?”

“Gerek yok. Seninle daha sonra bağlantı kurarım.”

Sturgon, Vicki’ye çapkın bir bakış attı. Onunla bir kaçamak yapmak isterdi doğrusu. Bazı insanlar çok şanslı doğuyorlardı. “Pekala, patron,” diyerek arsızca bir selam çaktı “Daha sonra görüşürüz.”

Tom homurdandı. Sturgon’un Vicki’ye baktışlarını hiç beğenmemişti. Kadın biraz daha fazla saygı gösterilmeye layık birisiydi.

Sahnenin kenarında duran Bobby paranın kokusunu alıyordu. Bütün etrafını paranın kokusu sarmıştı. Hafif rüzgârın sayesinde, insanın başını döndüren parfüm kokuları, pahalı traş losyonları birbirine karışıyordu. Bunların da ötesinde tanesi iki yüz dolarlık puroların zengin kokusu havayı sarmıştı.

Sara bir eliyle Bobby’nin koluna yapıştı. Endişeyle “Nasıl?” diye fısıldadı.

Dördüncü kez aynı soruyu soruyordu. Bobby öfkeyle homurdandı. “Keser misin? Bana gerçekten bozuk attıracaksın. Git burdan. Git, gösteriyi başka bir yerden izle.”

“Bobby...”

Kızın sesinden duygularının incidiğini fark etmişti, ama umrunda bile değildi. Asıl önemli olan yüzünün aklıyla bu gösteriyi sona erdirmesiydi. Sara ise yanı başında sadece başının etini yiyordu.

Sert bir sesle “Çekil yanımdan!” diye yineledi. “Şimdilik tek başıma kalmak istiyorum.”

Kırılan, aynı zamanda öfkelenen Sara “Tabii” dedi. “Gidip partinin tadını çıkartayım.”

“Evet, eğlenmene bak.”

Sara kendisini savunurcasına “Eğleneceğim” dedi. Onun eğlenip eğlenmemesi umrunda bile değildi. Onun daha önce yalnız bıraktığından beri kötü bir ruh hali içindeydi. Bobby ile birlikte yaşamak insanın aklını karıştırıyordu. Bir an onun

sevgilisi oluyor, birkaç dakika sonra ise yalnızca onun yanında çalışan bir memurdur. Kendisi hakkında neler hissediyordu? Birazcık olsun seviyor muydu? Bazı kez Sara bundan kuşku duyuyordu.

Müzisyenlerden birisi onun kolundan tutmuş sahneye çıkmasına yardım ediyordu. Öyleyse burada daha fazla sallanmasına gerek yoktu. Norton St. John, Sara'yı basın masasına davet etmişti. Oraya gitmeye karar verdi. Bobby'i ayakta yalnız bırakıp kararlı adımlarla uzaklaştı.

Rafealla gülmek istiyordu. Kris Phoenix kendisinin kim olduğunu biliyordu. Yeni ünlü plak yıldızı - Rafealla. Ama bildiği bu kadardı.

Ha! Uzun yıllar önce Londra'da o gece onun üstünde gerçekten büyük bir etki bırakmıştı. Tanıştıklarının, dahası seviştiklerinin bile farkında değildi - tabii o bir gecelik macerayı sevişme diye niteleyebilirse.

Komikti, gerçekten komikti. Şöhrete kavuştuğundan beri onunla karşılaşmaktan hep korkmuştu. Yıllarca önce yararlandığı şımarık aptal kızı tanıyıp, alay etmesinden korkmuştu. Fakat ortada öyle bir durum yoktu. Sadece dostça gülümseyip, birkaç cesaret verici söz söylemişti.

Eğer gerçeği bilecek olsa akli başından fırlayacaktı.

Kris'in odasından geri çekilirken Bobby'i ziyaret etmeyi unuttu ve telaşla Truedie'nin yanına döndü. Trudie hemen giysilerini değiştirip, konserin verildiği yere gitmelerini önerdi. Rafealla ağır ağır bu gece için seçtiği siyah giysiyi sırtına geçirdi. Daha sonra bu giysiyi Marcus'un karşısında çıkartacağını düşündükçe içine hafakanlar basıyordu. Onun gibi iğrenç bir adamla aynı yatağı paylaşmaya neden razı olmuştu?

Bir anlaşma yapmışlardı, değil mi? Marcus yaptıkları pazarlığın kendine düşen bölümüne yerine getirmişti. Rafealla'yı üne kavuşturmuştu. Luiz'in ihanetinden sonra hayatta tek istediği şey üne kavuşmaktır. Şöhret. Çünkü ancak bu şekilde Luiz'den intikam alabileceğini düşünüyordu - ve inti-

kam almanın tek yolu da şöhretti. Luiz her zaman çok hırslıydı. Bütün düşlerini Amerika süslüyordu - Amerika'yı hiç dilinden düşürmezdi Luiz. .

İşte şimdi Rafealla Amerika'da üne kavuşmuş, Luiz ise olduğu yerde kalmıştı. Çok yazık. Luiz'in kendisinden ayrıldığına pişman olduğunu Rafealla biliyordu.

İnce düzgün vücuduna geçirdiği siyah giysisini sıvazladı. Bu geceye uygun mükemmel bir giysi seçtiğini biliyordu. Luiz'i düşündükçe hâlâ sinirleniyordu. Kendisini çok kötü yalamıştı. Aslında kolunu kanadını kırıp, yakıp yıkmıştı. Ama Rafealla'nın artık emin olduğu bir şey vardı. Bundan böyle kesinlikle aşk ilişkilerine girmeyecekti. Aşık olmaktansa, Marcus'un koynuna girmeyi yeğledi.

Maxwell Sicily dolu tepsiyi taşıyarak mutfaktan kurumla çıktı.

Çıkış noktasının birisinde iri yarı bir nöbetçi yolunu kesip "Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" dedi.

Maxwell yakasındaki etiketini ve tepsiyi işaret etti. "Kris Phoenix'e sandöviç götürüyorum. Konuk evine gidiyorum."

"Yetkin var mı?"

Maxwell alayla "Evet" dedi. "Şef her işi bıraktı. Bana bir geçiş izni yazdı. Vay canına. Sizler bu saçma sapan daveti pek ciddiye alıyorsunuz, değil mi?"

Nöbetçi sinirli bir şekilde çekil git dercesine elini salladı.

Güvenlik! Unut onu! Bu herifler bir şey bilmiyorlardı. Ne yazık ki, Maxwell'e göre hiçbir şey bilmiyorlardı.

Kris gösteri için beyaz pantolon, lastik Reebok ayakkabılar, siyah bir tişört ve pembe Armani imzası taşıyan bir ceket giydi. Uzunca kirpi dikenini gibi dik röfleli saçları, koyu mavi gözleri, atletik vücudu, koyu güneş yanığı teniyle, tıpatıp rok süperstar düşlerine benziyordu.

Pekala, otuz sekiz yaşındaydı, ne olmuştu yani. Hâlâ işi yü-

rütüyordu. Yaşlı kemikleri daha kendisini taşıyorlardı. Kris Phoenix hâlâ en gözde süperstardı.

Onu sahneye götürmek üzere Norton St. John geldi. Kris, Cybil'i Hawkins ile birlikte yollamıştı. Etrafında dolanıp Kris'i deli etmektense gidip eğlenmesi, gecenin tadını çıkarması daha iyiydi.

Şişko Chloe yanından geçen garsonu kolundan yakalayıp "George Smith'i gördün mü?" diye sordu.

Tepsiadaki kahve fincanlarını dengelemeye çalışan garson "Kim?" diye sordu.

Chloe sabırsızca "George Smith" diye yineledi. "Senin bo-yunda, siyah saçlı, yakışıklı bir garson?"

Genç adam "Biz hepimiz yakışıklıyız" diye burun kıvırdı.

Chloe öfkeyle yanıtladı. "Evet, ama o gerçekten çok yakışıklı, eğer onu görürsen kendisini aradığımı söyle."

Garson onun yakasındaki kimlik kartına dikkatle baktı: Chloe Bragg - Yönetici - Lillianhs "Dinle, ben geçici garsonum. Yetkini kullanarak beni sürekli kadroya alabilir misin?"

"Bana George Smith'i bul düşünüyoruz."

Garson başını salladı. "Gözlerimi açarım?"

"Teşekkürler" diyerek Chloe mutfak ile yemek sahası arasındaki en hızlı trafik noktasına yerleşti. Garsonlar, komiler içeri dışarı koşuşturuyorlardı. Ama George Smith görünürlerde yoktu. Allah kahretsin.

Chloe gerçekten büyük bir düş kırıklığına uğramıştı.

Speed'in bütün direnmesine rağmen karayolları devriye polisi kendisine ceza kesmişti. Pasifik Sahil Karayolunda çılgın gibi araba sürerken, Doberman pinçir köpekleri gibi homurtular çıkartıyordu. Geç kalmıştı. Ziyarı yoktu. Yetişecekti. Speed her zaman yetişirdi.

KONSER

Cumartesi, 11 Temmuz 1987

VE böylece konser başladı.

Bobby Mondella büyük bir güven içinde sahne aldı. Bok canlarına. Gözünün görmemesi kendisini asla engelleyemezdi. Bir kez sahneye çıktı mı, kendisini müziğin ritmine kaptırıp, sanki sahneden hiç uzaklaşmamış gibi konser verecekti.

Onun sahneye çıktığını gören dinleyiciler de hemen ayağa kalkıp alkışlamaya başladılar.

Onların arasında Nova'nın da kendisini izlediğini biliyordu, ama umrunda değildi. Geçmişle yüzleşmişti. Kadın artık kendisi için geçmişte kalmıştı.

Maxwell Sicily golf arabasını konuk evine sürdü. Evin etrafında dolanan zenci nöbetçiden başka kimse yoktu. Onu daha önce Bobby Mondella'nın yemeğini getirdiği zaman da görmüştü.

Maxwell neşeyle el sallayıp, "İşte yine geldim" dedi.

Gerçek eylemin içinde olmayı arzulayan nöbetçi, "Aşağıda neler olup bitiyor?" diye sordu.

"Bobby Mondella sahneye çıkmak üzere."

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

"Ya, ne yazık sen konseri izleyemiyorsun."

Nöbetçi yüzünü buruşturdu. "Anlatsana. Karım duyarsa beni öldürür. Eve dönünce bütün gördüklerimi anlatmamı isteyecek."

Maxwell adama cesaret vermeye çalıştı. "Usullacık aşağıya in ve bak. Kimse senin buradan uzaklaştığını fark etmez."

Nöbetçi özlemle, "Doğrusu konseri dinlemek isterim" dedi.

"Gitsene! Kim farkına varacak ki?"

Nöbetçi güldü. "Tom. Şefimiz. Yirmi dakikada bir hepimizi kontrol ediyor."

Maxwell bilirim der gibilerden başını salladı. Tepsiyi yer-

den kaldırdı, “Sana yardım etmek isterim ama benim de işim var. Konser bitmeden önce burayı temizlemeliyim.”

“İyi şanslar?”

Maxwell konuk evinden içeriye girdi. Tahmin ettiği gibi içeri boştu. Yıldızlar ve avaneleri hepsi yemeğe gitmişlerdi.

Elindeki tepsiyi mutfaka bırakıp, koşarak yukarı kata çıktı. Vicki hangi konuk dairesinin kullanılmayacağını söylemişti, orayı buldu, dolabı açtı, soygun için gerekli malzemeyi sakladıkları yeri buldu. Oradan siyah bir çöp torbası ile küçük namlulu bir tabanca aldı.

Hazırlanmıştı. Telaşla aşağı kata inip mutfak kapısından dışarıya süzüldü. Sonra evin en ücra köşesine varıncaya dek çimenlerin üstünde koşarak ilerledi. Evden içeriye girmek sorun değildi, daha önce Vicki Marcus Citroen’in çalışma odasındaki cam pencerelerden birisinin sürgüsünü açmıştı.

Büyük evden içeriye giren Maxwell, bir an sessizce durup etrafına bakındı. Oda tıpkı Vicki’nin tarif ettiği gibiydi. Birinci kasa, duvarda büyük bir zevkle asılmış Matisse tablosunun altındaydı. Buradaki kasanın dönüştürme icabına bakacaktı. Şimdi akli fikri gerçek paradaydı - Nova Citroen’in yatak odasındaki kasada.

Kulakları sağır edercesine çınlayan alkışlar arasında sahneden inerken Bobby’i alkışlar tatlı bir içki gibi sarhoş etti. Sahnede canlı gösteri yapmak uzun zamandır Bobby’nin aklını kurcalayan bir sorundu. Acaba yapabilir miydi?

Evet efendim, yapabiliirdi.

Bir an, intikam almanın ölümcül öfkesini unuttu. “Sara?” diye seslendi. Ama Sara yoktu. Sonra ona gitmesini söylediğini anımsadı.

Bir kadın sesi soluk soluğa “Harikaydın!” dedi.

Bobby elini uzattı. “Sen kimsin?”

Kadın onun elini tuttu. “Rafealla’yım. Beni hatırladın mı? Rio’dan arkadaşın.”

“Oh, Tanrım! Raffi. Harika!”

“Sen harikaydın!”

Kucaklaştılar.

Rafealla “Sana çok kızgıyım” diye onu azarladı.

“Hey - bebeğim - bana kızma. Başıma gelenleri anlamalısın. Kontrolü elimden kaçırdım. Ben...”

“Rafealla.” Birileri kendisini çekiştiriyorlardı. “Haydi, sıra sende.”

Rafealla sertçe, “Bobby, sakın gitmeye kalkışma,” diye buyurdu. “Konuşmamız gerek. Bunca zamanın hesabını vereceksin.”

“Buradan bir yere kıınıldamayacağıma emin olabilirsiniz bebek.”

Rafealla onu öpüp kulağına fısıldadı. “Hoş geldin, Süperstar. Seni seviyorum.”

Bobby onu hafifçe itikledi. “Haydi bebeğim, onları öldür, Hepsini cehenneme yolla.”

Vicki zamanlamayı çok iyi ayarlamıştı. Tom’un ilgisini ne zaman dağıtması gerektiğini ve bunu nasıl yapacağını da biliyordu. Vicki Foxe iki büyük mal varlığını ortaya koyduğu zaman adamların dizlerinin bağları çözülürdü. Tom’un da diğerlerinden hiç farkı yoktu.

Büyük bir dikkatle erkeği sihirli dakikalara sürükledi. Zamanlama çok önemliydi. Ve bunu başaramazsa ikinci bir fırsatı asla eline geçiremezdi. Bir manevra ile Tom’u uygun duruma getirdi, sonra yavaş yavaş üniformasının düğmelerini birer birer açmaya başladı.

“Ulu Tanrım!” diye Tom inledi. Sanki bomba gibi patlayacaklardı. Ömründe böyle meme görmemişti. Bu kadın da amma esashıydı hani ya.

Zavallı adama hiç fırsat vermeden dimdik memesinin başını onun dudaklarına değdirip “Biraz şeker yemek ister misin koca adam?” diye sordu.

Tom cennetin bahçesine düştüğünü sanıyordu. Arkasında ise televizyonun beşinci göstergesinde Maxwell Sicily, yatak odasına girmiş Nova Citroen’in kasasını soyuyordu.

Rafealla kendisini harika hissediyordu. Dinleyicilerin sanatçıyı alkışlaması kadar güzel bir şey olamazdı. Bobby Mondella'nı da sahnenin kenarında kendisini dinlediğini bilmek büyük bir zevkti.

Bobby ile geri döndüğünü görünce Marcus ne yapacaktı? Kendisini öldürür müydü? Ha! Onu istediği kadar bekletecekti. Onu ebediyen bekletecekti.

Bir huzur dalgası tüm benliğini sardı. Evet, yapması gereken şey, onu ebediyen bekletmekti! Niçin bunu daha önce akıl etmemişti?

Zaten yeterince şöhret sahibiydi. Marcus sahip olduğu şöhreti elinden alamazdı, eğer alacak olursa - şu veya bu şekilde - onu nasıl olsa tekrar ele geçirecekti.

Hayatta Rafealla'yı kimse yenememişti. Eddie Mayfair ve Luiz ile yalanlarını dahi atlatmasını bilmişti. Şimdi ise Marcus Citroen'den kurtulacaktı.

Hayatta en önemli şey kimseye boyun eğmemekti.

Birlikte sahnenin kenarında beklerlerken Kris, sevgiyle, Bobby'nin omuzuna vurdu. "Seni burada gördüğüme çok sevindim. Ne zamandır seninle görüşmek istiyordum - birlikte bir plak yaparsak iyi olur diye düşünmüştüm. Hatırladın mı? Her zaman birlikte bir plak yapacağımızı söyleyip tehditler savururduk."

"Evet, öyle ya, birlikte bir plak yapacaktık" diyerek Bobby elini uzatıp ona dokundu. Bu açık, sözünü esirgemeyen İngiliz şarkıcısını eskiden beri severdi.

Kris, "Sana birkaç kez telefon ettiğimi biliyorsun," dedi. "Başından geçen o boktan olaydan sonra, bir dost sesi duymak isteyeceğini düşünmüştüm."

Bobby "Sara bana söyledi" diye yanıt verdi. "Fakat, şey galiba canım hiç kimse ile konuşmak istemiyordu."

"Seni anlıyorum. Ama artık meydana çıktın, şu plak işini yapalım ha, ne dersin? Kendimiz için bir plak yapacağız - biliyorsun - yani gelirini yardım sevenlere filan dağıtacağız. Bu iş Marcus gerçekten bozulacak. Ha, ne dersin?"

“Hey... Marcus’un bozulacağı her işte ben varım. Bana güvenebilirsiniz.”

Kendini konuya kaptıran Kris, “Biliyor musun? Planımızı ona da söyleyelim” dedi.

Bobby “Kime?” diye sordu.

“Rafealla. İlginç bir sesi var. Sesi hoşuma gitti. Stilini de beğendim. Ha, ne dersin?”

“Benim için hava hoş. O kızı seviyorum.”

Rafealla ikinci şarkısını bitirdikten sonra, uzun ve çılgın bir alkış koptu. Sevinç ve neşe içinde sahneden koşarak ayrıldı.

Kris ona göz kırpıp, “Sevgilim, gerçekten harikaydın, gerçekten harikaydın” dedi.

Rafealla ona sıırttı. Tanrım! Sanki Jon Jon’nun yaşlı bir kopyasına bakıyordu. Çok garipti.

“Sakın bir yere gitme. Bobby ile benim - bizim sana bir teklifimiz var. Sahnedeki işimi bitirince, evde bir şişe şampanya patlatırız olur mu?”

Neden Marcus’un karşısına Bobby ve Kris ile birlikte çıkmayacaktı? Mükemmel! Rafealla başını salladı. “Harika.”

Kris sarışınlardan hoşlanırdı, ama bu kız bambaşka bir afetti. Ayrıca sesi de güzeldi. Şarkı söyleyebiliyordu. “Sana güveniyorum, sevgilim,” diyerek çapkınca güldü. Sonra yumruğunu havaya kaldırıp, bağırdı. “Pekala, haydi bakalım şu Tanrının belası gösteriye başlayalım. Sahneye girip çıkalım.” Ve böylece sahneye koştu Bay Enerji. Bay Azamet. Hâlâ eski enerjisinden, tazeliğinden, coşkulu yeteneğinden bir şey yitirmemişti.

“Uzun Bacaklı Sarışınlar” şarkısına başlayınca, burnu büyük kibirli dinleyicilerin hepsi çılgına döndüler. Evet, belki her şeyi kanıksamışlardı ama süperstar’ı gördükleri yerde kendilerinden geçiyorlardı.

Rafealla sahneden ayrılınca, Marcus birlikte yemek yediği iki kişiden özür dileyip yanlarından uzaklaştı.

Nova onun kalkıp gittiğini görmüştü. Birdenbire yüzü asıldı. Yıldız adayları ve orospularla düşüp kalkmasına aldırmyordu, ama Rafealla denilen bu kız gerçek bir tehlikeyi işaret edi-

yordu. Çok genç ve çok güzeldi, Nova bu işten hiç hoşlanmıyordu.

Maxwell Sicily metodik bir şekilde hızla çalışıyordu, zamanın çok kıymetli olduğunu ve süratli hareket etmesinin büyük önem taşıdığını biliyordu. Zamanlamayı iyi ayarlarının neticesini almışlardı. Vicki'nin sayesinde, kasaların yerlerini ve nasıl açılacaklarını öğrenmişti. Hapishanedeki lakabı Kasa Hırsızıydı. Çünkü birkaç dakika içinde açamayacağı kasa yoktu. Ve bunu herkes biliyordu.

Ve şöhretine halel getirmeden Nova'nın kasasını da yedi dakika içinde açiverdi. Kasanın dünyanın en kıymetli mücevherleriyle dolu olması da ayrıca memnuniyet vericiydi.

Bir an bile tereddüt etmeden mücevherleri kutularından çıkartıp plastik çöp torbasına doldurmaya başladı. Torba ağzına dek doldu.

Ne voliydi! Düşündüğünde de fazlaydı. Uzun zaman parmağını dahi kıpırdatmadan yaşamasına yeterliydi. Tanrının belası sistemden ayrılıp özgürce yaşayacaktı artık.

Kasayı kapatıp, yatak odasından telaşla uzaklaştı. Dışarıya çıkarken lazer ışınli alarm sistemine takılmamaya özen gösterdi. Vicki, bütün evdeki alarm sistemini enine boyuna dikkatle anlatmıştı.

Dışarda yalnız iki nöbetçi vardı. Onlar da aşağı yukarı dolanıyorlardı. Maxwell onların cama vuran gölgelerini görüyordu. Aslında bu evin içi hizmetkârlarla doluydu, ama bu gece hepsi konseri dinlemek için yemek ikram edilen sahadaki çimenliğin etrafında toplanmışlardı. Her zaman bahçede koşuşan köpekler bu gece konukları rahatsız etmesinler diye bağlanmışlardı.

Maxwell Sicily soygun için bu gecenin en uygun zaman olduğunu biliyordu.

Marcus'un çalışma odasına dönüp oradaki işine koyuldu. On dakika sonra işi bitirecekti.

On dakika sonra zengin bir adam olacaktı.

Kris sahnedeki gösterisini bitirip, etraf alkıştan çınlayınca, zevkten dört köşe olan Cybil “Hawkie onu nasıl çivilerim” diye sordu.

Keşke bana Hawkie demekten vazgeçse diye düşünen Hawk “Affedersin ne dedin?” diye sordu.

“Evet, İngiltere’de başka bir sevgilisi olduğunu biliyorum,” diye Cybil alelade bir şeyden söz edercesine konuşmasını sürdürdü. “Sanırım ondan hoşlanıyor - hem de biraz fazla hoşlanıyor. Fakat yaşlı bir kadın. Biliyor musun aşağı yukarı otuz yaşlarında.”

Yüzünü ekşiten Hawk, “Tanrı korusun. Cenaze töreni ne zaman?” diye sordu.

Cybil kıkırdadı. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Benimle evlenmesini istiyorum. Benimle evlenmesini nasıl sağlarım?”

“Zorbalık ve işkence ile.”

Güzel gülüşüyle etrafındakileri büyüleyen Cybil, “Hawkie, saçmalıyorsun, gerçekten saçmalıyorsun!” dedi.

Tom dönülmez bir noktaya gelmişti. Vicki onu yuvarlak tezgahın kenarına oturtmuştu. Arkası da televizyon ekranlarına dönüktü. Pantolonu ve donu ayak bileklerine düşmüştü. Vicki de dizlerinin üstüne çökmüş, Tom’un uyarılmış cinsel organını, muhteşem memelerinin arasında sıkıştırıyordu. Ve erkeğin artık dayanamayıp doyuma ulaşacağını sezinlediği anda geri çekilip, “Sabırlı ol, koca oğlan, uzun zaman bekledik. Aceleye getirme” diye şakıyordu.

Tom kadının nefes aldıkça inip kalkan koca memelerine büyülenmiş gibi bakıyordu. Artık hayatta hiçbir şey umrunda değildi. Koskoca dünyada hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu.

Kris sahneden iner inmez, kontrolü eline aldı. Zaten bu işte üstüne yoktu. Ne de olsa, yıllardır, Wild Ones Grubu’nun arkasındaki itici kuvvet kendisiydi. İstedikini nasıl elde edeceğini bilirdi.

Bobby ile Rafealla'yı kollarından tutup, "Üçümüz golf arabasına atlayıp eve döneceğiz" diye kararını bildirdi. "Bir değişiklik olsun biraz da kendi aramızda eğlenelim."

Norton St. John telaşla, "Bay Phoenix, konuşmalar süresince hepinizin birlikte oturacağı bir masa ayırttım. Biliyorsunuz müzayede başlayacak. Sonra Bayan Citroen'in bazı önemli konuklara sizi tanıştırmak istediğini biliyorum. Vali ve karısı sizleri şahsen tebrik etmek istiyorlar. Ayrıca özellikle sizinle tanışmak isteyen Fransız bir prenses var," dedi.

Kris göz kırpıp, "Altı aydır peşimden koşan küçük erkek delisi olmalı. Sanırım ben bu davete katılmayacağım. Siz ne dersiniz, Bobby? Raf?"

Bobby büyük bir ciddiyetle "Ben katılmıyorum" dedi.

Uzun zamandır böylesine eğlenmediğini düşünen Rafealla da "Ben de katılmıyorum" diye onayladı.

"Gerçekten..." diye Norton St. John karşı koymaya çalıştı. Truedi ve birbirlerine ikiz kardeş kadar benzeyen iki plak üst düzey yöneticisi de yanlarına gelmişti.

Rafealla "Biz çok iyiyiz" diyerek herkese güvence verdikten sonra, Kris'e yardım edip Bobby'i golf arabasına bindirdi. "Haydi, gidin konuşmaları dinleyin, sizinle daha sonra görüşürüz."

Kris "Herkes gemiye" diye bağırdı. "Haydi, gidiyoruz."

Elektrikli golf arabası sarsıntıyla harekete geçti. Bu arada Norton da endişeyle "Yolu biliyor musunuz. Emin misiniz?" diye soruyordu.

Kris "Tabii, önce tepeden aşağıya yuvarlanmazsak, yolu buluruz" diye şaka yaptı.

Rafealla'nın odasında Marcus aşağı yukarı dolaşıyordu. Sahnedeki gösterisi biter bitmez hemen buraya dönmesini söylemişti. Nerede kalmıştı? Bu davranışı hiç de hoş bir şey değildi. Rafealla çok ileriye gidiyordu - gerçekten Marcus'un sabrını taşırmaya başlamıştı.

Ona ilk önce iyi bir ders vermeye karar verdi. Unutamayacağı bir ders verecekti, bu dersi nasıl vereceğini de kendisinden başka kimse bilemezdi.

Lastik patlamıştı. Olamazdı. Gerçekten olmazdı.

Speed zikzaklar çizerek yalpalayan büyük limuzini bin bir güçlkle yolun kenarındaki tümseğe çıkartıp durdurdu ve kendi kendisine küfürler savurarak, arabadan dışarıya çıktı.

Evet, lastik patlamıştı. Bu ne uğursuzluktu? Asil kraliçe, kaltak karı - eski karısı - yoksa kendine benzer bir bebek yapmıştı da ona iğneler batırarak “senin canına okuyacağım” diye dualar mı ediyordu.

Bagajın kapağını açıp yedek lastiği araştırdı.

Yedek lastik de yoktu.

SOYGUN

Cumartesi, 11 Temmuz 1987

MARCUS Citroen'in kasasındakilerin hepsini Maxwell torbaya doldurdu. Senetler, belgeler, mektuplar, fotoğraflar ve başka bir sürü kağıtlar vardı. Bunları sonra boş bir vaktinde dikkatle gözden geçirmeye karar verdi - ilginç şeyler bulacağından hiç şüphe etmiyordu.

Ayrıca kasanın içinde kıymetli taşlar da vardı - elmaslar, safirler, yakutlar ve zümrütler, bunlara ilaveten birkaç kıymetli saat, erkekler için altın mücevherler ve tomar tomar nakit paralar.

Maxwell dudaklarını yaladı. Ağzı kurumuştü. Tavandaki televizyon kamerasına telaşla bir göz attı ve zengin insanların ne kadar aptalca şeylerle uğraştıklarını düşündü. Güvenlik için avuç dolusu para döküyorlardı, ama güvenlik gö-

revlisi vazifesinin başında değilse bütün alınan önlemler boşunaydı.

Vicki; Tom denilen salağı gerçekten oyalıyordu. Kız iyi bir ödölü hak etmişti.

Usluca kasanın kapağını kapattıktan sonra Maxwell, televizyondan Vicki'ye parmağıyla zafer işareti yaptı.

Şimdi Vicki adamı bir iki dakika daha oyalayıp, Maxwell'in odadan dışarıya çıkmasını sağlayacaktı. Sonra Vicki'nin de görevi sona erecekti. İyi iş çevirmişlerdi.

Vali konuşuyordu. Vali Jack Highland.

Nova konuşan adama baktı, ama onun söylediklerini can kulağıyla dinlemiyordu. O küçük sürtükle kapanan Marcus'u düşünüyordu. Bağış toplama partisini ne cesaretle kendi randevuları için kullanabilirdi. Buna nasıl cüret etmişti!

Vali Highland yakışıklı bir erkekti. Görünümü çok hoştu. Dürüst, içten ve çocukça bir görünümü vardı. Kennedy'e benziyordu.

Ah... Jack Highland gibi bir erkek dünyanın akışını değiştirirdi ve o, Nova Citroen de onu bu pozisyona getirmeye yardım ediyordu. Adamın geleceğinde büyük güç sahibi olacağı yazılıydı. Bunu herkes söylüyordu.

Ayağını denk al Marcus diye düşündü. Gün gelir senden daha etkili ve güçlü birisini bulabilirim.

Golf arabası dolambaçlı yolda ilerlerken Kris, "Ulu Tanrım, içi doldurulmuş bu gömleklerden daha var mı?" diye sordu.

"Galiba yanlış yöne gidiyoruz" diye Rafealla onları uyardı.

Arabanın yanına can havliyle sıkı sıkı yapışmış Bobby "Hey, iyi alkışladılar ama" dedi.

Kris neşeyle "Tam üstüne bastın bebeğim" dedi. "Bir hiç uğruna yüz bin papel sayarsam ben de alkışlarım" dedi.

Bu sözlere çok kızmış numarası yapan Rafealla “Çok teşekkür ederim!” dedi.

Kris sırtıarak yanıt verdi. “Kişisel bir şey ima etmedim. Aman, haydi sevgilim, gerçekle yüzleşelim, bu ne de olsa bir eğlence, değil mi? Yani büyük bir şey değil.”

Tom acı içinde inledi. “Artık tutamıyorum” diye soludu. Vicki aklından yavaş yavaş sayıyordu. On saniye sonra özgürdü. Maxwell artık televizyon ekranında gözükmiyordu.

İçini çekip sol memesini erkeğin dudaklarının arasından çekti ve dramatik bir şekilde soluk alıp, “Yaptığımız doğru değil, sen evli bir erkeksin. Bilmem kendimi nasıl kaybettim” dedi.

“Of?” Vicki giysisinin üst kısmını düzeltmeğe çalışıp, cennet mekanı kapatırken Tom da şaşkınlık içinde salak salak bakıyordu.

“Ben dindar bir kızım” diye açıkladı.

Adamın uyarılmış cinsel organı sefil bir şekilde söndü.

Vicki’nin gözleri yaşlarla doldu. “Az önce yaptığımız şey çok günahıt, sen evli bir erkeksin Tom” dedi.

Sanki Tom evli olduğunu bilmiyordu.

Vicki giysisinin düğmelerini ilikleyip yaşlı gözlerle adama baktı. “Çok özür dilerim. Beni bağışla. Benden nefret ettiğini biliyorum. Oh, çooooook üzgünüüüüm, Tom.”

Tom kadar üzülemezdi. Kasıklarındaki dayanılmaz sancı canına okuyordu.

Tom ümitle “Biraz ağzına al, sonra hiçbir şey olmamış gibi davranırız” dedi.

Vicki dehşet içinde onun yüzüne baktı. “Beni sen ne biçim kız sandın?”

Adam öfkeyle “İnsana ümit verip sonra da yaya bırakan şıllık” diye yanıt verdi.

Şimdi işin en zor tarafı başlıyordu. Kasaları temizlemişti, ama Maxwell vurduğu voli ile birlikte malikaneden dışarıya çıkmanın pek kolay olmayacağını biliyordu.

Konuk evinde saklamaya karar verdiği siyah plastik torba çok ağırdı, onu çimenlerin üstünde zorlukla taşıyordu. Maxwell usullacık konuk evinin mutfak kapısından içeriye süzül-
dü ve üst kattaki boş yatak odasına doğru yürüdü.

Yatak odasının tam kapısından içeriye girerken sert bir ses “Sen!” diye bağırdı.

“Evet?” Maxwell ağır ağır döndü ve Marcus Citroen ile yüz yüze geldi. Aman Tanrım! Marcus’un konuklarla birlikte konseri izleyip, konuşmacıları dinlemesi gerekti.

Marcus, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Maxwell hiç gözünü kırpmadan “Temizlik yapıyorum, efendim” dedi.

“Neyi temizliyorsun?”

“Kül tablalarını, içki kadehlerini ve yemek artıklarını. Artistler dönmeden önce bu evin tertemiz olmasını istediler. Bayan Citroen öyle emir verdi.” Yakasındaki isim etiketini gösterdi. “Ben, Lillians’ın garsonlarındanım efendim. George Smith emrinizde.”

Marcus sabırsızca ona el salladı. Fikrini değiştirmişti. “Pekala, pekala, bu odayı şimdi temizleyebilirsin.”

“Başüstüne efendim.”

Maxwell elindeki torbayı peşinden sürükleyerek, Rafealla’ya ayrılan daireden içeriye girdi, Marcus da durmuş onu izliyordu.

Maxwell bir tablayı alıp içindekileri torbanın içine döktü. Sonra kirli tabakları ve bardakları da toplayıp torbanın içine soktu. Başıyla kibarca selam verip, “Hepsi, bu kadar efendim” dedi.

Purosunu yakmaya uğraşan Marcus ona yanıt dahi vermedi.

Maxwell ilk kez işlerin planlandığı gibi yürümediğini düşündü. Marcus Citroen ile yüz yüze geleceğini hiç hesaplamamıştı. Zaten adamın konuk evinde ne işi vardı?

Şimdi bunu düşünmenin sırası değildi. Maxwell hemen boş bir daireden içeriye daldı. Dosdoğru dolabın önüne gidip, Vic-

ki'nin sakladığı pahalı Vuitton çantayı aldı. Hızla hareket edip, torbanın içindeki kıymetli eşyaları çantanın içine aktardı, buluşuk tabak çanakları da torbanın içinde bıraktı. Sonra çantayı dolaba kilitledi. Anahtarı cebine atıp, çöp torbasını da orada bıraktı.

Şimdi ikinci adımı atmalıydı - Marcus Citroen'in burnunun dibinde bu adımı atmaya nasıl cesaret edecekti.

Allah kahretsin. Başka seçeneği yoktu.

Golf arabasını konuk evinin önünde sarsıntıyla durduran Kris çoşkuyla "İşte böyle, üçümüz bir arada büyük bir adım atacağız" dedi. "Yani demek istediğim, üçümüzün stili birbirinden çok farklı, Buzz'ı da bu işe sokarım. Uyuşturucuları bıraktığından beri iyi. Yani elimizde herkesin papuçunu dama atacak iyi bir fırsat var. Ne demek istediğimi anladınız değil mi?"

Bobby "Ben seve seve denemeye razıyım. Aslında belki kendimiz için bir şeyler yazabilirim."

Rafealla söze karıştı. "Hepimiz Blue Cadillac Plakları adına çalıştığımıza ve yardım sevenler adına konser verdiğimizize göre bize engel olabilecek bir şey yok sanıyorum."

Rafealla'nın arabadan inmesine yardım eden Kris, sonra Bobby'yi kolundan tutup yere indirdi. "Yardım sevenler deyince, şekerim aklıma aklıktan ölen çocuklar, Habeşistan, evsiz barksız insanlar ve daha birçok şeyler geldi."

Gözleri tıpkı Jon Jon'un gibi koyu maviydi. Az önce duyduğu sevinci hayalinde yaşattığını düşünen Rafealla, "Biraz düşünmeliyim" dedi.

Kris, o güne kadar gördüğü en güzel kızlardan birisi olduğunu düşündü. California'lı sarışınlar onun yanında sönük kalırdı. Sevgilisi olup olmadığını merak etti.

Üçü şen şakrak bir arada eve doğru yürüdüler, yolda karşılarına çıkan nöbetçi onlara selam verdi.

Nöbetçinin yanından geçerlerken Kris, "Bizim güruhtan kimse geldi mi?" diye sordu.

“Hayır, yalnızca Lillians’dan bir garson var içerde. Oh, pardon, az önce Bay Citroen geldi.”

Kris, “O orospu çocuğunu hiç çekemiyorum” diye ağzının içinden mırıldandı. “Herkes ve herşeye bok gibi davranıyor.” Dönüp Rafealla ile Bobby’e baktı. “Buraya neden geldi dersiniz? Bay Kodamanın yeteneklerle düşüp kalkması görülmüş şey değil mi?”

Rafealla hiç yanıt vermedi.

Vicki elinden geldiğince çabuk Tom’un yanından toz oldu. Moruk herifin gazabını üstüne çekmemeliydi. Ona pipini dönünün içine sok ve sus dememek için kendisini zor tuttu.

Ama söyleyemedi. Zavallı mutsuz Tom’u pantolonunun düğmelerini iliklerken bırakıp, savuştu.

Chloe öfkeden kuduruyordu. George Smith’in vebadan kaçır gibi kendisinden kaçmasından hiç hoşlanmamıştı. Lillians da Chloe’nun sözünün geçtiğinin farkında değil iniydi? Onu iştten kovabileceğini akıl etmiyor muydu?

Bir yere gizlenip konseri yalnız izlemesi Chloe’nun kalbini kırmıştı. Duygularını incitmişti. Ona karşı arkadaşça ve iyi davranmak istemiş fakat o kendisine gösterilen yakınlığı istememişti. Chloe bu işe bir son vermeye kararlıydı. Kendisine soğuk davranılmasından hiç hoşlanmazdı.

Yemek sahasının yakınında duran nöbetçilerden birisine “Garsonlarımdan birisi kayıp” diye bildirdi, “Uzunca boylu, siyah saçlı, yakışıklıca birisi. Belki onu görmüşsündür. İsmi George Smith.”

Nöbetçinin yanıt vermesine çok şaşırdı. “Evet, kimden söz ettiğinizi biliyorum sanırım. Herhalde konuk evine tepsiyi götürdükten sonra dönmeyen garsondan söz ediyorsun.”

“Konuk evi mi?”

“Evet, bayan. Yıldızların hepsi o evde kalıyorlar.”

Chloe'nin dudakları kısıldı. George'un konuk evinde ne işi vardı? Kâbaca, "Teşekkür ederim" dedi.

"Bir şey değil bayan, her zaman emrinize amadeyim."

Salona yayıldılar - Kris, Rafealla ve Bobby, konuşup gülüşüyorlardı - bir değişiklik kontrolü ellerine geçirip keyiflerine bakma planları yapmaya başladılar.

Kris içtenlikle, "İnsana kan ağlatan plak patronlarından, ajanlardan ve menajerlerden nefret ediyorum" dedi. "Hepsi bizim sırtımızdan geçen yeteneksiz herifler?"

Sara'nın yanında olmasını isteyen Bobby "Seninle aynı fikirdeyim" diye onayladı. "Kaliteye önem verdikleri yok. Hepsinin akıllı fikri satışlarda."

Bara doğru yürüyen Kris, "Hey, hey, hey - satışlar fena değil. Şurada burada benim plaklarım birkaç milyon satıyor" dedi.

Rafealla güldü. Kendisini çok neşeli ve umursamaz hissediyordu. Marcus'un evin içinde olduğunu ve birazdan meydana çıkacağını düşündü. Telaşla "Bana bir iyilik yapın" dedi.

Kendisine romlu Coca-Cola hazırlayan Kris, şakayla "Tabii giysilerimi çıkartıp soyunacaksam" diye yanıt verdi.

"Marcus ile yalnız kalmak istemiyorum."

Siyah gözlükleriyle oynayan Bobby, "Hiç kimse Marcus ile yalnız kalmak istemez" dedi.

Rafealla telaşla, "Yani gerçekten söylüyorum. Beni onunla başbaşa bırakmayacağınıza söz verin" dedi.

Kris alıcı gözüyle ona baktı. Bugüne dek hayatında gördüğü en güzel gözlere ve koyu pürüzsüz esmer bir tene sahipti. Gerisi de fena sayılmazdı. Belki de bundan sonra sarışınları hayatından silip atardı. Sarışınları aklından çıkarmalıydı, çünkü bu kız bambaşkaydı. Ve kısa süre beraberliklerinde, ona çok garip özel bir yakınlık duyduğunu hissetti. Çok garipti. Kendini tam bir sersem gibi hissetmesine rağmen dayanamayıp sordu. "Sen evli misin?"

Bobby şakayla, “Hey, ortağımızı deşelemeyi bırak” dedi. “Ona yanıt verme Raf. Bu moruk herif kendisini kadın avcısı sanıyor. Onun yanına yaklaşmamanı istiyorum anladın mı?”

Chloe yüzünde kararlı bir ifadeyle konuk evine doğru yola koyuldu. George Smith sadece kendisini atlatmakla kalmamış bir de işini asmıştı - bu daha büyük suçtu. Eğer onu işten kovmak isterse kovardı, tabii eğer George’un geçerli bir mazereti yoksa, Chloe onu işten kovmaya kararlıydı.

Marcus öfkeyle homurdanarak Rafealla’nın odasından dışarıya çıktı. Yeterince beklemişti. Ona bu davranışını pahalıya ödetecekti.

Maxwell Sicily koridorda oyalanıp, Marcus Citroen’in bir an önce ayağının altından çekip gitmesi için dua ediyordu.

Planının bu bölümünü tereyağdan kıl çekercesine gerçekleştirmeliydi - fakat herkesin konuşmacıları dinleyip, müzayede ile ilgilendiği sırada gerçekleştirmeliydi. Sırtında garson üniforması, elinde çöp torbası ile konuk evinden çıkacaktı. Yol-da karşılaştığı nöbetçiye el sallayacaktı. Ve golf arabasıyla daha önce kararlaştırdıkları yüzme havuzunun yakınlarına gidecekti. Orada kendisini bekleyen Vicki’nin getirdiği gece kostümünü giyecekti. Giysilerini değiştirdikten sonra elinde Vuitton çantasıyla birlikte arabaların park ettiği bölüme yürüyecek, sanki partiden erken ayrılan bir konuk gibi kendisini bekleyen limuzin arabasına binip - tabii Speed de o sırada limuzini oraya getirmiş olacaktı - uzaklaşacaktı.

Çok kolaydı.

Tabii eğer her şey bu plama göre giderse. Gitmemesi için de bir sebep yoktu. Yalnızca Marcus Citroen’in ayak altından çekilmesi gerekti.

YÜZLEŞME

Cumartesi, 11 Temmuz 1987

KONUK evinin ana salonun kapısını açan Marcus Citro-en, içerde Kris Phoenix, Bobby Mondella ve Rafealla'nın - kendi Rafeallasının - oturmuş aralarında eğlendiklerini gördü.

Kendisini kontrol etmeye çalışmasına rağmen duyduğu öf-ke yüzünden okunuyordu.

Elindeki kadehi selam verircesine havaya kaldıran Kris ho-rozlanırcasına "Marcus, n'aber" diye sordu. "Bu gece bir-likte mi eğleniyoruz?"

Marcus, kirpi dikenini gibi dik saçlı rok yıldızının söyledik-lerine aldırmadı. Nova'nın bu herifle yatıp kalktığından şüp-heleniyordu, ama karısı defalarca bunu yadsımişti. Marcus karısının sadakatsizliklerine ancak bir noktaya dek göz yu-mabilirdi. Karısıyla işi pişirmedeği için Kris talihliydi - yoksa Bobby Mondella'nın başına gelenler onun da başına gelebi-lirdi. Zenci ayı hâlâ hayatta olduğuna şükretmeliydi. Ve ona tekrar mesleğinde yükselme şansını verdiği için de iki misli şükretmeliydi. Marcus kendisini adil bir insan sanıyordu. Kim-seye karşı ebediyen kin tutmazdı.

Öfkeyle "Rafealla" dedi. "Seninle buluşacaktık, yoksa unuttun mu?"

Kris onların arasında geçen göz oyununu izledi. Rafealla kapana sıkışmış gibi bakıyordu. Marcus da vahşi bir et obur gibi gözleriyle onu yiyiyordu. Kız onunla başbaşa kalmak ist-ememekte yerden göğe kadar haklıydı. Azgın moruk kızı çiğ çiğ yemeye hazırdı.

Marcus kolunu uzatıp "Gel" diye buyurdu. "Bekletilmek-ten hiç hoşlanmam."

Rafealla sesi titremeden "Şimdi meşgulüm Marcus" diye karşı koydu.

Adamın dudakları hırstan ince bir çizgi halini aldı, düşük göz kapaklarının altındaki gözlerinin içindeki tehlike ışıkları

yanıp söndü. “Tartışmamız gereken bir işimiz var. Haydi gidelim.”

Rafealla kahramanca karşı koydu. “Ben burada çok mutluyum.”

Marcus’un sesi kırbaç gibi şakladı. “Rafealla, benimle birlikte derhal yukarı kata gelmeni istiyorum. Bu bir emirdir.”

“Emir mi!” Kris işi şakaya vurup havayı yumuşatmaya çalıştı. “Tanrının belası okula tekrar döndüğümüzü bilmiyordum!”

Marcus dönüp ona öldürücü bir bakış attığı sırada Maxwell Sicily telaşla açık kapının önünden geçti.

Tam Maxwell konuk evinin kapısından çıkmak üzereyken, Chloe uflaya puflaya kapıya dayandı.

Öfkeden titreyen bir sesle “Oh, bütün gece burada saklanıyordun değil mi?” diye homurdandı.

Golf arabasıyla Maxwell’in arasında yerine mihlanmış gibi duruyordu.

Şişko ineğin düşüp ölmesine dua ederek, “Bayan Citroen gelip burayı temizlememi istedi” dedi.

Chloe tiz sesle bağırdı. “Bayan Citroen söyledi öyle mi? Bayan Citroen ne zamandan beri benim garsonlarıma emir veriyor?”

Maxwell omuzlarını silkip, önünde duran Chloe’yu itip geçmek istedi. “Bu gece hepimiz, burada çalışıyoruz değil mi? Ben de herkese yardım etmeye çabalıyorum.”

Chloe garsonları çok iyi tanırdı. Ve karşılığını almadan hiçbir işi gönüllü yapmazlardı. Bu işin altında bir iş vardı. Chloe biliyordu - böyle şeyleri hemen altıncı hissiyle seziverirdi. George Smith garip bir adamdı. Yakışıklı olduğunu itiraf etmeliydi, ama dürüst değildi, ayrıca kesinlikle bir beyefendi de değildi. Chloe onun kendisine karşı tutumundan hiç hoşlanmıyordu. Önceleri Chloe’ya ümit vermişti, sonra kaçmaya başlamıştı ve şimdi de terk ediyordu.

Chloe’nun gözleri otomatikman Maxwell’in elinde taşıdı-

ğlı kocaman çantaya kaydı. Kuşkuyla “Onun içinde ne var?” diye sordu. Bazı garsonlar el altından tatlı işler çevirirlerdi. Çöp torbası hilesi ile, tavuk, piliç, sığır eti, bonfile gibi en iyi yiyecekleri yürütürlerdi.

Maxwell’in içinden bir ses “Hayır!” diye bağırdı. Tanrının belası karı işlerine burnunu sokup her şeyi berbat edecekti. Niçin el attığı hiçbir iş doğru dürüst, pürüzsüz sonuçlanmazdı?

Gözünün ucuyla bahçedeki nöbetçinin kendilerine doğru geldiğini fark etti.

Şimdi de herife mi yakalanacaktı?

Bok canına! Hayır!

Başka bir söz etmeden, kadını itekleyip geçti.

Chloe sanki doğru iz üstünde olduğunu biliyormuşçasına “Tutun!” diye bağırdı. “Hırsız, kaçıyor!”

“Hırsız” lafını duyan nöbetçi hızlı adımlarla yürümeye başladı. “Orada ne oluyor?”

Chloe tiz sesle bağırarak, “Bu garson kendisine ait olmayan malları götürüyor. Onu durdurmanı istiyorum” dedi.

Maxwell’in bir ayağı golf arabasının üstündeydi. Kurduğu planı suya düşürmeye niyetli değildi. Nöbetçiye dostane bir göz kırpıp, “Moruk karı aklını oynatmış. Herhalde bir şeyler kullanıyor” dedi.

Nöbetçi “Dur bir dakika” dedi. “Sen buradan gitmeden bu işi bir açıklığa kavuşturalım. İn bakalım arabadan.”

Dıştan çok soğukkanlı görünen Maxwell kendisinden istenileni yerine getirdi. Arabadan indi. Ama akli bir yanından yıldıırım gibi çılışıyordu. Aslında cebinden silahını çıkartıp, salak karının ağzına sokup orospuyu eşek cennetine yollamaktan başka bir şey istemiyordu. Böylece Maxwell Sicily’nin işine burnunu sokmak neymiş anlardı.

Nöbetçi Chloe’nun yanına yaklaştı. “Sorun nedir bayan?”

Kimlik kartını gösteren Chloe, “Bu adamın kendisine ait olmayan bazı malları çaldığından şüpheleniyorum” dedi.

Maxwell “Bok canına” diye mırıldandı.

Mantıklı bir çözüm yolu bulan nöbetçi, “Bu işi şimdi

çözümleriz” dedi. Hayatta en son istediği şey tatsız bir olayın çıkmasıydı. “Çantayı aç, içindekileri göster ve bayanı mutlu et.”

Maxwell öfkeyle söylendi. “Çok içerledim, bu Tanrının belası evde kalmış orospunun yalan yere beni suçlamasına çok içerledim.”

Böyle söylenirken aynı zamanda evin ön kapısına doğru gariyordu.

Hâlâ ortalığı yatıştırmaya çabalayan nöbetçi. “Haydi, boş yere sinirlenmeyin,” dedi.

Chloe etinden et koparılmışcasına tiz sesle, “Bana neler söylediğini duydunuz mu? Nasıl terbiyesizce küfürler ettiğini duydunuz mu? George Smith, kovuldun. Şimdi bu anda Lillians’ dan kovuldun. Nöbetçi! Çabuk ona çantayı açtır!”

Olayların bu şekilde gelişmesinden sıkılan nöbetçi “Çantayı aç” dedi. Herkes unutulmaz konseri dinlerken, neden kendisi çantanın biraz kabarık oluşundan şüphelenen restoran yöneticisi ve hırsız bir garson ile uğraşıyordu?

Kendisinden istenileni yerine getirecekmiş gibi eğilen Maxwell “Pekala” dedi.

Chloe’nun gözlerinden şimşekler çakıyordu. İşte onu kıskıvrak yakalamıştı. Herhalde evin içindeki her tabla ve süs eşyasını bu çantanın içinde bulacaklardı. Citroen’lerin alçak hırsız mahkemeye verip onu ait olduğu yere, hapishaneye göndermelerine dua ediyordu. Bu George Smith de bir pislik olduğuna ilk gördüğü andan beri anlamıştı.

İçinde bulunduğu durumdan yararlanan Maxwell elindeki ağır çantayı havada sallayıp, nöbetçinin karnına vurup onu yere düşürdü. Chloe avaz avaza bağırıp çığlıklar atmaya başladı.

Maxwell hiç vakit yitirmeden eve girdi, kapıyı kapatıp kilitledi.

Nova yerinde duramıyordu. Konuşmalar sona ermişti - büyük bir başarıydı - şimdi müzayede de iyi gidiyordu, ama Mar-

cus daha geri dönmemişti. Nova hırsından kuduruyordu. Diğer gecelerdeki pohpohlamalar bir yana, bu gece Nova ektiğini biçiyordu. Amerika'nın en beğenilen, en şık ev sahibesi unvanını kazanmıştı. Ve bu zaferini kocasıyla birlikte paylaşmak istiyordu. Ama nerde, Marcus ortalarda yoktu. Marcus Citroen son sevgilisiyle sevişmekle meşgüldü.

Ona meydan okumadan her istediğini yapmasına neden göz yumacaktı? Yanındakilerden özür dileyerek, birdenbire ayağa kalktı. İster hoşuna gitsin ister gitmesin, Marcus'a bir sürpriz yapacaktı.

Maxwell bir süredir içinde tuttuğu öfkeyle acı bir nara atıp, tehdit edercesine elindeki silahı havada sallayarak salondan içeriye daldı. Elindeki siyah çöp torbasını yere bıraktı. "Orospu çocukları, eller yukarı" diye bağırdı. "Sizi rehin alıyorum. Sakın bir numara yapmaya kalkışmayın!"

SONUÇ

Cumartesi, 11 Temmuz 1987

DÖRT saat geçmişti. Maxwell Sicily'nin yaşantısındaki en uzun dört saatti.

Her zaman göze batmamaya çalışmıştı. Sahne ışıklarından uzak durmuş, diğer insanların işlerine burnunu sokmamıştı. Aynı saygıyı kendisine göstermelerini ümit ediyordu.

Carmine Sicily'nin oğlu olmak kolay değildi. Hayır efendim hiç de kolay değildi. Okula gittiği günlerde sanki başının üstünde neon ışıklarla yazılmış bir levha taşıyordu. Ser-seriler kendisine yaranmaya çalışırken, iyi aile çocukları kendisinden uzak dururlardı.

Maxwell karmakarışık duygular içinde büyümüştü. Carmine'nin adını duymayan bilmeyen yoktu. Carmine Sicily'i her-

kes severdi. Tabii pis işe bulaşmış her soluk alan yaratık Carmine Sicily'i severdi.

Annesi Rose'un esamesi bile okunmazdı. Maxwell on dört yaşındayken annesi oğlunu, Carmine ve orospu ordusuyla başbaşa bırakıp öbür dünyaya geç etmişti.

Bir kadınla ilk cinsel ilişkiyi annesinin cenaze töreninden hemen sonra tatmıştı. Carmine bu işe kendisini zorlamıştı. Bir kızı itekliyerek odasına sokmuş ve "Bu seni neşelendirir. Eğer neşelendiremezse, sakın benim karşımda mutsuz yüzünle dolaşma" demişti.

Kız yirmi iki yaşında ve bir hayli deneyimliydi. Bir elini bacaklarını arasına sürerek diğer eliyle de Maxwell'in cinsel organını tutarak onu inek gibi sağmıştı.

Maxwell bu deneyimden nefret etmişti. Yanındaki kadından nefret etmişti. Babasından da nefret etmişti.

On altı yaşına basınca, Carmine'nin dolabından bir silah alıp, içki dükkânını soymuştu. Olayı duyan babasının öfkesinin sınırı yoktu. Bir hafta süreyle her gün eşek sudan gelinceye kadar dayak yemişti.

On sekiz yaşındayken, Carmine'nin on dokuz yaşındaki sevgilisini düzmüş, evden yirmi altı bin dolar nakit parayı çalıp, siyah Lincoln'e atlayıp tüymüştü.

Carmine adım adım takip edip onu buldurmuş ve eve geri getirtmişti. Bu kez ceza olarak, üç hafta mahzene kapatılmış yiyecek olarak da yalnızca su ve ekmek verilmişti.

Yirmi iki yaşında, girdiği banka soygunu eyleminde şiddete baş vurup silahını çekmiş ve bankadaki emniyet görevlisini vurmuştu, nerdeyse adamı öldürecekti.

Carmine "Benden paso" demişti. "Bırakın hapse girsin. Bundan böyle o benim evladım değil."

Ve böylece Maxwell yedi yıl hapis yattığı sürece bir kez olsun babasından bir haber alamamıştı.

Hapisten çıkınca soluğu California'da almıştı. Ve kısa süre sonra çevireceği dümene karar vermişti. Bir gün dergide Nova ve Marcus Citroen'in dillere destan servetini okumuştun. Sonra Vali Highland adına düzenlenecek bağış toplama

kampanyası haberi gazetelerde çıkmıştı. Bu iki makale beynine kazınmıştı. Bir daha böyle harika bir fırsat ele geçmezdi.

Şimdi işte fırsatı yakalamıştı, ama eline yüzüne bulaştırmıştı.

Evin etrafını polisler sarmıştı. İnsanlar, TV kameraları ve gazeteciler de cabasıydı.

Evet, eline yüzüne bulaştırmıştı.

Rafealla usançla, “Lütfen bir bardak su içebilir miyim?” diye sordu. Diğerleri gibi Rafealla da elleri ayakları bağlı bir köşeye büzülmüştü.

Maxwell içeriye girdikten az sonra odada bulunanları birbirlerini bağlamaya zorlamıştı. Eğer isteklerini yerine getirmezlerse hepsini teker teker vuracağını söyleyip çılgınca bakışlarla etrafa bakınıp, bağırıp çağırmıştı.

Rafealla’yı yukarı kata yollayıp çarşafaları alıp getirmesini istemişti. Başıyla Bobby’i işaret edip, “Eğer iki dakika içinde dönmezsen şunun beynine bir kurşun sıkarım” demişti.

Korkudan tiril tiril titreyen Rafealla üs kattaki yatak odalarına koşup, yataklardaki çarşafaları çekip çıkarmıştı.

Rafealla çarşafaları aşağıya getirince, Kris ve Marcus’a onları şeritler halinde yırttırıp önce Bobby’i, sonra da Rafealla’yı bağlattı. Daha sonra, Marcus Kris’i bağladı ve sonunda plak dünyasının ünlü kodamanını bağlama şerefine kendisi ulaştı.

Marcus onun aklını başına getirmeye çabaladı. “Aklını başına topla. Bu işin içinden kolay kolay sıyrılamazsın. Asla sıyrılamazsın. Gerçekten pişman olacağın bir şey yapmadan, neden gitmiyorsun?”

Çekip gitmek mi? Herhalde şaka yapıyordu. Çekip gidemezdi. Burada kapana kısılmıştı. Bütün yaşantısı boyunca kapana kısılmıştı.

Marcus Citroen’e baktıkça Carmine’i anımsıyordu. Şişman tilki. Parayla her şeyi satın alabileceğini düşünen herif.

Marcus’un kendisi için ne değer biçtiğini anlamak için sordu. “Çekip gidersem ne verirsin?”

İçinde bulunduğu her durumda para gücüyle yakasını sıyırmaya alışık güvence içinde Marcus, “On bin dolar, hem de nakit” diye yanıt verdi. “Ayrıca sana şerefim üstüne söz veriyorum. Kılına dahi kimse dokunmayacak.”

Tabii ki dokunmayacak. Rahibe Teresa da göbek dansı yapmaya başlayacak. Marcus Citroen de, tıpkı Carmine gibi Maxwell’in zekasını hiçe sayıyordu. İki zengin domuz.

Maxwell adamın yüzüne gülünce, Marcus yaptığı teklifi iki katına çıkardı, sonra üç katına. Ama artık Maxwell onun söylediklerini dinlemiyordu bile.

Rehin aldığı kişiler sıkı sıkı bağlanınca kendisini daha rahat hissetmeye başlamıştı. Onları bir süre yalnız bıraktı, evin içini dolaşıp, bütün pencereleri kapalı mı diye kontrol etti, iki dış kapının sürgülerini vurup zincirlerini taktı.

Kısa süre sonra polis gelecekti.

Yanılmıyordu.

Rafealla’nın akıllı fikri oğlu Jon Jon’daydı. Eğer başına bir felaket gelirse, küçük oğlu ne yapardı? Daha on yaşındaydı. Annesiz hayatta ne yapardı? Ona yaşantıyı, kadınlara nasıl davranılacağını, doğru ve yanlış arasındaki farkları kim öğretecekti? Üzüldüğü zaman onu kim teselli edecekti? Mutlu olduğu zaman onunla birlikte kim gülecekti? Yaramazlık yaptığında onu kim azarlayacaktı?

Allah kahretsin o çocuğun annesiydi ve içine düştüğü bu badireden sağ salim kurtulmaya kararlıydı.

Karanlık bir dünyanın içine hapis olan Bobby, hiçbir işe yaramamanın korkunç duygusuyla mücadele ediyordu. Yapabileceği bir şey yoktu - eli kolu bağlı, çaresizdi, olup biteni göremiyordu bile.

O, Bobby Mondella, her bakımdan mahkûmdu.

Diğer yanda, Kris, kendisini çok güçlü hissediyordu. Marcus ellerini bağlarken bağları biraz gevşek bırakmıştı. Bu çılgın sapığı dışarı atmanın zamanı geldiğinde bağlı bulunduğu çarşaf şeritler pek işe yaramayacaktı. Herif tam bir sapıktı - Kris yanılmadığını biliyordu - serserinin yavan bakış-

lı, parlak ve huzursuz gözlerine, güvensiz hareketlerine bakınca ne mal olduğu anlaşıyordu.

Hey - On beş dakika süre ile herkes şöhret olabilir - dediği zaman Andy Warhol haklıydı - bu eşoğlueşek de ne istiyordu? Baş sayfalara geçmeyi mi, başından geçen öyküyü satmak mı, hakkında bir kitap yazılmasını mı, belki de başından geçen olayın kısa bir televizyon dizisi olmasını düşünüyordu.

Herif şöhret olmanın tam eşiğindeydi. Dünyanın en ünlü, en büyük üç plak yıldızını ve milyarder plak kodamanını bağlayıp rehin almıştı. Fakat hey - Kris serserinin aklından neler geçirdiğini tahmin edebiliyordu. Eğer rehineleri serbest bırakırsa, sonra ne olacaktı? Bir gün gazete manşetlerine çıkacak, sonra hiç iz bırakmadan yok olup gidecekti. Büyük olay yaratması için çok büyük bir şey yapmalıydı - yani hepsini öldürmek gibi.

Hafifçe ürperen Kris, Rafella'ya doğru yuvarlanmayı başardı. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Rafealla başını salladı.

Kris büyük rahatlıkla "İyi olmaya devam et, yavrum. Çünkü bu badireden yakamızı sıyracağız. Benim hakkımda öğrenmen gereken bir şey varsa, o da hayatta hiç yanılmadığımdır," dedi.

Evin dışında toplanan kalabalık gerçekten güçlü bir orduydü. Polis, Güney Batı Komanda timi evin etrafında geniş bir kordon çevirmişti. Onların arkasında ise televizyon ekipleri, gazeteciler ve foto muhabirleri vardı. Önemli konukların çoğu olay yerinden uzaklaşmayı yeğlemişlerdi, ama Vali Highland gitmemişti. Basının önünde Nova Citroen'i teselli etmeye çalışarak kahramanlık görüntüsü yaratmaya uğraşıyordu.

Kendisini güvence içine alacağını hesapladığından, Maxwell, Polis Şefi Yüzbaşı Lynch ile yaptığı telefon konuşmasında basın ve televizyon dünyasının malikaneye girmelerine izin verilmesini istemişti. İstekleri çok basitti. Bir helikopterin kendisini ve rehineleri alıp sessiz bir yere götürmesini ve orada

trafik kayıtlarına geçmemiş bir arabanın kendisini alıp kaçırmasını istiyordu. “Güvence içinde olduğumu anladığım zaman, rehineleri serbest bırakacağım” diye söz verdi.

Yüzbaşı Lynch ağzının içinden mırıldandı. “Tabii bırakacaksın.”

Bu konuşma kuşatmanın ikinci saatinde yapılmıştı. Polis Yüzbaşısı duruma hakim olunca, telefonirtibatı kuruldu. “Sen kimsin? İsmi nedir?” diye ilk soruları sordu.

Maxwell “George Smith” diye yalan söyledi.

“Boş ver arkadaş. George Smith’i araştırdık. Son bir kaç aydır ortalıklarda dolaşıyormuş. Bize asıl ismini söyleyen de hepimizi büyük zahmetten kurtarsan olmaz mı?”

Maxwell içinde karşı koyulmaz bir öfkenin yükseldiğini hissetti. Kiminle başa çıktıklarını sanıyorlardı? Kendisinin de dışardakiler kadar aptal olduğunu mu düşünüyorlardı?

Ağır ağır ve anlaşılır bir şekilde, “Eğer istediklerimi elde edemezsem, rehineleri teker teker vuracağım. Bilmem derdimi anlatabiliyor muyum?”

Sara’nın gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Uzun süre ağlamamak için mücadele etmişti, ama sonunda sinirleri boşanıvermişti. Bobby’nin içerde çektiği ıstırapı düşünmeye dayanamıyordu.

Trudie onu teselli etti. “Hiçbir şey olmayacak. Bak görürsün, hepsi kurtulacak.” dedi.

Sara olayın ters yönde gelişebileceğini aklına getirdi. Şüphesiz hiç birinin kılına zarar gelmeden o evden dışarıya çıkabilirlerdi. Ama diğer yandan çok korkunç bir felaket olabildi. 1986 yılında Rodeo Drive’daki kuyumcu dükkanı olayını anımsadı. Polis saatlerce, Van Cleef ve Arpel’in dükkanında rehinelerin durumlarının iyi olduğunu ısrarla söyleyip durmuştu. Halbuki içlerinden birisi rehin alındıkları dakikada bir çoğu da silahlı çatışma sonunda vurulmuşlardı.

Hıçkırıklarını boğmaya çalışırken, Bobby Mondella’yı ne

kadar çok sevdiğini fark etti. Onun tüm yaşantısı olmuştu, bu sağlıklı bir şey değildi, çünkü eğer kendi kendisine karşı gerçeği söylemek zorundaysa, Bobby'nin kendisine metelik verdiği yoktu. Tabii, Sara ile sevişiyordu, sevişmek istemesi de çok güzeldi. Ama Sara'ya aşık değildi ve artık bu gerçekle yüzleşmenin sırasıydı.

Sara, eğer bu badireyi atlatırsa onu terk edeceğim diye düşündü. Tekrar başarıya ulaştı, 'adamin bana ihtiyacı yok. Bensiz çok daha mutlu olabilir.

Bu kararı verdikten sonra, Bobby'nin sağ kalması için sessizce dua etmeye başladı.

Maxwell, su bardağını Rafealla'nın dudaklarına değdirdi. Ağır ağır suyu yudumlayan Rafealla, onun ismini sordu. Rehin düşenlerin, kendilerini rehin alanla bir tür bağlantı kurmaları gerektiğini bir yerlerde okumuştı.

Maxwell öfkeyle, "Benim ismimi öğrenip de ne bok yiyeceksin?" diye homurdandı.

Rafealla yılmadı. "Sana bir isim verebilmek isterim." Tutsak olduğuna aldırmayan Marcus. "Ben ona ne isim vereceğini biliyorum" diye adeta çemkirdi. "Ona salak orospu çocuğu de."

Bu söz Maxwell'i çileden çıkardı. "Hiç kimse Maxwell Sicily'e salak diyemez."

Başını kurumla dikleştiren Marcus, "Al sana istediğin yanıt" dedi.

Kris "Tanrı aşkına, susun" diye fısıldadı. Gevşek bağların altındaki kaslarını hareket ettirdi ve sapığı acaba şimdi mi yakalasam diye düşündü. Bir sıçrayışta üstüne atlayabilirdi.

Fakat ya bağlı bulunduğu ipleri kopartamazsa? Ya serseri silahını ateşleyip Kris Phoenix'in beynini uçurtacak zaman bulursa? İnsanın üstüne doğrultulan bir silah kadar sinir bozucu bir şey yoktu.

Tanrım! İngiltere'deki annesi aklını oynatacaktı. Gazeteciler herhalde annesine haber vermişlerdi. Zavallı çilekes Avis.

Oğlunu doğurduğu günden beri ondan çekmediği kalmamıştı. Ya Willow ile Bo ne yapıyorlardı? Willow ne yapıp edip başına gelenlerin bütün yükünü yine Kris'in üstüne yükledi. Bo'ya gelince - çocuğun nasıl tepki göstereceğini kim bilebilirdi?

Belki iyi bir baba olmadım diye düşündü. Eğer bu badireden yakamı sıyıırırsam, oğlumla birlikte daha çok vakit geçirmeye çalışacağım.

Eğer kurtulursam....

Cybil bal sarısı saçlı başını Vali Highland'ın anlayışlı omuzuna yasladı. "Ah, çok yorulдум" diye inledi.

Hawkins, Nova ve diğer bir sürü insanla birlikte büyük evde oturmuş bekliyorlardı.

Vali, "Belki biraz uyusanız" diye önerdi. "Nova, Cybil'in uyuyabileceği fazla bir yatak odası var mı?"

Nova işaret etti. "Norton, bu işi hallet."

Norton St. John, Cybil ve düşünceli Vali Highland'ı yukarı kattaki konuk yatak odasına götürdü.

Vali elini sallayıp Norton'u başından savdı. "Teşekkür ederim, yatmasına ben yardım ederim."

Cybil yatağın kenarına oturdu, yorgunlukla parmaklarını yele gibi uzun gür saçlarının arasında dolaştırdı. "Çok korkunç bir şey" diye içini çekti.

Kızın yanına oturan Vali "Biliyorum" dedi.

"Zavallı Kris."

"Ona bir şey olmayacağına eminim."

"İnşallah."

"Cybil."

"Evet."

"Sen çok güzel bir genç kadınsın."

"Teşekkür ederim."

Beceriksiz kızı öpmeye başladı. Cybil de ona karşı koya-mayacak kadar yorgundu. Yatağın üstüne devrildi. Vali Highland'ın günün birinde Başkan olabileceğinden başka bir şey

düşünmüyordu. Çok komikti, her erkek - ya süperstar veya başkan olmak istiyordu - birbirlerinin eşiydi. Hepsi seks çılgınıydı. Cybil de kim oluyordu ki onlara karşı koyacaktı?

Maxwell sabırsızca telefonu kaldırdı. Buz gibi soğuk ve kötülük akan bir sesle “Yeterince beklédim. Eğer helikopter on beş dakikaya kadar gelmezse. Rehinelerden birisini vuracağım” dedi.

Yüzbaşı onu mantıklı olmaya davet etti. “Haydi, iyi düşün. Aptalca bir iş yapma. Helikopter gelecek.”

Sesini yükselten Maxwell, “Benimle oyun oynama” diye bağırdı. “Bir saattir bana aynı boku söylüyorsun. Ya helikopter on beş dakikaya kadar gelir veya buradakilerden birisini cennete yollarım. Bu, boş bir tehdit değil. Hayvan herif, beni anlıyor musun?”

Onun suyuna gitmeye çalışan Yüzbaşı “Evet, helikopterin yola çıktı. Sana söz veriyorum az sonra burada olacak” dedi. Ayrıca “Baban da yola çıktı” dememek için kendisini zor tuttu. Çünkü onun gerçek kişiliğinin “George Smith” olmadığını Lilians’ın dosyalarındaki parmak izlerini alıp ana bilgisayara verip öğrenmişlerdi.

Büyük bir şey keşfetmişlerdi. Maxwell Sicily. Namussuz, gangster Carmine Sicily’nin tek oğlu ve varisi Maxwell Sicily. Carmine’i de çıktığı iş yolculuğunda kaldığı Beverly Wils-hire otelinin bir dairesinde bulmuşlardı.

İlk önce Carmine olayı öğrenmek bile istememişti. “Oğlum mu? Benim oğlum filan yok.” Fakat durum açıklandı, işin içine kimlerin karıştığını duyunca, “Hemen oraya gidiyorum. Sakın ben gelinceye dek bir şey yapmayın. Ben iki saniyede sorunu çözümlerim” dedi.

Evet, işi hemen çözümlledi - kendi öz oğluna vur emri çıkarttı. Böylece onu yaşamından ebediyen silip atacaktı. Oğlan hayırlı bir evlat değildi, hiçbir zaman da hayırlı bir evlat olmamıştı. Böylesine etkili ve güçlü insanların karşısında babasını küçük düşürmeye nasıl cesaret edebiliyordu. Carmine

gerçekten çok utanmıştı. Maxwell gibi bir evlada sahip olmak için ne gibi bir günah işlemişti?

Kris iyice Rafealla'ya sokuldu ve onun kulağına, “Hâlâ iyi misin, güzelim?” diye fısıldadı. “Serseri hiçbir şey yapamaz. Bana güven.” Maxwell’in rehineleri vuracağı tehditlerini hepsi duymuştu, şimdi Kris, Rafealla'ya korkmaması için güvence vermeye çalışıyordu.

Rafealla'nın konuşurken sesi titriyordu. “Bilmiyorum, Kris. Bir karabasan gibi, her an birdenbire uyanıp bu korkunç düştten kurtulacağım anı bekliyorum.”

“Biliyorum, bebeğim. Hiç endişe etme. Herif bulaştığı her işi kaybeden birisi, sadece ağzı kalabalık laf ebesi, ama cesareti yok - onun yüzüne bakar bakmaz ne mal olduğunu anlıyorsun.”

Rafealla, “Kahramanca davranmaya çabalıyorsun, inşallah sen haklısındır, hepimizin selameti için haklı olmanı diliyorum” dedi.

“Hey, Bobby, sana olup biteni anlatmak isterim” diye Kris alçak sesle konuştu. “Ama çok sıkıcı bulursun. Az sonra hepimiz buradan kurtulacağız.”

Bobby homurdandı.

Odanın içinde aşağı yukarı sinir içinde dolaşan Maxwell, bundan sonraki atacağı adıma karar vermeye çalışıyordu. Restoranda çalışan o inek karı ortaya çıkana dek her şey yolunda gidiyordu. Şimdi o karının da yanında olmasını isterdi. Oh, evet. Ona bir iki şey gösterirdi. Silahını ağzına dayayıp beynini dağıtırdı.

Genizden gelen boğuk aksanlı sesiyle Marcus birdenbire konuşmaya başlayınca herkes şaşkına döndü. “Niçin zenci herifi vurmuyorsun” diye Maxwell'i fiştekledi. “Zenci ayıyı vur ve onu dışarıya at. Böylece belki bu sersemce oyuna son veririz.”

Hemen tepki gösteren Bobby, Marcus'a doğru yuvarlandı ve “Anasını bellediğim orospu çocuğu” diye bağırdı.

Yeni bir felaketin başladığını sezinleyen Kris, ‘‘Aman Tanrım!’’ diye inledi.

Rafealla, ‘‘Marcus, sen iğrenç bir herifsin’’ diye bağırdı. ‘‘Adi, alçak ve iğrenç bir sürüngensin.’’

Buna karşılık Marcus çemkirdi. ‘‘Sen kendini ne sanıyorsun? Sen de onlardan birisisin. O gece Rio’da seni ve arkadaşını da o balkondan aşağıya attırmalıydım, zenci karı.’’

Sonunda gerçek ortaya çıkmıştı. Inanılmayacak kadar öfkelenen Bobby, Marcus’un sesinin geldiği tarafa okkalı bir tekme savurdu ve ayakkabısının topuğunun sert bir şeye çarptığını hissetti.

Marcus’un çenesine okkalı bir tekme patlatmıştı. Dayanılmaz bir acıyla kıvranan Marcus, kollarını havaya kaldırdı ve birbirine bağlı elleriyle cop gibi Bobby’nin kafasına ölümcül bir darbe indirip onu bayılttı. Bu arada, Kris de bağlı bulunduğu çarşaf parçalarından kendisini kurtarmaya çalışıyordu.

Önünde ceryan eden sahneyi izleyen Maxwell, kontrolü elinden kaçırdığını hissetti. Elindeki silahını tehdit edercesine kaldırıp havaya ateş etti.

Ayak bileklerini bağlayan iplere dolanarak Kris kendisini ona doğru fırlattı.

Dengesini kaybeden Maxwell çılgın gibi ateş etti, serseri bir kurşun Marcus’un midesine saplandı.

Açılan delikten fışkıran kanları gören Rafealla ‘‘Oh, aman Tanrım!’’ diye bir çığlık attı.

Elleriyle midesini tutan Marcus boş yere ‘‘Bana yardım edin’’ diye inledi. Rafealla’ya baktı, sonra ümitsizce gözleriyle Kris’i araştırdı. ‘‘Sana yalvarıyorum.... bana yardım et... kanı durdur. Sana ne istersen veririm.’’ Sesi kısılmaya başladı. ‘‘İstediğin kadar ... para. Ne istersen....’’

Tam o sırada havadaki helikopterin gürültüsü duyulunca herkesin ilgisi oraya yöneldi.

Maxwell büyük bir soğukkanlılıkla, ‘‘Şimdi burayı terk ediyoruz, Başka numara istemem’’ dedi.

Havadaki helikopterin gürültüsü içerdeki silah sesini boğmuştu. Yüzbaşı Lynch, Maxwell ile konuşurken içerde olup bitenlerden haberi yoktu.

“Tahliye zamanı geldi. Helikopter burada,” dedi.

Maxwell, “Herkesi evden dışarıya çıkartın” diye talimat verdi. “Sadece bir televizyon kamerasını bırakın. Anlaşıldı mı?”

Yüzbaşı Lynch “Evet,” diye yanıtladı.

Maxwell “Dediğimi yapın” diye ısrar etti. “Sizi izliyorum.”

Küçük piç, baban da seni izliyor. Burada, sana sürpriz yapmayı bekliyor.

“Pekala.”

Maxwell dışardakileri uyardı. “Beş dakika sonra dışarı çıkıyoruz. Eğer bir numara çevirecek olursanız - herhangi bir numara - rehinelerin hepsini vururum. Anladınız mı?”

“İyice anlaşıldı.”

“İyi.”

Maxwell üzüntüyle bekleyen rehinelerine dönüp baktı. Hayret, güçlü kişilerin nasıl da boyunlarını eğdirmişti. Rafealla’nın yanına gitti. Onun ellerini çözdü. Ve “Yukarıya çık, bir battaniye getir” dedi.

Her yer kan revan içindeydi. Marcus yere serilmiş uğursuz bir sessizlik içinde yatıyordu. Şaşkınlık içinde Marcus’a bakan Rafealla “Sanırım, ölmüş” dedi.

Maxwell duygusuzca, “Ne olmuş yani?” dedi. “Eğer isteklerimi yerine getirmezsen aynı şey senin de başına gelebilir. Şimdi yukarı kata çık, bir battaniye al ve hemen aşağıya in. Eğer gelmezsen - ikinci kurşunu da bu yiyecek” diyerek silahını Kris’den yana salladı.

“Aman, kafama doğrulttuğun silahınla kendini çok güçlü sanıyorsun değil mi uyuz herif?” diye Kris karşısındaki küçümsedi. “İkimiz başbaşa olsaydık ne olacağını ben bilirdim.”

Maxwell ona yanıt vermedi. Şimdi gereksiz takışmalara girmeye niyeti yoktu. Kris Phoenix bir hiçti. Hepsi birer hiçti. Ve içlerinden birisini öldürdüğüne göre, diğerlerini de öldürmekte sakınca yoktu. Zaten hepsini öldürse hiçbir şey değişmezdi.

Fakat şimdilik onları öldüremezdi, kendisine yararları dokunduğu sürece onların kılına dahi dokunmayacaktı. Şu anda tek güvencesi onlardı.

Yüzbaşı Lynch keskin nişancılarını yerlerine yerleştirdi. Carmine Sicily'i de arkasına alıp gölgeler içine beklemesini söyledi. Helikopter de evin önündeki geniş çimenliğin üstünde duruyordu. Pilot mahallinde Güney Batı komando timinden deneyimli birisi vardı.

Basın olay yerinden uzaklaştırıp, malikanenin arkasına yerleştirilmişti. Bahçede sadece bir tek televizyon kamerası kalmıştı.

Nova Citroen geri planda yanında Hawk ile bekliyordu. Giysilerini değiştirip, kahverengi yünlü bir tulum giyip ayağına çizmeler geçirmiş, sırtına da bol mink bir kürk almıştı. İnsanı şaşırtacak kadar sakindi.

Hawk, "Dışarı çıktıkları zaman, Yüzbaşı, Maxwell denilen o adam silahını yere atıp teslim olmasını söyleyecek" dedi.

"İstenileni yerine getireceğini Yüzbaşı nereden biliyor?"

"Çünkü oyunun bu sahnesinde suçlu zayıf duruma düşer. Herkesin gözünün önünde açığa çıkmıştır. Sonra babası öne çıkıp ona aklını başına toplamasını önerecek."

"Ama istese rehineleri vurabilir."

Hawk huysuzca "Hayır," diye bağırdı. "Onu öylesine sıkı göz altında tutacaklar ki, eğer tetiğin üstündeki parmağını kıpırtacak olsa hemen vuracaklar. Kafasına bir kurşun sıkacaklar."

"Dışarısı karanlık."

"Onların özel aletleri var."

Nova, kocası Marcus'un bu tutsaklığı nasıl karşıladığını merak etti. İyi karşılamadığı kesindi. Eğer polis kendisini tutsak alan adamı vurup temizlemezse, Marcus onun icabına bakacaktı. Marcus Citroen kontrolü asla elinden kaçırmak istemezdi. Dizginler hep onun elinde olmalıydı.

Maxwell, “İşte bakın böyle yapacağız” dedi. “Beni dikkatle dinleyin, çünkü yapacağınız bir hata hayatınıza mal olacaktır.” Nefretle Marcus’u tekmeledi. Cesedi kendi kan gölünün içinde yatana dek itikledi. “Tıpkı bunun gibi.”

Hâlâ yerde eli ayağı bağlı yatan Bobby ayılırken bu sözleri duydu. Gözlerini açınca önce sisler içinde anlamsız şekiller gördü. Bir süre sonra sisler dağıldı ve şekillerin hatları gözlerinin önünde belirdi.

Bir iki kez gözlerini kırptırdı. Olanlara bir türlü inanmıyordu. Görebiliyordu! Allah kahretsin, GÖREBİLİYORDU!

Doktorlar böyle olabileceğini söylemişlerdi. Herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde birdenbire görebileceğini söylemişlerdi. Travmatik bir durum sonucu meydana gelen körlüğün aksi bir tepki sonucu tekrar görebileceğini söylemişlerdi. Ulu Tanrım! Görebiliyordu - ama şimdi içinde bulundukları bu tehlikeli durum sırasında görebildiğini açıklaması doğru olmazdı. Belki de herkesin kendisini kör bilmesi yarar sağlayabilirdi.

Maxwell, “Dışarıya battaniyenin altına girip çıkacağız” dedi. “Sizler önde yürüyeceksiniz, ben ise silahımı sizlerin sırtına doğrultup arkanızdan geleceğim. Polis kimin kim olduğunu anlayamaz. Anladınız mı?”

Kris, “Çok akıllıca” diye alay etti.

Maxwell de onu onayladı. “Evet, çok zekice planladım. Çünkü dışarda keskin nişancılar var. Hepsi de beni temizlemeyi düşünüyorlar. Ama bu şekilde hata yapma tehlikesini göze alamazlar.”

Bobby yavaş yavaş içinde bulunduğu sahneyi incelemeye başladı. Kara gözlükleri, yerde yanında duruyorlardı. Hâlâ elleriyle usulca uzanıp onları aldı. Ve hiç kimseye fark ettirmeden onları tekrar gözüne taktı.

Maxwell, “Şimdi hepinizin ayaklarındaki bağları çözeceğim” dedi. “Marcus Citroen’in başına gelenlerin sizin de başınıza gelebileceğini tekrar etmemde bir yarar yok sanırım.”

Bobby ayıldığını belli etmek için yattığı yerde inledi.

Rafealla telaşla, “İyi misin?” diye sordu.

Ah, başına gelenleri Rafealla bir bilebilseydi! Hem de nasıl iyiydi! “Evet, iyiyim” diye mırıldandı.

Maxwell küçümseyerek alay etti. “İyi, çok iyi. Herkesin iyi olduğunu bilmek çok güzel.”

Ön kapı yavaş yavaş açılırken, sinirli bir bekleyiş içinde olan Yüzbaşı Lynch “İşte geliyorlar. Carmine, hazır ol” diye homurdandı.

Carmine Sicily, Polis Yüzbaşısının yanına geldi. Evet, artık hazırdı.

Nova Citroen ürperdi. İçinden gelen bir ses uğursuz bir felaket olduğunu fısıldıyordu.

Hawk kolunu onun omuzuna dolayıp, mink kürke sarılı omuzunu teselli edercesine okşadı. “Boşuna endişe etme. Yakında her şey sona erecek.”

Evin kapısından battaniyenin altında çıkanları görünce Yüzbaşı Lynch hayretler içinde “Ulu Tanrım!” diye bağırdı. “Bok canına!”

Carmine “Ne var?” diye sordu.

“Tanrının belası battaniyenin altına gizlenmişler. Kimin kim olduğunu göremiyoruz ki.” Elindeki telsize davranıp “Ateş etmeyin. Sakın ateş etmeyin” diye emir verdi.

Battaniyenin altı boğucu ve sıcaktı. Ayrıca insan çok da rahatsız oluyordu. Rafealla, Maxwell’in önünde yürüyordu. Adamın silahının namlusu da belinin ortasına dayalıydı. Her adım atışta, silahın kazaen patlamasından korkuyordu.

Kris, Rafealla’nın yanındaydı. Maxwell onları bellerinden birbirlerine bağlamıştı. Bu şekilde yürümek çok zordu. Gevşek şekilde Maxwell’e bağlanan Bobby ise en arkada yürüyordu.

“Eğer ateş edecek olurlarsa ilk kurşunları sizler yiyeceksiniz dostlarım” diye övündü. “Ya da içinizden birisi numara yapmaya kalkarsa, kızın beline kurşunu sıkıveririm! Sakın numara yapmaya kalkışmayın.”

Ağır ağır helikoptere doğru ilerliyorlardı. Attıkları her adım korkunç bir azaptı.

Gece tabiatın sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Denizin dalgaları aşağıdaki sahile vuruyordu. Ateşböceklerinin ötüşleri ve gecenin melteminde sallanan palmye ağaçlarının hışırtılarından başka ses yoktu. Göküzünde dolunay parlıyordu.

Bu sessizliği birdenbire “Maxwell!” diye megafondan yükselen ses yırtıverdi. “Ben baban, Carmine. Yaptığın saçmalığa hemen son vermeni istiyorum. Rehineleri hemen bırak ve teslim ol. Bu bir efnirdir.”

Şaşkına dönen Maxwell olduğu yerde donup kaldı. Tanrının belası Carmine’nin burada ne işi vardı? Hayvan herif, ne bok yemeye işlerine burnunu sokuyordu? Carmine Sicily’nin oğlu, Carmine Sicily’nin çocuğu diye hep onun gölgesinde yaşadığı yetmiyor muydu? Babasından ölesiye nefret ediyordu. Adeta sinir krizi geçirircesine öfkeyle “Senin burada ne işin var?” diye çığlık attı.

İçlerinden gelen dürtüye uyan Kris ve Bobby bekledikleri fırsatı yakaladıklarını anladılar ve telepati ile hareket edencesine aynı anda harekete geçtiler. Kris yerinde ani ve şiddetli bir hareketle dönüp, Maxwell’in elindeki silaha vurup yere düşürdü. Bobby de bütün gücüyle arkadan ona bir diz attı.

Maxwell yere yıkılırken diğerleri de onun üstüne düştüler.

Yüzbaşı Lynch “Işıkları yakın” diye bağırarak emir verdi ve koşarak olay yerine seyirtti. Silahlı birkaç görevli de onun peşinden koşuyorlardı.

Işıldaklar alanı aydınlattı.

Her şey bir anda olup bitti.

EPILOG

MARCUS Citroen’in cenaze töreninde, ayak takımından tutun da yüksek sosyete mensuplarına, film ve sahne dünyasının ünlüleri ve ünsüzleri ve gerçek paranın sözünün geçtiği güçlü dünyanın kişilerine dek garip bir topluluk vardı.

Hepsi dünyanın dört bir yanından son saygı duruşuna gelmişlerdi. Tabii en gözde nakil vasıtası da özel uçaklardı.

Kabristanın önünde sıralanan limuzinler pek etkileyiciydi. Daha sonra parti havası Novaroen malikanesinde devam etti.

Nova üstelendiği rolünü hakkıyla yerine getirdi. Kederli dul rolünü gerçekten pek etkileyici oynadı.

Hawkins Lamont - Hawk - müthiş duygusal bir methiye okudu. En yakın dostunu ve akıl hocasını çok özleyeceğini söyledi.

Marcus vasiyetinde onu da unutmamıştı. Marcus çeşitli ödüller kazanmış antika otomobil koleksiyonu, iki som altın Cartier marka saati ve çeşitli Tiffany kol düğmelerini Hawk'a bırakmıştı. Hawk dostunun bu davranışını takdirle karşılıyordu - ama her ne olursa olsun kendisi bir iş adamıydı, antika otomobilleri pek çekici bulmuyordu. Bütün otomobilleri satıp, kendisine beyaz bir Ferrari, siyah bir Maserati ve Londra'da bir hafta sonu katı satın aldı.

Cenaze töreninden üç ay sonra karısını boşadı. Bundan birkaç hafta sonra da Mexico City'de gizli bir törenle Nova Citroen ile evlendi.

Günün en "güçlü" çifti olarak müthiş görkemli bir zaferle New York'a döndüler. Birlikte Blue Cadillac Plaklarını yönetmeye başladılar, kısa süre sonra da televizyon ve film dünyasına el attılar.

Nova Citroen, Amerika'nın en şık ev sahibesi şöhretini asla elinden bırakmadı. Hawk da en ünlü süperstarların mesleklerinde ilerlemelerini sağlamaya devam etti.

Birlikte müthiş bir çift oluşturuyorlardı.

Speed kiralık limuzinin patlayan lastiğini tamir ederek tekrar yola koyulup, o uğursuz temmuz gecesini Novaroen malikanesine ulaştığında iş isten geçmişti. Rehin alma durumu çığırından çıkmış, herkes çılgına dönmüştü.

Park bekçisinin yakasına yapışıp, kabaca "Ne oluyor?" diye sordu.

“Herifin birisi tırlatmış. Herkesi yakalayıp, bağlıyor ve para istiyormuş.”

“Kimmiş?”

“Görkemli restorandan gelen bir garson. Adı George muy-muş neymiş bilmiyorum.”

“George Smith mi?”

“Evet, ta kendisi, herifin ismi George.”

Speed hemen oradan toz oldu. Lumuzini gazlayıp, tekrar Hollywood’a döndü, evinden eşyalarını topladı, limuzini kiralık araba yerinin önüne bıraktı ve Vegas’a giden ilk uçağa atladı. Las Vegas’a varınca kendisini eski karısının merhame-tine teslim etti. Eğer George Smith kendisini ele verip polis-leri peşine salarsa, karısının kendisine tanıklık etmesi için yal-vardı.

Kadın da isteksizce bu görevi yüklendi. Tabii bu Speed’e pek pahalıya mal oldu.

Eski karısının yanında üç ay kaldı. Tanrının her günü öle-siye kavga ettiler. Ama Speed zorla da olsa itiraf etmeliydi ki, kadındaki bir çift meme kimsede yoktu. Ama ne yazık ki, yeteneksiz, çürük dişli bir kabare şarkıcısından da belsoğuk-luğu kapmıştı. Tabii, Speed de bu hastalıktan kısmetini aldı.

Çılgın bir öfke ile eski karısının yanından ayrılıp Hollywo-od’a dönüp, eski takıldığı yerlerde dolaşmaya başladı.

Bir gece barda bir adama rastladı. Büyük bir iş çevrilecek-ti ve bu herif de Batı Sahili’nde Speed’in üstüne başka bir şo-för olmadığını duymuştu.....

Chloe, Lillians’deki görevine devam etti. Restoranın göz be-beğiydi. Eğer Chloe ve keskin gözleri olmasaydı, Maxwell Si-cily yılın en büyük soygununu gerçekleştirecekti. Chloe ken-disine gösterilen ilginin keyfini doyasıya çıkartıyordu.

Ama eğer işe burnunu sokmasaydı Marcus Citroen’in bu-gün hayatta olabileceğini aklının köşesinden bile geçirmiyordu.

Cybil Wilde ve Kris Phoenix ayrıldılar. Cybil, Vali High-land ile fevkaledede gizli kalması gereken bir ilişkiye girdi.

Yaz sonuna doğru bir hafta sonu, Acapulco’da müşterek dostlarının birisinin yatında oynasirlarken, gazetecilerin uzun

mesafeden güçlü objektiflerle resimlerin çektiklerinin farkına dahi varmadılar.

Bu resim gazetelerin baş sayfalarını süsleyince, Vali Highland'ın lekesiz şöhreti, onarılmayacak kadar zedelendi, Cybil'in ise ilk filminde başrolü oynamasına sebep oldu.

Vicki Foxe kötü işin içinden en iyi şekilde sıyrıldı. Rehin alma durumu devam ederken, partideki konuklardan birisinin arabasına atlayıp Novaroen'den tüydü. Yaşlı ve titrek bir avukatın arabasına bindi. Adamcağız, Vicki'nin alelacele yazdığı yalanların hepsine körükörüne inandı. Vicki güya evin vekilharcı canavar Bayan Ivors ile kavga ettiği için görevinden ayrılıyordu.

Yaşlı avukat “Şekerim, çalışmak zorunda mısın?” diye sordu.

Vicki başını salladı. “Evet.”

Cinsel yeteneklerinin bazılarından yaşlı avukatın yararlanmasını sağlayacak kadar onun yanında kaldı, sonra adamın çok değerli pul koleksiyonunu aşırıp kaçtı. Yüz bin dolardan daha değerli pulları bir rehinci dükkanına götürüp üç bin dolara okuttu.

Sonra Amarillo'ya bir bilet satın aldı. Texas'da bir apartman katına yerleşip icrayı sanat eylemeye başladı.

İşler kıyaktı.

Maxwell Sicily'nin sonu pek iyi gelmedi. Hapiste, Marcus Citroen'i öldürme suçundan yargılanmayı beklerken, bir gece uykusunda esrarengiz şekilde öbür dünyaya göçüverdi. Resmi bir soruşturma açılmadı.

Carmine Sicily'nin güçlü kolları çok geniş ve uzak alanlara dek uzanıyordu.

Sara Johnston ve Bobby Mondella, Sara'nın doğup büyüdüğü Philadelphia kentinde sessiz bir nikah töreniyle dünya evine girmeyi planlıyorlardı. Dünyada ikisinden daha mutlu kimse bulunamazdı.

Sara'nın tekrar kalbini kazanmak için Bobby çok uğraşmıştı, ama sonunda başarmıştı. Novaroen'deki o uğursuz gecede birçok şey bir anda meydana gelmişti. Şokun etkisiyle tekrar görme yeteneğine kavuşan Bobby şaşkına döndü. Önce durumu nasıl idare edeceğini bilemedi - her şey o kadar garipti ki.

Sara'yı görünce - son on sekiz aydır hayatını paylaşan kadını - hayatının en büyük şokunu yaşadı. Onu kısa boylu, tombul, daha koyu tenli, kendi halinde sade bir kadın olarak düşünüyordu. Halbuki, baş döndürücü bir güzelliğe sahipti - Sharmeen'in gençlik günlerini anımsatıyordu.

Sara'nın kendisi için ne büyük anlam taşıdığını söylemeye fırsat bulamadan, kadın "Artık bana ihtiyacın yok, onun için sana veda ediyorum. Seninle çok mutlu oldum Bobby, seni her zaman seveceğim. Ama artık hayatını tekrar ele geçirdin. Keyfini çıkart. Sara" diye kısacık bir not yazıp, çekip gitmişti.

Bobby onu tam iki ay aradıktan sonra bulabilmişti. Ve bulunca da kesin bir dille, artık asla ayrılmayacaklarını söylemişti.

Sara da onun bu isteğine boyun eğmişti. Ne de olsa ona aşık - işte her şey bu kadar basitti.

Kris Phoenix ve Rafealla kendi yollarına gittiler.

Cybil'den ayrıldıktan sonra, Kris İngiltere'ye dönüp, Astrid'e aralarındaki ilişkinin sona erdiğini söyledi. Dört yıldır birlikte yaşıyorlardı - bu kadar uzun zaman yeter de artardı bile. Astrid'e köyde bir ev satın alıp köpekleri de ona verdi. Ve dostça ayrıldılar.

Sonra Buzz'ı aradı - hâlâ uyuşturuculardan kurtulmaya çalışıyor ve iyiye doğru gidiyordu - ve ikisinin birlikte bir şeyler yapmalarını önerdi.

Buzz "Evet, bak bu hoşuma gitti" dedi.

"Evet, hoşuna gideceğini biliyordum," diye Kris yanıtladı.

yıp göz kırptı, “Hep süperstar ile çalışmayı düşlerdin değil mi?”

Buzz pis pis sırıtıp, “Eh, sen de süperstar sayılırsın, moruk herif” dedi.

“Evet, sen de başkasıyla çalışmazsın değil mi?”

“Haklısın, dostum.”

Karşılıklı gülüşürlerken ayrı kaldıkları yıllar bir anda sili-nip gitti, iki eski dost birbirlerini kucakladılar.

Rafealla İngiltere’ye döndü, Jon Jon’u annesinden aldı ve çocuğu ile birlikte Regent’s Park yakınlarında satın aldığı eve yerleşti.

Uzun yıllar yurt dışında kaldıktan sonra İngiltere’ye dönmek pek zevkliydi. Tabii, Marcus Citroen’in de baş ucunda heyula gibi dikilmeden, bir plak yıldızı olarak ün yapmaya başlaması da ayrıca çok zevkliydi. Bazı kez Marcus’u ve No-varoen’deki o uğursuz geceyi düşünüyordu. Asla unutamayacağı bir olaydı. Ama hayat devam ediyordu, Rafealla da yaşamaya hazırdı.

Kris Phoenix ve Rafealla, Philadelphia’ya Bobby Mondella’nın düğününe gittiler. İki de ayrı ayrı yola çıkmışlardı. Birbirlerinin varlığından haberleri yoktu.

Rocket Fabrizio damadın sağdıçıydı. Bobby ve Sara, düğünü her ne kadar gizli tutmaya çalışmışlarsa da basın mensupları ve hayranları kilisenin kapısının önünde toplanmışlardı.

Rafealla o uğursuz geceden beri Kris’i görmemişti. Gözünün ucuyla ona baktı. O komik, kirpi diken gibi dimdik saçları, koyu mavi gözleri - tıpkı Jon Jon’un gözlerine benziyordu - ile her zamanki gibi kurumla duruyordu.

Rafealla çekinerek el salladı.

Kris de ona el salladı.

Rafealla güldü.

Kris de güldü.

Oh, Tanrım! Tekrar olamaz. Hayatında üçüncü kez o içini titreten aşına bekleyiş duygusunu tadıyordu.

İki kez çarpılmıştı. Ama bu, oyundan vazgeçmek anlamına gelmezdi değil mi?

Kris ayağa kalkmış, kendisine doğru yürüyordu. Kısa süre sonra yanına geldi.

Rafealla'nın yanındaki boş sırayı gösterip, "Orada kimse oturuyor mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Yanınıza oturabilir miyim?"

"Oturabilirsiniz."

Yanında Rocket ile birlikte hızlı adımlarla mihraba doğru ilerleyen Bobby'e baktılar.

Kris alayla "Sinirli görünüyor, zavallı yavrucak" dedi.

"Herhalde sinirlidir."

"Evet, büyük bir adım atıyor."

"Gerçekten öyledir."

"Hiç o adımı attın mı?"

"Bir kez."

"Ben de ama sonra boşandım."

"Ben de."

Gelinin geldiğini belirten müzik çalmaya başladı.

Beyazlar içindeki Sara mutlulukla gülümsüyordu.

Mihraba doğru ilerlerken Bobby dönüp ona baktı. İçinden 'bugüne dek gördüğüm en güzel kız' diye geçirdi.

Kris, "Çok romantik değil mi?" diye fısıldadı.

Rafealla başını salladı. Kris'in gözlerinin içine bakmaya korkuyordu. İki derin mavi havuza benzeyen gözlerin içine bakacak olursa, onların içinde ebediyen kaybolacağını biliyordu.

Belki de bu tehlikeyi göze almalıydı. Şu eski batıl inanç neydi? Hani Allahın hakkı üç mü, veya ona benzer bir şeyler söylerlerdi, değil mi?

Kris ona doğru sokulup kısık ve arzu dolu sesle "Hey Raf" dedi.

"Efendim."

"Sana bir şey söylemek istiyorum."

Rafealla “Evet?” diye sordu.

Bakışları birleşti. Unutulmayacak bir andı.

“Oh.... şey, şunu bilmeni istiyorum.”

“Ne?”

“Sana rastladıktan sonra sarışınlardan ebediyen vazgeçtiğimi söyledim mi?”

Büyük bir ciddiyetle erkeğin gözlerinin içine bakan Rafealla, “Hayır, bana asla böyle bir şey söylemedin” diye yanıt verdi.

Kris göz kırptı. “Doğru”. Ve mükemmel bir zamanlama ile Rafealla’nın elini avucunun içine alıp sıktı. “Haydi, şimdi nikah törenini izleyelim. Bakalım ne yapıyorlar. Belki bu günlerde bize de lazım olur,” diyerek arsızca güldü. “Doğru mu?”

Rafealla sıırttı. Kris Phoenix, denenmesi gereken bir maceraydı. Ve bu kez girişeceği ilişkinin tadını çıkartacak kadar olgunlaşmıştı. “Doğru” diye onayladı.

Kris “Ne de olsa...” diye söze başladı ama bitirmedi.

Rafealla ile Kris aynı anda en sevdikleri deyimi birlikte tamamladılar: “Hayat bir eğlencedir.”

SON

SÜPERSTAR

JACKIE COLLINS

... bu kez okuyucularına hızlı, heyecanlı,
parlak müzik dünyasını ve bu alemde dönen
dolapların iç yüzünü sergiliyor. .
Seks, uyuşturucu ve eğlence dünyasındaki,
ümitleri ölümcül hırslarla dolu
düşleri acımasız güçleri ve
büyük servetleri dile getiriyor...

